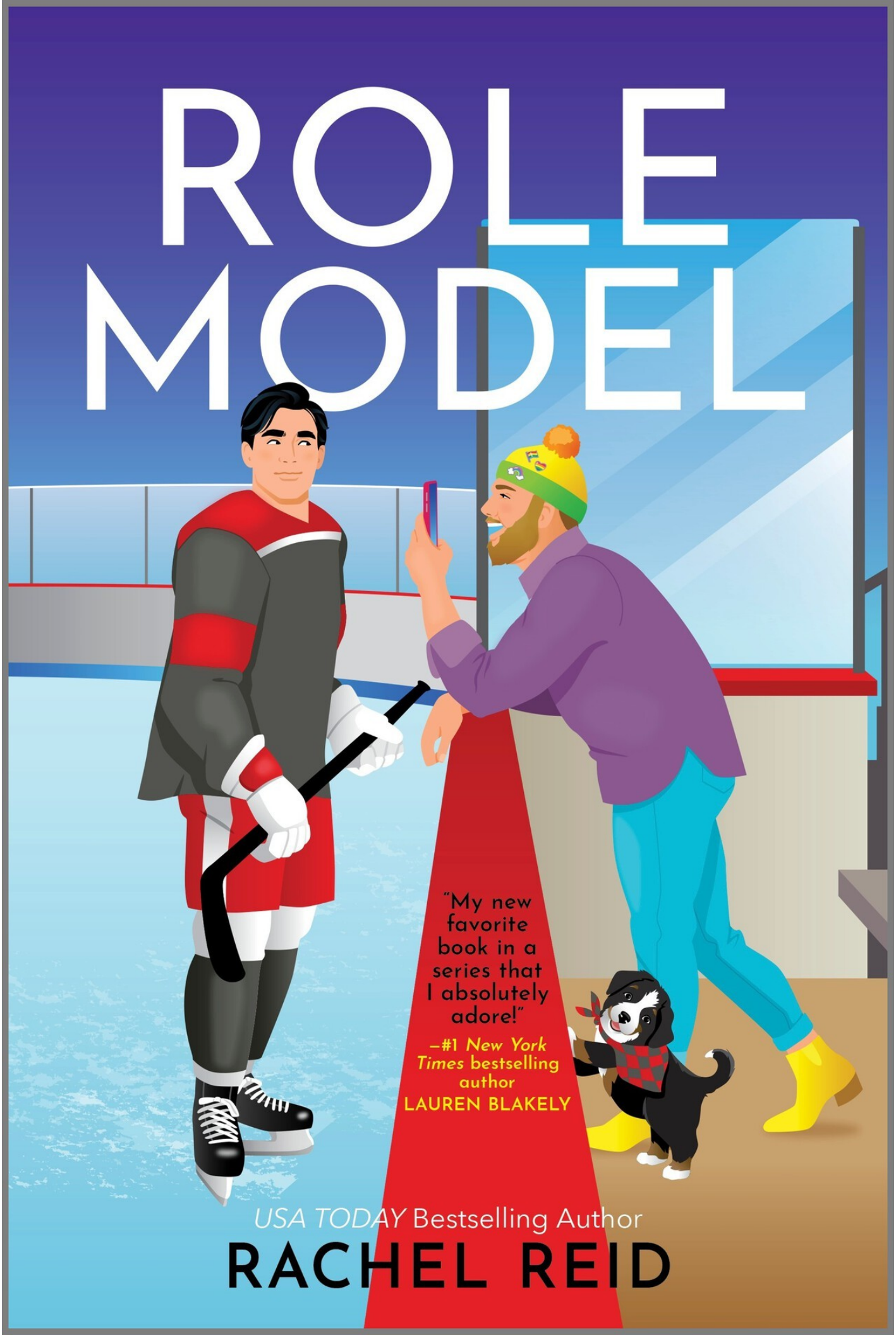
ROLE MODEL

USA TODAY Bestselling Author

RACHEL REID

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

Rachel Reid ve Carina Press'ten de temin edilebilir

Oyun Değiştirici
Ateşli Rekabet Sert
Adam Ortak Hedef

Ve 2022'de çıkacak olan *The Long Game*'i bekleyin!

Role Model, cinsel saldırı ve tecavüz kültüründen bahsediyor. Saldırıya dair ayrıntılı açıklamalar veya sayfada tasvirler bulunmuyor, ancak hikayede kurbanların inanılmaması tasvir ediliyor.

Role Model

Rachel Reid

Matt için.

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm

Teşekkürler Yazar

Hakkında

Rachel Reid'in *Common Goal* kitabından alıntı

Birinci Bölüm

"Belki gülümsemeden denemelisin."

Troy Barrett, kısa gümüş saçlı ve Fransız-Kanada aksanlı genç bir kadın olan fotoğrafçıya başını salladı ve beceriksiz gülümseme girişimini bıraktı. Onun yerine her zamanki soğuk, boş bakışını takındı.

"Daha iyi," dedi kadın.

Troy daha önce hiç takas edilmemişti ve siyah-kırmızı ve açıkçası çirkin Ottawa Centaurs formasıyla kamera karşısında poz vermek tuhaf geliyordu. Düne kadar Troy, lig lideri Toronto Guardians'ın en iyi forvetiydi. Bu haftaya kadar arkadaşları, Stanley Kupası'nı kazanma şansı ve CN Tower manzaralı güzel bir dairesi vardı. Şimdi Troy, Ottawa'nın dışında, Costco otoparkını gören bir otel odasında yaşıyordu. Kesinlikle şehrin havalı kısmı değildi.

Ottawa'nın havalı bir bölgesi var mıydı ki? Toronto'da Raptors maçları, büyük konserler ve harika partiler vardı. Ottawa'da ise hükümet binaları ve nehirler vardı.

Ve NHL'deki en kötü hokey takımı.

"Bu kadar yeter," dedi fotoğrafçı, kameranın arkasından çıkarak. "Ve, hey. Dallas Kent'i çağırman iyi oldu."

Bu isim Troy'u irkiltti. Belki de her zaman öyle olacaktı. "Karmaşık bir durum," diye mırıldandı. Son zamanlarda sık sık kullandığı bir kelimeydi bu.

"Bana oldukça açık geldi." Gülümsemesi sıcak ve biraz alaycıydı. Troy gülümsemedi, ama kadın haklıydı. Troy'un antrenman sırasında Kent'in yüzüne bağırdığı şeyin belirsiz bir yanı yoktu. Buzdaki herkes duymuştu ve daha sonra sızan videoyu izleyen herkes duymuştu.

Sen pislik bir tecavüzcüsün, Dallas.

Burada yorum yapacak pek bir şey yoktu.

Troy, ligin en büyük yıldızlarından birinin bir canavar olduğunu umursamasını diledi. O adamla hiç tanışmamış olmayı diledi. Onunla hiç yol arkadaşı, buz pistinde takım arkadaşı, en iyi arkadaşı olmamış olmayı diledi.

Dallas'ın tüm bu yıllar boyunca yaptıklarına daha fazla dikkat etseydi keşke. Ne tür bir insan olduğuna.

Arkadaşı hakkındaki gerçeği öğrenmek ilk darbe olmuştu. Çok uğraşarak parçası olduğu, parçası olmaktan *gurur* duyduğu ekibin Dallas'ı korumaya kararlı olduğunu öğrenmek ise nakavt vuruşu olmuştu.

Fotoğrafçıya teşekkür etti, sonra dostça davranmaya çalışarak beceriksizce, "Pardon, adınız ne demiştiniz?" diye sordu.

"Gen."

"Memnun oldum, Gen." Ona sorabileceği kibar bir soru aradı. "Takımın fotoğraflarının çoğunu sen mi çekiyorsun?"

Kamerasını tripoddan çıkarmaya başladı. "Çoğunlukla buz dışı işleri yapıyorum. Portreler ve tanıtım fotoğrafları. Harris ile çalışıyorum. Onunla tanıştın mı?"

Troy, ekipman yöneticileri, koçlar, antrenörler ve takım doktoruyla tanıştırılmıştı, ancak Harris'in bu kişilerden biri olmadığını düşündü. "Sanmıyorum, ama insanları hatırlamakta pek iyi değilim."

"Takımın sosyal medyasını yönetiyor. Ve inan bana, onu unutmayacaksın."

Troy bunun ne anlama geldiğini hayal edemiyordu. Harris pisliğin teki miydi? Tuhaf biri mi? Yakışıklı mı? Ayrıca Gen, Troy'un insanları hatırlamama yeteneğini büyük ölçüde hafife alıyordu.

Ve eğer istediği gibi olsaydı, takımın sosyal medya yöneticisiyle mümkün olduğunca az etkileşimde bulunurdu. Troy'un o saçmalıklarla ilgilenmiyordu.

Gen'i eşyalarını toplamaya bırakıp soyunma odasına doğru yola çıktı. Antrenmana çok erken geldiğinde oda neredeyse boştu, ama şimdiye kadar dolmuş olması gerektiğini biliyordu.

Odaya girdiğinde ilk fark ettiği kişi, takımda Toronto'da Troy ile birlikte oynamış olan Wyatt Hayes'ti. Wyatt, iki sezon öncesine kadar Guardians'ın yedek kalecisiydi. Şimdi ise Ottawa'nın as kalecisiydi ve çok da iyiydi. İyi biriydi, ama muhtemelen Troy'dan nefret ediyordu, ve bunun nedeni Troy'un Dallas Kent'e bağırmış olması değildi.

Çünkü Troy, en başta Dallas'ın arkadaşıydı. Ayrıca Troy, tüm kariyerini lanet olası bir pislik olmak için adamıştı.

Wyatt yedek kaleciyken ona dostça davranmamıştı, bu yüzden Wyatt artık NHL All-Star'da olduğu için onunla arkadaş olmayı hak etmiyordu.

Wyatt, patenini bağlarken ona baktı. "Yani doğru mu?"

"Korkarım öyle," dedi Troy, şaka yapmaya çalışarak. İçeri girdiğinde sohbetlerle çınlayan oda, bir anda sessizliğe büründü.

Wyatt ayağa kalktı. "Bu yeni ve gelişmiş Troy Barrett mi?"

Troy, Wyatt'ın bakışlarına karşılık vermek için kendini zorladı. Wyatt'ta sert veya korkutucu bir yan yoktu, ama Troy onun sarsılmaz
iyiliğini rahatsız edici bulmuştu. Troy, genellikle bu spektrumun
Wyatt gibi iyi adamlarla alay eden ve onlarla dalga geçen erkeklere yönelirdi.

Troy ona olabildiğince dürüstçe cevap verdi. "Deniyorum."

Wyatt ona temkinli ama Troy'un kamera için yaptığı önceki denemelerden kesinlikle daha sıcak bir gülümseme gösterdi. "Düşmanımın düşmanı benim... şey, henüz dostum diyemem ama sana bir şans vereceğim."

Troy'un bakışları yere düştü. "Teşekkürler."

Bu konuyu halletmiş olmanın rahatlığıyla, kabinini buldu ve soyunmaya başladı. Oda yeniden sohbet sesleriyle doldu ve artık yeni takım arkadaşlarının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiyordu. Yeni siyah-kırmızı
çoraplarını giymeye çalışırken, odadaki gürültünün arasından tanıdık bir Rus aksanlı ses duydu.

"Harris geldi mi?" Takım kaptanı Ilya Rozanov, herkesin takıntılı olduğu bu Harris denen adamın oyuncuların arasında bir yerde saklanıyormuş gibi odayı tarıyordu.

"Sanmıyorum," dedi Evan Dykstra, Troy'un daha önce karşılaştığı ama hiç tanışmadığı bir defans oyuncusu. "Ama yeni çocuk geldi. Barrett." Başını salladı ve kamuflaj desenli şapkasının siperliği Troy'un yönünü gösterdi.

Rozanov, Troy'a kısa bir bakış attı, sonra hızla dikkatini Wyatt'a çevirdi. "Harris bugün bir köpek yavrusu getireceğini söyledi."

Troy'un ensesi utançtan kızardı. Hokey oynamaya devam etmek istiyorsa, durumun böyle olacağı belliydi: Takım arkadaşları ya Dallas Kent ile ilişkisi olduğu için ondan nefret ediyordu ya da hain olduğu için nefret ediyordu. Arkadaşlık bir seçenek olamazdı.

Eğer hokey oynamaya devam etmek istiyorsa, durum böyle olacaktı: Takım arkadaşları ya Dallas Kent ile ilişkisi olduğu için ondan nefret ediyorlardı ya da hain olduğu için nefret ediyorlardı. Arkadaşlık bir seçenek olamazdı.

Muhtemelen en iyisi böyleydi. Arkadaşlar bazen canavara dönüşüyordu.

"Eminim yakında gelir," dedi Wyatt. "Ve sen de onu selamlamalısın.
yeni takım arkadaşı Roz. Bu, takım kaptanlığının bir parçası."

"Peki." Rozanov, Troy'un oturduğu yere doğru büyük adımlarla yürüdü. Bir anlığına kaşlarını çatarak onun üzerinde dikildi. Rozanov, Troy'un 1,70 metreden çok daha uzundu
dokuz bedeninden çok daha iriydi ve Troy, onun sert bakışları altında kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu. "Şimdi seni sevmem mi gerekiyor? En iyi arkadaşının pis bir herif olduğunu sonunda fark ettiğin için iyi bir adam olduğunu mu düşünmeliyim?"

Troy onun bakışlarını karşıladı. "Ben sadece hokey oynamak için buradayım." Zayıf bir cevaptı, ama aynı zamanda doğruydu. Bundan fazlasını vaat edemezdi.

Rozanov onu bir süre daha inceledi, sonra sonunda elini uzattı. "Ottawa'ya hoş geldin. Umarım sıkıcı müzeleri seversin."

El sıkışma daha çok bir tokat gibiydi ve biter bitmez Rozanov arkasını dönüp uzaklaştı. Sıcak bir karşılama değildi, ama olabileceği kadar kötü de değildi. Troy'un Toronto'daki eski takım arkadaşları ona çok kızgındı ve ona hainden daha kötüsüne kadar her türlü hakaretleri yağdırıyorlardı.

O ilgi manyağı kadınlara gerçekten inanıyor musun?

Belli ki yalan söylüyorlar Barrett. Kadınlar lanet olası yalancılar. Beni destekleyeceğini sanıyordum.

Troy antrenman forması giyerken, soyunma odasının girişinde bir kargaşa çıktı. Tanımadığı yüksek bir ses duydu, ardından Rozanov "Evet, lanet olsun! Sonunda" diye bağırdı.

Odanın ortasında küçük siyah bir köpek yavrusu vardı. Çok büyük ayakları, yumuşak sarkık kulakları ve heyecanla sallanan kuyruğu ile her yönüyle sevimliydi. Köpek yavrusu, maço hokey oyuncularıyla dolu odayı anında kalp gözlü emojilere dönüştürmüştü.

Ancak Troy'un yeni takım arkadaşları köpek yavrusuna hayran kalırken, Troy'un dikkati hızla ona eşlik eden adama kaydı. Adam hoş görünüyordu. Tıknaz ve sağlam yapılı, düzgün taranmış koyu sarı saçları ve bakımlı sakalı vardı. Kareli gömleğin üzerine kot ceket giymişti ve Troy hemen fark etti ki, ceketinde en az üç tane Pride ile ilgili rozet takıyordu.

Troy, damarlarına buzlu su enjekte edilmiş gibi hissetti. Zorunlu resmi Pride Geceleri bir yana, daha önce soyunma odasında kimseyi bu kadar açık bir şekilde gökkuşağı sembollerini sergilerken görmemişti.

Troy, NHL'de eşcinsel olan tek oyuncu olmadığını biliyordu — örneğin Scott Hunter bu konuyu hiç saklamıyordu — ama eşcinsel olduğunu açıklamaktan korkuyordu. Eşcinsel olabileceğini düşündürecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu. Bir erkek arkadaşı olduğunu düşündürecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu.

Ancak artık bir erkek arkadaşı yoktu. Adrian geçen hafta FaceTime üzerinden onu terk ettikten sonra artık yoktu. İki yıl boyunca gizlice çıkmış, birbirlerinin vücutlarını keşfetmiş ve eşcinsel seksin nasıl bir şey olduğunu anlamışlardı. İki yıl boyunca birbirlerini korumuş, birbirlerine güvenmiş ve birbirleriyle rahat hissetmişlerdi. İki yıl boyunca aşık olmuşlardı. Bitti. O kadar beklenmedik bir şekilde sona erdi ki, Troy bunu tam olarak sindiremedi ve kendini tamamen kendisi olabileceği

kendisi olabileceği kimse kalmamıştı.

Ve şimdi bu adam - Harris olmalı, sosyal medya adamı - NHL soyunma odasında cesurca takılıyordu, sanki bu

. Etrafında toplanan ve onunla gülen adamların tavırlarına bakılırsa, çok sevilen birine benziyordu. Troy, onun kendisi gibi davranabilmesi ve bu yüzden insanların onu sevmesi karşısında bir anlık kıskançlık duydu.

Yavru köpek, nedense, Troy'un yanına koştu. Hemen Troy'un eldivenlerinden birini bankın üzerinden kapıp, kalın, yastıklı başparmağını çiğnemeye başladı. Bunu yaparken ona gülümsüyor gibiydi ve Troy, bu takımda onun burada olmasından mutlu görünen tek üyeye dikkatle baktı.

"Hay aksi. Chiron, seni şapşal! Ekipmanı yeme." Muhtemelen Harris olan adam Troy'un önünde durdu. "Onun için özür dilerim. Terapi köpeği olacak, ama henüz okula başlamadı." Köpeğin ağzından eldiveni nazikçe çıkardı. "O eldivenlerin tanesi milyonlarca dolar ediyor, dostum."

Troy öne eğildi ve köpeğin kafasını çekinerek okşadı. Hayatında hiç evcil hayvanı olmamıştı, çocukken bile, bu yüzden hayvanların yanında kendini garip hissediyordu. "Adı ne demiştin?"

"Chiron. Bilirsin. Centaur gibi." Troy

bilmiyordu. "Çok tatlı."

"Onu sık sık göreceksin. O, takımın yeni resmi köpeği. Bu arada, ben Harris. Beni de sık sık göreceksin." Harris, Troy'a elini uzattı. El sıkışması biraz fazla sert ve samimiydi, ama Troy'un uzun zamandır yaşadığı en dostane dokunuştu. Neredeyse bitmesini istemedi.

"Ben Troy."

"Evet. Bunu kendim çözdüm." Harris ellerini beline koydu ve ona gülümsedi. Troy özellikle uzun boylu değildi, ama şimdi ayağa kalksaydı muhtemelen adamdan birkaç santim daha uzun olurdu. "Sosyal medya yöneticiliğinin bir parçası.

medya yöneticisi olmanın bir parçası. Oyuncuların isimlerini bilmek yardımcı oluyor." O kadar yüksek sesle güldü ki, Troy neredeyse irkildi.

Troy'un gözleri Harris'in ceketindeki rozetlere takılıp kalmıştı. "Uzun süredir takımda mısın?"

"Senden daha uzun süredir," diye şaka yaptı Harris. Troy, Harris'in nadiren ciddi olduğu izlenimini edindi. "Bu benim üçüncü sezonum." Chiron'u kucağına aldı ve Chiron hemen Harris'in yüzünü yalamaya başladı. Harris yine çok yüksek sesle güldü

ve "Bu takımın bir üyesi tarafından en çok yalandığım an bu" dedi. Saçma bir

şakaydı, ama Troy'a yine de şok edici derecede cüretkar geldi.

Harris muhtemelen Troy'un zihninde... onu yalayan

ama Troy'un hayal gücü oraya gitti. Daha önce soyunma odasında hiç bu kadar canlı bir cinsel düşünceye kapılmamıştı çünkü bu tür şeyleri her zaman dikkatle kontrol altında tutardı. Ama daha önce soyunma odasında kendini rahatça queer olarak tanıtan biriyle karşılaşmamıştı.
Ve adamın çekici olması da durumu daha da zorlaştırıyordu.

Troy, onun kendisiyle konuştuğunu fark etti. Ve Troy dinlemiyordu.

"Anlamadım?" dedi Troy.

"Sadece sosyal medya hesabın yok gibi görünüyor dedim."

Kimsenin bilmediği bir hesap yok. "Hayır, yok."

"Yönetim, tüm oyuncuların en azından bir Instagram hesabı olmasını istiyor. Süslü veya kişisel olması gerekmez. Daha fazlasını yapmak istemiyorsan, sadece resmi takım paylaşımlarını repost edebilirsin. İstersen, bir hesap açmana yardım edebilirim."

"Zorunlu mu?" Troy tanıtım işlerinden *nefret ediyordu*. Tek istediği hokey oynamak ve rahat bırakılmaktı. Ünlü olmak kısmı berbattı.

"Temelde öyle. Ama sorun olursa muhtemelen..."

Hayır. Troy, yeni takımında zor birisi olduğu izlenimini pekiştirerek başlamak istemiyordu. "Ben ayarlayabilirim. Sorun yok."

Harris, Troy ona bir milyon dolar vereceğini söylemiş gibi gülümsedi. "Harika! Ayrıca, seninle bir soru-cevap bölümü yapmak istiyorum. Seni
Belki bu hafta sonlarında."

Ugh. "Uh, sanırım. Eğer istiyorsan."

"Sana kolaylık göstereceğim," dedi Harris, yine sıcak ve samimi gülümsemesiyle. "Sadece kolay sorular soracağım."

Gözleri rahatlatıcı yosun yeşiliydi ve hiç de kötü niyetli olmayan bir şakacılıkla parlıyordu. Troy kendi gözlerini tanımlamak zorunda olsaydı, *soğuk* ve *ölü* gibi kelimeler kullanırdı. Ve gülümsemesi bahsetmeye değer bile değildi.

"En azından Pazar gününe kadar bekleyebiliriz. Bir maç oynamanı bekleyelim."

"Ne zaman istersen." Troy'un bakışları yine Harris'in rozet koleksiyonuna

takıldı. Kendin hakkında bu kadar rahat ve açık olmak nasıl bir şey olurdu? Kendini bu kadar rahat, bu kadar açık hissetmek nasıl bir şey olurdu?

Bakışlarını fark ettiğinde, Troy dikkatini tekrar Harris'in yüzüne çevirdi. Harris gülümsemeyi kesmişti. Troy'a tuhaf
—şüpheyle—sanki Troy rozetleri incelerken yüzünde bir küçümseme görmüş gibi. Troy onu düzeltmek istedi. Kendini açıklamak istedi.
Ama yıllarca titizlikle dikkatli davranmış olması, şimdi doğru kelimeleri bulmasını engelliyordu.

"Hey, Harris! Yavruyu tek başına sahiplenmeyi bırak!" Bu, Troy kendini rezil etmeden önce onu durduran Rozanov'du. Ama aynı zamanda Harris'i homofobik olmadığına ikna etmeden önce.

Harris bir kez daha hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı, sonra yüzüne gülümseme geri döndü ve köpeği kucağında Ilya'ya doğru yürüdü. "Sana sürekli kendi köpeğini evlat edinmeni söylüyorum, Roz."

"Ben yoldayken ona kim bakacak? Sen mi?"

Odanın diğer tarafında kahkahalar yükseldi ve Troy yalnız ve unutulmuş kaldı.

* * *

Bunca yıl sonra, Troy hala tertemiz, yeni kaplanmış buz pistine adım atmanın heyecanını yaşıyordu. Birkaç hızlı tur attıktan sonra, kendini rahatlamış hissetmeye başladı. Hayatı berbat durumda olabilir, ama hokey hala anlamlıydı.

Bench'in önündeki tahtaya yerleştirilmiş birkaç puck'ı buzun üzerine attı ve bir tanesiyle kaleye doğru yöneldi. Hızlı bir bilek vuruşuyla topu üst köşeye gönderdi. Her zaman tatmin ediciydi.

Bir başka puck almak için yedek kulübesine döndüğünde, bir puck'ın kendisine doğru geldiğini görünce şaşırdı. Pasını aldı, sonra pası kimin verdiğini görünce bir kez daha baktı.

"Koç."

"Barrett. Buzda ilk olan. Bunu sevdim."

Ottawa'nın baş koçu Brandon Wiebe, kırklı yaşlarının başında, bazı oyuncularından çok da büyük değildi. Kendisi de uzun, ancak pek de parlak olmayan bir NHL kariyerine sahip bir forvetti ve bu, baş koç olarak ilk sezonuydu.

Troy puck'ı geri verdi. "Sadece kafamı biraz boşaltmam gerekiyordu." "Bunu yapmanın en iyi yolu. Muhtemelen kafanda boşaltman gereken çok şey vardır." Bu lanet olası gerçekti.

"Dikkatim dağılmayacak."

"Dikkatin dağılacağını söylemedim, ama dağılsan da seni suçlamazdım." Koç alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama bence burayı seveceksin. Ben Bruce Cooper'dan biraz farklıyım."

Eski koçunun adı geçince Troy'un boğazı düğümlendi. Cooper sert bir adamdı, ama Troy'u çok severdi.

Görünüşe göre Dallas Kent'i sevdiği kadar değil, çünkü Troy takas edildiğini öğrendikten birkaç dakika sonra onunla son bir görüşme yapmakta ısrar etmişti.

Cooper, Troy'u birkaç dakika boyunca sert bir şekilde azarladıktan sonra, sonunda eve gidip eşyalarını toplamasına izin verdi. Troy, gözleri yaşlı ve utancından midesi ağrıyarak ofisten ayrıldı. Koç Cooper gibi adamların öfkeli hayal kırıklığına dayanmak ona her zaman zor gelmişti. Troy'un babası gibi adamlar.

"Sıkı çalışmaya hazırım," diye söz verdi Troy. "Bizi playofflara taşımak istiyorum."

Koç Wiebe, Koç Cooper ve Troy'un babasının asla göstermediği bir şekilde gülümsedi: sıcak ve sabırlı. "Bu iyi. Seni Rozanov ve Boodram ile birlikte forvette deneyeceğim."

"Gerçekten mi?" Troy başlangıçta forvet olarak oynamaya alışkındı, ama yine de
koçunun onu hemen ilk sıraya koymak istediğini duymak sürpriz oldu. "Yani, teşekkür ederim."

"Bana buzda teşekkür et, Barrett. Toronto'ya yanlış ata oynadıklarını gösterelim, tamam mı?"

Troy'un içinde sevinç kabardı. Hatta gülümsemeye bile yaklaştı. "Anlaşıldı, koç."

Koç, birkaç oyuncunun toplanıp neşeyle güldüğü yedek kulübesine gözlerini kısarak baktı. "Aman Tanrım. Bir köpek yavrusu almışlar."

Rozanov, Chiron'u kollarında sıkıca tutarak buz pistine çıktı. "Denemek istiyor."

"Yavru köpekle on dakika." Koçun sesi sert ama gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sonra yapmamız gereken işler var."

"Yirmi dakika," diye karşılık verdi Rozanov.

Troy onun cesaretine inanamıyordu. Ilya Rozanov'un koçu tarafından azarlanmasına şahit mi olacaktı?

Ama Koç Wiebe sadece sevgiyle güldü ve "On beş" dedi. Cooper'dan kesinlikle farklı bir koçluk tarzıydı.

On beş dakika boyunca, Ottawa Centaurs takımının diğer üyeleri heyecanlı bir köpek yavrusuyla buz üzerinde oynarken, Troy yedek kulübesinin yanında durup gerçek antrenmanın başlamasını izliyor ve bekliyordu. Bu takımın nesi vardı böyle? Antrenman bitiminde pasta ve limonata mı ikram edilecekti?

"Köpeklere alerjin mi var?"

Troy dönüp Harris'in yedek kulübesinin önünde, rahatça bariyere yaslanmış durduğunu gördü. Altın sarısı saçları artık kırmızı-siyah

Ottawa Centaurs ponponlu bere altında kalmıştı. Parlak arena ışıkları altında yeşil gözleri yosundan çok parlak zümrütlere benziyordu.

"Hayır."

"Phew. Soyunma odasına köpek getirmeden önce sormalıydım. Diğerlerine sormuştum ama... Aman Tanrım, şuna bak." Telefonunu kaldırdı ve ön patilerini Wyatt'ın kaleci pedlerinden birine dayamış duran yavru köpeğin birkaç fotoğrafını çekti. "Bunu kesinlikle Instagram'a koyacağım."

"O popüler bir adam."

"Kim? Wyatt mı?"

"Yavru köpek."

Harris gülümsedi. "Tabii ki öyle! Yeni ve çok sevimli." Troy da yeniydi ve... değildi.

Yeni takımının ilk antrenmanına katılıp, orada sadece ikinci en ilginç şey olması aslında çok mantıklıydı. Öyle olsa bile.

Huysuz düşünceleri, Harris'in hava kornası seviyesinde patlayan kahkahasıyla kesildi. "Yakala onu, Chiron! Aferin oğlum!"

Chiron, Zane Boodram'dan bir puck çalmaya çalışıyordu. Herkes gülüyor ve eğleniyordu, Troy ise ne yapacağını bilemiyordu. Davet edilmediği bir partiye girmiş gibi hissediyordu.

"Köpekler buzu sever mi?" diye sordu Troy. Chiron, puck'ları kovalarken emin adımlarla ve mutlu görünüyordu, ama yine de sordu.

"Her köpek değil, ama Chiron kısmen Labrador, kısmen dağ köpeği. Soğuğa dayanıklı bir yapıya sahip."

"Ve o bir... terapi köpeği mi olacak? Körler köpeği gibi mi?" "Anksiyete veya travma sonrası stres bozukluğu olan insanlara yardım etmek için eğitilecek. Eğer programa kabul edilirse."

"Sınava falan girmesi mi gerekiyor?"

Bu zayıf şaka Troy'a yine korkunç derecede yüksek bir kahkaha kazandırdı. "Sadece fiziksel olarak terapi köpeği olabilecek durumda olması gerekiyor. Birkaç ay içinde öğreneceğiz."

Harris muhtemelen köpekler hakkında konuşmaya devam ederken, Troy'un bakışları bir kez daha Harris'in ceketindeki gökkuşağı rozetlerine kaydı. Pride sembollerini gördüğünde her zaman hissettiği özlem ve yoğun kıskançlık, yüzünde yine açık bir küçümseme olarak görünmüş olmalıydı, çünkü Harris'in yüzüne baktığında, yine hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatma gördü.

Tamam. Yeter artık. Troy, herhangi bir yanlış anlaşılmayı gidermek için şimdi bir şeyler söylemeliydi. Yutkundu. "Ben, şey..."

Bir düdük çaldı ve ardından Koç Wiebe, "Tamam, çalışma zamanı. Harris, özel konuğun için teşekkürler" diye seslendi.

Rozanov köpeği kucağına aldı ve onu bankın yanına getirdi. Eldivenli parmağıyla köpeğin burnuna dokundu, sonra çok isteksizce onu Harris'e uzattı. "Burada olmadığı zamanlarda nereye gidiyor?"

"Eğitim tesisinde kalıyor. Ona iyi bakıyorlar, söz veriyorum." Ilya kaşlarını çattı. "Bu onun için eğlenceli mi?"

"Kesinlikle. Büyüyene kadar zor işlere başlaması gerekmiyor. Tabii, eğer kalifiye olursa."

"Kalifiye olacak. Bu iyi bir köpek. Büyüyecek mi?"

Chiron, Harris'in yüzünü yaladı. *Ağzını* yaladı ve Harris *hiç* aldırış etmedi. Troy burnunu kırpmamaya çalıştı, ama muhtemelen kırptı.

"Oldukça iri bir çocuk olacak," dedi Harris. "Onu uzun süre böyle kucaklayamayacağız."

Koç tekrar düdüğünü çaldı. "Roz, Barrett. Gidelim."

Troy'un yüzü kızardı. Neden hala yedek kulübesinin yanında duruyordu ki? O köpekleri seven biri değildi ve Rozanov ya da Harris ile arkadaş değildi.

"Zaten başın belada," dedi Ilya. Sesi düzdü, ama gözleri eğlenceli görünüyordu. "Kötü bir başlangıç."

Troy ona cevap vermedi. Sadece başını eğdi ve işe koyuldu.

İkinci Bölüm

Kahretsin. Troy Barrett gerçekten çok yakışıklıydı.

Harris ofisinde, Gen'in Ottawa'nın en yeni oyuncusunun az önce çektiği bir fotoğrafına bakıyordu. Troy'un NHL'deki en seksi oyunculardan biri olduğunu hep düşünmüştü ve bugün onunla şahsen tanışmak bu düşüncesini daha da pekiştirmişti.

o inanç. Troy'un yoğun mavi gözleri, parlak siyah saçları ve dudakları, onu bir hokey oyuncusundan çok bir pop yıldızına benzetiyordu. Dar yüzünde, keskin bir çene, koyu renkli sakal izleri ve açıkçası şaşırtıcı elmacık kemikleri vardı.

Ama Harris'in gözlerini ayıramadığı şey gözleriydi. Koyu, kalın kaşların ve uzun, dolgun kirpiklerin altından mavi alevler gibi parıldıyordu.

Harris, Troy'un Harris'in rozet koleksiyonuna bakarken gözlerinde gördüğü açıkça küçümsemeyi hatırladı. Harris bu bakışı tanıyordu. Marketlerde, otobüste ve bazen de iş yerinde bu bakışla karşılaşıyordu. Hiçbiri, göğsünde, bileğinde veya sahip olduğu birkaç queer dostu tişörtünden birinde queerliğini gururla sergilemesini engelleyemezdi. Barrett'ın gökkuşağı rozetine attığı bakış gibi bakışlar gördüğünde, çoğunlukla hayal kırıklığı hissederdi.

Bu durumda ekstra hayal kırıklığına uğradım, çünkü Harris, Troy Barrett'ın söylentilerde anlatıldığı kadar kötü bir adam olmadığını umuyordu.

Yine de, o yakışıklıydı.

Harris, işini *profesyonelce* yürütmeye kararlı olduğu için hiçbir NHL oyuncusuyla ilişki kurmamıştı. Ayrıca, böyle bir fırsat hiç *çıkmamıştı.*

NHL oyuncuları, muhteşem vücutları ve dolu banka hesaplarıyla adeta tanrılar gibiydi. Harris ise... Harris'ti. Kısa boylu, biraz tombul, atletik olmayan ve kesinlikle zengin olmayan biriydi. Bir yılda kazandığı para, bazı oyuncuların *bir günde* kazandığından daha azdı. Bu yüzden Harris'in, çalıştığı takımın bir üyesiyle asla yatmayacağına dair kişisel yemini, aya çok fazla seyahat etmemeye yemin etmek kadar kararlı bir yemindi.

Ama Harris bir NHL oyuncusuyla yatacak olsaydı, o adamın Troy Barrett'a benzemesi onun için sorun olmazdı.

Gen'in e-postasında, Troy'un gülümsediği bir fotoğraf eklediğini, ancak onu kullanmamasını önerdiğini belirtmişti. Harris o fotoğrafı açar açmaz, kahkahayı patlattı. Gen şaka yapmıyordu; Troy'un gülümsemesi
sanki üzerine basılmış gibi. Gözlerine bakmak bir yana, *ağzına* bile bakamıyordu.

Harris, NHL'de oynayabilseydi, *hatta* hokey oynayabilseydi, hiç gülümsemeyi bırakmayacağını hayal etti. Zaten gülümsemeyi neredeyse hiç bırakmıyordu.

Harris, Troy'un sert yüzlü fotoğraflarından birini seçti — hepsi neredeyse aynı görünüyordu - ve yeni oyuncuları tanıtan gönderiler için oluşturduğu çerçeveye koydu.

"İşte oldu dostum," dedi ve fotoğrafı takımın Instagram hesabına yükledi. "Artık resmen bir Centaur'sun."

Ardından, oyuncu soru-cevap videoları için düşündüğü soruların listesini içeren belgeyi açtı. Bunlardan birkaçını kesip, "*Troy Barrett'a Sorular*" başlıklı yeni bir listeye yapıştırmaya başladı. Birkaç dakika içinde, oldukça iyi bir liste hazırlamıştı, ancak bu liste Harris'in *gerçekten* sormak istediği hiçbir soruyu içermiyordu. Dallas Kent ile ilgili sorular, dostça bir tanıtım videosu için kesinlikle uygun değildi
ama lanet olsun, Harris'in soracak çok fazla sorusu vardı.

Reddit'te Kent hakkında ilk gönderi yayınlandığında Harris dehşete kapılmış, ama özellikle şaşırmamıştı. Anonim olarak gönderi yapan kadın, Kent'in evindeki bir partide kendisine tecavüz ettiğini anlatıyordu. Gönderi uzundu, ayrıntılıydı ve okuması çok zordu, ama Harris her kelimesini okumuştu. Ayrıca, orijinal gönderiyi alay eden, reddeden veya tehdit eden öfke dolu yanıtların her kelimesini de okumuştu. Aynı derecede küçümseyici
sosyal medyada hokey hayranları arasındaki konuşmalar. Ana akım hokey medyasının tepkisini izlemiş ve okumuştu; bu tepki büyük ölçüde Kent'i savunmak yönündeydi. Harris, ligin ve oyuncuların ya tüm olayı görmezden gelmeye ya da insanların internette yalan haberler uydurmasının ne kadar kolay olduğunu yüksek sesle şikayet etmeye kararlı olduklarını fark etmişti. İnternette insanların nasıl kolayca yalan haberler uydurduğunu yüksek sesle şikayet etmeye kararlı olduklarını fark etmişti.

Çevrimiçi olarak daha fazla gönderi ortaya çıktı. Kent hakkında kendi korkunç hikayelerini anlatan daha fazla kadın. Harris hepsini okudu ve tutuklamaya yol açabilecek resmi suçlamalar olmasını diledi.
anlamlı suçlamalar olmasını diledi. Ancak kadınların neden anonim kalmayı tercih ettiklerini anlıyordu. Kent'in kurbanlarının neden suç duyurusunda bulunmadıklarını anlamak için
Kent'in kurbanlarının neden suç duyurusunda bulunmadıklarını anlamak için.

Ottawa'nın soyunma odasında Kent'ten tiksinen ve onun hapse girmesini isteyen birçok erkek vardı, ancak hiçbiri bunu kamuoyuna açıklamadı. Genel olarak, hokey dünyası Dallas Kent'in durumu hakkında sessiz kaldı. Suçlamalar hokey oyuncularını rahatsız etti ve çoğu bunu görmezden gelmekten memnundu.

Troy Barrett bunu görmezden gelmemişti. Kent'e karşı çıkan tek kişi oydu. Takım antrenmanı sırasında yüzüne karşı çıkmış ve ona *tecavüzcü* demişti. Her şey apaçık ortadaydı. Troy tanık mıydı, yoksa
Kent'in takım arkadaşı ve arkadaşı olarak yıllarca onun neler yapabileceğini biliyor muydu? Onu böyle patlatmaya ne sebep olmuştu?

Takım arkadaşları arasında tartışmalar ve hatta kavgalar olurdu ve yıllar boyunca çoğu kamera tarafından kaydedilmişti. Ancak hokey oyuncuları, taciz veya saldırı suçlamaları ortaya çıktığında takım arkadaşlarının arkasında durma eğilimindeydiler. Troy, Kent'in kurbanlarına inanıyorsa, bu oldukça önemli bir durumdu. Harris bu sporu ne kadar sevse de, oyuncuları herhangi bir şey için cezalandırma konusunda korkunç bir sicili vardı. Troy tamamen kötü olamazdı.

Ancak Harris, cinsel tacizcinin eylemlerinden dehşete düşüp yine de eşcinsel erkeklerden iğrenmek için zaman bulabileceğini düşündü. Yani belki de Troy hala berbat biriydi.

Tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı, Harris Troy'un tekrar gülümsemeye çalıştığı fotoğrafı açtı. Bu sefer gülmek yerine, Harris Troy'un gözlerini inceledi. Gözleri o kadar çarpıcıydı ki, Harris onların içindeki endişeyi fark etmemişti. Şimdi fark etti ve Troy gerçekten gülümseseydi nasıl görüneceğini merak etmeden edemedi. Gözleri kırışır mıydı?
belki Harris onu güldürebilirdi...

Tabii, haklısın. Muhtemelen homofobiktir.

Kafasını salladı ve görüntüyü kapattı. Şimdilik Troy Barrett yeter. Yayınlayacak köpek yavrusu fotoğrafları vardı.

* * *

Troy otel odasına döndüğünde, gizli Instagram hesabına giriş yaptı. Bu hesaba neredeyse hiç bir şey paylaşmamıştı; çoğunlukla Adrian'ı takip etmek için kullanıyordu. Belki de Troy artık bunu yapmamalıydı, ama aralarındaki ilişkinin bittiğine hala tam olarak inanamıyordu.

İki yıl önce Vancouver'da bir partide tanıştırıldıklarında, Troy ona bakmaktan kendini alamamıştı. Ve Troy, *çekici* erkeklere bakmamakta

Adrian Dela Cruz, popüler bir süper kahraman dizisinin yıldızıydı ve kendisi de eşcinsel olduğunu gizliyordu ve Troy'dan da aynı şekilde etkilenmişti. Feromonlar, sessiz iletişim ve şansın mucizevi bir birleşimi sayesinde, ikisi de aynı şeyi istediklerini fark ettiler. O gecenin ilerleyen saatlerinde, birbirlerine istediklerini verdiler.

Adrian'ın son gönderisi, Troy ile ilişkisini neden bitirdiğini gösteriyordu. *Gerçek* nedeni, ona söyledikleri saçma sapan bahaneler değil, birbirlerini gerçekten sevmedikleri ya da sadece kolay olduğu için birlikte oldukları gibi bahaneler değil.

Troy bu argümanı hiç anlamamıştı çünkü ilişkilerinde kolay olan *hiçbir şey* yoktu. Birinin onları keşfedeceğinden sürekli korkarak yaşamak kolay değildi. Erkek arkadaşından üç saat dilimi uzakta yaşamak kolay değildi. Dünyadaki en sevdiğin kişi hakkında arkadaşlarınla, ailenle ve takım arkadaşlarınla konuşamamak kolay değildi. *Aylarca* seks yapamamak kolay değildi.

Hayır. Asıl neden, Adrian'ın *on ay* önce çektiği Netflix filminin yönetmeni Justin Green'di. Adrian, Justin'e aşık olmaya başladığı zamanın o dönem olduğunu itiraf etmişti. Ve şimdi, dört gün önce, Adrian eşcinsel olduğunu açıkça ilan etmiş ve *nişanlanmıştı*.

Troy ise nasıl yaşamaya devam edeceğini bilmiyordu. Bu konuyu konuşacak kimsesi yoktu. Adrian'ı kimse *bilmiyordu*. Troy'un eşcinsel olduğunu bile kimse bilmiyordu.

Ve tabii ki Troy'un yeni takımıyla ilk deplasman maçı Vancouver'da oynanacaktı. Sanki her şey yeterince kötü değilmiş gibi, yakında her zaman sığınağı olan şehre gidecekti. Bu sefer tamamen yalnız olacaktı.

Adrian ve nişanlısının fotoğrafına bakarak, yeterince uzun süre bakarsa Adrian'ı başka birinin kollarında görmenin gerçek dışı yanlışlığı kaybolur umuduyla.

Tanrım, ne kadar güzeldi. Elbette çekiciydi; televizyonda bir süper kahramanı canlandırıyordu. Ama Troy onu kamera için makyaj yapmadan görmüştü — sabahları dağınık ve uykulu, ya da uzun bir çekim gününün ardından kanepede sızmış halde — ve o zaman ona daha da kapılmıştı. Troy birlikte geçirdikleri her değerli anı sevmişti.

Ve şimdi her şey bitmişti. Şimdi Justin Green o uykulu gülümsemelerin ve telaşsız sabah seksinin tadını çıkarırken, Troy lanet bir fotoğrafa bakıyordu. Yalnız. Ottawa'da.

Troy'un hayatı o kadar hızlı çökmüştü ki, henüz bunu tam olarak sindirebilme şansı olmamıştı. Otomatik pilotta bir NHL oyuncusu gibi davranıyordu, çünkü durup parçalanmış kalbini incelerse bir daha asla hareket edemeyebileceğini biliyordu. Terk edildikten *iki gün* sonra, Troy internette Dallas Kent'e yönelik ilk suçlamaları gördü. Sözler

Dizüstü bilgisayarının ekranı nemli gözlerinden bulanıklaşmıştı ve boğazı çığlık atma, ağlama ya da belki de kusma ihtiyacı ile yanıyordu. Kadının anlattıklarının her detayı çok *tanıdıktı*. Troy tanık olmamıştı, ama Dallas'ın söylediklerini kadının anlatımı...

İnanması kolaydı. Troy, iki gün sonra dördüncü hikayeyi okuduğunda, öfkeden kanı kaynamıştı.

Her bir gönderinin altındaki yorumlar, Kent'i savunan ve onu suçlayanlar hakkında kötü şeyler söyleyen insanlarla doluydu. Troy bir sonraki antrenmanına gittiğinde, takım arkadaşlarının da onlar hakkında benzer şeyler söylediğini duymuştu.

Antrenman sırasında, Kent'in hiç rahatsız olmadan gülüp eğlendiğini izlemiş ve Troy bir anda patlamıştı. En yakın arkadaşının yüzüne yaklaşmış ve içinde biriken tüm öfkesini boşaltmıştı. Kent'in buz pistindeki herkesten, *dünyadaki* herkesten alması gereken tüm tiksintiyi.

Ama bunun bir faydası olmamıştı. Hokey medyası Dallas'ın arkasında toplanmış, bu talihsiz olayın genç hokey yıldızına vereceği zihinsel yükten endişe duyuyor gibi görünüyordu.

Zihinsel baskı. Tanrım, siktir. Dallas, suçlamalardan rahatsız olmaktan çok Troy'a kızgındı. Kesinlikle suçluluk veya utanç duygusu taşımıyordu. Muhtemelen sonuçlarından da hiç korkmuyordu. Neden korksun ki?

Troy aniden çok yorgun hissetti ve uyuyamayacağını bildiği halde erken yatmayı düşündü. Ama lanet olsun. Bir Instagram hesabı açması gerekiyordu. Seksi erkeklere bakmak için açtığı geçici hesaplardan değil, gerçek bir hesap.

Yani, belki de *daha az* gerçek olan bir hesap.

Burner hesabını sildi. Belki de yakışıklı erkekleri tekrar takip edebilmek için başka bir hesap açardı, ama yeni bir başlangıç yapacaktı. Hazır olduğunda. Şimdilik ödevlerini yapacak ve profesyonel bir hesap açacaktı.

Şifre seçerken annesinden bir mesaj geldi.

Anne: Şu bulunduğun yere bak!

Hemen ardından, Toronto formasıyla Troy'un Funko Pop! figürünün balkon korkuluğunda dengede durduğu bir fotoğraf geldi. Arkasında, kalın mavi-yeşil ormanlarla kaplı güzel sisli dağlar vardı.

Troy: Vay canına. Neredesin?

Anne: Hakone. Otel odamdan görünen manzara bu! Bu öğleden sonra çektim.

Troy'un kalbi biraz hafifledi. Şu anda yanında olmasını en çok istediği kişi annesiydi. Ne yazık ki, annesi dünyanın diğer ucundaydı.

Troy: Japonya'da gece yarısı değil mi?

Anne: Uyuyamıyorum. Yarın geceki büyük çıkışına hazır mısın?

Troy: Bir an önce bitsin istiyorum.

Anne: Kötü müydü?

Troy dudağını ısırdı. Annesi, son zamanlarda hayatının neden cehenneme döndüğünü sadece kısmen biliyordu. Dallas'a bağırdığı video internete düştükten sonra onu destekleyen ilk ses annesininki olmuştu ve annesi doğru şeyi yaptığını söyleyerek onu teselli ederken, ağlamamak için kendini zor tutmuştu.
Onun iyi bir insan olduğunu.

Adrian'ı tanımıyordu. Troy'un kalbi kırılmıştı, ama onun biriyle çıktığını da bilmiyordu. Troy, Adrian'ı arkadaşı olarak bile tanıtmamıştı. Ailesinin onları birlikte görüp *öğrenmesinden* çok korkuyordu.

Özellikle babası. Troy, annesine açılmayı hayal edebiliyordu, ama babasına asla. Asla.

Sonunda Troy şöyle yazdı: "O kadar da kötü değil. Sadece farklı."

Anne: Bazen kötü şeyler olur ki daha iyi şeyler olsun.

Annem bunu çoğu insandan daha iyi bilirdi. Üç yıl önce babası onu çok daha genç bir kadın için terk ettikten sonra, annem yıkılmıştı. Bir gece, bir şişe şarabı paylaşırken Troy'a en kötüsünün utanç olduğunu söylemişti.

"Beni *daha iyi* biriyle değiştirmesi değil," demişti. "Asıl utanç verici olan, onunla birlikte olmuş olmam. Kaç kişinin bana onun her zaman "pislik?" Sonra Troy'un babası hakkında onun önünde öyle konuştuğu için özür dilemişti. Troy özrünü eliyle savuşturmuştu. Curtis Barrett bir pislikti.

Ve şimdi, Dallas Kent yüzünden, Troy yıllarca yanında durduğu kişinin aslında bir kötü adam olduğunu bilmenin utancını yaşıyordu.

Troy: Biraz uyumalısın.

Anne: Deneyeceğim. Charlie selam söylüyor.

Troy: Charlie de uyanık mı?

Anne: Hayır, ama uyanık olsaydı selam verirdi.

Troy sessizce güldü ve "İyi geceler anne. Seni seviyorum" yazdı.

Anne: Ben de seni seviyorum. Yarın iyi şanslar.

Yorgunluk ve hayal kırıklığından uzun bir iç çekerek yatağa uzandı. Muhtemelen yeni Instagram hesabını kurmayı bitirmeli ve belki bir şeyler paylaşmalıydı, ama canı istemiyordu. Son takımı, oyuncuları sosyal medya faaliyetlerine neredeyse hiç dahil etmemişti ve Troy bununla hiç sorun yaşamamıştı, ama bu yeni bir takımdı ve yeni bir atmosfer vardı, uyum sağlamak için çaba göstermeliydi.

Instagram'ı tekrar açtı, bir şifre oluşturdu ve profil resmi sorulduğunda bir engelle karşılaştı. Telefonunda sakladığı tek şey Toronto formasıyla çekilmiş tanıtım fotoğraflarıydı.

Takımın Gen'in bugün çektiği fotoğraflardan birini paylaşıp paylaşmadığını merak etti. Takımın resmi hesabına gitti ve kendi çok havalı, gülümsemeyen yüzünün kendisine baktığını gördü.

Eh, bu da iş görürdü.

Ekran görüntüsü almak üzereydi, ama sonra yorumları okumak için aşağı kaydırma hatasına düştü.

Barrett tam bir rezalet.

Her zaman onun abartıldığını düşünmüşümdür. Şimdi ise onun pislik bir herif olduğunu düşünüyorum. Barrett, kendi takım arkadaşlarına değil, yalancı fahişelere inanıyor. Çöp.

Ottawa onu hak ediyor. Boktan takım. Boktan oyuncu. Bu ezikle sözleşme imzaladığıma inanamıyorum.

Troy telefonu masaya koydu, ekranı yatağa bastırdı. Rakip oyuncular ve onların taraftarları tarafından nefret edilmeye alışkındı. Ama bu onun yeteneği ve evet, ağzı yüzündendi. İstediği zaman insanları kızdırmakta her zaman başarılı olmuştu. Ama bu sefer, o ağzını kullanarak aslında belki de *doğru* olan bir şey söylediği için nefret ediliyordu.

Gurur duyması gereken bir şey.

Instagram hesabı bekleyebilirdi. Belki yeterince oyalanırsa Harris bu konuyu bırakırdı. Zaten Troy ilginç bir şey paylaşmayacaktı. Troy ilginç olmak istemiyordu, sadece hokey oynamak istiyordu.

Üçüncü Bölüm

"Harris! Sana bir şeyim var!"

Harris telefonundan başını kaldırdı. Ottawa soyunma odasının dışındaki koridorda, takımın hesabına maç öncesi tweetler atıyordu. Wyatt Hayes, elinde kalın, renkli bir kitapla ona doğru koşuyordu.

"Bu, sana bahsettiğim *Thor* çizgi romanı, hepsi tek bir kitapta toplanmış. Beğeneceğini düşünüyorum. Çok eğlenceli."

"Oh, harika!" Harris, Wyatt'a bir keresinde eskiden çok çizgi roman okuduğunu söylemişti ve Wyatt o zamandan beri ona hevesle kitaplar ödünç veriyordu. Wyatt'ın ona verdiği tüm kitapları çok sevmişti, ancak
Wyatt onunla kitaplar hakkında tartışmak istediği için kitapları hızlıca okumak zorunda hissetse de. "Teşekkürler. Hey, *Hazy's Heroes'un* yeni bir sayısını çıkarmalıyız! Son sayıdan bu yana epey zaman geçti."

"Tabii ki. Tavsiye edeceğim kitapların sonu gelmez."

Geçen sezon, Wyatt'ın en sevdiği çizgi romanlardan bahsedeceği kısa videolar çekmek Harris'in fikriydi. Videolar o kadar popüler oldu ki, Harris diğer oyuncular için de benzer video serileri hazırladı: *Riding with Roz*, Harris'in Ilya Rozanov'un sürdüğü lüks spor arabanın yolcu koltuğuna cesurca oturduğu ve *BBQing with Bood*,
Zane Boodram, Ottawa'da kışın ortasında bile ızgara ustalıklarını sergileyecekti.

"Düşündüm de," dedi Wyatt, "çocuk hastanesini ziyaret edip onlara dağıtmak için her yaşa uygun çizgi romanlardan bir sürü satın alabilirim.
çizgi roman alıp onlara dağıtabilirim diye düşünüyordum. İmzalı hokey disklerine karşı bir şeyim yok, ama okunacak kadar iyi değiller, değil mi?"

"Bunu çok sevecekler," dedi Harris kesin bir şekilde. NHL oyuncularının hastane ziyaretlerinin oradaki çocuklar için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu ve ayrıca hastane yatağına mahkum olduğunuz zamanlarda size hediye edilen *her* şeyin ne kadar heyecan verici olduğunu da biliyordu.
"Roz'a söyleme, yoksa beni geçmeye çalışır. Muhtemelen hepsine Ferrari falan verir," diye şaka yaptı Wyatt.

"Roz'a söyleme, çünkü o beni alt etmeye çalışır. Muhtemelen hepsine Ferrari falan verir," diye şaka yaptı Wyatt.

Harris güldü. Ne kadar saçma olsa da, bunu tamamen anlayabilirdi. Takım en son çocuk hastanesini ziyaret ettiğinde, Ilya takım otobüsü ayrıldıktan sonra uzun süre kalmıştı.

Harris, bir grup çocuğa meydan okuduğu efsanevi *Mario Kart* turnuvasından sonra taksiyle eve döndüğünü duymuştu.

"Belki ona söylersem, Batman kostümüyle gelir," dedi Harris. "Buna değer."

O anda Troy Barrett yanlarından geçti. Harris, onun diğer takım arkadaşlarından daha erken saatte arenaya geldiğini fark etti. Valizinden çıkmış gibi duran bir takım elbise giymişti ve siyah kaşlarına kadar indirilmiş siyah bir bere takmıştı. Ayrıca elinde
devasa bir Starbucks bardağı tutuyordu.

Harris ve Wyatt'a başını salladı, ifadesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Soğuk da değildi. Harris, bunun gerginlik olduğunu düşündü. Çekingenlik.

"Starbucks'ı buldun," dedi Harris neşeyle.

"Ha?" Troy bere altından elini uzatıp kulaklığını çıkardı.

Harris bardağı işaret etti. "Starbucks'ı buldun," diye tekrarladı.

"Evet." Troy gülümsemedi. Gözleri geniş ve kararsızdı, sanki konuşma bitmiş mi bitmemiş mi emin olamıyormuş gibi. Kulaklığı tutan eli şakağının yanında duruyordu.

Harris neredeyse "*Bu gece iyi şanslar"* gibi bir şey söyleyecekti, ama Troy'un gerginliğini artırmak istemedi. Bunun yerine, "Ne dinliyorsun?" diye sordu.

Uzun bir saniye boyunca, yemin ederim, Harris Troy'un *"sen"* diyeceğini sandı. Gözleri kısılmıştı ve sonra, sanki içindeki alaycı tavrını bastırmaya çalışır gibi gözlerini kırptı. "Şey, bilirsin. EDM."

"Harika." Harris'in deneyimine göre, herhangi bir NHL oyuncusuna hangi müziği dinlediğini sorarsanız, cevap her zaman EDM, country, hip-hop veya Mumford & Sons olurdu.

Troy bir kez daha başını salladı, kulaklığını tekrar taktı ve uzaklaştı. "Hâlâ erken geliyor," dedi Wyatt, Troy gözden kaybolduktan sonra. "Toronto'da da öyle miydi?"

"Evet. Bu onu Kent'ten ayıran özelliklerinden biriydi." Wyatt ellerini beline koydu. "O tam bir pislik, ama işini ciddiye alıyor."

"Sence burada da pislik gibi davranacak mı?"

"Toronto'dan Ottawa'ya giderken kişilik nakli yaptırmış olduğunu sanmıyorum, ama arkadaşı olmadan burada biraz daha sessiz olabilir."

"Bence o ve Kent artık arkadaş değiller," diye hatırlattı Harris. "Hala buna şaşırıyorum. Kent'ten nefret edenler bile
onun sözüne, kurbanlarının sözünden daha çok inanıyor."

"Yani kadınlara inanıyor musun?"

"Yüzde bin. Yıllarca Kent ile oynadım. Kadınlar konusunda berbat biridir. Onunla bir dakika bile geçirmiş olanların onun masum olduğuna inanmasına inanamıyorum. Ama yine de, Barrett'ın onu ifşa etmesi şok ediciydi."

"Sence bir şeye tanık mı oldu?" Harris, korkunç bir dedikoducu olduğunu biliyordu, ama elinde değildi.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Barrett'ın Kent'in kulüplerde ve partilerde yaptığı her türlü pisliğe katıldığını düşünürdüm. Onun yardımcısı gibi olduğunu düşünürdüm, anlarsın ya? Belki de yanılmışımdır."

"Umarım öyledir. Onu rol model gibi göstermek benim işim."

Wyatt güldü. "Evet. Bol şans." Yumruğunu uzattı. "Odama dönmem lazım."

Harris yumruğunu çarptı. "İyi maçlar."

Wyatt sırıttı. "Başlayabildiğim her maç iyi bir maçtır."

Wyatt ayrıldı ve Harris onun arkasından gülümsedi. Wyatt, Toronto'da yıllarca yedek kaleci olarak oynamıştı, ancak Ottawa'da sadece birinci kaleci pozisyonunu kazanmakla kalmamış, aynı zamanda NHL All-Star'a da seçilmişti. Harris, Wyatt'ın başarısının büyük bir kısmının
başarısının, muhtemelen buz pistindeki herkesten daha fazla eğlendiği gerçeğine bağlı olduğuna emindi.
gerçekten mutluydu.

Harris bu duyguyu iyi bilirdi.

İşe geri döndü. Resmi takım mağazasından ve sponsorlardan gelen tanıtım tweetlerini gece boyunca yayınlamıştı; bu gecenin resmi kadrolarını Twitter ve Instagram'da paylaşmıştı. Ayrıca Troy Barrett'ın Ottawa'daki ilk maçını tanıtan bir paylaşım da yapmıştı. Şimdi Twitter'da o paylaşımın yorumlarını kontrol etti ve vay canına. Barrett pek de dostça bir karşılama almamıştı.

Yorumlar, onun ölmesini isteyen Toronto ve Dallas Kent taraftarları ile takımlarının onu transfer etmesinden tiksinen Ottawa taraftarlarından geliyordu. Harris aynı gönderiyi Instagram'da kontrol ettiğinde, yorumların benzer olduğunu gördü.

Mesele şu ki, Ottawa Barrett'ı değerinden çok daha ucuza almış olsa da, Toronto'ya bazı değerli draft haklarını vermişti. Barrett'ın yüksek maaşının yükünü üstlenmek zorunda kalması da cabası. Barrett'ın Ottawa taraftarlarının kalbini kazanmasının tek yolu, hayatının en iyi hokeyini oynamaktı.

* * *

Çok sayıda boş koltuk vardı. Troy'un ilk fark ettiği şey buydu. Dolu koltuklar da vardı, ama... çok sayıda boş koltuk da vardı.

Mavi çizgide durmuş, adının anons edilmesini bekliyordu.
bu gece sağ kanat oyuncusu olarak başlayacak. Toronto'da maç biletleri zor bulunurdu, her maçtan çok önce tükenirdi. Burada Ottawa'da ise maç günü gişeye gidip bilet alabiliyormuşsun gibi görünüyordu.

Troy, Ottawa'nın yıllardır oldukça kötü bir takım olduğunu ve birçok taraftarın ilgisini kaybettiğini biliyordu. Ilya Rozanov'un takıma katılması ve hatta Wyatt Hayes'in ligin en iyi kalecilerinden biri olarak beklenmedik yükselişi kalecilerden biri olarak beklenmedik yükselişi, bazı taraftarları geri getireceğini düşünürdü. Belki de taraftar *sayısı* normalden fazlaydı, ama lanet olsun. Troy'un Toronto'da alıştığı enerji bu gece bu binada yoktu.

"On yedi numara, Troy Barrett!" Spiker onun adını haykırdı ve kalabalık... ılık bir tepki verdi. Alkışlar vardı. Bazı tezahüratlar. Ama aynı zamanda, muhtemelen on bir bin kişinin rahatsız bir şekilde mırıldanmasının sesi olan düşük bir uğultu da vardı.

Ottawa'da sıcak bir karşılama beklememişti. Bazı hokey hayranları, pislik takım arkadaşını körü körüne desteklemediği için onu asla affetmeyecekti. Üstelik bu haftaya kadar Troy, Ottawa'nın ezeli rakibi Toronto Guardian'da oynamıştı. Tabii, büyük beyaz köpekbalığı ile denizyıldızının rakip olması gibi bir rekabetten bahsediyoruz.

Troy yeni takımı hakkında böyle düşünmemeliydi.

Rozanov'un adı anons edildiğinde, rahatsız edici mırıldanmalar tam anlamıyla bir onay çığlığına dönüştü. Ottawa kaptanını seviyordu. NHL'deki ilk maçından beri Ottawa için oynayan yedek kaptan Zane Boodram da büyük bir alkış aldı.

Troy'a da böyle tezahürat ederler miydi? Umurunda mıydı ki? Buz üzerinde elinden geleni yapacaktı, taraftarlar ne isterlerse yapabilirdi.

* * *

Maç iyi gitmedi. En azından Troy için. Yeni takım arkadaşlarıyla uyum sağlayamamış, pasları kaçırmış ve utanç verici sayıda ofsayta düşmüş, iyi bir gol şansı yakalayabileceği anlarda oyunu durdurmuştu.

Hiç gol şansı yakalayamadı. Tek şutu da kaleyi ıskaladı.
Yaptığı iki yüz yüze mücadelede de kaybetti. Yanlışlıkla puck'ı camın üzerine attı ve yeni takımına oyun geciktirme cezası kazandırdı.
başından sonuna kadar tam bir felaketti.

Bir şekilde Ottawa, üstün Pittsburgh takımını yenmeyi başarmıştı. Bu, çoğunlukla Wyatt'ın olağanüstü kaleciliği ve Rozanov'un iki golü sayesinde olmuştu. Troy galibiyete katkıda bulunmamış olmakla kalmamış, dikkatsiz oyunu galibiyeti engellememişti. Hiçbir önemi yoktu.

Maçtan sonra soyunma odası gazetecilerle doldu. Tabii ki, hepsi Troy'un Centaur olarak oynadığı ilk maçtan sonra onunla konuşmak istiyordu.

O da hepsine olabildiğince yavan cevaplar verdi. Evet, Ottawa'nın Toronto'dan farklı bir oyun stili vardı ve buna uyum sağlaması gerekecekti. Hayır, dikkati dağılmamıştı.

Cevapları hep aynı şeyin farklı versiyonlarıydı: Hokey'e odaklanmıştı ve yeni takımına katkı sağlamaktan heyecan duyuyordu. Her iki ifade de yalandı, ama bunların doğru olmasını istiyordu.

Sonra bir pislik, Dallas Kent'e söylediklerinden pişman olup olmadığını sordu. Sanki bu basit bir soruymuş gibi, Troy'u çılgına çevirecek bir soru değilmiş gibi. Sanki Troy'a, bir hafta içinde kendisi için önemli olan her şeyi kaybetmemiş olmayı dilediğini sormuyormuş gibi.

Dallas'a yaptıklarından pişman olup olmadığını soran var mıydı? Kesinlikle yoktu.

Troy öfkesini yuttu ve kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı. Yukarı baktı ve Harris'i gördü, belli ki bir sandalyeye ya da başka bir şeye çıkmış, fotoğraf çekiyordu.
medya kalabalığının arkasından çekilmiş fotoğraflar. Gözlerini birbirlerine diktiler ve Troy, Harris'in gözlerinde sempati gördüğünü sandı.

"Artık bu konuyu konuşmayacağım," dedi Troy sonunda. Ses tonunun ne kadar düz olduğundan gurur duyuyordu, içindeki duyguların fırtınasını hiç belli etmiyordu
Ama aynı zamanda yeni bir suçluluk ve utanç duygusu da hissetti. Çünkü kalbinde bunun hakkında konuşması gerektiğini biliyordu. Herkesin konuşması gerektiğini.

Muhabirler ipucunu anladılar ve Wyatt ile konuşmak için kalabalığın içinden ayrıldılar. Harris geride kaldı. Dengede durduğu sandalyeden indi ve Troy'a dostça bir gülümseme gösterdi.

"O adamın senden ne söylemeni beklediğini bilmiyorum."

Troy sadece homurdanarak cevap verebildi, ama Harris gülümsemeye devam etti ve Troy ona bakmaya devam etti. Güzel, samimi ve içten bir gülümsemesi vardı.

"Şey, ben..." Harris, Wyatt'ın etrafında toplanan gazetecilere doğru eliyle işaret etti.

"Evet."

"Yarın görüşürüz. Soru-cevap için. Hala müsait olursan?" Doğru. O şey.

Troy unutmuştu ve gerçekten yapmak istemiyordu. "Bak, şey. İşinin bizi eğlenceli adamlar ya da kahraman gibi göstermek olduğunu biliyorum, ama ben sadece hokey'e odaklanmak istiyorum. Diğer şeyler bana göre değil."

Harris'in gözlerindeki ışık söndü. "Anladım."

Troy başını salladı, konuşmayı bitirmeye hazırdı. "Tamam. Ben..."

"Tabii." Harris, yüzüne hiç yakışmayan zoraki bir gülümseme attı. "Zaten rahatsız edecek başka hokey oyuncuları da var."

Troy neredeyse cevap verecekti. Harris'e onu rahatsız etmediğini, bu tam olarak doğru olmasa da, neredeyse garanti edecekti.

Ama yapmadı, çünkü bu, Harris'i hayal kırıklığına uğratabileceği en nazik yoldu. Geçmişte muhtemelen Harris'e sadece alaycı bir şekilde gülüp geçecek ya da Dallas Kent'in bunu yapmasına izin verirdi. Bu bir gelişmeydi.

Ama Harris'in uzaklaşmasını izlerken hala kendini lanet olası bir pislik gibi hissediyordu.

Dördüncü Bölüm

"Barrett hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Harris. Troy'un Ottawa ile ilk maçının ertesi sabahıydı ve hem profesyonel hem de kişisel nedenlerden dolayı Harris onu düşünmeden edemiyordu.

Gen bilgisayarından başını kaldırdı. Küçük ofislerinde masaları birbirine bakıyordu. "Hokey dünyasındaki hemen hemen herkesin dediğine göre, o bir pislik. Ve henüz aksini kanıtlamadı."

"Herkes Rozanov'un pisliğin teki olduğunu söylüyordu," diye işaret etti Harris. "Ama bu yanlış çıktı."

Gen güldü. "Rozanov bir pislik. Ama eğlenceli bir pislik. Troy ise eğlenceli olmayan türden."

Harris, Instagram'daki son gönderisine gelen yanıtları gerçekten okumadan göz gezdirirken kaşlarını çattı. "Düşünüyordum da belki..."

Gen ekranına gözlerini kısarak baktı, sonra faresini birkaç kez tıkladı. "Ne?"

"Bilmiyorum. Şu anda bir arkadaşa ihtiyacı olabilir mi? Üzgün görünüyor."

Bu, Gen'in tüm dikkatini çekti. Sandalyesine yaslandı, kaşlarını kaldırdı. "Barrett'ın arkadaşı mı olmak istiyorsun? Dur. Boş ver. Sen *herkesin* arkadaşı olmak istiyorsun."

"Bu benim işim!"

"Sayılır." Tekrar tıklamaya ve gözlerini kısmaya başladı. "O yakışıklı," dedi rahat bir şekilde.

Harris kollarını göğsünde koruyucu bir şekilde kavuşturdu. "Çirkin değil," diye kabul etti.

Gen, bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan dudaklarını kıvırdı. "Geçen sezon bana onun ligin en seksi oyuncusu olduğunu söylememiş miydin?"

Harris kesinlikle öyle demişti. "Hatırlamıyorum."

"Marry, Fuck, Kill oynuyorduk ve sen üç kez 'Troy Barrett'ı becer' dedin."

Oh. Doğru. "Birkaç bira içmiş olabilirim." "Mm."

"Ama görünüşünün bununla hiçbir ilgisi yok. Onun sadece bir pislik mi olduğunu, yoksa bir savunma mekanizması olarak mı pislik gibi *davrandığını* bilmiyorum.

bir şey. Belki de sadece insanların ona nazik davranmasına ihtiyacı vardır."

Gen burnunu çektirdi. "NHL yıldızlarının hayatı çok zor. Keşke biri onları sevse."

"Gönderilerimize gelen yanıtları gördün mü? Hayranları ona çok acımasız davranıyor."

"Hayır. Yanıtlara bakmak *senin* işin. Benim tek umursadığım şey, benim iyi fotoğraflarımı kullanman, senin boktan iPhone fotoğraflarını değil."

"Burada, ilk maçından önce marş sırasında buz üzerinde çekilmiş fotoğrafı burada," diye devam etti Harris, onu görmezden gelerek. "Hem Twitter'da hem de Instagram'da yaklaşık bir milyar kötü yorum var."

"Dallas Kent'i destekleyen mi, karşıt mı?"

"Her ikisi de. Ama kesinlikle Troy Barrett karşıtı. Biri 'Barrett, Kent onunla yatmayacağı için kıskanıyor' diyor. Ve sonra tekrar etmeyeceğim bazı hakaretler kullanıyorlar
tekrarlamayacağım bazı küfürler kullanıyorlar."

"Hokey hayranları aptal. Bu yeni bir şey mi?"

Harris hokey hayranlarını savunmakla uğraşmadı ve bunun yerine "Barrett'ın şu anda neden bir kahraman olmadığını anlamıyorum" diye sordu.

"Evet, biliyorsun."

"Ama o doğru olanı yaptı..."

"Erkekler kadınlara asla inanmaz. *Kadınlar* da kadınlara inanmaz. Hadi ama Harris. Bunu *biliyorsun*. Ne olmasını bekliyordun? Tüm lig Barrett'ın arkasında birleşecek ve Kent hokeyden atılacak mıydı?"

"Olması gereken buydu."

"Tabii ki öyle. Ama bunun yerine Barrett muhtemelen bir şey söylediği için pişmanlık duyuyordur. Eminim bunu söylemek istememişti bile! Ona bunu söylediğimde pek bir şey söylemedi."

Harris telefonu düşürmek üzereydi. “Ona söyledin mi? Ne zaman?”

“Resmi fotoğrafını çekerken. Ona bunun iyi olduğunu söyledim, Kent'i eleştirdiğini söyledim."

"Ne dedi?"

"O, bunun karmaşık olduğunu söyledi, ki bu aslında hiçbir şey ifade etmiyor." Diye iç geçirdi. "Bu kelimeden nefret ediyorum. Karmaşık falan değil; Kent bir tecavüzcü ve Barrett ona tecavüzcü dedi."

Oda ağır bir sessizlikle doldu. Gen her zaman açık sözlüydü, ama genellikle haklıydı da.

"Sence," diye sordu Harris, "Troy kesin olarak biliyor muydu?" Bu, günlerdir aklında olan soruydu.

"En iyi arkadaşının kadınlara saldırdığını gördüğünü ve şimdiye kadar hiçbir şey söylemediğini mi düşünüyorsun?" Gen omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Umarım değildir."

"Ben de öyle umuyorum."

Dikkatini tekrar bilgisayarına çevirdi. "Onları sevmek benim işim değil, onları iyi göstermek benim işim. Barrett'ın yakışıklı yüzü işimi kolaylaştırıyor. Umarım cinsel saldırının suç ortağı değildir, ama eğer öyleyse, eminim bu ligde tek suç ortağı o değildir."

Harris dudağını ısırdı. Muhtemelen hayır. Ancak, nedeni ne olursa olsun, Troy'un suç ortağı olduğunu düşünmüyordu. Adamla neredeyse hiç tanışmamıştı, ama sadece mesleki nedenlerden dolayı da olsa Troy'un iyi bir insan olduğuna inanmak istiyordu. Harris, Ottawa ekibinin tüm üyelerini seviyordu ve bunun değişmesini istemiyordu.

"Tamam," dedi Gen, sandalyesinin tekerlekleri sert zeminde gürültülü bir ses çıkararak masasından uzaklaşırken. "Haas'ın yeni hayran ürünlerini tanıttığı fotoğrafları çekmem gerekiyor."

"Kolay gibi görünüyor," dedi Harris. "Haas çok sevimli." Luca Haas, İsviçre'den gelen, sarışın saçlı ve kolayca kızaran bebek yüzlü yirmi yaşındaki bir çaylaktı. Birkaç yıl önce draftta ikinci sırada seçilmişti ve Ottawa taraftarları bu sezon onu takımda görmekten heyecan duyuyorlardı.

"Eminim ona gerçekten saçma sapan pozlar verdirebilirim. Islak görünüm istediğimizi söylersem, üzerine bir kova su dökmeme izin verir mi sence?"

Harris bunu hayal ederek güldü. Luca son derece kibardı ve insanları memnun etmeye çok hevesliydi. "Ona iyi davran. Takım arkadaşlarından yeterince azar işitiyor zaten."

"Onu taklit etmek bu kadar eğlenceli olduğu için suçlu olan kendisi."

Harris, kapı çalınana kadar yaklaşık beş dakika ofiste yalnız kaldı. "Girin."

Zaten aralık olan kapı yavaşça açıldı ve Troy Barrett odaya girdiğinde Harris daha fazla şaşırmış olamazdı.

* * *

Troy, ofisine girdiğinde Harris'in gülümsemesinin yerini şaşkın bir kaş çatışmasının aldığını gördü.

"Oh," dedi Harris.

"Merhaba." "Merhaba."

Harris bilgisayarının arkasındaki koltuğundan kalktı. "Bu bir sürpriz oldu."

"Evet, şey." Troy kendi boynunu ovuşturdu. Bu işi bir an önce bitirse iyi olurdu. "Özür dilerim. Dün gece kaba davrandım. Sen naziktin, ben ise her zamanki gibi pislik gibi davrandım."

Harris kaşlarını kaldırdı. "Bana özür dilemek için buraya kadar mı geldin?"

Troy tam da bunu yapmıştı, ama şimdi bu soruya doğrudan maruz kalınca kendini biraz aptal hissetti. "Sadece yolun aşağısındaki otelde kalıyorum." Kahretsin. Zaten başka bir iş için burada olması gerektiğini söylemeliydi. Bu daha havalı olurdu.

Harris'in gülümsemesi geri döndü. "Özrün kabul edildi."

"Güzel. Teşekkürler." Troy şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Gitmeliydi,

sanırım. "Aslında," Troy kaçamadan Harris konuştu, "Bu sabah senin ve sosyal medya hakkında düşünüyordum. Onu sevmemeni suçlamıyorum. İnsanların internette senin hakkında nasıl konuştuğunu gördüm. Bu... hoş değil."

"Bunlara dikkat etmemeye çalışıyorum."

"İyi plan. Ama kendin hakkında farklı bir imaj yaratmak istiyorsan, ben işimde çok iyiyim."

Troy, Twitter'da bir şeyler paylaşmakta iyi olmanın ne anlama geldiğinden emin değildi, ama daha açık fikirli olmaya kararlıydı. "Bunu düşüneceğim."

Bu sefer gerçekten gitmek üzereydi, ama Harris başka bir soruyla onu yine durdurdu. "Ottawa'yı nasıl buldun?"

Troy'un ilk tepkisi, kendisini evi olarak adlandırmak zorunda kaldığı bu sıkıcı şehir hakkında kötü bir şey söylemek ya da Harris'e, buz pistine neredeyse bitişik bir otel odasında yaşadığını hatırlatmak oldu, ama nazik davranmayı başardı. "Fena değil. Henüz pek bir şey görmedim."

"Hayatım boyunca burada yaşadım, bu yüzden her türlü soruyu

cevaplayabilirim."

Troy, adamı pek tanımamasına rağmen, Harris'e bir restoran önermesini isterse, her birinin neden harika olduğunu ayrıntılı olarak açıklayarak yüzlerce seçenek sayacağından emindi.

"Yaşayacak bir yer aradın mı?" diye sordu Harris. "Hayır.

Yolculuğumuzdan döndüğümüzde arayacağım." "Şehir

merkezini mi düşünüyorsun, yoksa buz pistine yakın bir yeri

mi?"

"Emin değilim." Dürüst olmak gerekirse, Troy umursamıyordu. Bu sezonun sonunda Ottawa'da kalmaya niyeti olmadığı için, mobilyalı ve sade bir yer kiralamayı planlıyordu. Bu yılı, hala değerli bir oyuncu olduğunu kanıtlamak için kullanacak, sonra daha iyi bir takıma geçecekti. "Sen nerede yaşıyorsun?"

"Glebe'de. Küçük, hoş bir daire. Lüks bir yer değil." Troy,

Glebe'nin ne olduğunu hiç bilmiyordu. "Güzel."

Harris, Troy'un tek kelimelik cevabını konuşmaya devam etmek için bir davet olarak algıladı. "Orada sadece bir yıldır yaşıyorum ve hala yalnız yaşamak garip geliyor. Kalabalık bir evde büyüdüm. Kırk dönüm arazimiz vardı ve yine de banyoyu paylaşmak zorundaydık.

banyoyu paylaşmak zorundaydık."

Kulağa korkunç geliyordu. "Büyük bir aile mi?"

"İki ablam, annem, babam, ölmeden önce büyükannem, üç köpek, bir kedi ve bir hayalet."

Troy son cümleyi duymazdan gelmeye karar verdi. "Tanrım. Çok kalabalık." Kahretsin. Hayır, son cümleyi duymazdan gelemezdi. "Hayalet mi?"

"Evet. Büyükannem bana onun büyük büyük amcam Elroy olduğunu söylerdi. Sessiz bir adamdı ve çoğunlukla sessiz bir hayalet. Bazen eşyaları devirir."

Bu, Troy'a son derece imkansız geldi. Birçok nedenden dolayı. "Oradan kurtulduğuna seviniyor olmalısın."

"Hayır, orayı seviyordum. Ailemi demek istiyorum. Elroy amcayı bazen istemiyordum ama o da aileden biri sanırım. Hala eve gitmeyi seviyorum. Burada çalışmadığım zamanlarda çok yardım ediyorum. Aman Tanrım, sana söylemedim bile. Ailem bir elma bahçesi işletiyor. Dördüncü nesil." Ceketindeki *Drover Family U-Pick* yazan düğmeyi gururla gösterdi. "Yani, elma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Harris'in yanakları, düzgün kesilmiş sakalının üstünde, elma gibi pembe ve dolgun görünüyordu. Neredeyse hiç kaybolmayan gülümsemesi, yanaklarını yuvarlak küçük

Troy, bir anlığına, kafa karıştırıcı bir şekilde onları ısırmak istedi. Harris'in tatlı ve sağlıklı elma gibi *tadı olsa* da şaşırmazdı. "Sana haber veririm."

Harris, Troy'a elma hediye etmekten daha mutlu edecek bir şey yokmuş gibi ona gülümsemeye devam etti. Troy, Harris'in Adrian'ın neredeyse tam tersi olduğunu düşündü. Adrian uzun boylu, altın rengi tenli, koyu saçlı ve gözlü, Troy'un profesyonel sporcu vücudundan bile daha kaslı ve belirgin bir fiziğe sahipken, Harris kompakt, soluk tenli ve yumuşaktı. Adrian kolayca gülümserdi, ama en azından bunun bir kısmı rol yapmaktı. O

Gerekirse, gerçek ruh hali ne olursa olsun dostça bir yüz takınırdı. Harris'in iyi mizahı tamamen doğal ve samimi görünüyordu.

Adrian da biraz snobdu ve asla ponponlu bere ya da rozetlerle kaplı kot ceket giymezdi. Ya da şu anda Harris'in giydiği Wonder Woman tişörtünü.

Aslında Adrian, Harris'in tüm tavırları hakkında muhtemelen kötü bir şeyler söyleyecekti, ki Troy bunu düşünmekten nefret ediyordu.

Troy, Harris'in bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak etti. İyi birine benziyordu. Muhtemelen çok sevecen biriydi. Düşünceli hediyeler alan türden bir erkek arkadaş. Ya da düşünceli hediyeler *yapan* türden.

"Varsayımsal olarak," dedi Troy, "eğer soru-cevap videosunu çekersem, ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez. Belki on beş dakika? Yaklaşık doksan saniyeye kadar kısaltılır."

"Bunu... şimdi yapabilir misin?"

Harris gülümsedi. "Tabii ki, hemen yapabilirim."

"Sadece kolay sorular, değil mi? Çıtır çıtır mı, pürüzsüz mü fıstık ezmesi? O tür şeyler mi?"

Harris'in gözleri sahte bir dehşetle büyüdü. "Olmaz. Çıtır fıstık ezmesi hayranlarının internette sana saldırmasını istemezsin. Böyle tartışmalı konuları en iyisi kaçınmak."

"Belki de ben çıtır çıtır olanı seviyorumdur."

"Pürüzsüz fıstık ezmesi hayranları daha da kötüdür."

Troy gülmedi, ama günlerdir hissetmediği kadar hafiflemişti. "Hadi yapalım."

* * *

"Otur. Şu işleri bitirmem lazım."

Harris, Troy'un sandalyeye doğru bir adım attıktan sonra durduğunu gördü. Karar vermeye çalışır gibi, kaşlarını çatarak yere baktı ve dudağını ısırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Harris.

Troy, yoğun, kobalt mavisi bakışlarını Harris'e dikti. "Hayır." Tekrar sandalyeye doğru yürümeye başladı, sonra yine durdu. "Ben homofobik değilim."

Harris, nadir bir an için suskun kaldı. Sonra, "Bunu duymak güzel," dedi. "Sen, şey, eşcinselsin, değil mi?"

Harris, taktığı "*Big Gay Libra*" yazan rozetin ince bir ipucu olduğunu ima eden bir şaka yapmak istedi, ama dilini tuttu. "Öyleyim."

"Sorun değil. Tanıştığımızda, muhtemelen seni... yargılıyor gibi göründüğümü biliyorum." Troy kendi göğsünü işaret etti. "Rozetler. Ve diğer şeyler."

"Aklımdan geçmişti," diye itiraf etti Harris.

"Yargılamıyordum. Yemin ederim. Sadece şaşırmıştım. Gerçekten bir sorunum yok... bilirsin."

"İğneler mi?" Harris yanağının içini ısırdı. Muhtemelen bu adamı gereğinden fazla kızdırmaktan zevk alıyordu.

Troy'un yanakları hafifçe kızardı. "Doğru."

Bir an için Harris, Troy'un dudaklarının utangaç bir gülümsemeye dönüşmesinden büyülenmişti. Gözleri yumuşadı ve Harris, Troy'un sadece yirmi beş yaşında olduğunu hatırladı. Kendisiyle aynı yaştaydı. "O zaman baştan başlayalım." Elini uzattı. "Ben Harris."

Troy'un gülümsemesi bir milim daha genişledi. "Troy."

Elini, Harris'in ilk el sıkışmalarından hatırladığı kadar sağlam ve sıcaktı, tutuşu sıkı ve cildi biraz kuruydu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Troy. Rahatına bak, ben de bu işlemi hızlı ve acısız bir şekilde halledeyim."

Troy sandalyeye oturdu, bacaklarını açtı ve ellerini kucağında birleştirdi. Şişkin uyluk kaslarını örten bol şort giyiyordu. Harris, Ottawa Centaurs için çalıştığı süre boyunca mükemmel şekillendirilmiş uyluk ve kalçaları fazlasıyla görmüştü, ama yine de yüzündeki ışık seviyesini kontrol etmeden önce Troy'un bacaklarını hayranlıkla seyretmek için kendine bir dakika izin verdi.

"Dışarısı soğuk, biliyorsun, değil mi?" diye alay etti Harris.

Troy kendi çıplak bacaklarına baktı. "Buraya koşarak geldim."

Harris'ten özür dilemek için. Bu, dikkat dağıtıcı derecede tatlıydı ve insanların Troy hakkında söyledikleriyle hiç uyuşmuyordu.

"Artık Toronto'nun güneyinde değilsin. Burada kışlar çok sert geçer." "Güney mi?" Troy alaycı bir şekilde güldü. "Toronto'da da kışlar aynı."

"Ocak ayında farklı bir şey söyleyebilirsin. O zamana kadar donarak ölmezsen tabii."

"Ocak ayında pantolon giyeceğime söz veriyorum."

Harris güldü, sonra Troy'un kaslı uyluklarına bir kez daha bakıp, konuşmayı onun etkileyici alt vücudundan uzaklaştırdı. "Instagram hesabı açmaya karar verirsen, ilk gönderilerin için içerik konusunda sana yardımcı olabilirim."

"Tamam."

Maçlarda geveze olmasıyla tanınan Troy, buz pistinin dışında kesinlikle konuşkan biri değildi. Neyse ki Harris,

Sessizlik. "Tamamen profesyonel kalabilir ve sadece resmi takım haberlerini paylaşabilirsin. Bazıları hesaplarını neredeyse hiç kullanmazken, bazıları ise çok aktif. Wyatt çok fazla çizgi roman paylaşıyor. Bood, paylaştığı videolarla benim işimi yapıyor sayılır. Ilya eskiden kullanmazdı ama şimdi farklı şehirlerde rastgele şeyler fotoğraflamaya bayılıyor." Harris güldü. "Keşke bazen kamerayı ters çevirse. Hayranlar, garip bir yangın musluğundan ziyade kahramanlarını görmek isterler, değil mi?"

"Sanırım."

"Üzgünüm. Çok konuşkanım."

Troy bir anlığına onu keskin ama soğuk olmayan mavi gözleriyle süzdü. Neredeyse eğleniyor gibiydi. "Fark ettim."

"Sessiz olmama söylemeni isterdim, ama muhtemelen işe yaramazdı."

"Sorun değil." Troy bakışlarını yere çevirdi, omuzları çökmüştü. Yorgun görünüyordu. Harris konuyu ilerletmeye karar verdi.

"Sadece bu mikrofonu sana takmam gerekiyor, sonra her şey hazır olacak." Ekipman çantasından küçük bir klipsli mikrofon çıkardı ve Troy'un yanına yürüdü. Troy'un açık bacaklarının arasına çömeldi ve mikrofonu Centaurs tişörtünün yakasına dikkatlice klipsledi.

Troy'un yüzüne baktığında, o derin okyanus gözlerinin kendisini incelediğini fark etti. Harris'in penisi, çok yakışıklı bir adamın kaslı bacakları arasında sıkıştığını fark edince, hoş olmayan bir sıcaklık dalgası onu sardı.
yakışıklı bir adamın kaslı bacakları arasında sıkıştığını fark ettiğinde, istenmeyen bir sıcaklık dalgası Harris'i s

Hızla ayağa kalktı ve kameranın arkasına geri döndü, böylece
"Hazır olduğunda başlayalım." Troy omuzlarını geriye attı ve dik oturdu. Ellerini kucağında birleştirdi, tamamen işine odaklanmış ve muhtemelen cinsel düşüncelerle hiç ilgilenmiyordu.

"Tamam." Troy omuzlarını geriye attı ve dik oturdu. Ellerini kucağında katlı tuttu, tamamen işine odaklanmış ve muhtemelen cinsel düşüncelerle hiç ilgilenmiyordu.

Harris, hokey ile ilgili sorularla başladı, çünkü hokeyi
oyuncular sporları hakkında konuşurken en rahat hissediyorlardı. Troy'a çocukken en sevdiği oyuncuları ve kariyerinde en sevdiği anıyı sordu.

"Şu anda en sevdiğin oyuncu kim?" diye sordu Harris.

Troy tereddüt etmedi. "Scott Hunter."

Vay canına. Bu... beklenmedik bir cevaptı. Scott Hunter, ligin en iyi
oyuncularından biriydi
oyuncularından biriydi, ama aynı zamanda açıkça eşcinsel ve bir aktivistti. Kısacası, Harris Troy'un seçiminden etkilenmişti. "O gerçekten harika."

"Ben de Ilya Rozanov'un büyük bir hayranıyım," diye ekledi Troy. "Onunla oynama fırsatı bulmak çok heyecan verici."

"Tanrım. Ona söyleme," diye şaka yaptı Harris. "O adamın egosu zaten yeterince büyük, daha da büyütmeye gerek yok."

Troy'un dudakları hafifçe seğirdi. "Yapmayacağım."

Harris, bu sorunun kişisel tercihlerle ilgili sorulara geçmek için iyi bir fırsat olduğunu düşündü. "Köpek mi yoksa kedi mi seversin?"

"Şey... köpek, sanırım. Hiç evcil hayvanım
olmadı." "Vay canına. Hiç mi?"

"Hayır."

"Vay canına, bu çok üzücü. Ben köpekleri severim. Şu anda köpeğim yok ama bir gün kırsalda bir evim olsun ve beş tane köpeğim olsun istiyorum. Büyük köpekler."

"Bu çok fazla."

"Tam olarak doğru sayıda köpek."

Troy başını salladı ve neredeyse bir kahkaha gibi bir ses çıkardı. "Hobin var mı?"

Garip bir şekilde, bu soru Troy için zor bir soru gibi görünüyordu. Hokey oynamak dışında sevdiği herhangi bir şeyi bulmak için bir süre kafasını yorduktan sonra, sonunda "Bazen tenis oynarım" dedi.

En azından golf ya da video oyunları değildi, ki Harris'in yüzde doksanında aldığı cevaplar bunlardı. "Hiç oynamadım," diye itiraf etti. "Ama izlemeyi seviyorum." Tenisçilerin seksi olduğu için izlediğini eklemedi. Troy'un tenis oynarken *çok* yakışıklı göründüğüne bahse girerdi. "En sevdiğin dondurma hangisi?"

"Şey... Kahretsin. Uzun zaman oldu. Çikolata, sanırım."

"Bekle." Harris, *çok ciddi* bir *soru* soran bir muhabir gibi ses tonunu değiştirdi. "En son ne zaman dondurma yedin?"

"Bilmiyorum. Birkaç yıl önce mi?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Troy omzunu kaldırdı. "Bu benim arzuladığım bir şey
değil." "Peki neyi arzuluyorsun?"

Tanrım, Troy kızarıyor muydu? "Ben..."

"Troy Barrett için ne bir zevktir? Her şeyi yiyebilseydin?" Troy yine bu soruyla zorlanıyor gibiydi. "Somon balığı severim."

Harris güldü. Kendini tutamadı. "Ben daha çok, antrenörünün onayladığı diyet planında olmayan bir şey arıyordum."

"Yiyecekleri pek umursamıyorum. Onlar sadece yakıt."

Harris bu sözleri hiç anlamadı. "Yemek, hayatta olmanın en güzel yanıdır! Ben de balık severim, ama biri önüme somon fileto ve annemin elmalı böreklerinden bir yığın koysa, o somon gerçekten soğuyacak."

"Soğuk somon iyidir."

"Sen ye. Ben böreklerle karnımı doyuruyorum."

"Sanırım tatlıyı pek sevmiyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok. Poutine gibi tuzlu bir şey nasıl olur?" "Bana hep biraz iğrenç gelmiştir."

Harris derin bir nefes aldı. "Ottawa taraftarlarının poutine hakkındaki şok edici görüşlerini öğrenmemeleri için bu cevabı düzenleyeceğim."

"Peynir ve sos birbirine yakışmaz." "Tabii ki yakışır!"

Troy buna düzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kısa ve kalbi durduran bir diş gösterme, Harris'in başını döndürdü. Troy'un tüm yüzünü değiştirdi ve Harris onun bunu tekrar yapmasını istedi.

"Patates kızartması ve sos yerine her zaman tatlıları tercih ederim," dedi Harris, "ama poutine çok lezzetlidir. *Mario Kart'ta* hangi karakterle oynuyorsun?"

"Ne?"

Harris sırıttı. Soruları rastgele tuttuğunda en iyi cevapları aldığını fark etti. "*Mario Kart* oynadın, değil mi? Lütfen evet de, yoksa sorularımın ikinci sayfasını yırtıp atmak zorunda kalacağım."

"*Mario Kart* hakkında bir sayfa dolusu sorunuz mu var?"

"Soruyu cevaplayın."

Gülümseme tam olarak geri gelmedi, ama Troy'un gözleri, iyi vakit geçirdiğini gösteren bir şekilde parladı. "*Mario Kart* oynadım. Genelde Mario'yu seçerim."

"Hiç hayal gücün yok." Harris iç geçirdi.

"O en iyisi, değil mi? Oyunun adı da ondan geliyor. Neden? Sen kimi seçiyorsun?"

"Altı yaşımdan beri Yoshi hayranıyım." "O benim ikinci tercihim," diye kabul etti Troy.

"Biz temelde aynı kişiyiz!" "İkizler," dedi Troy düz bir sesle.

"Dünyada en sevdiğin yer neresi?" "Bu soruları cevaplamak gerçekten zor." "Ama sıkılmıyorsun, değil mi?"

Troy'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hayır, sıkılmadım." Yine, soruyu düşünmek için zaman ayırdı. "*Buz üzerinde olmak* kötü bir cevap mı?"

"En kötü cevap. Yazlarını nerede geçiriyorsun? Ya da güzel bir yere seyahat ettin mi?"

"Ben, şey..." Troy'un yüzündeki tüm neşe kayboldu. Bu soruyu cevaplamak onu gerçekten öldürecekmiş gibi işkence çekiyor gibiydi. Harris ona acıdı.

"Buzda olması sorun değil. Endişelenme."

"Teşekkürler. Üzgünüm. Bu konuda pek iyi
değilim."

"Harika gidiyorsun," dedi Harris, gerçi bu tam olarak doğru değildi. "Sıradaki soru: Dağlar mı, okyanus mu?"

"Neden seçim yapayım ki? Ben Vancouverlıyım."

Harris sırıttı. "Doğru! Ve takım bu hafta oraya gidiyor.
Senin için çok güzel olmalı."

Troy kaşlarını çattı. "Tabii. Evet. Elbette." Söyleyiş şekli, Vancouver'daki evine gitmektense doğrudan cehenneme gitmeyi tercih edeceğini ima ediyordu.

Harris her şeyi mahvediyordu. En basit sorular bile Troy'u rahatsız ediyordu. Harris genellikle insanlarla konuşmakta çok iyiydi.

Odadaki gerginliği gidermek için saçma bir soru sormaya karar verdi.

"Tamam. Bu önemli bir soru: En sevdiğin elma türü nedir?" Troy
kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kırmızı mı?"

"Haydi ama dostum. Ciddi misin?" Harris, incinmiş gibi davranarak
elini kalbinin üzerine koydu.

"Ne? Bütün elmalar kırmızı değildir. Ben kırmızı olanları
seviyorum." "Alınmıştım."

"Senin gibi lanet olası bir elma uzmanı olmadığım için üzgünüm."

Biraz acımasızcaydı, ama aynı zamanda biraz da... sıcakkanlıydı. Troy'un gözleri bir kez daha şakacı bir ifadeyle parladı ve Harris bunu sevdi. "Haklısın haklısın," diye alay etti. "Bu gerçekten zor bir soruydu."

Troy neredeyse gülecekti. Harris bundan emindi ve nedense karnı heyecandan kıpır kıpır olmuştu.

Ama Troy, muhtemelen eğlencesini belli etmemek için dudaklarını sıkıca kapattı. Yine de gözleri hala parlıyordu. "McIntosh nasıl? O da bir elma, değil mi?"

Harris başını salladı. "Saygısızlık. İnanılmaz. Son soru: Yarım saat sprint yapmak mı, yoksa beş dakika soru cevaplamak mı istersin?"

"Sprint. Kesinlikle."

Harris güldü. Muhtemelen her zamanki gibi çok yüksek sesle, çünkü Troy irkildi ve hemen ayağa kalktı. "Yani, işimiz bitti mi?"

"Bitti."

"Tamam." Troy kapıya doğru yürüdü, oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Bekle," dedi Harris. Troy durdu, sonra endişeyle geriye baktı. Harris elini Troy'un omzuna koydu ve onun keskin bir nefes aldığını duydu. "Mikrofonun hala açık."

"Oh. Doğru." Harris'in mikrofonu çıkarmasını beklerken hareketsiz durdu. Harris, mümkün olduğunca az temas ederek mikrofonu hızla çıkardı. Troy'un tıraş losyonunun odunsu kokusunu alabiliyordu, ya da muhtemelen vücut şampuanının kokusunu, çünkü çenesindeki gölge o sabah tıraş olmadığını gösteriyordu.

"Hazırız," dedi Harris neşeyle mikrofonu kaldırarak. Troy'un boynunu koklamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aralarında biraz mesafe bırakmak için büyük bir adım geri attı. "Sen, şey, gürültü önleyici kulaklıkların olduğunu kontrol etsen iyi olur," dedi Harris. "Uçuş için. O adamlar uçakta oldukça hareketlidirler."

"Takımla uçtun mu?"

"Birkaç kez. Genellikle her yıl bir veya iki kez yol gezisine çıkarım ve olayları belgelerim. Eğlenceli içerikler ortaya çıkıyor. Ocak ayında güneye seyahate çıkacağım.
Tampa'da bir gün izin var, eğlenceli olmalı."

"Oh. Harika." Troy, Harris'in takım uçağında olmasını gerçekten harika bulmuş gibi görünmüyordu. Troy, kırılmamaya çalıştı.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi. "Yayınladığımda sana haber veririm." Troy bir kez başını salladı ve sonra gitti.

Beşinci Bölüm

Troy, yüksek sesli gürültünün nedenini bilmiyordu, ama bunun durması gerekiyordu. Yavaş yavaş, Vancouver'daki bir otel odasında olduğunu ve gürültünün kapısından geldiğini fark etti. İnleyerek, zonklayan başının üzerine bir yastık çekti ve kişinin gitmesini umdu.

Kişi gitmedi.

"Barrett. Uyan." Ses, kesinlikle Rozanov'a aitti. "Ne var?" Troy'un sesi, sanki zımparalanmış gibi
. Kuru boğazını temizlemeye çalıştı ve tekrar "Ne?" dedi. "Kapıyı aç."

Yenilgiye uğrayan Troy, kendini yataktan sürükleyerek kalktı ve en azından iç çamaşırı giydiğinden emin olduktan sonra kapıyı açtı. Rozanov, davetsiz bir şekilde odaya girdi ve yüzünü buruşturdu. "Kokusu berbat. Dün gece sarhoş olmuşsun."

"Biraz."

"İyi değil, Barrett." Troy'a bir şişe Gatorade uzattı. "Bunu iç.
Otur."

Troy her ikisini de seve seve yaptı. Yatağa yığıldı ve Gatorade'i açarken, Ilya'nın dün gece tek başına içtiğini nasıl bildiğini merak etti.

"Seni lobide içki dükkanının poşetiyle gördüm," dedi Ilya, sanki zihin okuyabiliyormuş gibi. "Asansörlere doğru gidiyordun. Acelen vardı gibi görünüyordu."

Hiçbir şey hissetmemek için acele ediyordun, diye düşündü Troy.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Ilya, Troy'un komodininden neredeyse boşalmış ucuz votka şişesini aldı ve etikete kaşlarını çatarak baktı.

"Hayır."

"Bu gece maçımız var."

"Biliyorum. Aptalcaydı."

"Evet." Ilya, Troy bakışlarını kaçırmak zorunda kalana kadar onu inceledi.

"Bir daha olmayacak," dedi, ama bunun doğru olduğundan emin değildi, çünkü şimdi içki içme nedenleri tekrar aklına gelmeye başlamıştı. Uzun, yalnız uçak yolculuğunda takım arkadaşlarının sıkı dostlar gibi gülüşüp şakalaşmalarını dinledikten sonra, Troy'un tek istediği erkek arkadaşının kollarına sığınmaktı. Adrian'ı çok özlemişti ve onu arayamıyordu bile

. Üstelik, şu anda o adamla uğraşamayacağı için dünden beri babasının telefonlarını ve mesajlarını görmezden geliyordu.

Troy'un kariyerinde ilk kez memleketine dönmekten zevk almamıştı. Babasını görmekten hiç hoşlanmazdı, ama bu seyahate kadar erkek arkadaşını ya da annesini ya da ikisini birden görebiliyordu.

Şimdi ise geriye sadece o pislik babası kalmıştı.

Dallas'la olanlar, Adrian'ın onu terk etmesinden ve ardından takas olayından sonra o kadar hızlı gelişmişti ki, kalp kırıklığı Troy'un üzerinde bir bulut gibi asılı duran belirsiz bir

bir boşluk gibi Troy'un üzerinde bir bulut gibi asılı kalmıştı. Şimdi Vancouver'da olduğu için, bulut alçalmış ve onu öfke ve umutsuzlukla doldurmuştu. Ayrılık şimdiye kadar gerçek gibi gelmemişti, çünkü o ve Adrian zaten birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı. Aynı şehirde olup da onu kucaklayamamak, öpememek, yatağa götürememek ve birkaç saatliğine gerçekten kendisi olamamak onu öldürüyordu.

Ve kimse bunu bilemezdi.

"Üzgünüm. Bu..."

Ilya, Troy'un sesinin kırıldığını fark ettiyse de, yüzünde bunu göstermedi. "Burası senin şehrin, değil mi? Buradan mısın?"

"Evet."

"Kişisel hayatın sana aittir. Oyununuzu etkilemediği sürece benim için önemi yok. Koç da aynı şeyi söyleyecektir."

Troy gözlerini kapattı. "Ona söyleyecek misin?" "Bu

sefer söylemeyeceğim."

Bu bir uyarıydı ve Troy sessizce bu uyarıya kulak vereceğine söz verdi. Hokey, ona kalan tek şeydi. Ottawa takımında elinden gelenin en iyisini yapmalıydı, yoksa tamamen çökecekti.

"Berbat görünüyorsun," dedi Ilya. "Bu sabah antrenman isteğe bağlı. Sen katılmayacaksın."

Troy, bu sabah paten kaymayı planladığı için neredeyse itiraz edecekti, ama tartışmak saçma olurdu. Duş almaktan daha yorucu bir şey yapabilecek durumda değildi. "Tamam."

"Ayrıca, baban lobide."

"Ne?"

"Evet. Kendini bana tanıttı." Ilya, Troy'un çok iyi anladığı ekşi bir yüz ifadesi yaptı. "Hâlâ orada, ama ona senin..."

Siktir. "Hayır. Onunla konuşmam lazım. Yoksa o sadece..." Troy kendini durdurdu. Karmaşık ailesi Rozanov'un işi değildi. "Duş alıp

Duş alıp aşağı ineceğim. Ona mesaj atacağım. Haberdar
edeceğim." "Evet, tamam."
Troy Gatorade'yi bitirdi. "Teşekkürler. Bunun için." Boş şişeyi havaya kaldırdı.
"Bugün dinlen. Bu gece iyi oyna. Bir daha bunu yapma."
"Yapmayacağım."
Ilya kapıya gitti, sonra açmadan önce durakladı. "Aile zor olabilir.
Babalar."
Bu tuhaf bir sözdü ve Troy nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Evet. Bazen."
dedi.
Ilya başını salladı ve çıktı. Troy derin bir nefes aldı ve duşa gitti.

* * *

Troy kendini düzgün göstermeye çalıştı, ama gözlerinin hala kırmızı olması ihtimaline karşı yüzünü kısmen gizlemek için kafasına
Ottawa Centaurs beyzbol şapkasını kafasına takarak yüzünü kısmen gizledi, gözlerinin hala kırmızı olması ihtimaline karşı. Akşamdan kalma olmasının yanı sıra, ağlamaya çok yakın hissediyordu.
Troy, babasının burada olduğuna inanamıyordu. Ama bu tamamen mantıklıydı; hayatının çöp dondurmasının üstüne konmuş çürümüş bir kiraz gibiydi.
Curtis Barrett'ı hemen gördü, lobinin ortasındaki koltuklardan birinde uzanıyordu. Troy'u gördüğünde ayağa kalktı ve karşısındaki koltuklarda oturan iki adam da ayağa kalktı.
Tabii ki babası arkadaşlarını da getirmişti. NHL yıldızı oğlunu göstermeyi çok severdi.
"Troy! Tanrım, bütün gece uyanık kalmışsın gibi görünüyorsun." Babam Troy'un omzuna sertçe vurdu. "Umarım buna değmiştir."
Curtis'in kahkahası, onun diğer her şeyi gibi agresifti ve Troy irkilmemek için kendini zor tuttu. Curtis'in arkadaşları da katılıp cahil eşekler gibi gülmeye başlayınca, Troy bir an için *"Aslında erkek arkadaşım beni başka bir erkek için terk etti"* demek için çılgınca bir dürtü hissetti, ama elbette bunu yapmadı.
Bunun yerine, ayakta durmaktan yorulduğu için sandalyelerden birine oturdu. "Merhaba, baba."
"Bu Brad, Condor Construction'ın sahibi. Ve Darryl, Harper Demolition'dan. Darryl'ı hatırlıyorsun, değil mi?"
"Tabii," diye yalan söyledi Troy. "Elbette." Babasının arkadaşlarının hepsi birbirine benziyordu: bir zamanlar

sporcular, ama yıllar içinde gevşekleşmişlerdi. Troy da bir gün muhtemelen öyle görünecekti.

"Ee?" Curtis, oğlunun Centaurs kapüşonlu sweatshirtünü ve beyzbol şapkasını inceledi. "Ottawa'ya indirildin."

"*Takas* edildim."

"Cezalandırıldın, olan bu. Kent'in seni kızdırmak için ne yaptığını bilmiyorum, ama ağzından çıkanlara dikkat etmelisin, evlat. Videoya yakalanman büyük şanssızlık." Yüzünü buruşturdu. "Antrenmanlar özel olmalı.
Takım arkadaşları arasında söylenenler orada kalmalı. Kamloops'ta oynadığım zamanları hatırlıyorum..."

Ve o, genç bir hokey oyuncusu olarak geçirdiği şanlı günlerinin hikayeleriyle odadaki tüm oksijeni emerek gitti. Troy onu dinlemiyordu. Troy'un gerçek bir NHL yıldızı olması, babasının her hokey hikayesini gölgede bırakmaya çalışmasını hiç engellemedi. Sonunda Troy, hikayelerini paylaşmayı tamamen bıraktı.

"Tabii ki, bu günlerde hiçbir şey söyleyemezsin," dedi babası, Troy onun hala konuştuğunun farkına vardığında. "Sosyal adalet savaşçıları her yerde pusuda bekliyor."

"Haklısın," diye Brad ya da Darryl onayladı.

"Zavallı Dallas Kent'e bak," dedi babası, sanki Troy orada oturuyormuş gibi. "İnsanlar internette her şeyi söyleyebilir, bir adamın kariyerini mahvetmeye çalışabilir. Onun itibarını."

Troy bir şey söylemek istedi, ama ne söyleyeceğini bilemedi. Başı ağrıyordu ve boğazı hala tehlikeli bir şekilde sıkışmıştı. Babası şimdi doğrudan ona bakıyordu.

"Neyse ki kimse söylediklerini ciddiye almadı," diye devam etti babası. "Toronto'nun senden kurtulması gerektiği açıktı, bu çok yazık, ama hokeyi bilen herkes, o anın heyecanı içinde söylenen sözlerin olduğunu bilir."

İnsanlar kendilerine böyle mi söylüyorlardı? Troy'un antrenman sırasında bir şeye sinirlenip Kent'e haksız bir darbe indirdiğini mi? Troy'un Kent'in cinsel tacizci olduğuna gerçekten *inanmadığını* mı?

Babam güldü. "Eğer takım arkadaşı değil de rakip olsaydınız, o kadınların onu suçladığı saçmalıkları kullanmak buz üzerinde akıllıca bir strateji olurdu. Kafasına girerdin, anlarsın ya? Ama takım arkadaşın değil. Siz ikiniz kardeş gibiydiniz. Umarım en azından ondan özür dilemeye çalıştın. Sana siktir git derse onu suçlamam, ama erkek gibi davranıp denemelisin."

Brad ve... diğeri... onaylayarak ses çıkardılar.

Troy uzun ve derin bir nefes aldı. "Bu akşam maça geliyor musun?" "Tabii ki. Bu adamları da getiriyorum. Ama Ottawa'yı destekleyeceklerinden emin değilim

lanet Ottawa'yı destekleyeceklerinden emin değilim."

Üç adam güldü. Troy gülmedi. Babasına neden yeni karısını getirmediğini sormak üzereydi, ama umurunda olmadığını düşündü. Hiçbir şey umurunda değildi ve iyi görünme yeteneğini tüketmişti. Artık

özel otel odasına sığınmanın zamanı gelmişti, böylece uyuyana kadar ağlayabilirdi. "Peki,

dediğin gibi, dün gece pek uyuyamadım, maçtan önce dinlenmeye çalışmalıyım."

"Zaten gitmiyorsun, değil mi? Al, sana bir kahve getireyim." Babam güldü. "Milyonlarca dolarınla bize kahve ısmarlaman gerekirdi."

Curtis Barrett'ın da milyonlarca doları vardı. Troy kadar çok olmasa da, yirmi yıl önce kurduğu vinç şirketi onu kesinlikle zengin bir adam yapmıştı.

"Şu anda kahveden çok uyku daha iyi olur bence," dedi Troy. Ayağa kalktı.

"Sanırım." Curtis oğluna kaşlarını çattı ve Troy, babasının, akşamdan kalma halinden dolayı birkaç kelime mırıldanmaktan daha fazlasını yapıp arkadaşlarını etkilemesini beklediğini biliyordu. İsteksizce ayağa kalkıp Troy'un omzuna bir kez daha vurduğunda mutlu görünmüyordu. "Tamam, peki, bu gece iyi şanslar."

"Seni tekrar görmek güzeldi, baba." Troy mükemmel bir yalancıydı. "Maçı keyfini çıkarın," dedi Brad ve Darryl'a, sonra hızla dönüp gitti.

Asansör kapıları kapanana kadar gözleri çoktan yanmaya başlamıştı.

* * *

Troy o gece çok kötü oynadı. Açıkçası. Soyunma odasında ya da yedek kulübesinde gözyaşlarına boğulmamak için tüm konsantrasyonunu kullanmıştı. Her iki durum da elbette düşünülemezdi. En iyi zamanlarında bile neşeli bir mizacı olduğu söylenemezdi ve takım arkadaşları onu pek tanımıyordu, bu yüzden acısını gizlemek normalde olabileceğinden daha kolaydı.

Üçüncü periyotta, Troy'un yerine Luca Haas ön hatta geçti. Koç, Troy'un buzda kalma süresini önemli ölçüde azalttı, bu da ona yedek kulübesinde acısını daha fazla yaşama fırsatı verdi. Takımı kaybetti.

Soyunma odasında, Troy'un takım arkadaşları onunla konuşmadılar. Ona neredeyse hiç bakmadılar. Aslında, Ilya ona baktı, ama bakışı, "*Bütün gece içip ertesi gün bok gibi oynayabilirsin, ama bunu sadece bir kez yapabilirsin diye bakıyordu*. Etkileyiciydi. Takımın geri kalanı muhtemelen tek bir şey düşünüyordu: Bu pisliği neden transfer ettik ki?

Her şey berbat gidiyordu ve şimdi hokey bile işe yaramıyordu. Troy'un geriye ne kalmıştı?

"Pekala çocuklar," dedi Koç Wiebe. Oda sessizliğe büründü, utanç ve hayal kırıklığı havayı ağırlaştırdı. "Yarın Edmonton'da bazı değişiklikler olacak."

Troy'a doğrudan bakmadı, ama buna gerek de yoktu. "Edmonton'un Vancouver'dan daha güçlü bir takımı var ve bu geceki gibi oynayamayız. O yüzden iyi bir gece uykusu çekin, bu gece kimse dışarı çıkmasın, hangi şehirde olduğumuz umurumda değil, yarın da sıkı çalışmaya hazır olun, tamam mı?"

"Evet, Koç" diye bir koro yükseldi, sonra Wiebe başını salladı ve odadan çıktı.

Troy, şu anda uçuyor olmalarını diledi. Vancouver'ı geride bırakmak için sabırsızlanıyordu.

* * *

Troy, takımı Edmonton ile karşılaştığında ilk sırada değildi. Üçüncü sıraya düşürülmüştü, koçları suçlayamazdı ama yine de canı yanıyordu.

Bir gol *atması gerekiyordu*. Hayatında hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı. Hokey oyuncuları arasında pek batıl inançlı biri değildi, ama belki bir gol atarsa işler onun için değişir diye düşündü.

Bu yüzden her vardiya boyunca hızını kullanarak kaleye ulaşıp Rebound veya defleksiyon şansı yakalamak için hızını kullandı. Fiziksel bir oyun oynadı ve kendisine yaklaşan herkese saldırganlığını yöneltti. Bu gece gol *atacaktı*.

Üçüncü periyotta, koç Troy'u güç oyununda denedi. Edmonton iki gol öndeydi ve Ottawa'nın bir gol atması büyük bir ivme kazandıracaktı. Yüzleşme Edmonton bölgesindeydi ve Rozanov kazandı, puck'ı Dykstra'ya geri gönderdi.

Dykstra mavi çizgiden slap shot attığı anda Troy kaleye doğru fırladı. Edmonton kalecisi şutu kurtardı, ancak rebound'u kontrol edemedi. Puck, kaleci buz üzerinde geriye düşerken, birkaç santim uzaklıkta Troy'un sopasına düştü. Troy, kaleciyi aşarak, boş kaleye şutu attı.

Troy, Stanley Kupası'nı kazanmış gibi sevindi.

Sonra takım arkadaşlarının kendisiyle birlikte kutlamadığını fark etti ve Dykstra'nın "Hadi oradan, bu kesinlikle müdahale değildi, hakem!" diye bağırdığını duydu.

Ama hakem "gol yok" işareti yapıyordu ve Troy buna inanamıyordu.

"O adama dokunmadım!" diye bağırdı Troy. "Sersem herif düştü!" "Gol yok," dedi hakem. "Onun pateninin arkasına takıldın, Barrett." "Ne takılmam da."

Edmonton'un savunma oyuncularından biri, Nelson adında devasa bir ahmak, Troy'un göğsüne itti ve sırtı ağın arkasındaki tahtaya çarptı. "Hepimiz gördük, seni hileci pislik."

"Nasıl gördünüz? Beni durdurmak için hiçbir şey yapmadınız. Sizin evinize girip gol attım. İşinde kötü olduğun için üzgünüm, seni aptal herif."

"En azından ben lanet bir hain değilim."

Troy, Nelson'dan yaklaşık 15 cm daha kısa olmasına rağmen onu geri itti. Rozanov sakin bir yüzle araya girerek, "Hain olmak için arkadaşların olması gerekir, Nelson. Yani hayır. Sen asla hain olamayacaksın" dedi.

Nelson ona öfkeyle baktı. "Umarım yattığın kızlar internette senin hakkında uydurma şeyler yazmazlar, Rozanov. Bu kız bir saniyede sana sırtını dönebilir."

"Evet. O zaman karından benim hakkımda bir şey yazmamasını isteyebilir misin?" "Siktir git, Rozanov!"

"Herkes şimdi yerlerine dönsün," diye bağırdı hakem.

Troy öfkesini hakeme yöneltti. "O bir goldü." "Hayır, değildi."

"Gol oldu lan! Hiç hokey maçı izledin mi? Adam düştü lan."

Hakem yüzüne yaklaştı. "Yerine dön. Son uyarı."

Troy, bir haftadan fazla süredir içini kemiren öfkeyle doluydu ve bunu dışa vurması gerekiyordu. Hakem muhtemelen en kötü hedef seçimi olabilirdi ama, neyse, o anda Troy'un önünde duran kişi oydu.

"Siktir git." Sonra hakemi itti ve evet, bu iyi bir fikir değildi.

Troy hemen oyundan atıldı. Buz pistinden ayrılırken hakemlere, Edmonton oyuncularına, taraftarlara ve muhtemelen Tanrı'ya hakaretler yağdırmaya devam etti. Tünelde Troy, sopasını duvara vurarak parçaladı ve elinde kısa bir karbon fiber parçası kalana kadar küfürler savurdu.
. Sonra o parçayı duvara fırlattı.

Maç bittiğinde hala duş almamış, hatta kıyafetlerini bile çıkarmamıştı. Sadece soyunma odasında oturmuş, öfkeyle kaynıyordu.

Ottawa bir daha gol atamadı ve üç gol farkla kaybetti. Takımın geri kalanı odaya geldikten sonra odadaki hava ciddiydi. Koç odaya girip daha iyi olmaları gerektiği konusunda bir konuşma daha yaptı. Troy, koçun tek bir konuşması olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu takımın oynadığı oyuna bakılırsa, tek bir konuşma yeterliydi.

Koç ayrıldıktan ve çoğu oyuncu duşlara yöneldikten sonra, Rozanov Troy'un yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu Rozanov.

"Harika." "Evet,

belli oluyor."

Troy cevap vermedi. Başını eğmişti, ama şimdi yeni kaptanına baktı. Ilya boxer şortuna kadar soyunmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Troy'un bakışları, Ilya'nın sol göğsünde bulunan ünlü
Bu dövme, yakından bakıldığında kesinlikle çok komikti. Ilya'nın kolunda, omzuna yakın bir yerde, daha az ünlü ve muhtemelen daha yeni bir dövme daha fark etti. Bir tür kuştu. Belki de bir dalgıç kuşuydu. Biraz garip bir seçimdi.

"Sen iyi bir hokey oyuncususun," dedi Ilya.

Bu o kadar ani ve beklenmedik bir şeydi ki Troy ne diyeceğini bilemedi. "Uh, tamam. Teşekkürler."

Ilya içini çekti ve başını arkasındaki duvara yasladı. "Kaybetmekten bıktım, Barrett."

"O zaman yanlış takıma geldin." Troy, NHL'nin neredeyse tüm üyeleri gibi, Ilya Rozanov'un serbest oyuncu olduğunda neden Ottawa ile sözleşme imzalamayı seçtiğini anlamıyordu. Neredeyse her yere gidebilirdi.
Bunun yerine, her kış yaklaşık bir milyar ton kar alan sakin bir şehirde, ligin en kötü takımlarından birini seçti. Spor arabaları, gece kulüpleri ve kadınları seven bir adam için bu tuhaf bir seçim gibi görünüyordu.

"Bence kazanabiliriz," dedi Ilya. "İyi bir kalecimiz var. Genç yeteneklerimiz ve sağlam savunmamız var. Ve ben varım. İyi bir takım olmalı."

Ilya'nın söylediği her şey doğruydu. Daha iyi bir takım olmaları *gerekirdi*. "O zaman neden değiliz?"

Ilya onun gözlerine baktı. "Çünkü buna inanmıyoruz. Buraya gelen kimse kazanmayı beklemiyor."

Troy buna karşı çıkamadı. O da buraya kazanan bir takımın parçası olmayı beklemeden gelmişti.

"Bu gece," diye devam etti Ilya. "Ne yapmak istedin?"

"Bir gol atmak istedim."

Ilya başını salladı. "Senin için. Takım için değil."

"Ben..." Tamam. Troy *buna* da karşı çıkamadı. "Gol atmam gerekiyordu. Hala da gerekiyor, o gol atılmalıydı ama..."

"Evet, biliyorum." Ilya ayağa kalktı, sonra dönüp Troy'a baktı. İç çamaşırlarıyla bile Ilya, Troy'u utandırmayı ve gülünç duruma düşürmeyi başardı. İptal edilen bir gol yüzünden öfke nöbeti geçirmişti. Muhtemelen önemi bile olmayan bir gol.

Ayrıca, Ilya iç çamaşırlarıyla gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Ama bu yararlı bir düşünce zinciri değildi.

"Gerekirse senin için gol at," dedi Ilya, "ama takım için ne yapabileceğini düşün. Bence sen, bizim ihtiyacımız olan şeysin."

Cevap beklemeden, dönüp kendi soyunma odasına doğru yürüdü ve odanın ortasında iç çamaşırını çıkardı. Troy sinirli bir kahkaha attı. Rozanov tam bir baş belasıydı.

Troy'un hayatında, soyunma odası dünyanın en stresli yeri olduğu yıllar vardı. Ilya gibi çekici bir adamın az önce yaptığı gibi kendini bu kadar küstahça sergilediği bir konuşma, Troy'un bir şeyleri
bir şey verirse? İstem dışı bir bakış ya da, tanrı yardım etsin, istem dışı bir ereksiyon. O, sefil ve yalnızdı, ta ki bir gün, on sekiz yaşında WHL'de ikinci sezonuna başlamadan önce,
Bu zor olmamıştı; babası ona yıllarca taklit etmesi için maço saçmalıkları öğretmişti. Takım arkadaşlarının ve koçlarının çoğu da öyle.

Sonra Toronto'ya gitti ve arkasına saklanabileceği mükemmel, gürültücü, pislik bir adam olan Dallas Kent ile tanıştı. Bir noktadan sonra, utanç verici bir şekilde oldukça homofobik olan heteroseksüel bir erkek olarak kalmak daha kolay hale gelmişti.

Troy, Adrian ile tanışana kadar bu maskeyi sürekli takıyordu. İki yıl önceki o partide, Troy, Adrian'ın güzelliği ve cazibesi karşısında tamamen savunmasız kalmıştı. Adrian'ın dairesinden ayrıldıktan sonra maskeyi tekrar takmak her seferinde zor olmuştu, ama Troy hokey oyuncusu olarak hayatına geri dönmek zorundaydı ve Scott Hunter gibi açıkça eşcinsel olduğunu ilan etmeye hiç hazır değildi. Hâlâ hazır değildi.

Ama artık o lanet maskeyi takmak da istemiyordu.

Geçen yıl boyunca aklından hiç çıkmayan eski takım arkadaşı Ryan Price'ı düşündü. Ryan, bir önceki sezon Toronto'da Troy ile birlikte oynamıştı. Sayısız kez takas edilmişti; Toronto, onun dokuzuncu NHL takımı falan olmuştu. Troy, ona karşı tam bir pislik olmuştu
çünkü Kent'in izinden gitmişti. Ve çünkü Troy, itiraf etmek gerekirse, tam
bir pislikti.

Artık Troy, transfer edilmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyordu ve Ryan'ın uyum sağlamaya çalışırken ona nasıl davrandığından utanıyordu. Troy, ona yardım etmek yerine, Ryan'ın uçakta ne kadar gergin olduğunu gülerek alay etmiş ve onun önünde homofobik şakalar yapmıştı. Ryan'ın eşcinsel olduğunu öğrendikten sonra değil, ama bunun önemi yoktu.

Ryan çok iyi bir adamdı. Utangaçtı belki. Kesinlikle garipti.
Ama Dallas ve Troy'un
oldukça sert davranmıştı. O an, Troy'un asla unutamayacağı bir andı.

Bu, onun gördüğü en cesur hareketti. Ve Ryan için bu büyük bir olay bile değildi, çünkü o, sanki Troy'u aynı anda hem küçük düşürmüş hem de ilham vermiş gibi davranmadan, sakin bir şekilde yerine dönüp giyinmeye başlamıştı. Çünkü Troy,
homofobik şakaların arkasına saklanıyordu ki, artık bu şakaları yapmak hiç zor gelmiyordu. Gülmek de hiç zor gelmiyordu. Ama Troy'un gerçek bir eşcinsel takım arkadaşı vardı ve Troy onu tanımaya bile çalışmamıştı. Ona ulaşmaya. Kabul edildiğini ve hoş karşılandığını hissetmesine yardımcı olmaya.

Ne kadar büyük bir fırsat kaçırılmıştı.

Troy, Ilya'nın az önce onunla birkaç dakika konuşmuş olmasından hoşlanmıştı, her ne kadar bu pek de hoş bir konuşma olmasa da. Ilya'nın hokeyde kapsayıcılığın önemini açıkça dile getirdiğini ve sadece lafta kalmadığını biliyordu. O ve Shane Hollander, yaz aylarında çeşitliliği kutlayan ve buna uygun kapsayıcı bir kadroya sahip hayır amaçlı hokey kampları düzenliyorlardı. Troy,

Ryan Price'ın koçlardan biri olduğunu duymuştu. Shane Hollander'ın eşcinsel olduğu söylentilerini de duymuştu. Bunların doğru olup olmadığından emin değildi, ama içten içe doğru olsaydı harika olurdu diye düşünüyordu. Hollander'ı bunu açıklamadığı için kesinlikle suçlamıyordu.

Ilya'nın bunu bilip bilmediğini merak etti. Bir şekilde bu iki rakip son birkaç yılda yakınlaşmıştı ve Ilya en iyi arkadaşı olsaydı Troy çok etkilenirdi. eşcinsel bir erkekle arkadaşlık kurmak. Belki de Ilya kadar çok kadınla birlikte olmuş olsaydın, kendi cinsel yönelimin sorgulanmasından endişe duymazdın.

Ilya, Troy'un eşcinsel olduğunu bilseydi muhtemelen onu desteklerdi. Troy açılmak ve sadece... kendisi olmak isteseydi. Sonunda.

Troy uzun bir nefes verdi ve ekipmanlarını çıkarmaya başladı. Terli, iğrenç hokey ekipmanlarını giyerken düşünmesi gereken çok şey vardı. Troy'un yemeğe, uykuya, bir gol atmaya ve belki bir gün seks yapmaya ihtiyacı vardı.

Belki de Shane Hollander'ın numarasını Ilya'dan istemeliydi. Shane çok çekici biriydi.

Bu düşünce Troy'u gülümsetti ve bu da en azından bir şeydi.

Altıncı Bölüm

Harris, kamyonetini "*Drover Ailesi* Meyve Bahçeleri" yazan tabelanın altından geçirdi.
Orchards yazan asılı tabelanın altından geçti. Ailesinin evi şehirden yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaydı, ama yine de mümkün olduğunca sık Pazar akşam yemeğine yetişmeye çalışıyordu.

Eve giden uzun, asfaltsız yolun her iki yanında, çıplak elma ağaçları düzenli sıralar halinde uzanıyordu, dalları kasım sonunun beyaz gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Sertleşmiş donmuş toprak, lastiklerinin altında tanıdık bir ses çıkararak çıtırdadı. Eve gelmeyi seviyordu.

Ana yoldan, iki yıl önce kız kardeşlerinin mülklerinde inşa ettikleri elma şarabı fabrikasına giden yeni yolu geçerek ilerledi. Uzaktan, gambrel çatısını süsleyen beyaz Noel ışıklarıyla süslü, ahır benzeri şık binayı görebiliyordu. Anna ve Margot'un hâlâ çalışıp çalışmadıklarını ya da evde onu bekleyip beklemediklerini merak etti.

Ev görünür hale geldiğinde köpekler onu karşılamak için koşmaya başlamıştı bile. Üçü arasında en küçüğü olan Mac öndeydi. Shannon ve Bowser mutlu bir şekilde havlayarak onu takip ediyordu.

Harris kamyonetten indi ve üç köpek de üzerine atlayıp kuyruklarını bacaklarına ve birbirlerine vururken güldü. "Selam arkadaşlar, nasılsınız?"

Her birine hak ettikleri okşamaları ve kaşımaları vermek için çömeldi. Kocaman kahverengi bir canavar olan Mac, pençelerini Harris'in omuzlarına koydu. Tüm köpekler kurtarılmıştı ve Harris onların hangi cinslerden oluştuğunu sadece tahmin edebiliyordu, ama Mac'in içinde biraz Newfoundland kanı olmalıydı.

"İn aşağı, dikkat çekmek isteyen seni."

"Mac! Gel!" Annem, ekose flanel gömlek ve kot pantolon giymiş olarak ön verandaya çıkmıştı. Avuçlarını uyluklarına vurarak Mac'i tekrar çağırdı. Mac isteksizce Harris'i bıraktı ve annesine koştu.

Yolcu koltuğunun zemininden kapaklı bir güveç kabı aldı ve eve doğru yürüdü. Shannon ve Bowser, Harris'in onları hala sevdiğine ve hatırladığına ikna oldukları için artık daha sakin bir şekilde onu takip ettiler.

"Bu sefer ne getirdin?" Annem, Mac verandaya ulaştığında sordu.
Annesinin yanağına öpücük kondurdu, o da aynısını yaptı.

"Bacon ve balzamik soslu brüksel lahanası. Isıtmak için birkaç dakika yeter."

Harris ve kız kardeşleri evden ayrıldığından beri, pazar akşam yemekleri daha çok potluck tarzında yapılıyordu. Hep birlikte yaşarken tüm aile yemek yapmaya yardım ederdi, bu yüzden ayrı mutfaklarda olsalar da yardım etmeye devam etmek mantıklıydı.

"Öyle olmasını umuyordum. Babanız kuşkonmazla deneysel bir şey denedi ve sanırım yedek bir yeşil sebzeye ihtiyacımız olabilir."

Onu ve köpekleri takip ederek eve girdi. Evde kızarmış domuz eti ve muhtemelen yanmış kuşkonmaz kokusu vardı. Anna, Margot ve kocalarından henüz bir iz yoktu. Drover'ların evi büyük değildi, ama Harris büyümek için daha iyi bir yer hayal edemiyordu. Ya da eve dönmek için. Eski bir çiftlik eviydi, dışı beyaz, içi çoğunlukla koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Sıkışık ve rahat, nesillerdir evde bulunan aile fotoğrafları ve antika mobilyalarla doluydu.

Harris, brüksel lahanalarını fırına koymaya gitti. Babası mutfaktaydı ve siyah kuşkonmazların bulunduğu fırın tepsisine kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Broiler kullandın, değil mi?" diye alay etti Harris.

"Bir saniye bile gözünü o lanet şeyden ayıramıyorsun," diye homurdandı babası. "Sorun değil baba. Sağlıklı yeşil sebzeleri ben hallederim." Açtı fırın kapısını açtı ve güveç kabını içeriye kaydırdı. "İçinde domuz pastırması var, ama yine de tamamen sağlıklı."

Babam pastırma ve kolesterol hakkında bir şeyler söylemek ister gibi görünüyordu, ama bunun yerine "İyi misin Harris?" diye sordu.

"Harika hissediyorum." Harris göğsünü okşadı. "Her şey yolunda."

Babası, ikisinin de çirkin çizgilerin birden fazla ameliyat izinin cildini bozduğunu biliyorlardı, sonra içini çekti ve oğlunu sıkıca kucakladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Çok endişeleniyorsun. En ufak bir rahatsızlık hissettiğimde Dr. Melvin'e gideceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Al," dedi Harris, fırın tepsisini uzanarak. "Onu kompost kutusuna atacağım."

Babam, sanki onları canlandırmanın bir yolunu bulabilirmiş gibi, kuşkonmazlara son bir kez baktı, sonra başını salladı.

Üç köpekten en yaşlısı ve en küçüğü olan Shannon, Harris'in arkasından arka kapıdan dışarı çıktı. Hava serin ve soğuktu, güneş hızla batıyordu.

Harris, hokey sezonunun tam hızda olduğu ve Noel'in yaklaştığı bu zamanı çok severdi.

Shannon yerde bir kayayı incelerken, o kuşkonmazları kompost kutusuna attı. Sağlığı hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. Sağlığını düşünmekten hoşlanmazdı. Bu konuyu ciddiye alıyordu — babasına bu konuda yalan söylememişti — ama ailesinin bazen ona bakışlarından nefret ediyordu. Sanki kırılganmış gibi. Her an ölebilirmiş gibi.

Herkes her an ölebilirdi.

Harris uzun zaman önce çok fazla endişelenmemeye ve kendine acımamaya karar vermişti. Ottawa'da harika hastaneler vardı ve o doğduğundan beri en iyi bakımı görmüştü. Uzun ve mutlu bir hayat yaşamayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Birkaç dakika Shannon'ın kulaklarını kaşıyıp evin arkasındaki sessizliğin tadını çıkardıktan sonra Harris içeri geri döndü. Ev eskisinden çok daha gürültülüydü, bu da ablaları Anna ve Margot'un kocalarıyla birlikte geldikleri anlamına geliyordu.

"Harris!" diye seslendi Anna. "Ne oluyor be? Edmonton'la Twitter'da yaptığın savaş çok komikti."

Harris ona sarıldı. "Ah, neyse. Harika bir sosyal medya uzmanı var. Danielle çok komik."

Diğer NHL sosyal medya hesaplarıyla "kavga etmek" Harris'in işinin en sevdiği kısımlarından biriydi. O, gerçek hayatta küfürlü konuşan veya ama Ottawa Centaurs markasının rolünü oynarken, gerçekten kendini serbest bırakabiliyordu.

"Harikaydı," dedi. "Tanrım, Mac. Sakin ol. Al, bunu benim için mutfağa götürür müsün?" Harris'e sarılmış bir güveç kabı uzattı.

"Bu elmalı turta mı?"

"Tabii ki öyle. Beni tatlı görevine koyarsan, her seferinde elmalı turta alırsın."

Harris bu durumdan üzülmedi. Tatlıyı mutfağa götürdü ve Mac'i de peşinden gelmesi için çağırdı. Artık herkes gelmişti ve ev, ayrılma zamanı gelene kadar gürültülü bir kaos içinde kalacaktı. Yedi konuşkan yetişkin ve üç dost canlısı köpek, eski bir çiftlik evine sıkışıp kalmışlardı ve ortalık çok hareketliydi. Harris bu durumu çok seviyordu.

Bir de kedi vardı. Bir yerlerde. Ursula pazar gecesi yemeklerini pek sevmezdi ve muhtemelen yukarıda yataklardan birindeydi.

Ve tabii ki Elroy Amca da vardı. Ama o güvenilir bir varlık değildi.

Akşam yemeği her zamanki gibi neşeli geçti, bol bol şakalaşma ve kahkaha vardı.

Harris, gür sesli ve gereksiz yere yüksek sesle gülen tek Drover değildi.

"Yeni gelen adam nasıl uyum sağlıyor?" diye sordu Margot tatlı sırasında. "Troy Barrett."

Harris gerçekten emin değildi. Troy'un huysuz görünüşüne rağmen, bu adamda çekici bir şeyler vardı. Ve bu sadece tanrısal güzelliği değildi. Harris onunla röportaj yapmaktan keyif almıştı. Adamı gülümsetmeye çalışmaktan keyif almıştı, her ne kadar pek başarılı olamamış olsa da.

Ama Margot bunların hiçbirini sormamıştı.

"Emin değilim," dedi dikkatlice. "Sessiz biridir. Kendine saklanan biri, sanırım." "Geçen gece Edmonton'da oyundan atıldı," dedi babam. "Hakemi itti!"

"Evet," dedi Harris. *Bunu* kesinlikle kaçırmamıştı. Hokey medyası o görüntüyü gösterip, Troy'un son birkaç haftadır nasıl kontrolden çıktığını konuşmaktan vazgeçemiyordu. "Bu hiç iyi değildi."

"Toronto'dayken onu hiç sevmezdim," dedi Anna'nın kocası Mike. "Ama yetenekliydi. Umarım kendini toparlayabilir, çünkü ona ihtiyacımız var."

Harris eskiden hokey hakkında bu şekilde konuşurdu. Tüm taraftarlar gibi, sanki o da takımın bir parçasıymış gibi, ama sadece gerçek oyuncuları varlıklar veya araçlar olarak tartışırdı.

Artık bir NHL takımında çalışıyor ve oyuncularla ve personel ile arkadaş olmuştu, bu yüzden onların insan olarak kabul edilmemesi onu rahatsız ediyordu. Troy'un da en iyi performansını sergilemesini istiyordu, ama çoğunlukla Troy'un onu bu kadar mutsuz eden şeyin yükünü artık taşımamasını istiyordu.

Ayrıca, beş dakika boyunca onu düşünmeyi bırakmak istiyordu.

"Kamyonunun arkasına birkaç kutu daha koyduk, Harris," dedi Margot, Harris'i Troy Barrett'la ilgili başka bir hayale dalmaktan alıkoyarak. "Ücretsiz temsilcimiz olduğun için teşekkürler."

"Her zaman. İşler nasıl?"

"Harika. Yeni kış baharatlı elma şarabı deli gibi satılıyor. Ve şehir merkezindeki bar, tüm ay boyunca Noel partileri için tamamen doldu."

"Tabii ki öyle. Harika."

"NHL'deki oyuncu arkadaşlarını geri döndüklerinde buraya getir. Bu bizi havalı gösterir."

"Çıkar çatışması olur," diye şaka yaptı Harris. Aslında öyle değildi, tabii burayı tanıtım amaçlı kullanmıyorsa.

"Ya da birini getirebilirsin," dedi Anna rahat bir şekilde.

"Oraya *asla* birini getirmezdim. Aman Tanrım. Sizler beni çok utandırırsınız."

"Sokmayız!"

"Hayır. Kesinlikle yapardık," dedi Margot. "Biriyle çıkıyor musun?" diye sordu annem. "Hayır."

"Bu çok yazık."

"Yani, ben de randevulara çıkıyorum. Ama biliyor musun? Bu konuyu konuşmayacağım." "Scott Hunter'ın Ottawa'da oynamaması çok kötü. İkiniz birbirinize aşık olabilirdiniz."

"Anne!"

"Ve Ottawa Stanley Kupası'nı kazanabilirdi," dedi Mike. "Biliyorsun. Scott Hunter bizde olsaydı."

"Ve Harris zengin olurdu," diye ekledi babam, "Scott Hunter'ı alsaydı."

Herkes güldü, Harris ise hepsine öfkeyle bakmaya çalıştı. "Sadece ikisi de eşcinsel ve birbirlerine yakın oldukları için iki erkeğin birlikte olacağını varsaymak saçma, değil mi?"

"Ama sana kim karşı koyabilir ki?" diye tartıştı annem. "Sen çok tatlısın."

"Saçların çok güzel," dedi Mike. "Sakalın da güzel."

"Elmalar hakkında çok şey biliyorsun. Erkekler bunu sever," dedi Margot. Harris'in tanıdığı en sessiz adam olan kocasına döndü. "Değil mi, Josh?"

"Süper seksi," diye onayladı Josh.

"Her neyse," dedi Harris. "Scott Hunter Ottawa'da oynamıyor ve mutlu bir evliliği var, o yüzden aramaya devam edeceğim."

Doğrusu, aramaktan yorulmuştu. Aile yemeklerine götürebileceği ve evde kucaklaşabileceği birini istiyordu. Bu özlemini, evli ve çocuklu yirmili yaşlarındaki NHL oyuncularıyla çok fazla zaman geçirme alışkanlığına bağlıyordu. Muhtemelen diğer arkadaşlarıyla da vakit geçirmek için çaba göstermeliydi. Milyoner olmayan, normal arkadaşlarıyla. Elbette eşcinsel arkadaşlarıyla. En son ne zaman dans etmeye gitmişti? Ya da sadece bir grup arkadaşıyla eşcinsel barda içki içmeye ya da karaokeye gitmişti? Eskiden bir bilgi yarışması takımındaydı. Şimdi ise işine takıntılıydı ve bu işin düzenli çalışma saatleri yoktu.

Akşam yemeği, elma turtasının son lokmasına kadar canlı geçti, herkes her zamanki gibi birbirinin üzerine konuşuyordu. Harris çoğu zaman alışılmadık bir şekilde sessizdi, zihni işinin tüm hayatını tüketmesine izin verme olasılığıyla meşguldü. Bunun için gerçekten yeterince para almıyordu.

Harris ayrılırken, anne ve babası onu birkaç gün değil, aylarca görmeyecekmiş gibi kucakladılar. Köpekler de sanki gitmesini engellemek istercesine üzerine atladılar.

"Kendine iyi bak," dedi annesi. "Ve Ilya Rozanov'a selamımı söyle."

Harris güldü. Annesi, takımın bağış toplama etkinliğinde Ilya ile tanışmış ve Ilya ona utanmadan kur yapmıştı. "Tamam."

"Ve bir şey ters giderse doktoru ararsın, değil mi?" dedi babası.

Harris, içindeki öfkeyi bastırmak için yutkundu. Hayatı boyunca kalp rahatsızlığıyla uğraşmıştı ve her zaman dikkatli davranmıştı. "Tabii ki arayacağım. Arayacağımı biliyorsun." Sinirini gizlemek için zorla güldü. "Bu kadar endişelenmeyin."

Babam hüzünlü bir gülümsemeyle, "Elimde değil. Üzgünüm," dedi.

Bu, Harris'in kızgınlığını bir anda yok etti. "Sizi seviyorum çocuklar. Haftaya görüşürüz. Mac'i beladan uzak tutun, tamam mı?"

"Troy Barrett'ı beladan uzak tut," diye şaka yaptı babam.

Harris, babam onun kızardığını görmeden önce arkasını döndü. "Elimden geleni yapacağım."

Yedinci Bölüm

Takım geziden döndükten sonraki gün, Troy beklenmedik bir kısa mesaj aldı.

Wyatt: Bu akşam Bood'larda barbekü var. Gelmelisin.

Adres de mesajın ardından geliyordu.

Barbekü mü? Ne lan? Dışarıda kar yağıyordu. Çok fazla değil ama barbekü sezonu olduğunu düşündürecek kadar da fazla.

Troy: Herkes gidiyor mu?

Wyatt: Çoğu kişi, muhtemelen. Ve eşleri. Bood ve Cassie harika ev sahipleri.

Troy, takım partisi için hiç de uygun bir ruh halinde değildi. Takımının berbat olduğunu düşünürsek, takım arkadaşlarının da öyle olmasına şaşırmıştı. Belki de Ottawa'da oynarken berbat olmaya alışmış ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordun.

Troy: Belki.

Wyatt: Seni bırakmamı ister misin? Harris, arenadan direkt oraya gideceğini söyledi, muhtemelen seni bırakabilir.

Bekle. Harris de mi gidiyor? *Sosyal medya sorumlusu mu*? Bu takım çok garipti.

Troy, Harris'in neden davet edildiğini anlayamıyordu. O... iyi biriydi. Biraz sinir bozucu. Kesinlikle çok gürültücü. Çok fazla gülüyordu. Elma gibi kokuyordu, ama bu muhtemelen Troy'un hayal gücüydü, çünkü hiç mantıklı değildi. Troy'un kişisel alanına girip, o şeyi çıkardığı zamanlar hariç. Röportajdan sonra mikrofonu elinden bıraktığında, Troy tatlı ve ağız sulandıran bir koku aldığını yemin edebilirdi.

Wyatt: Harris'e sana mesaj atmasını söyleyeceğim. Bira getir.

Troy: Evet demedim.

Wyatt: O otel odasından çık, Barrett. Takım arkadaşlarını tanı.

Troy burnunu kırıştırdı. Otel odasında bir sorun yoktu. Şu anda, son derece rahat bir yatakta uzanıyordu. Bu gece yapacak çok şeyi vardı, örneğin mastürbasyon yapmak için enerji toplamaya kadar boş boş pencereden dışarı bakmak gibi.

Harris yirmi dakika içinde ona mesaj attı. Wyatt bu gece araba lazım mı demiştin?

Troy: Hayır.

Ona araba gerekmiyordu. Toronto'dan buraya uçakla gelmek yerine arabasıyla geldi, böylece burada arabası olacaktı. Ayrıca o sırada araba kullanmak ve Toronto'dan bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Ayrıca, Harris muhtemelen yolculuk sırasında ona bir sürü tuhaf soru sorardı. Ya da Troy'un cevaplayamayacağı normal sorular. Normal insanlar, dünyadaki en sevdikleri yer sorulduğunda rahatsız olmazlardı. Bu, cevaplaması kolay, hoş bir soru olması gereken bir soruydu, ama Troy'un aklına sadece Adrian'ın yatağı geldi. Adrian'ın kolları.

Harris: Emin misin? Ben de zaten buz pistinden oraya gidiyorum.

Troy bir dirseğine yaslanarak yanına döndü. Harris'in bazı sorularını yanıtlamakta zorlanmasına rağmen, röportajı beklediğinden daha çok sevmişti. Harris'i sevmişti. İyi birine benziyordu ve Troy iyi insanlara yakınlaşmaya çalışıyordu.

Troy: Saat kaçta gidiyorsun?

Ciddi ciddi gitmeyi düşündüğü için değil. Gitse bile, geç gelip erken ayrılabilmek için kendi arabasıyla gidecekti. Harris muhtemelen onun ilk gelen kişi olmasını sağlayacaktı.

Harris: Bu öğleden sonra çok işim var. Muhtemelen 7'den önce buradan çıkamayacağım.

Harris ne halt ediyordu? Sosyal medya
medya çalışanı olmak ne kadar zor olabilirdi ki, özellikle de izin gününde? Twitter'a her yerden paylaşım yapamaz mıydı? Troy neredeyse sormak istedi, ama Harris meşgulse işini açıklamaya vakti olmazdı.

Saat 7 o kadar da kötü gelmiyordu. Akşam yemeği için değil. Troy da istediği zaman taksiyle otele dönebilirdi.

Troy: Siktir et. Tabii ki. Beni alabilirsin.

Harris: LOL, bu coşkuyu seviyorum.

Harris: Aslında şu anda senin kariyerindeki en önemli beş hedefinle ilgili bir video hazırlıyorum.

Troy: Bunu kendin mi yapman gerekiyor?

Harris: Evet. Bu benim işim gibi bir şey.

Troy kendini aptal hissetti. Ne diyeceğini düşünmeye çalıştı ama Harris başka bir mesaj gönderdi.

Harris: Bunu bitirmem lazım, sonra pazarlama ekibi ve sponsorlu içerik yapmak isteyen yeni bir sponsorla konferans görüşmesi yapacağım. Ayrıca planlamam gereken bazı gönderiler var.

Harris: Özür dilerim. Aslında daha fazla bilgi istememiştin. Ben de mesajlaşırken çok konuşkanım. Sonuna mutlu bir yüz emojisi ekledi.

Harris çok hızlı yazıyordu. Troy, işini düşününce bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Troy: Tamam. Çıkarken bana mesaj at.

Troy: Tamam. Çıkarken bana mesaj at yeter.

Mesajı gönderdikten sonra ona bakakaldı. Çok kaba gelmişti. Her zaman bu kadar kaba mıydı? Muhtemelen.

Troy, "Sabırsızlıkla bekliyorum" yazdı, sonra bu çok abartılı geldiği için sildi. "Eğlenceli olur" yazdı, ama bu hiç ona göre bir şey değildi, sonunda "İstersen lobideki Starbucks'tan sana kahve getirebilirim" diye yazdı. Mesajı gönderdi.

Onu almaya gittiğinde kahve alıp Harris'e vereceğini *kastetmişti* . Böylece arabada falan içebilirdi. Ama Harris şöyle cevap yazdı: Ne? Şimdi mi? Harika olur.

"

Troy *meşgul* değildi, ama lanet olası bir ayakçı da değildi.

Harris: Oh. Seni aldığım zamanı kastediyorsun, değil mi? LOL

Troy rahatlamış olmalıydı, ama bunun yerine kendini berbat hissetti. Harris kahve içmek istiyordu ve Troy bu sorunu kolayca çözebilirdi. Zamanı ve parası boldu.

Gerçekten. Hiçbir şeyi yoktu.

Troy: Şimdi sana bir tane getirebilirim. Ne istersin?

Harris bir dizi heyecanlı yüz emojisi gönderdi ve sonra: Eggnog Latte.

Troy: O Noel'e özgü bir şey değil mi?

Harris: Kasım ayındayız! Yaklaşık olarak! Ve bu çok LEZZETLİ bir şey.

Troy: Eggnog için çok erken.

Harris, bir dizi Noel Baba yüzü emojisiyle karşılık verdi.

Troy: Tamam. Ofisinde misin?

Harris: Evet. Eğer varsa, kek pop'a da hayır demem.

Göz kırpan yüz emojisi.

Troy kek popun ne olduğunu bilmiyordu, ama Harris'in seveceği türden bir şey gibi geliyordu.

Troy: Tamam. Hemen geliyorum.

* * *

Kek poplar, Troy'un düşündüğünden daha da aptalca bir şey çıktı. Özellikle de kar adam kafası gibi süslenmişlerdi, görünüşe göre eggnog sezonu *gelmişti*. Troy daha önce Starbucks'ta satılan hamur işlerine hiç dikkat etmemişti. Her zaman etrafına fazla bakmadan orta kavrulmuş sade kahve sipariş ederdi.

Harris'in ofisinin kapısını çaldı, iki fincan ve üç kek çubuğu içeren bir kağıt torba ile dengede durmaya çalışıyordu, çünkü kekler biraz küçük görünüyordu, bu yüzden Troy birkaç tane satın almıştı.

"Girin."

Troy'un buraya son geldiği zamankinden farklı olarak, Harris onu görünce gülümsemesi kaybolmadı. Hatta gülümsemesi daha da genişledi.

"NHL yıldızından kahve teslimatı. Buna alışabilirim." Parmaklarını birbirine kenetleyip kollarını başının üzerine uzattı. Bu hareket, Carly Rae Jepsen tişörtünün eteğini yeterince kaldırdı ve Troy, onun tüylü göbek deliği bölgesini görebildi.

"Kek çubukları çocuklar için olmalı, sanırım," dedi Troy, bakışlarını açıkta kalan deriden zorla uzaklaştırarak. Tepsiyi masanın üzerine koydu.
Harris'in karşısına geçip ona kağıt torbayı uzattı.

Harris kollarını gevşetip heyecanla poşeti aldı. Poplardan birini çıkarıp hayranlıkla inceledi. "Çok şirinler!"

"Sanki bir kazığa saplanmış kafa gibi görünüyor."

Harris buna çok güldü. "Öyle! İğrenç." Sonra bütün kardan adam kafasını ağzına attı, dudaklarını topun tabanına doladı ve çubuktan çekip çıkardı. Bu... ilginçti.

O şeyin ne olduğunu bilmeden topu yuttu — Troy'un tahminine göre kekti —ve sırıttı. "Bunları seviyorum. Vay canına, burada daha fazlası var!"

İkincisini de çıkardı.

Troy, Harris'in masasının ucuna yakın, duvara yaslanmış bir sandalyeye oturdu. "Normal bir kek pop porsiyonunun ne kadar olduğunu bilmiyordum."

"Sınır yok. Al," dedi Harris, ona uzattı. "Bir tane denemelisin."

Troy kararsızdı. Bir yandan, o
saçma şeyi ağzına almak istemiyordu. Öte yandan, Harris'in bir tane daha yutmasını izlemek de istemiyordu.

"Ben almayayım." Ne kadar iyi olduğunu göstermek için siyah kahvesinden bir yudum aldı ve hemen ağzını yaktı. *"Siktir."*

"Ağzını serinletecek ne var biliyor musun?" diye sordu Harris, kar adam topunu havada dans ettirerek. "Nane aromalı kek çubuğu."

"Hayır, serinletmez. Ve onu canlıymış gibi yapmayı bırak."

Harris, kardan adamı gözlerinin içine bakacak şekilde çevirdi. "Ona Gordon adını vereceğim."

"Siktir git. Yala şunu."

"Yiyemem. Artık arkadaşız."

"Her neyse. Eggnog'un orada." Troy, Harris'in masasının köşesindeki kağıt bardağı işaret etti.

Küçük ofis, eggnog ve kekin mide bulandırıcı tatlı kokusuyla dolmuştu. Troy, kokuyu engellemek için kendi kahvesini derin bir nefes aldı.

Gidebileceğini düşündü. Buraya sadece kahve ve atıştırmalık getirmek için gelmişti. Görev tamamlanmıştı.

"Konferans görüşmen ne zaman?"

"Yirmi dakika sonra." Harris, Gordon'a kek popunu çantaya geri koydu ve saçma bir şekilde, aynı kek popundan üçüncü bir tane daha çıkarıp yedi. Yuttuktan sonra, "Umarım bir önceki gibi sonsuza kadar sürmez." dedi.

"Sponsorlar, yayınladığın videolara logolarını falan koyuyorlar mı?"

Harris ona merakla baktı. "Evet. Takımının sosyal medya hesaplarına hiç bakmadın mı? Toronto'da bile mi?"

"Hayır."

Harris başını salladı. "Seni suçlamıyorum. Toronto'nun sosyal medyasını yapan kişi çok kötü. Hiç ruhu yok. Neden kimse onları takip ediyor anlamıyorum."

Troy, bir Twitter hesabına "kalp" veren şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama sormak yerine kahvesinden bir yudum aldı. Kahve hala sıcaktı, ama ağzı artık uyuşmuştu.

Harris latte'sinden bir yudum aldı ve Troy'un sadece seks sırasında çıkardığı bir ses çıkardı. "Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Getirdiğin için teşekkürler."

Üst dudağını yaladı ve Troy, gerekenden daha fazla ilgiyle onu izledi. Harris'in şu anda iğrenç bir tadı olacağına bahse girerdi — ağzı şeker ve tuhaf kahveyle doluydu.

"Sanırım ben gideceğim," dedi Troy ayağa kalkarak. Harris'in tadı nasıl acaba diye merak etmek, gitme zamanının geldiğinin kesin işaretiydi. "Bana mesaj atabilirsin. Sonra."

"Tamam."

"Tamam."

Troy bir an tereddüt etti. Yalnız otel odasına dönmek için acelesi yoktu ve bu tuhaf küçük elma çiftçisinin yanında olmaktan rahatsız olmadığını fark etti. Onu izlemekten de rahatsızlık duymuyordu, ki bu iyi bir şey değildi.

O ayrıldı.

* * *

Harris, Troy'u otelin dışında, kot pantolon ve siyah yün paltosuyla dururken gördü. Harris, kendisi de eve gidip
partiye gitmeden önce üstünü değiştirebilmeyi diledi, ama zaten şu anda olduğundan daha şık göründüğü bir an olmamıştı.

Troy, Toyota kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduğunda Harris, "Merhaba," dedi.

"Kamyonet
kullanıyorsun." "Çiftçi
çocuğum, unuttun mu?"

"Doğru." Troy'un yanakları soğuktan hafifçe pembeleşmişti ve yeni tıraş olmuştu. Çenesindeki koyu renkli sakal izleri olmadan daha genç görünüyordu. Ellerine üfleyip ovuşturdu. "Hava soğuk. Bood gerçekten barbekü mü yapıyor?"

"Evet, doğru. Hiçbir hava durumu o adamın mangal yapmasını engelleyemez. Isıtıcılar ve diğer aletlerle donatılmış güzel bir terası var. Görseniz çok beğenirsiniz."

"Muhtemelen uzun kalmayacağım."

"Sonra seni geri götürebilirim. Sorun değil."

Harris gözlerini yoldan ayırmıyordu, ama yanında Troy'un gergin olduğunu hissedebiliyordu. "Senden bunu istemeyeceğim."

"İstemedin," dedi Harris basitçe. "Ama teklifim geçerli."

Troy cevap vermedi ve kırmızı ışığa geldiklerinde Harris ona baktı ve başını yolcu tarafındaki pencereye çevirip başparmağını çiğnediğini gördü.

tarafına dönmüş olduğunu gördü.

Harris, son birkaç yıldır NHL oyuncularıyla takılmaya alışmıştı, bu yüzden Troy'un kamyonetinde olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Gidecekleri gibi partiler, Harris'in sosyal hayatının normal bir parçası haline gelmişti ve Harris, şu anda rahatsız olanın *Troy* olduğunu fark etti. Muhtemelen yeni takım arkadaşlarıyla takılmaktan dolayı gergindi ve kayıtsızlık duvarının arkasına saklanmaya çalışıyordu.

"Harika bir grup," dedi Harris. "Çoğuyla birkaç yıldır birlikte çalışıyor ve takılıyorum ve ligde kişilik açısından daha iyi bir takım olabileceğini sanmıyorum
kişilikler açısından ligde daha iyi bir takım olabileceğini sanmıyorum."

"Kişilikler kupa kazanmaz," dedi Troy açıkça. Sanki berbat bir koçun ona aşıladığı bir şeyi tekrarlıyor gibiydi.

"Bunu bilemem. Arkadaşlık da önemlidir. Takım arkadaşlarından nefret ediyorsan maç kazanmak zor olur diye düşünüyorum."

"Hiç hokey oynadın mı?"

Harris'in yüzünde bir anlık utanç belirdi. "Hayır."

Troy küçümseyici bir ses çıkardı ve tekrar başparmağını kemirmeye başladı.

Harris, evet diyebilmeyi diledi. Hiç organize hokey oynamamış olması, onu rahatsız etmemesi için çaba gösterdiği ve birlikte çalıştığı herkesin görmezden gelmesini umduğu bir şeydi. Ya da en başından beri bilmedikleri bir şey. Harris hokeyi her zaman sevmişti ve muhtemelen oynayabilirdi, ama ailesi endişeliydi. Onları suçlayamazdı; çocuğunuzun vücudu zaten zorlanıyorsa, hokey gereksiz bir risk gibi görünür.

Bu yüzden çocukken kendini genel olarak hokeyin, özelde ise Ottawa Centaurs'un hayranı olmaya adadı. Ve şimdi takımın bir parçası gibi hissediyordu. Bu his, çoğunlukla oyuncuların onu bir arkadaş olarak ne kadar sıcak karşıladıklarına bağlanabilirdi. Diğer NHL takımlarının sosyal medya yöneticileriyle konuşmuştu ve
"Özür dilerim," dedi Troy.

"Üzgünüm," dedi Troy. O kadar sessizdi ki, Harris neredeyse
duymayacaktı. "Ne için?"

"Ben tam bir pislik gibi davranıyorum. Sen beni arabana alıyorsun, ben ise... kendim gibi davranıyorum. Üzgünüm."

"Bana kahve getirdin," dedi Harris. "İyilikler konusunda, ödeştik. Aslında, bana kek çubukları da getirdiğin için, *sana* hala bir iyilik borcum var diyebilirim."

Troy uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Bir yerde durup bira alalım mı?" dedi.

"Ben hallettim," dedi Harris. "Arkada birkaç kasa elma şarabı var." "Elma şarabı mı?"

"Kız kardeşlerim yapıyor. Yüzde yüz Drover ailesinin elmalarıyla. Ontario'daki en iyi elma şarabıdır."

"Bu tarafsız görüşün mü?" Troy kuru bir şekilde sordu.

"Kesinlikle."

"Bunun bir kısmını sana ödeyebilir miyim?" "Hayır."

"O zaman bu senin iyiliğin olsun. Ödeşmiş olduk."

Harris sırıttı. "Adil."

Bir dakika daha sessizlik oldu, sonra Troy, "Peki, herkes buraya gelecek mi?" dedi.

"Muhtemelen herkes değil. Ilya gelmeyecek."

"Gelmeyecek mi?"

"Hayır. Neredeyse hiç izin günlerinde ortalarda görünmez." "Nereye gider?"

Harris omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Takım hastane ziyareti ya da toplulukla iletişim etkinliği varsa, Ilya her zaman hazırdır. Yoksa, kimse izin gününde ona ulaşamaz. Bence bu onun özel zamanı, yani kimseyi ilgilendirmez. Ama çocuklar teoriler uydurmayı seviyorlar."

"Haklısın," dedi Troy bir süre sonra. "Kimsenin işi değil."

* * *

Troy yıllar boyunca birçok takım partisine ve gezisine katılmıştı. Çoğu Dallas Kent'in malikanesindeydi ve Troy genellikle bunlardan keyif almıştı. Ancak Kent'in zevk düzeyinin tartışmalı olduğunu hep düşünmüştü. Malikanesi son derece zevksizdi.

Artık o partileri düşününce midesi bulanıyordu. Kent o partilerde kaç kadına tecavüz etmişti ya da etmeyi denemişti? Troy yan odada mıydı, yoksa bir kat aşağıda mı? Bu olaylar onun gözü önünde gerçekleşiyordu da o fark etmemiş miydi?

Dallas Kent'in bu gece burada olmayacağını kendine hatırlattı. Bu yeni bir takımdı, yeni insanlarla ve Toronto Guardians'tan çok farklı bir atmosferi vardı.

Troy, Harris'in ardından Bood'un ön kapısından içeri girer girmez, Evan Dykstra tarafından neşeyle karşılandılar.

"Harris! Naber dostum?" Dykstra, Harris'in başını koluna doladı ve onu göğsüne çekti. Harris ve Troy'dan çok daha uzundu, muhtemelen 1,90 metre civarındaydı ve tam bir köylü gibi görünüyordu. Hokey kıyafeti veya takım elbise giymediğinde, daima kamuflaj desenli snapback şapkasına koyu kahverengi, dağınık saçlarını sıkıştırmış gibi görünüyordu. Troy onu sadece birkaç gündür tanıyordu

birkaç gündür tanıyordu, ama onu balık tutmak, avlanmak, kar motosikleti sürmek ve memleketi Manitoba'nın neden dünyadaki en iyi yer olduğu hakkında konuşurken duymuştu.

"İyi mal getirmişsin," dedi Dykstra, Harris'ten şişelenmiş elma şarabı kutusunu alarak. Kaşlarını çatıp Troy'a başını salladı. "Ve Barrett'ı da getirmişsin."

Doğru. Kimse Troy'un burada olmasını istemiyordu. Gelmemeliydi.

Dykstra, Troy'a dirsek attı ve "Sadece şaka yapıyorum dostum. Seni görmek güzel.

Centaur olmanın birinci kuralı: Bood seni barbeküye davet ederse, gidersin. Onun malını tatana kadar bekle. İnanılmaz lan."

"Harika," dedi Troy. Taşıdığı kutuyu kaldırdı. "Bunu nereye koyayım?"

"Verandaya götür. Bood'un orada bir bira dolabı var, içinde hala yer olabilir. Sana göstereyim."

Harris, Troy'un Wyatt'ın karısı olduğundan emin olduğu bir kadınla konuşmak için çoktan uzaklaşmıştı, bu yüzden Dykstra'yı evin arkasına kadar takip etti. Genç oyuncuların *Super Smash Bros*. oyununda heyecanlı bir mücadeleye girişmiş olduğu oturma odasından geçtiler.

Bood'un arka terası çok büyüktü ve ışıklarla süslenmiş çıtalı ahşap tavanı vardı. Işığa yakalanan kar taneleri dışında, içerideymiş gibi bir his veriyordu. Hava koşullarına rağmen, elektrikli ısıtıcılar, insanlar ve ağız sulandıran ızgara et kokusu sayesinde mekan sıcaktı.

İnsanlar minderli mobilyalarda uzanmış, bazıları ateş çukurunun etrafında daire şeklinde, bazıları ise terasın çevresini çevreleyen yerleşik banklarda oturuyorlardı. Çoğu

Troy'un takım arkadaşlarıydı, bazıları ise muhtemelen onların partnerleri olan kadınlardı. Parti çok rahat ve samimi bir havada geçiyordu.

Kent'in genç kadınlar, canlı DJ'ler ve parti uyuşturucularıyla dolu çılgın partileri gibisi yoktu. Burada herkes arkadaştı.

"Bood!" diye seslendi Dykstra. "Harris elma şarabı getirmiş."

Bood, büyük bir ızgaranın başında durmuş, maşa ile tavuk parçalarını çeviriyordu. "Harika. O şeyi çok severim. Hey, naber Barrett?"

"Önemli bir şey yok."

Zane Boodram, Troy'dan biraz daha uzundu, Dykstra'dan biraz daha kısaydı. Sıcak, açık kahverengi bir teni ve koyu renk kıvırcık saçları vardı. Kaslı kolları, denizcilik temalı desenler, tropikal çiçekler ve Trinidad ve Tobago bayrağı içeren dövmelerle kaplıydı.

"Rahatına bak. Buzdolabından istediğini al. Şuradaki masada bir sürü yemek var." Maşa ile masayı işaret etti. "Bu tavuk da yakında pişecek. Baharatlı sever misin?"

"Hayır de," diye uyardı Dykstra. "Bood bunu bir meydan
okuma olarak algılar." Bood güldü. "Yok canım, sen sadece
zayıfsın, D."

Troy ve Dykstra bira dolabına gidip elma şarabı şişelerini çıkardılar. Sonra ikisi de birer tane aldılar ve Dykstra, "Karım Caitlin bu gece burada değil, ama Kent'e bağırdığın için çok mutlu. O, kadınlara yardım eden bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışıyor, bilirsin. Mağdur olan kadınlara. O tür şeylerin mağdurlarına." dedi.

Cinsel saldırı hakkında konuşmak birçok hokey oyuncusunu rahatsız ediyordu. Troy da bu konu hakkında konuşmaktan pek rahat değildi, ama Dykstra'nın bu beklenmedik çabasını takdir etti.

"Onun bunu yapması çok güzel," dedi Troy ve Dykstra bir an rahatsız bir şekilde ayaklarını sürttü, sonra başını salladı.

"Ligde birçok oyuncunun, o kadınların
dediğine inanmadığını ya da inanmak istemediğini biliyorum. Çok uzun zaman önce, ben de muhtemelen onların yalan söylediğini düşünürdüm, dürüst olmak gerekirse. Ama Caitlin'den ve, bilirsin, okuduklarımdan çok şey öğrendim. Ayrıca, Kent'i oldukça iyi tanıdığını düşünüyorum, bu yüzden o kadınlara inanıyorsan, ben de kesinlikle inanırım."

Sıcaklık, Troy'un geçen hafta boyunca hissettiği boşluğu bir ölçüde doldurdu. "Onlara inanıyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Benim için yeterli." Dykstra elindeki şişeden bir yudum aldı ve konuyu değiştirdi. "Bu elma şarabını denedin mi?"

Troy denememişti, bu yüzden kendi şişesinden bir yudum aldı. Elma şarabı ferahlatıcıydı ve beklediği kadar tatlı değildi. Serinleticiydi. "Güzel."

"Harris'in kız kardeşleri işlerini iyi biliyorlar, orası kesin. Ama bu şeyden şaşırtıcı derecede sarhoş olabilirsin, o yüzden dikkatli ol."

Troy bu gece sadece bir içki içmeyi planlıyordu. Ruh halini göz önüne alarak, iki içkinin kolayca fazla olabileceğini biliyordu. "Yavaş içeceğim."

Başka bir savunma oyuncusu olan Nick Chouinard, Dykstra'yı ateş çukurunun olduğu yere çağırdı. Troy onu takip etmedi, bunun yerine yemek masasına yöneldi. Bood, ızgara tavuk dolu kocaman bir tabağı masaya koyduğu sırada oraya vardı.

"Tamam," dedi Bood, ellerini heyecanla ovuşturarak, "Sana size bir tur attıracağım. Burada jerk tavuk var ve bu gerçek bir lezzet, bu yüzden baharat sevmiyorsanız sakın dokunmayın. Burada da benim gizli tarifim olan barbekü soslu tavuk var." Az önce masaya koyduğu tabağı işaret etti. "Baharatlıdan çok tatlı ve füme tadı var. Hemen bitecek, o yüzden şimdi alın. Kaburgalar da tabii ki orada. Bezelye ve pilav, lahana salatası, callaloo. ev yapımı biber sosumdan da var. Çok acıdır ama seviyorsanız size bir şişe verebilirim. Tonlarca yapıyorum."

"Vay canına. Tanrım. Hepsi harika görünüyor." Troy bir tabak ve bir tavuk budu aldı, bu da Bood'u gülümsetti.

"Acılı olanı alacağım. Bayılıyorum." Troy'un omzuna vurdu. "Ve dinle. Kent ile aynı takımda gençler liginde oynadım ve o küçük pisliği nefret ederdim. Tamamen dürüst olacağım ve senin de onunla ilişkili olduğun için her zaman bir pislik olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim."

Troy buna ne cevap verseydi? O da bu ilişki yüzünden boktan bir *herifti*. Belki de kendi başına da öyleydi. "Mantıklı" demekle yetindi.

"Sadece, beni yanılttığını kanıtlamanı umuyorum, hepsi bu. Burada iyi bir grubumuz var. Bunu mahvetme."

"Bozmayacağım," dedi Troy zayıf bir sesle.

"Harika. Izgarayı temizlemem lazım." Bood gülümsedi ve Troy'un tavuk tabağına başını salladı. "Afiyet olsun."

Troy, bir köşede sessiz bir bank buldu. Teras, birbirlerini iyi tanıyan bir grup insanın neşeli sohbetleriyle doluydu.

Buraya gelmeden önce Troy, Ottawa oyuncularının dünyadaki en mutsuz insanlar olduğunu düşünmüştü. Buzda kazanamıyorsanız, nasıl birlikte eğlenebilir, hatta birbirinizi sevebilirsiniz ki?

Maçların çoğunda stadyumunuzun sadece yarısı doluyken? Nasıl olur da sürekli utanç duymazsınız?

Ama bu grup birbirini seviyordu. Troy bu takıma henüz iki haftadır katılmıştı ve bunu açıkça görebiliyordu. Takım arkadaşları ona şimdiye kadar iyi davranmış olsalar da, kendini bu grubun bir parçası olarak göremiyordu.

Yemekler çok lezzetliydi. Troy, jerk tavuğu yemeye başlayana kadar ne kadar acıktığını fark etmemişti. Evet, baharatlıydı ama aynı zamanda çok da lezzetliydi. Elma şarabıyla ağzını serinletti.

Elma şarabının etkisiyle sanki çağrılmış gibi, Harris aniden karşısına çıktı. "Selam." Elinde kendi tabağı ve bir şişe vardı. "Oturabilir miyim?"

"Tabii."

Harris yanına oturdu. "Eğleniyor musun?" "Sanırım. Teras çok güzel."

"Bu bir emlak pornosu, işte bu. Bood'un eğlenmeyi bu kadar sevmesine sevindim." Bir kaburga aldı ve dişlerini geçirdi.

Troy kendi yemeğine geri döndü ve Harris "Kimseyle konuştun mu?" diye sorana kadar sessizce yemeye devam etti.

"Şey. Dykstra ile biraz. Bood ile."

"Cassie ile tanıştın mı? O, Bood'un karısı."

"Hayır."

Harris, ateş çukurunun yanında duran uzun boylu sarışın kadını işaret etti. "O Cassie. Çok havalı biridir." Kadın döndüğünde, Troy onun hamile olduğunu fark etti.

"Bu onların ilk çocuğu mu olacak?"

"Evet! En iyi ebeveynler olacaklar." Harris, Troy'a dirsek attı. "Diğer babalara bunu söylediğimi sakın söyleme."

"Diğer babaların kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Dykstra'nın Susie adında bir kızı var. Bir yaşına girdi. Chouinard'ın üç çocuğu var, Boyle'un ikizleri var..." Takımdaki tüm babaların isimlerini, çocuklarının isimlerini ve yaşlarını saymaya devam etti. Sonra herkesin evcil hayvanlarını listelemeye ve ayrıntılı olarak anlatmaya başladı. Troy en azından bir kısmını hatırlamaya çalıştı.

"Vay canına. Alerjilerini de biliyor musun?"

Harris güldü. "İnsanları severim. Ve işimi severim."

"Ya oyuncu tam bir pislikse, ama yine de onu harika göstermek için tanıtım işleri yapmak zorunda kalırsan?"

"Böyle bir şey hiç olmadı. Bu takımda sadece iyi insanlar var."

Troy, Ottawa'nın sadece iyi insanları transfer *etmediğinin* somut kanıtı olarak hemen yanında otururken, o kendinden son derece emin görünüyordu.

"Birkaç günlüğüne eve gitmek hoşuna gitti mi?" diye sordu Harris. "Vancouver'a sadece bir kez gittim. Övgülere layık bir yer."

"Fena değil."

"Wyatt Vancouver gezilerini çok seviyor. Kız kardeşi, eşi ve oğulları orada yaşıyor."

Troy'un dikkati bir kelimeye takıldı. "Eş mi?"

"Evet. Bilmiyor muydun? Sürekli onlardan bahsediyor. Toronto'da da öyle olduğunu sanıyordum."

Wyatt Toronto'da oynarken ailesinden bahsetmiş olsa bile, Troy'a eşcinsel kız kardeşinden bahsetmezdi. Troy'un yaydığı homofobiye bakılırsa. Toronto takımının kültürü göz önüne alındığında, Wyatt'ın kız kardeşinden kimseye bahsetmemiş olma ihtimali yüksekti.

Belki Ryan Price'a anlatmıştı. Wyatt, Ryan'la arkadaştı. Muhtemelen başka kimse onunla arkadaşlık kurmadığı için.

"Bilmiyordum. Ama bu çok güzel."

"Kız kardeşini hiç tanımadım, ama harika birine benziyor," dedi Harris.

İkisi de yemeklerini bitirdikten sonra Harris ayağa kalktı ve "Ateş çukurunda boş yerler var. Gidip bir bakalım" dedi.

Troy, ateşin ışığında sohbet edip gülen mutlu gruba bir göz attı. Onların arasına girmek istemiyordu. "Oh, uh. Sorun değil."

Harris, Troy'un neredeyse boş olan kağıt tabağını aldı ve kendi tabağının üstüne koydu. "Hadi."

Tabaklar, kapının yanına stratejik olarak yerleştirilmiş dev bir çöp kutusuna atıldı. Sonra Harris ateş çukuruna doğru yöneldi ve Troy, başka ne yapacağını bilemeden onu takip etti.

"Harris! Gel otur," dedi Wyatt neşeyle. "Selam, Barrett."

"Selam."

Harris, Wyatt'ın karısıyla paylaştığı ikili koltuğun yanındaki boş sandalyeye oturdu. Troy ise onların karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bood, karısı Cassie'nin oturduğu koltuğun koluna tünemişti. Nick Chouinard onların yanındaydı ve onun yanında Troy'un daha önce tanışmadığı, ancak Nick'in karısı olduğunu tahmin ettiği bir kadın vardı.

"Wyatt bize yeğeninden bahsedip duruyordu," dedi Bood, Troy'a. "Evet. Çünkü o harika bir çocuk," dedi Wyatt.

"Isaac kaç yaşında?" diye sordu Harris.

"Üç. Çok da sevimli. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, ama bu uzun zaman alacak. Kristy ve Eve'i de. Ama en çok Isaac'i."

Ve işte oradaydı. Wyatt, kız kardeşi ve onun eşi hakkında rahatça konuşuyordu. Takım arkadaşlarının ailesini yargılamasından korkmadan, çünkü bu takımda kimse

Bir kez daha Troy kendini bir davetsiz misafir gibi hissetti.

"Sen Vancity'densin, değil mi Barrett?" diye sordu Nick.

"Evet."

"Ailen maça gitti mi?"

"Evet." Herkes ona bakıyordu, muhtemelen daha fazla ayrıntı vermesini bekliyorlardı, ama Troy sadece ateşe bakıyordu.

Maçtan sonra babasıyla konuşmamıştı. Babası ona, Centaurların ne kadar berbat olduğunu ve özellikle Troy'un ne kadar kötü oynadığını alaycı bir şekilde anlatan bir mesaj göndermişti.

Ama annem de mesaj atmıştı. Tokyo'daki bir restoranın masasında duran küçük aksiyon figürünün fotoğrafını göndermiş ve ayrıca şöyle demişti: "Bir dahaki sefere Vancouver'a geldiğinde ben de orada olacağım" demişti.

Tanrım, onu çok özlemişti.

Yüksek sesli kahkahalar Troy'u düşüncelerinden kopardı. Konuşma açıkça onsuz devam etmişti.

"Oh, lanet olsun, Barrett," dedi Bood. "Karım Cassie ile tanışmadın."

Cassie ateşin karşısından Troy'a el salladı. Saçları ve cildi profesyonel bakım gördüğünü gösteren, çarpıcı güzellikte bir kadındı. "Merhaba Troy. Ottawa'ya hoş geldiniz.

"Ve bu da Selena," dedi Nick.

"Merhaba," dedi Troy. Nick'in karısı kocasına göre çok küçüktü, kocasının ona doladığı dev kolunun altında neredeyse kayboluyordu. Cassie gibi sarışın ve güzeldi, Troy onun üç çocuk annesi olduğuna inanamıyordu. Nick, Troy gibi yirmili yaşların ortalarındaydı ve karısı da yaklaşık aynı yaşta görünüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Kocası gibi Quebec aksanı vardı. "Takas edilmenin ne kadar zor olduğunu biliyoruz." Kocasıyla göz göze geldi.

"En azından senin çocuğun yok, Barrett," dedi Nick. "Sadece sen varsan taşınmak daha kolaydır."

"Bir ilişkin var mı?" diye sordu Selena. "Eşin ya da kız arkadaşın?"

Troy, kısa süre önce terk edildiğini ve farklı olduğunu hatırlatarak göğsünde hissettiği acıyı görmezden geldi. "Şu anda kimse yok."

"Lisa'yı hatırlıyorsun, değil mi?" Wyatt, kendi karısını işaret ederek sordu.

Troy onun adını tamamen unutmuştu. Muhtemelen Toronto'da onunla sadece bir kez konuşmuştu. "Tabii ki. Evet. Merhaba Lisa."

"Seni tekrar görmek güzel, Troy. Yerleşmeye başladın mı?" Lisa, çevresindeki diğer iki kadından çok farklı görünüyordu. Kısa kesilmiş koyu renk saçları vardı ve makyaj yapmamış gibi görünüyordu. Çok güzeldi, ama Troy'un takım arkadaşlarının eşlerinin çoğu yıllar boyunca manken gibi görünürken, Lisa daha çok bir fitness eğitmeni gibi görünüyordu.

Ya da, sanırım, bir doktor gibi. Çünkü o da öyleydi.

"Sayılır. Daha önce hiç transfer olmamıştım, bu yüzden her şey biraz garip geliyor." "Hiç Transfer Olmamışlar Kulübü," dedi Bood, kolunu uzatarak ve
Troy yumruğunu kaldırdı. Troy ona çarptı. "Sanırım artık kulüpten çıktın." "Evet."

"Hâlâ otelde mi kalıyorsun?" diye sordu Lisa.

"Şimdilik. Yaşayacak bir yer bulmam lazım."

Lisa Wyatt'a dirsek attı. "Ona, sen buraya transfer olduğunda yaşadığımız binanın ayrıntılarını anlat. Çok seveceksin, Troy. Tamamen mobilyalı, tam şehir merkezinde, temizlik ve çamaşırhane hizmeti var. Wyatt'ın o sezonun ardından Ottawa'da kalıp kalmayacağını beklerken bizim için mükemmeldi."

"Sana e-posta ile bilgi gönderirim," dedi Wyatt. "Kesinlikle bir bakmalısın."

"Tamam. Teşekkürler. Kulağa hoş geliyor." Aslında kulağa mükemmel geliyordu.
arena'ya yakın olması güzeldi, Troy otelden gerçekten bıkmıştı. Ve bu takımdan nasıl ayrılacağını bulana kadar geçinebileceği, kolay ve geçici bir yere ihtiyacı vardı.

"Tamam, hızlıca bir şeyi açıklığa kavuşturayım," dedi Bood aniden. "Geçen sezon, Buffalo'ya karşı yılın en güzel golünü nasıl attığımı konuşmamız gerekiyor. McCord'dan puck'ı kaptım, Buffalo'nun savunmasını bıçak gibi yarıp geçtim, sonra da kalecilerini kandırdım. Harikaydı. Tekrar tekrar binlerce kez gösterildi."

"Hatırlıyorum," dedi Wyatt. "Ama neden bunu konuşuyoruz ki?" "Oh, Tanrım," dedi Cassie. "Nedenini çok iyi biliyorum. Boş ver, bebeğim."

"Hayır. O gecenin en önemli anı o olmalıydı." Bood'un sesi yükseldi ve parmağını doğrudan Troy'a doğrulttu. "Ama sonra *bu* pislik aynı gece Philly'ye karşı *yüzyılın* golünü attı."

Herkes güldü, Troy bile gülümsemek zorunda kaldı. "Üzgünüm dostum."

"Hay aksi! *O* gol," dedi Harris. "Bu öğleden sonra senin en iyi gollerinin videosunu hazırlarken onu tekrar izliyordum, Troy. O dangle'ı nasıl başardın? Sihir gibiydi."

Troy omzunu silkti. "Beceri." Gol inanılmazdı. Videoyu izlediğinde bunu başardığına kendisi bile inanamadı.

"Ben pek etkilenmedim," diye homurdandı Bood.

"*Haftalarca* şikayet etti," dedi Cassie ve koluna hafifçe vurdu. "Artık birlikte güzel goller atabilirsiniz."

"Sanırım. Hey!" Bood ayağa kalktı ve bira dolabının olduğu yere doğru bağırdı, "Kaç tane oldu, Haas?"

Troy dönüp Luca Haas'ı gördü, elini bira dolabının kapı koluna koymuş, farlara bakmış geyik gibi donakalmıştı.

"Bilmiyorum. Beş mi?" dedi Luca. Gözlüklerinin arkasından gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Troy onun yirmi yaşında olduğunu biliyordu, ama on beş gibi görünüyordu. Ayrıca yüzü kızarmış ve sarhoş gibiydi.

"Uh-uh. Orada buzlu çay var. Onu iç." Bood tekrar oturdu. "Lanet olası çocuklar."

"Harika bir baba olacaksın, Bood," dedi Wyatt.

"Sertim ama adilim," dedi Bood. Karısına sevgiyle baktı, sonra saçlarını okşadı. "Ayrıca, çocuğumuz çok zeki ve havalı olacak."

Cassie eğilip ona hızlıca bir öpücük verdi. Troy, Lisa'nın Wyatt'a biraz daha yakınlaştığını ve Nick'in Selena'yı daha sıkı kucakladığını fark etti. Troy o anda Adrian'ı çok özledi.

Partide onun yanına sokulmak gibi halka açık bir şey yapmamış olmasına rağmen. Bunu yapabilecek miydi? Herhangi biriyle?

Harris ateşin karşısından Troy'un bakışını yakaladı ve gülümsedi. Troy zayıf bir tepki olarak dudaklarını hafifçe kıvırmayı başardı.

Harris'in altın sarısı saçları ve sakalı ateşin ışığında parıldıyordu. Biraz şapşal olsa da yakışıklıydı. Troy'un şaşırtıcı derecede çekici bulduğu, otantik bir şekilde sert bir görünümü vardı. Bu gece yün astarlı kadife ceket giymişti, ceketinin düğmesinde "*Ottawa Pride*" yazıyordu ve gökkuşağı bandı olan bir hokey sopası şeklindeki bir rozet takmıştı.

Harris'in erkek arkadaşı olmamalı. Olsaydı, Troy onun onu getireceğinden ya da en azından şimdiye kadar ondan bahsedeceğinden emindi. Harris, bir partide bir erkeğin koluna girmesinden utanmazdı. Muhtemelen onun saçlarını okşar ve onu sevgiyle öperdi. Troy, Harris'in aşkta kesinlikle iğrenç olduğunu, partnerine her zaman sevgiyle ve samimi bir şekilde dokunduğunu iddia ederdi.

Onlara gülümserdi. Onları güldürürdü.

Geçtiğimiz hafta boyunca Troy, Adrian'la birlikteyken cesaretini toplayıp eşcinsel olduğunu açıklasaydı işlerin nasıl farklı olabileceğini düşünmeden edememişti.

Belki gerçek bir çift olabilirdiler. Partilere, film galalarına ve NHL Ödülleri'ne birlikte gidebilirlerdi.

Troy bunu başka biriyle yaşayabilir miydi? O kadar korkak olmayı bırakıp, en azından takımının sosyal medya yöneticisi kadar cesur olabilir miydi? Yazın hayatının aşkıyla evlenen Scott Hunter kadar cesur. Troy'un nerede olursa olsun mutlu olmasını dilediği Ryan Price kadar cesur.

Bunu hayal edemiyordu. Gerçekten edemiyordu. Bu düşünce bile midesini bulandırıyordu. Babası bir daha onunla asla konuşmayacaktı ve bu Troy'u rahatsız etmemeliydi, ama ediyordu. Curtis lanet olası bir pislikti ve Troy'un yıllar önce hayatından çıkarmış olması gereken biriydi, ama yine de onun babasıydı. Ve Troy hala ondan korkuyordu.

O ana kadar Troy'un beklediğinden daha keyifli geçen partinin geri kalanı, Troy özel mutsuzluğuna daha da batarken bulanık bir şekilde geçti. Harris ona otele geri dönmek isteyip istemediğini sorduğunda, Troy saatin ne kadar geç olduğuna şaşırdı. Saatler önce ayrılmayı planlamıştı.

Harris'in kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduğunda, "Teşekkürler," dedi.

"Sorun değil. Araba kullanmayı severim."

"Yani, evet. Beni bıraktığın için teşekkürler. Ama aynı zamanda beni buraya getirdiğin ve biraz sosyalleşmemi sağladığın için de teşekkürler. İyi bir fikirdi."

Harris ona gülümsedi. "Ben iyi fikirlerle doluyum."

Sürüş sırasında kamyonetin müzik setinden hafif bir müzik çalıyordu. Troy sanatçıyı tanımadı, ama şarkılar hüzünlü ve etkileyiciydi ve Harris'in dinleyeceğini tahmin edeceği türden değildi. "Country müzik yok mu?"

Harris güldü. "Bazen dinlerim. Her tür müziği severim."

Sohbet Troy'un mutsuzluğunu unutturdu, bu yüzden sorular sormaya devam etti. "Bu kim?"

"Fabian Salah. Onu tanımıyor musun?"

Harris'in sorusunda bir şaşkınlık vardı, sanki Troy'un bu rastgele şarkıcıyı tanımasını bekliyormuş gibi. "Hayır. Ama güzelmiş. Hoş."

"Ryan Price'ın erkek arkadaşı."

"Ne?"

"Evet. Ryan Guardians'ta oynarken beri çıkıyorlar."

Tanrım. Troy görünüşe göre kimseyi tanımıyormuş. "Hiç bilmiyordum."

"Fabian bir dahaki sefere burada konser verdiğinde gitmelisin. Canlı performansı muhteşem. Ryan genellikle onunla birlikte seyahat ediyor, bu da çok sevimli. Birbirlerine deli gibi aşık olmalılar."

"Öyle olmalı." Troy bunu duyduğuna sevindi, ama birinin aşık olduğunu duymak da zordu. Yine de, hokey oyuncularını yumruklamasıyla tanınan devasa bir adam olan Ryan Price'ın melek sesli bir müzisyenle çıkması şaşırtıcıydı. Ve hoştu.

Bood's'tan oldukça uzak ve muhtemelen Harris'in yolunun çok dışında olan otele vardılar. Harris çok fazla nazikti.

"İyi uykular," dedi Harris. Sesinde, Troy'un iyi uyuyamayacağını bildiğini ima eden bir ton vardı. Troy iki haftadır iyi bir gece uykusu çekmemişti.

"Deneyeceğim."

Troy kamyonetten inmek için şaşırtıcı derecede zorlandı. İçerisi sıcaktı, güzel müzik çalıyordu ve yakışıklı bir adam ona gülümsüyordu. Dışarıda, otel otoparkının ışıklarına kar taneleri dans ediyordu ve Troy'a, kapıyı açtığında onu bekleyen tek şeyin soğuk ve yalnızlık olduğunu hatırlatıyordu.

Dünya bir an için çok sessiz geldi. Harris, Troy'un yüzünü inceliyordu, yeşil gözleri loş ışıkta parıldıyordu, sanki Troy'un önemli bir şey söylemesini bekliyor gibiydi.

"Dikkatli sür," dedi Troy. Yolcu kapısını açtı ve ait olduğu dünyaya adım attı, kapıyı arkasında sıkıca kapattı.

Sekizinci Bölüm

Bir dizi mağlubiyetin ardından Harris, takımı ve taraftarları neşelendirmenin en iyi yolunun bir köpek yavrusu olduğunu düşündü.

"Tanrıya şükür," dedi Ilya, Harris ve Chiron'u görür görmez. "Onu buraya getir."

Harris, Chiron'u mutlu bir şekilde Ilya'nın kollarına bıraktı. "Seni özlemiş." "Özlediğini biliyorum. Şuna bak." Chiron, Ilya'nın yüzünü yalamaya başlamıştı bile.

"Köpek okulunda sana iyi davrandılar mı?" diye sordu Ilya köpeğe. "Eğlendin mi?"

"Orada iyi bakılıyor. Söz veriyorum. Eğitmeni Hannah harika birisi."

"Bu Hannah'yı tanımak isterim," dedi Ilya somurtkan bir şekilde, sonra Chiron çenesine burnunu sürtünce yumuşadı.

Harris, Ilya ve Chiron'un birkaç fotoğrafını çekti, sonra kollarını uzattı. Ilya çok isteksizce köpeği ona geri verdi.

"Benim en sevdiği olduğunu söyledi," diye ısrar etti Ilya.

"Sadece onu başkalarının yanına yaklaştırmadığın için." Harris, Chiron'u yere indirdi ve odada biraz koşmasına izin verdi.

"Geri dönecek," dedi Ilya kendinden emin bir şekilde, ama Chiron çoktan Evan Dykstra'nın üzerine atlamıştı.

"Bir köpek al işte, Ilya."

"Olmaz. Yalnız yaşıyorum ve hiç evde değilim."

Harris buna karşı çıkamadı. Hokey, Ilya'nın Montreal'in kaptanı Shane Hollander ile birlikte kurduğu hayır kurumu ve Ilya'nın diğer tüm zamanını alan sorumlulukları arasında, muhtemelen eve pek sık gelmiyordu. Yazları bile hayır kurumu hokey kampları ve... başka bir şeyle meşguldü. Özel hayatı konusunda gizemliydi.

"Chiron da buz pistine gelecek mi?" diye sordu Ilya.

"Hayır, koç bugün sadece soyunma odasında kalmamı söyledi." "Faşist."

"Evet. Wiebe gerçekten çok sert biridir." Brandon Wiebe muhtemelen gelmiş geçmiş en rahat hokey koçuydu.

"Çarşamba günü takım hastane ziyareti var, değil mi?" diye sordu Ilya.

"Evet," diye onayladı Harris. "*Mario Kart*'ta yine dayak yiyeceksin tekrar dayak yiyecek misin?"

"Hayır. Çalışıyorum."

Harris güldü. Ilya muhtemelen şaka yapmıyordu.

Antrenman yakında başlayacaktı, bu yüzden oda doluydu. Herkes ekipmanlarını giyiyor ve gruplar halinde ya da ikili gruplar halinde sohbet ediyordu. Harris, Troy Barrett hariç herkesin böyle olduğunu fark etti. Troy çoktan giyinmiş ve buzda oynamaya hazırdı, ama aynı zamanda kulübesinin önünde çömelmiş, Chiron'a eldivenli parmağını uzatıyordu. Troy henüz kaskını takmamıştı ve heyecanlı köpek yavrusuyla oynarken siyah saçları alnına düşmüştü. Chiron hevesle ısırınca, Troy'un yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Yanına gitmek üzere olan Harris, aniden olduğu yerde donakaldı.

Troy gülümsediğinde kesinlikle büyüleyiciydi. Ve flaşın aksine Troy, soru-cevap bölümünde onu alaycı bir şekilde gülümsemişti, şimdi Harris bu gülümsemeyi hayranlıkla izlemeye vakit buldu.

Telefonunu kaldırdı ve Troy ve Chiron'un olabildiğince çok sayıda samimi fotoğrafını çekti. Troy'un bu daha yumuşak yönünü hayranlarına göstermek iyi olur, diye düşündü Harris. Fotoğrafların amacı kesinlikle buydu.

Harris telefonunu indirdiği anda Troy başını kaldırdı ve gülümsemesi anında kayboldu. Bunun Harris'in varlığına bir tepki mi yoksa genel olarak izlenmeye bir tepki mi olduğunu Harris bilemiyordu. Ama Troy'un gülümsemesinin kaybolmasına üzüldü.

"Hey," dedi Harris, odayı geçerek onun önüne geldi. Troy ayağa kalkarak onu karşıladı ve Chiron, Troy'un bacağına pençelerini geçirmeye başladı.

"Selam."

Harris, iki gece önce Troy'u otele bıraktığından beri neredeyse hiç durmadan onu düşünmüştü ve şimdi onunla karşı karşıya kaldığında ne söyleyeceğini bilemedi. Ona iyi olup olmadığını ya da konuşacak birine ihtiyacı olup olmadığını sormak istedi, ama bunun yerine "Seni seviyor gibi görünüyor" dedi.

Bir an için Harris, gülümsemenin geri döneceğini düşündü. Troy'un onu geri tutmak için çabaladığını görebiliyordu. Ama sonra Troy düz bir sesle, "Beni çiğnemeyi seviyor. Bunun aynı şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Harris'in cevabı, ikisi için de yeterince geniş bir gülümsemeydi. "Bu arada, video çok beğenildi. Soru-cevap videosu. Geçen gün sana söylemek istemiştim." Troy'u parçalayan,

çok para harcadığı için parçalayan birçok cevaptan bahsetmedi. Troy'un sosyal medyaya fazla dikkat etmemesine sevindi.

"Oh," Troy köpek yavrusundan ve Harris'ten uzaklaştı ve Chiron kaykayına atladı. "Harika."

"Çoğu insan benimle aynı fikirde. Somon balığı bir ziyafet değildir."

"Yanılıyorlar."

Harris güldü ve Chiron'un hala Troy'un patenlerine saldırdığı yeri işaret etti. "Chiron'un artık kendi Twitter hesabı var."

"Onu da sen mi yönetiyorsun?"

"Onu antrenörü Hannah ile paylaşıyorum. Ve tabii ki Chiron ile."

Troy buna gülümsemedi bile. Alt dudağı absürt derecede dolgun ve çekiciydi. Belki de diğer yüz hatlarının keskinliği, onu daha yumuşak göstermişti. Yüksek, belirgin elmacık kemikleri, dar ve düz bir burunla buz kırıcı gibi ayrılmıştı. Ağır, koyu kaşların altında parıldayan sert safir gözler. Tehditkar, hatta belki de acımasız görünüyordu, ama o dolgun dudak, sanki gizli, yumuşak gülümsemesi gibi, tatlılık olasılığını ima ediyordu.

Ya da belki Harris hayal görüyordu. Bu ilk kez olmuyordu.

Troy'un gözlerinin altındaki, günlerdir uyumamış gibi görünen derin çizgileri hayal etmiyordu. Ya da haftalardır. Troy'un bunu söylemesini istemeyeceğinden şüpheleniyordu, bu yüzden Harris, "Wyatt ve Lisa'nın sana bahsettiği binayı kontrol edecek misin?" dedi.

"Evet, sanırım öyle."

"Harika. Aslında benim evimden çok da uzak değil."

"Oh." Troy bu habere pek heyecanlanmamış gibiydi, Harris da hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Ne umduğunu tam olarak bilmiyordu. Troy'un onu film izlemeye davet etmesini mi umuyordu?

Belki Troy'un film izleyecek birine ihtiyacı vardı. "Eğer

sana mahalleyi gezdirecek biri arıyorsan..."

"Buz pateni yapmaya gidiyorum," diye Troy sözünü kesti.

"Görüşürüz." Tamam o zaman.

"Hadi, Chiron," diye iç geçirdi Harris. "Erkekler önemli hokey işlerini yaparken biz de ofisime gidelim."

* * *

Troy, Harris'in ofisinin kapısını çaldı ve Harris'in içeri girmesini söylemesi için bir saniye bile beklemek zorunda kalmadı.

"Ben geldim." Troy elindeki kağıt kahve bardağını kaldırdı. "Starbucks değil, ama oyuncu salonundaki espresso makinesinden. Latte."

Harris şaşkın görünüyordu, ama gülümsedi ve Troy'u içeri davet etti. Chiron, Harris'in ayaklarının yanında yerde uyuyordu. "Bana latte mi yaptın?"

"Umarım öyledir. O şeyi daha önce hiç kullanmadım." Bardağı Harris'in masasına koydu, sonra bir sonraki adımının ne olacağını bilmediğini fark etti. Onu buraya gelmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama uzun zamandır kendini en iyi hissettiği an, Harris'in ofisinde onun kek çubuklarını yemesini izlerkenki anlardı.

Harris bir yudum aldı. "İyi yapmışsın. Bu kesinlikle latte. Teşekkürler."

Troy, Harris'in onayından saçma bir şekilde heyecan duydu. "Soyunma odasında sana kötü davrandığım için özür dilerim. Bana etrafı gezdirmeyi teklif ettiğinde ben..." Cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi, bu yüzden konuşmayı kesti.

Harris bir an bekledi, sonra "Bu döngüyü durdurmalıyız" dedi.

"Döngü mü?"

"Bana söylediğin bir şeyden dolayı kendini kötü hissedip, özür dilemek için ofisime gelmen. Kahve getirmen sorun değil ama." Duvara yaslanmış bir sandalyeyi işaret etti. "Onu buraya getir. Otur. Gitmen gereken bir yer yoksa tabii."
gidecek bir yerin yoksa."

Troy'un gerçekten gidecek bir yeri yoktu. Sandalyeyi Harris'in masasının ucuna sürükledi ve oturdu. Ellerini meşgul edecek bir şey olması için kendine de kahve getirseydim keşke diye düşündü.

Sanki aklını okumuş gibi, Chiron başını kaldırdı ve Troy'u fark edince hemen ayağa kalktı. Kuyruğunu sallayarak yanına koştu.

"Onu kucağıma alabilir miyim?"

diye sordu Troy. "Eğer almazsan

üzüleceğini düşünüyorum."

Troy köpeği kucağına aldı ve inanılmaz yumuşak kulaklarını kaşıdı.
Bir köpeğe sahip olmanın cazibesini anlayabiliyordu. Bu kadar sevgiye bağlanmak çok kolay olurdu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Troy.

"Son maçtan GIF'ler yapıyorum."

"Onları nasıl yapıyorsun? Hep merak etmişimdir."

Harris, bunun bir tuzak olabileceğini düşünürcesine ona meraklı bir bakış attı. "Sana göstermemi ister misin? Oldukça kolay."

"Evet."

Böylece Troy, Harris'in son maçın video görüntülerinden GIF'ler yapmasını izledi.

Ve sonra Harris'in o günkü antrenman sırasında çektiği videolardan bazıları. GIF yapma sürecini hiç hatırlamıyordu, ama Harris'in neşeli, sıcak sesini dinlemekten ve Troy'a baktığında yeşil gözlerinin dans etmesini izlemekten keyif alıyordu. Harris'in muhtemelen elma kokmadığını biliyordu, ama bu fikri kafasından atamıyordu. O adama yaklaştığında elma kokusu aldığını yemin ediyordu.

"Şey," dedi Harris, "Az önce senin bir fotoğrafını paylaştım ve çok beğeni aldı."

"Antrenmandan mı?"

"Daha öncesinden. Al, sana göstereyim."

Harris telefonunu uzattı ve Troy, soyunma odasında çömelmiş ve Chiron'a gülümseyen kendi fotoğrafını gördü.

"Oh," dedi, çünkü kendini böyle gülümserken gösteren pek fazla fotoğraf görmemişti. Bu günlerde böyle gülümseyebildiğine inanamıyordu.

"İnsanlar sadece köpek yavrusunu seviyor. Herkes sevimli bir köpek yavrusuyla beğeni alabilir." "Yorumlar öyle demiyor."

"Yorumlarda ne yazdığını söyleme."

"Tamam," dedi Harris. Sonra dudağını ısırdı ve Troy, yorumları okumamak için kendini zor tuttuğunu anlayabildi.

"Ciddiyim."

"Peki. Herkesin seni sevimli ve seksi bulduğunu söylemeyeceğim." Troy homurdandı. "Bundan şüpheliyim."

"Eğer istersen ben okuyabilirim..."

"Hayır. Sorun değil." Troy yanaklarının kızardığını hissetti ve bunu saklamak için başını eğdi. "Sevimli, ha?"

"Evet."

Troy, hayatında hiç sevimli denmediğinden emindi. Dalgın dalgın Chiron'un karnını okşarken, Harris'in onu sevimli bulup bulmadığını merak etti. Ya da seksi.

Birkaç dakika boyunca Harris çalışırken, Troy kucağındaki köpeğe dikkatini verdi. Sonra Harris masa sandalyesinde döndü ve dikkatlice, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Troy, istemeden daha sert bir nefes verdi. Bu, Chiron'u ürküttü. "Maçları izledin. Berbat oynuyorum."

Harris tartışmak istiyor gibi görünüyordu, ama belli ki yapamıyordu. "Bir nedeni var mı? Yani, pardon. Bu çok kişisel bir soru. Ama konuşmak istersen, ben iyi bir dinleyiciyim."

Troy ne söyleyeceğini bilemiyordu. Buraya konuşmaya gelmemişti. Aslında hayır. Harris'in yanında olmaktan hoşlanıyordu, hepsi bu. Harris sakinleştirici bir varlıktı. Troy'un hayatındaki tüm kötü şeylerden dikkatini başka yöne çekecek hoş bir şey. Ve şu anda kötü şeyleri düşünmek istemiyordu.

"Ya da," dedi Harris utangaç bir gülümsemeyle, "ben sessizce işimi yaparken sen burada kalıp Chiron'a sarılabilirsin."

Harris'in Troy'a tam da ihtiyacı olan şeyi bu kadar rahatça teklif etmesi şaşırtıcıydı. Troy hafifçe gülümsedi. "Sessizce yaptığın *bir şey* var mı?"

Harris güldü — tabii ki yüksek sesle. "Deneyeceğim."

* * *

Harris, Troy Barrett'ın ofisinde olmasının dikkatini dağıttığını fark etti. NHL'nin en yakışıklı erkeklerinden biri birkaç metre ötede bir köpek yavrusunu kucaklarken işini yapmak zordu.

Troy Barrett *neden* ofisindeydi? Açıkçası, aklında bir şey vardı. Ve bunu konuşmak istemediği de belliydi. Belki de transfer edilmenin, her zamanki seviyesinde oynayamamanın verdiği stresten başka bir şey değildi. Belki de Dallas Kent meselesiydi. Troy bunu *kimseyle* konuşmuş muydu? *Gerçekten* konuşmuş muydu?

Onu rahatsız eden şey ne olursa olsun, Harris'e neden bir kahve daha getirdiğini açıklamıyordu. Neden burada olduğunu açıklamıyordu.

Yaklaşık yarım saat çalışıyormuş gibi yaptıktan sonra, Harris masasından kalkıp gerindi. "Hannah onu almaya gelmeden önce Chiron'u biraz yürüyüşe çıkaracağım."

Chiron, Troy'un kucağında neredeyse uykuya dalmıştı, ama "*yürüyüş"* kelimesini duyunca canlandı. Harris, kapının yanındaki kancadan paltosunu ve Chiron'un tasmasını aldı, sonra Troy'a döndü. "İstersen sen de gelebilirsin."

Troy'un yüzü, Harris'in tahmin ettiği kadarıyla, Troy'un yüzünün hiç olmadığı kadar aydınlandı. "Ceketimi alayım."

Arena yakınındaki yürüyüş seçenekleri pek iyi değildi, ama otopark çok büyük ve boştu, bu yüzden otoparkın çevresinde dolaştılar. Troy, Chiron'un tasmasını tuttu ve köpeğin geçtiği her taşı, su birikintisini ve buruşuk Tim Hortons bardağını koklamasına sabırla izin verdi.

"Daha önce hiç köpek gezdirmedim," dedi.

Harris aniden durdu. "Ciddi misin?"

"Evet. Hiç köpeğim olmadı, başkasının köpeğine de bakmadım." "Ee? Ne düşünüyorsun?"

"Sorun değil." Troy'un Chiron'a bakışları - elbette gülümsemiyordu, ama gözlerinde belirgin bir eğlence vardı - Harris'e, Troy'un bu deneyimi gösterdiği kadar değil, daha çok keyif aldığını gösterdi.

Aralık başı için Ottawa'da oldukça güzel bir gündü. Soğuktu, ama yağmurlu ve rüzgarlı bir gecenin ardından güneşli ve sakin bir gündü. Harris bu günlerde hayatının çok büyük bir bölümünü kapalı mekanlarda geçiriyordu. Çoğunlukla bilgisayar başında ya da telefonuna bakarak. "Hiç kimse sana bir şey söyledi mi? Eşcinsel olduğun hakkında?" Troy birdenbire sordu.

Harris neden sorduğunu, hatta *ne* sorduğunu bile anlamadı, ama "Bana bu konuda laf attılar mı demek istiyorsun?" dedi.

"Evet."

"Tabii ki. Ama değer verdiğim kimse yok. Neden sordun?"

Troy cevap vermedi, Chiron kadar ıslak McDonald's pipet ambalajıyla ilgileniyor gibiydi. Sonra pipet ambalajına şöyle dedi: "Takımda kimse var mı? Ya da organizasyonda?"

"Kimse yok," dedi Harris. "Dediğim gibi, bu iyi bir grup. Eşcinsel olduğumu hiç saklamadım ve burada kimse bana bunu saklamam gerektiğini hissettirmedi."

"Bu iyi."

Park yerinin bir ucuna kadar yürüdüler, sonra köşeyi döndüler ve diğer tarafa geçtiler. "Toronto'da durum farklıydı herhalde?" diye sordu Harris.

Troy çenesini sıktı ve başını salladı. "Çok fazla hakaret ve benzeri şeyler vardı. Benim de buna katkım olmadığını söyleyemem."

Harris bunu duyunca hayal kırıklığına uğradı, ama şaşırmadı. "Buna katkıda bulunmaya devam edecek misin?"

"Hayır." Troy yürümeyi bıraktı. Chiron kafası karışmış gibiydi ve geri dönüp burnunu Troy'un spor ayakkabısına sürttü. "Toronto'da tam bir pisliktim. Biliyorum. Buradaki herkes çok *iyi* görünüyor... Ben burada olmamalıyım."

Harris koluna elini koymak istedi, ama bunun yerine ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Buradan nefret mi ediyorsun?"

"Düşündüğüm kadar değil."

Harris buna güldü. "Bunu duyduğuma sevindim." Yürümeye başladı ve Troy da ona katıldı. "Ne olursa olsun, bence buraya çok iyi uyum sağlayacaksın."

"Benim bir pislik olduğumu düşünmüyor musun?"

Harris yanağının içini ısırdı, sonra "Düşündüğüm kadar değil" dedi.

Troy, gülmekten çok homurdanır gibi bir ses çıkardı ve Harris şakacı bir şekilde ona dirsek attı. Troy karşılık vermedi, ama ağzında bir gülümseme belirdi.

Sonra Troy ona tasmayı uzattı. "Gitmeliyim. Maçtan önce biraz uyumam lazım."

"Oh. Tamam. Tabii. Görüşürüz..."

Ama Troy çoktan otele doğru koşmaya başlamıştı. Harris ise Troy'un neyin peşinde olduğunu merak ederek ona bakakaldı.

Dokuzuncu Bölüm

Troy neden bunu yaptığını bilmiyordu. Hastanede yatan çocukların en son ihtiyaçları olan şey, onunla beş saniye bile geçirmek zorunda kalmaktı.

Ama işte, Ottawa'daki bir çocuk hastanesinde, Centaurs forması ve beyzbol şapkası giymiş, üzerinde kendi fotoğrafının bulunduğu bir deste kartpostal ve bir Sharpie kalem tutuyordu.

Wyatt ile eşleştirilmişti, bu iyi bir şeydi çünkü çocuklar muhtemelen yıldız kalecisiyle tanışmaktan çok heyecanlanacak ve Troy'a bakmayacaklardı.

"Muhtemelen benden sıkılmışlardır," dedi Wyatt, Troy'un düşündüklerinin aksini söyleyerek. "En azından uzun süreli hastalar. Lisa burada çalıştığı için ben de sık sık buraya geliyorum."

Tabii.

Troy, Wyatt'ı takip ederek ziyaret ettikleri ilk odaya girdi. Odada iki yatak vardı ve her ikisi de makinelere bağlı çok küçük çocuklar tarafından işgal edilmişti. Troy hemen oradan ayrılmak istedi.

Yatakların yanında duran ebeveynlere odaklandı. Wyatt ve Troy'u gördüklerine çok sevindikleri belli olan gülümsemeleriyle, belki de durum o kadar da kötü değildi, değil mi?

"Jenny," dedi Wyatt, yatakların yanında duran kadınlardan birine sarılırken. Sonra dikkatini yataktaki küçük çocuğa çevirdi. "Danny. Naber dostum?" Yumruğunu uzattı ve Danny, Troy'un beklediğinden daha içten bir şekilde yumruğuna çarptı.

Wyatt, gülümseyerek diğer yatağa gitti ve "Henüz tanışmadık. Ben Wyatt. Bana adını söyler misin?" "Nathan."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nathan. Yumruk tokuşturmak ister misin?" "Tamam." Çocuk, damar yolu bağlı olmayan yumruğunu uzattı

Wyatt nazikçe yumruğunu vurdu. Babasına dönüp elini sıktı ve bir süre onunla hoş bir sohbet ettikten sonra dikkatini tekrar iki çocuğa verdi.

Troy kapının yanında durup Wyatt'ın hasta çocuklarla nasıl konuşulacağına dair bir ders vermesini izlemekten memnuniyet duyuyordu. Wyatt'ın herhangi bir şey yapmadan önce

dikkatle izledi.

"En yeni takım arkadaşımla tanışmak ister misiniz?" diye sordu Wyatt ve iki çocuk da başlarını salladı.

Nathan'ın babası "Evet!" dedi.

Troy elini garip bir şekilde sallayarak selam verdi. "Merhaba."

"Bu Troy Barrett," dedi Wyatt. "O da benim gibi Toronto'da oynuyordu."

"Boooooo!" dedi Danny.

Wyatt onu işaret etti. "Aynen öyle! Boo, Toronto! Değil mi, Troy?"

Troy gülümsemeye benzer bir şey yaptı. "Evet. Boo." Nathan'ın babasına doğru bir adım attı, çünkü onunla tanışmaktan heyecan duyuyor gibiydi, ve elini uzattı. "Troy. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Greg. Büyük hayranınım. Ottawa'ya geldiğin için çok heyecanlıyız."

Bu basit iltifattan Troy'un vücudunu saran mutluluk şaşırtıcı ve gülünçtü. "Burada olmaktan heyecan duyuyorum," diye mırıldandı, sonra çocuk Nathan'a döndü. "Hokey hayranı mısın, Nathan?"

"Evet," dedi Nathan sessizce.

"Ee, imza ister misin? Kartpostallarım var." Troy kartpostalları havaya kaldırdı. Tanrım. Bu işi bir an önce bitirmek istediğini daha fazla belli edemez miydi?

Ama Nathan bu tekliften çok heyecanlanmış görünüyordu. "Tamam!"

Troy'un el yazısı berbattı, ama "*Arkadaşım Nathan'a"* yazarken okunaklı yazmak için elinden geleni yaptı. Sonra da berbat imzasını ekledi ve bir an tereddüt ettikten sonra küçük bir gülen yüz çizdi. Çünkü Belki de o, imzasının yanına küçük mutlu yüzler çizen türden bir adamdı.

Kartpostalı Nathan'a uzattı, Nathan gülümsedi ve hemen babası Greg'e gösterdi. "Vay canına, bu harika Nate," dedi babası, sanki Troy'un kartpostalı imzaladığını görmemiş gibi. Tanrım, o adam muhtemelen ne kadar zor bir durumdaydı.

"Sen de ister misin?" diye sordu Troy.

"Oh." Greg utanmış görünüyordu, ama Troy onun *gerçekten* evet demek istediğini de anlayabilirdi. "Onları çocuklar için saklamalısın. Bilirsin."

"Bende tonlarca var. Al."

Troy bir sonraki kartpostalı imzaladı. Başka bir şey yazması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Greg'e onun harika bir baba olduğunu ve Troy'un ona hayran olduğunu anlatan uzun bir mektup yazmak istiyordu. Hastanede yatan bir çocuğu kıskanmıyordu, ama kendi babasının ona bu kadar sevgiyle bakacağını hayal edemiyordu.

babası, Troy on bir yaşında hastaneye kaldırıldığında, Troy'un bacağını kırmasını önleyebilecek tüm yolları ayrıntılı olarak anlatmak için hastaneye gelmişti. Ayrıca, Troy'un bacağını kırmasına neden olan çocuğa ırkçı sözler de söylemişti. Sonra iş için bir telefon aldı ve aniden ayrıldı.

Troy, imzasının önüne neşeli bir ünlem işareti ekleyerek *Greg'i* eklemeye karar verdi ve kartpostalı ona uzattı. "Çok teşekkürler," dedi Greg, sanki tüm sorunlarını çözecekmiş gibi küçük kartpostala gülümseyerek. Troy da öyle olmasını diledi.

Wyatt, Nathan'ın yatağına doğru yürüdü ve yanında getirdiği büyük çantaya uzandı. "Çizgi romanları sever misin, Nathan?"

Nathan başını salladı.

"En sevdiğin süper kahraman kim?"

"Ninja Kaplumbağalar."

Wyatt gülümsedi ve çantayı karıştırarak iki renkli *Ninja Kaplumbağalar* çizgi romanı çıkardı. "Danny ile paylaşacaksın, değil mi?" diyerek kartpostalları ona uzattı. "Ona *Teen Titans Go!* çizgi romanlarını verdim."

"*Teen Titans Go'yu* çok seviyorum!" dedi Nathan, odanın diğer ucundaki Danny'ye gülümseyerek. "En sevdiğin karakter hangisi?"

"Beast Boy," dedi Danny.

"Benim de!"

"Luca Haas buraya gelirse, ona Beast Boy'u çizmesini söylemelisin. O çok iyi çizer."

"Gerçekten mi?" diye sordu Danny.

"Luca Haas da burada mı?" Nathan şaşkınlıkla sordu.

"Evet," dedi Wyatt. "Biz sadece açılış grubuyuz. Ilya Rozanov burada, Zane Boodram da. Evan Dykstra. Tüm önemli adamlar burada."

Troy, Wyatt'ın onları küçümsemesine gülerek tepki gösterdi. O ve Wyatt geçen yıl All-Star maçındaydılar ve Wyatt muhtemelen bu yıl da gidecekti.

"Ve," Wyatt teatral bir fısıltıyla, "Chuck da burada."

Çocukların gülümsemeleri daha da genişledi. Chuck, Ottawa Centaurs takımının maskotuydu ve nedense bir kunduzdu. Ancak, tüm takım maskotları gibi, oyuncuların aksine çocuklar arasında daha ünlüydü.

"Biri *Chuck* mu dedi?" diye neşeli, gür bir ses sordu. Troy dönüp kapıda duran Harris'i gördü, arkasında hokey forması giymiş dev bir kunduz duruyordu.

Troy, Chuck'a yol açmak için kenara çekildi. Harris ona gülümsedi ve Troy da gülümsemeden edemedi. Artık odada çok fazla insan vardı, ama kimse bunu umursamıyor gibiydi. Chuck çocuklarla ilgilendi, sessizce beşlik çaktı ve kocaman, donmuş, böcek gözlü yüzüyle komik görünen büyük tepkiler verdi.

"Nasıl gidiyor?" Harris, Troy'a sessizce sordu.

"Fena değil. Wyatt bu işte çok iyi."

"O bu işin ustasıdır."

"Chuck da bu konuda çok iyidir," dedi Troy. Rahatsız olabilir, ama en azından garip ve ağır bir kunduz kostümü giymiyordu.

"Evet. Bir ara seni Theo ile tanıştırayım. O harika biridir." "Theo mu?"

"Kostümün içindeki adam." Harris şakacı bir şekilde gözlerini kısarak, "O kostümün içinde birinin olduğunu biliyorsun, değil mi?" *dedi*.

"Kapa çeneni."

"Bu iş için iki metrelik bir kunduz tutmaya çalıştık ama, sana söyleyeyim, iyi gitmedi."

Troy burnunu çektikten sonra bunu gizlemeye çalıştı.

"Berbatsın." Harris onu dürttü. "Hadi birkaç fotoğraf çekilelim."

* * *

Troy, Harris'in o gün hastanede çektiği her fotoğrafta gülümsüyordu, gerçekten gülümsüyordu. Harris, Troy Barrett'ın içten ve doğal gülümsemesinin nadir bir hediye olduğunu umarak, telefonları ebeveynlere geri vermekte tereddüt etti.

Yoğun geçen birkaç saat boyunca Harris, fotoğraf çekmek için odadan odaya koştu ve takımın sosyal medya hesapları için bazı samimi fotoğraflar ve videolar çekti. Her oyuncunun en az bir fotoğrafını çekmek istiyordu.

Ama sürekli Troy ve Wyatt'ın bulunduğu odalara çekiliyordu. Bazen kapıdan bir dakika boyunca sessizce izler, Troy'u çocuklarla birlikte gizlice gözlemlerdi. Bu tür şeylerde tecrübesiz olmasına rağmen harika bir iş çıkarıyordu.

Harris, on iki yaşındayken Ottawa Centaurs'un hastaneyi ziyaret ettiğini hatırladı. Gerçek NHL oyuncularıyla tanışmak heyecan vericiydi. Uyumak, okumak veya tavana bakmaktan başka bir *şey* yapmak heyecan vericiydi. Ailesinden en az biri her zaman yatağının başucundaydı.

genellikle daha fazla. Arkadaşları da ziyarete gelmişti, ama kahramanlarıyla tanışmak, özellikle de biraz hoşlandığı takım kaptanıyla, ona günlerce süren bir coşku vermişti. Artık NHL oyuncularının da sadece insan olduğunu biliyordu, ama o zamanlar onlar ona tanrılar gibi gelmişti. Onların
gerçekten hastane odasında onunla konuşuyor olduklarına inanamıyordu.

Şimdi, hasta salonunda Harris, Troy ve Ilya'nın *Mario Kart'ta* birbirleriyle ve iki çocukla mücadele etmelerini izliyordu. Ilya küfür etmeden
ve herkesi güldürüyordu. Troy birkaç kez küfür etmekten son anda vazgeçmişti.

"Sana bir hediyem var, Barrett," dedi Ilya.

"S...," Troy sözünü kesti. "İstemiyorum, Rozanov." "Kırmızı."

"Bilgisayar oyuncusuna at!"

"Hayır. Bu senin için." Kırmızı bir Koopa kabuğu Troy'un arabasına çarptığında herkes güldü. Mario ters döndü ve Troy yine küfür etmemek için kendini zor tuttu.

"Sen en kötüsüsün," diye homurdandı Troy.

"Geçen yıl da sana öyle vurmamış mıydım?" diye alay etti Ilya. "Toronto'da. Mario'nun az önce yaptığı şeyi sen de yaptın." Bir elini yuvarlayarak hareket ettirdi, sonra hızla kontrol cihazına geri koydu.

"Hayır," dedi Troy.

Birkaç saniye içinde çocuklardan biri YouTube'da o vuruşu buldu ve herkesin görebilmesi için iPad'ini sevinçle gösterdi.

"Teşekkürler Grayson," dedi Ilya. "Gördün mü Barrett? Tıpkı Mario gibi."

Ilya yarışı kazandı ve zaferini kutlamak için kollarını başının üzerine kaldırdı. "Yenilmez!"

Hastanede yatan bir grup çocuğu video oyunlarında yenmekle övünmek kaba bir davranış olmalıydı, ama Ilya bunu bir şekilde çekici hale getirdi.

Troy ayağa kalktı ve kumandasını Wyatt'a uzattı. Garip bir şekilde yana doğru sürünerek, şimdi ne yapacağını bilemiyormuş gibi odanın içinde göz gezdirdi. Ne zaman
Gözleri Harris'e takıldığında, Harris'in bütün gün boyunca keyifle izlediği o samimi gülümsemeyle gülümsedi.

Bu sefer Troy'un gülümsemesi sadece ona yönelikti ve Harris, buna tepki olarak midesinin altüst olmasına engel olamadı. Troy Barrett'a aşık olmak korkunç bir fikirdi, ama Harris bunu durdurabilecek noktayı çoktan geçmişti.

Öğleden sonra geç saatlerde, oyuncular onları arenaya geri götürecek takım otobüsüne bindiler. Sabah antrenmanından sonra doğrudan oraya gitmişlerdi.

Harris, Troy otobüse binmeden önce onu yakaladı. "Yarın görüşürüz, sanırım."

"Maçtan önce. Kesinlikle."

Harris ona bu gece ne yapacağını sormak istedi, ama bu saçma sapan hayranlığını bastırmaya hiçbir faydası olmazdı. Bunun yerine, onu biraz rahatlatmaya çalıştı. "Bu arada, çocuklarla harika iş çıkardın."

Troy'un dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle mi?" "Güven bana. Ben bu konuda uzmanım."

Troy'un safir gözlerinde sıcak bir ışık parladı. "Buraya kendin mi geldin?"

"Theo ve Rebecca'nın minibüsüyle geldim." Troy'un boş bakışları, Harris'e onun kimden bahsettiğini bilmediğini gösterdi. "Chuck'tan bahsediyorum. Theo, daha önce de söylediğim gibi. Rebecca ise onun asistanı. Pazarlama stajyeri."

"Ah." Troy etrafına bakındı. "Chuck, yani Theo, bir yerde üstünü değiştirmek zorunda mı, yoksa... bu iş tam olarak nasıl yürüyor?"

Harris güldü. "Çok dikkatli olmalıyız. Kimsenin onu yarı çıplak görmesine izin veremeyiz, anlarsın ya? Büyüyü bozar. En azından otoparktan çıkana kadar kostümü minibüste giyecek."

"Kulağa karmaşık geliyor."

"Theo bunu bir bilime dönüştürdü."

Troy, şu anda kendisinden başka herkesin içinde olduğu otobüse bir göz attı. "Peki. Ben..."

"Evet. Yarın görüşürüz."

Bir an için, iki adam birbirlerine baktılar, Harris gülümsüyordu, Troy'un dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Bakışları Harris'in ağzına, sonra tekrar gözlerine kaydı.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve "Görüşürüz Harris" dedi.

Arkasını dönmeden otobüse bindi ve Harris, muhtemelen onu bekleyen dev bir kunduzun bulunduğu minibüse doğru yavaşça yürüdü.

Onuncu Bölüm

Sonraki hafta boyunca, Harris'i Troy üç kez ziyaret etti. Kendini Ebenezer Scrooge gibi hissediyordu, ancak ruhlar yerine, Noel'in Karışık Mesajları Hayaleti gibi somurtkan bir hokey oyuncusu vardı.

Bir hayalet gibi aniden ortaya çıkıp kayboluyordu, bu kesindi. Ama her zaman kahve getiriyordu ve Harris onun etrafta olmasını umursamıyordu. Her ne kadar dikkat dağıtıcı derecede çekici olmaya devam etse de.

Bazen Troy sorular sorardı. Bazen de Harris'in işiyle hiçbir ilgisi olmayan *tuhaf* sorular sorardı.

"Hiç hokey etkinliklerine, takım partilerine falan birini götürdün mü?"

Bu, bugünün rastgele sorusuydu. Harris, e-postasını yazarken durakladı. "Genellikle resmi takım etkinliklerinde çalışmakla oldukça meşgulüm, ama birkaç kez birini ev partilerine götürdüm."

Troy cevap vermedi, bu yüzden Harris e-postasını yazmaya devam

etti. "Erkek arkadaşın gibi mi? Erkek arkadaşını mı götürdün?"

Harris sandalyesinde döndü. "Daha çok erkek arkadaşım olmasını umduğum erkekler gibi. Neden sordun?"

"Herkes bunu sorun etmedi mi?"

Troy aynı sorunun birçok varyasyonunu soruyor gibiydi. "Anladığım kadarıyla. Çılgınca öpüşmüyorduk. Onları hızlıca öpmüş olabilirim. Belki de kolumu omuzlarına atmış oturmuşumdur."

Troy kahve fincanının kapağını tamamen mahvediyordu. Bir şekilde ikiye katlamıştı ve Harris, Troy'un keskin plastik parçalarla kendini keseceğinden endişeleniyordu. "Bu konuda endişeleniyor musun? İnsanların seni yargılamasından. Mesela,
Heteroseksüel insanların arasında olduğunda?"

Harris, bu konuda hiç endişelenmediğini söylemek istedi, ama bu tam olarak doğru değildi. "Bazen, sanırım. Ailem ve arkadaşlarımdan aldığım destekle şanslıydım, bu yüzden bazı insanlar kadar endişelenmiyorum, ama elbette. Kafamın arkasında her zaman beni biraz gergin yapan bir şey var. Özellikle de odadaki herkesi tanımıyorsam
."

Troy kahve kapağını sert bir daire şeklinde açtı, sonra tekrar katlamaya başladı. "Nasıl..." Diye iç geçirdi. "Kafanın arkasında duran o şeyi susturmak için ne yapıyorsun?"

"Temelde öyle." Harris dikkatlice uzanıp Troy'un elinden kapağı aldı. Masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "Bana doğru gelen şeyi yapmaya çalışırım. Dürüst olanı, anlarsın ya? Ve eğer birinin bununla bir sorunu varsa, zaten asla arkadaş olamazdık."

Troy boş ellerine bakarak kaşlarını çatmıştı. "Bu iyi," dedi, ama sesi mutsuzdu. "Neden senin erkek arkadaşın olmak istemediler?
erkek arkadaşın olmak istemediler?"

Harris artık kafası karışmıştı. "Kim?"

"Partilere getirdiğin erkekler. Onların senin erkek arkadaşın olmasını umduğunu söylediğin erkekler."

"Oh." Harris kızardı. "Bilmiyorum. Muhtemelen farklı nedenlerden dolayı."

"Bir erkek arkadaşın olmalı." Şimdi sıra Troy'un kızarmasına gelmişti, bu o kadar sevimliydi ki Harris dayanamadı. "Yani. Olmaman için bir neden yok. Şey." Sinirli bir şekilde dudağını ısırdı ve Harris ölecekti. "Sen, şey, iyisin. Ve, bilirsin, çirkin değilsin."

Harris güldü. "Tanrım. Teşekkürler."

"Hayır, demek istediğim..." Troy'un gözleri dehşetle açılmıştı, sanki az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi. Harris gülmeye devam etti, ta ki aniden... Mucizevi bir şekilde, Troy da ona katıldı. Titrek bir nefesle başlayan şey, sonunda kahkahaya dönüştü. Troy'un gözleri kırıştı ve yüzünde harika, nadir görülen bir gülümseme yayıldı.

"Söylediklerimi unut," dedi Troy, hala gülümsüyordu. "Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum."

Harris de bilmiyordu, çünkü o anda Troy'un gülümsemesinden tamamen sersemlemiş ve hiçbir kelimeyi hatırlayamıyordu. Troy'un yüzü her zamanki boş bakışına geri dönene kadar Harris, "Birkaç erkek arkadaşım oldu. Gerçek erkek arkadaşlar. Ama bir süredir yok. Çoğunlukla bir flört uygulamasını kullanıyorum, ama son zamanlarda bu randevuların çoğu ikinci bir randevuya dönüşmedi" diyebildi.

"Oh." Troy, kahve fincanının kapağını geri almak istiyor gibi görünüyordu. "Çoğunlukla, şey için mi?"

"Seks için mi?" diye sordu Harris. "Bazen. Ama muhtemelen fark etmişsindir, insanlarla konuşmayı seviyorum. Birini tanımayı seviyorum. Bu yüzden genellikle daha fazlasını umuyorum, ama sadece bir ilişkiyse, o da sorun değil. Bazen tek ihtiyacım olan da budur."

Troy'un boğazında bir şey takılmış gibi görünüyordu. Harris, Troy'un sertçe yutkunurken gırtlağındaki elma çekirdeğinin hareketini izledi. Troy'un, onu rahatsız ediyorsa neden eşcinsel flört hayatıyla ilgili tüm bu soruları sorduğunu anlamıyordu.

Aslında bir olasılık vardı, ama Harris bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyordu. Troy kendi cinsel yönelimini keşfetmeye çalışıyorsa, Harris onu zorlamak istemiyordu. Ayrıca kendi umutlarını da yükseltmek istemiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Harris dikkatlice. "Çok flört ediyor musun?"

Troy ayağa kalktı. "Seni çalışmana bırakmalıyım."

"Hayır, sorun değil.

Neredeyse..." "Benim..."

Troy cümlesini bile bitirmedi. Her zamanki gibi kapıdan fırladı ve Harris'i konuşmayı tekrar tekrar düşünerek Troy'un ondan tam olarak ne istediğini merak etmeye bıraktı.

* * *

Troy telefonundaki tarayıcıyı açtı ve *Ottawa'da yapılacak eğlenceli şeyler* yazarak arama yaptı. Sonuçlar çoğunlukla müzeler, Parlamento ve diğer tarihi binaların turları ve Ottawa Centaurs maçına gitmekti. Pek de iyi değildi.

Takım yarın sabah Toronto'da oynanacak maçla başlayarak deplasmana çıkacaktı.

Toronto.

Akşamın erken saatleriydi, ama Troy şimdiden uyku sorunu yaşayacağını anlayabilirdi. Dikkatini başka bir şeye vermesi gerekiyordu.

Bunun yerine *Ottawa'nın gece hayatını* denedi. Kulüpler, canlı müzik

mekanları vardı...

spor barları ve Troy'un gitmek istemediği birkaç başka yer. Ne istediğini bilmiyordu. Belki de tek başına oturup bir bira içebileceği sakin bir pub. Kimseyle etkileşime girmeden insanları izleyebileceği bir yer.

Dudaklarını ısırdı, sonra *Ottawa gay bar* yazıp arama yaptı. Neden bunu yaptığını bilmiyordu; oraya gitmesi mümkün değildi. Kesinlikle tanınacağı bir şehirde tek başına bir gay bara giderse, Harris gibi ceketine Pride rozetleri takmaya başlayabilirdi.

Harris muhtemelen şu anda o barlardan birindeydi, arkadaşlarıyla çevrili, Troy'un kendisinden daha fazla nefret etmesi gereken o kulakları sağır eden, gürültülü kahkahasını atıyordu.

daha fazla nefret etmesi gereken kahkahasını atıyordu.

Belki Harris randevudaydı. Onun uygulamasını kullanarak. Troy hiç çevrimiçi randevulaşmayı, flört uygulamasını ya da bunun gibi bir şeyi denememişti. Cinselliği konusunda cesaretlenirse, bu muhtemelen iyi bir fikir olurdu. *Bir* çözüm bulması gerekecekti, çünkü aylardır seks yapmamıştı ve kuraklığa alışkın olsa da kuraklığa alışkın olsa da, en azından Adrian varken düzenli olarak FaceTime seks yapıyordu.

Troy telefonunu komodinin üzerine koydu, sonra otel odasında volta atmaya başladı. Buradan çıkması gerekiyordu. Bu gece seks yapamayacağını biliyordu, ama midesinin bulantısını unutmak için *bir şeyler* yapabilirdi.

Eski takımına karşı oynamaya hazır değildi. Yarın Toronto'ya gidecek, eski stadyumuna girecek ve deplasman takımının soyunma odasına gidecekti. Ottawa forması giyip, eski ev sahibi seyircisinin önünde eski ev sahibi buz pistine çıkacak ve eski takım arkadaşlarına karşı mücadele edecekti. Dallas Kent'e karşı.

Troy, eskiden onu seven taraftarlar tarafından yuhalanacaktı. Bunu bekliyordu. Kısa bir süre öncesine kadar ailesi olan adamlar tarafından alay edilecek ve tartaklanacaktı. Yeni takım arkadaşlarının onu destekleyeceğine güvenmesi gerekecekti, ama bunu hak ettiğini henüz bilmiyordu. Hiç hak edebileceğinden de emin değildi.

Harris'e mesaj atmamalıydı. Bu hafta onu yeterince rahatsız etmişti ve bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydı. Troy'un beyni karmakarışıktı ve sadece Harris'in ofisinde oturup onun klavye sesini dinlerken sakinleşebiliyordu. Onun gülümsemelerini içselleştiriyor ve Troy'un kesinlikle hayal ettiği inanılmaz elma kokusunun tadını çıkarıyordu.

Şu anda Singapur'da saat kaçtı? Annesi oradaydı. Dün, tepesinde park olan dev binanın önünde duran heykelciğinin fotoğrafını göndermişti. Telefonunu eline alıp saat farkını Google'da aradı ve bir kısa mesaj buldu.

Harris: Yarın gece için gergin misin?

Troy yatağa oturup mesaja baktı. Bir yandan bu aptalca bir soruydu; elbette Troy gergindi. Öte yandan, Harris'in onu bu kadar düşündüğü için bu mesajı göndermiş olması boğazını düğümledi.

Dürüst olmaya karar verdi.

Troy: Şu anda berbat durumdayım.

Harris: Arabayla dolaşıp Noel ışıklarını izlemek ister misin?

"Ne oluyor lan?" dedi Troy boş odaya. Yedi yaşında değildi. Neden Noel ışıklarını izlemek istesin ki?

Ancak Harris'in kamyonetinde olmak, Harris'in o anki ruh haline uygun müziği dinlemek ve Noel ışıklarının yansıdığı gözlerinin nasıl göründüğünü görmek hoşuna gidiyordu.

Troy: Tamam.

* * *

Yarım saat sonra Troy kamyonete bindiğinde, kesinlikle elma kokusu aldı. Ama Harris'in hazır bir açıklaması vardı.

"Sana sıcak elma şarabı getirdim." Koltukların arasındaki bardak tutuculara yerleştirilmiş iki seyahat bardağını işaret etti.

"Drover ailesinin elmaları mı?" diye sordu Troy. En son ne zaman sıcak elma şarabı içmişti? Muhtemelen Noel ışıklarını görmek için özel olarak araba sürdüğü son seferdi.

"Biliyorsun." Harris'in gülümsemesi geniş ve parlaktı ve Troy ona baktığını biliyordu, ama gözlerini ayıramıyordu. O kadar *sevimliydi* ki, içine sarılmıştı. beyaz kar taneleri desenli şenlikli koyu yeşil bir fular. Stereodan sessiz Noel müziği çalıyordu.

"Noel'i gerçekten seviyorsun, değil mi?" dedi Troy.

"Dostum. Hiç bilmiyorsun." Harris otelin otoparkından çıktı. "Sen sevmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sanırım hiç gönüllü olarak Noel müziği dinlemedim."

"İstersen kapatabilirsin. Benim için sorun değil."

Troy şimdiden büyük bir pislik olmaya başlamıştı. Harika. "Hayır, güzel. Şenlikli, anlarsın ya?" Güzeldi. Pislik olduğunu telafi etmek için elma şarabından bir yudum aldı. "Vay canına. Bu çok iyi."

"Kendim yaptım!"

"Bu, şey gibi mi... bu ne? Kaynatmak ne demek?"

"Temelde baharatlarla falan ısıtmak."

Troy bir yudum daha aldı. Tatlıydı, ama aynı zamanda baharatlı, rahatlatıcı ve harikaydı, tıpkı bir ilaç gibi onu sakinleştiriyordu.

"Yavaş pişiricide yapıyorum," diye açıkladı Harris. "Sonra eve geldiğimde daire harika kokuyor. Yavaş pişiricin var mı?"

"Hayır. Otel odasında yaşıyorum."

"Evet, biliyorum ama apartmana taşındığında bir tane alır mısın? Eskiden var mıydı?"

"Yavaş pişiricinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Ah dostum, onlar harikadır. Yemekleri yavaşça
pişirirler."

Troy gelmeyi kabul ettiği için gerçekten mutluydu. Harris'in aptalca, sevimli sözlerini dinleyince kendini çok daha iyi hissetmişti. "Neden iyi ki? Yemeklerin daha hızlı pişmesini istemez misin?"
yemeklerin daha hızlı pişmesini istemez misin?"

"Böylece eve geldiğinde bütün gün pişirilmiş bir yemek seni bekliyor olacak! Sanki küçük bir koca gibi."

Bu, Troy'u gerçekten güldürdü. "Bu çok kasvetli."

"Yavaş pişiricinin sevgisini hiç tatmamış biri gibi konuşuyorsun."

"Yavaş pişiriciye akşam yemeği için nasıl teşekkür ettiğini duymak
istemiyorum."

Harris o kadar çok güldü ki Troy, yoldan çıkacaklarını sandı. "Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki. Kesinlikle."

Otoyola çıktılar, Troy bunu garip buldu ama hiçbir şey söylemedi. Açıkçası, tek bir Noel ışığı görseler de görmeseler de umurunda değildi. Sadece yolculuğun tadını çıkarıyordu.

Harris "Winter Wonderland" şarkısını mırıldanırken, Troy elma şarabını yudumlarken Harris'in her şeyini acı verici derecede çekici bulmamaya çalışıyordu.

"Eğlenmek için bunu mu yapıyorsun?" diye sordu Troy. "Noel ışıklarına
bakmak mı?" "Yazın değil tabii," dedi Harris kuru bir şekilde.

Troy kendini kontrol etti. Yine pislik gibi davranıyordu. "Normalde ne yaparsın? Eğlenmek için."

"Bir sürü şey. Çok dışarı çıkarım. En azından bu aralar elimden geldiğince dışarı çıkıyorum. Bu iş beni oldukça meşgul ediyor. Wyatt her ay evinde bir masa oyunu gecesi düzenliyor, ben de genellikle oraya gidiyorum."

Troy neredeyse gülecekti. Yeni takım arkadaşları gerçekten bir araya gelip masa oyunları mı oynuyorlardı? "Ne gibi? Monopoly mi?"

"Genelde Settlers of Catan veya Ticket to Ride gibi oyunlar."

Troy bunları hiç duymamıştı, ama kulağa çok inekçe geliyorlardı. "Dışarı çıktığında nereye gidersin?"

"Birçok yere. Canlı müziği severim, bu yüzden birçok konsere giderim. Eşcinsel barlarına giderim. Kulüplere pek sık gitmem. Daha çok pub seven biriyim. Ya sen?"

"Pub'lara, sanırım. Çok fazla dışarı çıkmam."

"Tuhaf birisi seni Noel ışıklarını izlemeye davet etmedikçe mi?" diye alay etti Harris.

Troy'un dudakları seğirdi. "Görünüşe göre öyle."

"Noel'de ailenizi görecek misiniz?"

"Hayır." Troy ailesinden bahsetmeyi sevmezdi, ama nedense şöyle dedi: "Annemle babam boşandı. Biraz karışık bir durum. Annem seyahat ediyor, babam ise tam bir pislik."

"Oh."

"Babamın yeni bir karısı var ve o da benden biraz büyük. Yani." "Garip bir Noel."

"Evet. Kaçırdığıma üzülmüyorum. Yıllardır tatilleri umursamıyorum." Bu tam olarak doğru değildi. Geçen yıl Adrian, Troy'u şaşırtmıştı. Noel arifesinde Toronto'daydılar ve birlikte gerçekten harika birkaç gün geçirmişlerdi. Ancak kutlamaları pek geleneksel sayılmazdı.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Harris sordu: "Vancouver'dayken babanı gördün mü?"

"Evet. Hâlâ berbat biri."

"Üzgünüm."

Troy, Curtis Barrett'ın oğlunun Ottawa'da eşcinsel bir adamla dolaşıp Noel ışıklarını izlediğini görse ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. "Boş ver. Siktir et onu."

"Bu iyi bir tutum," dedi Harris. "Zehirli insanlar senin enerjine değmez."

"Bunu anlamaya başlıyorum," dedi Troy pencereye bakarak. Otoyol karanlıktı ve aslında şu anda bakacak bazı şenlikli ışıklar olsa fena olmazdı.

"Annen ne durumda? O iyi mi?"

"O harika biri. O..." Troy iç geçirdi. "Babam onu terk ettikten sonra çok mutsuzdu. Ben de hokeyle çok meşguldüm, ona para vermekten başka bir şey yapamıyordum. Vancouver'da ona yeni bir ev satın almak gibi şeyler."

"Bu pek de yararsız bir şey gibi gelmiyor."

Troy, annesinin yardımını takdir ettiğini biliyordu, ama onun için daha fazlasını yapabilmeyi diledi. "Neyse. Şimdi iyi. Onu iyi davranan ve gülümseten

ve onu güldüren bir adamla tanıştı. Şimdi birlikte dünyayı geziyorlar. Neredeyse üç aydır yoklar."

"Bu harika. Ama onu özlediğine eminim." "Evet. Çok özlüyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra Harris, "Sana bir şey sorabilir miyim? Eskiden takım arkadaşın olan o pislik hakkında?" dedi.

Troy neredeyse gülecekti. "Tabii."

"Ben gerçekten... O, kendisinin..." "Adi herif olduğunu gizlemiyor mu?" diye tamamladı Troy.

"Evet. Neden onunla arkadaş oldun?"

Troy iç geçirdi. Bu konuyu konuşmak istemiyordu, ama bir yandan da istiyordu.

Harris'te onu paylaşmak istemesine neden olan bir şey vardı. "Aynı yıl çaylak olmuştuk. Oda arkadaşıydık. Onun pislik olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda babamın sevdiği türden bir adamdı. Yani bir kısmı, onu arkadaş olmak isteyeceğim bir adam olarak görmemden kaynaklanıyor olabilir."

"Sen de onu sevmiş olmalısın. En azından biraz."

"Evet, sevmiştim," diye itiraf etti Troy. "Eğlenceli biriydi. Partileri severdi, parasını harcamayı severdi. Hokeyi ve NHL yıldızı olmayı severdi. Birlikte kazanacağımız tüm kupaları konuşurduk.

kazanacağımız kupalar hakkında konuşurduk. Kırılacağımız tüm rekorlar hakkında. Alacağımız arabalar hakkında." Dallas seks ve kadınlar hakkında da çok konuşurdu, Troy ise garip bir şekilde sohbete katılmaya çalışırdı, ama Harris'e bundan bahsetmedi. "Yakındık. Birkaç hafta öncesine kadar en iyi arkadaşımdı. Biliyorum, bu çok berbat, ama durum böyleydi."

"O zamandan beri onunla konuştun mu?" Troy öfkeyle sordu. "Hayır."

"Tanrım. O adamı hiç sevmedim ve bence doğru olanı yaptın ve onsuz daha iyiler, ama arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm. Bu çok zor.

"Teşekkürler," dedi Troy sessizce. Birinin eski arkadaşlığını kaybettiğini kabul etmesi ve bunu daha az utanç verici hale getirmesi güzeldi. "Ben hiçbir şeye tanık olmadım. Onun kimseye saldırdığını hiç görmedim. Kendimi aptal hissediyorum, ama onun böyle bir şey yapacağı aklıma bile gelmemişti. O yazıları okuyana kadar."

"Onlara hemen inandın mı?"

"Evet. Lanet olası bir yumruk gibiydi, ama evet. Onlara inandım." "Üzgünüm," dedi Harris tekrar.

Troy nefes verdi ve çenesini ağrıtan gerginliğin bir kısmını bıraktı. "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu, konuyu değiştirmek istiyordu.

"Taffy Lane."

"Taffy Lane mi? Orası neresi? Gerçek bir sokak adı mı?"

"Ah dostum. Bekle de gör. Orleans'ta her yıl *büyük bir şenlik* düzenleniyor. Tam bir Noel harikalar diyarı."

Troy bunun ne anlama geldiğini görmek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden elma şarabını içti ve neşeli sakallı bir adamın onu Noel harikalar diyarını götürmesine izin verdi.

* * *

Taffy Lane *korkunçtu*. Ama aynı zamanda bir şekilde harikaydı.

"Bu adamlar elektriğe ne kadar harcıyor?" diye sordu Troy, evlerinin her yerine ve ön bahçelerine on binlerce ışık yerleştirilmiş bir evin önünden yavaşça geçerken. Ayrıca, çimlerdeki çizgi film karakterlerini şişirilmiş halde tutmak için birkaç jeneratör çalışıyordu.

"Çok," dedi Harris gülümseyerek.

"Darth Vader neden burada? Noel ile ne ilgisi var?" "Işın kılıcı şeker kamışı çizgili. Gördün mü?"

"Evet, ama..."

"Birinin Noel vizyonunu sorgulamayın. Sadece tadını çıkarın."

Troy, sözde şenlikli Darth Vader'a kaşlarını çattı. Troy bir *nerd* falan değildi, ama *Star Wars* hakkında yeterince bilgisi vardı ve Darth Vader'ın uygun bir Noel süsü olmadığını kesin bir şekilde söyleyebilirdi.

"O bir gezegeni havaya uçurdu," diye itiraz etti Troy.

"Evet, ama sonra pişman oldu. Eninde sonunda."

Bu çok saçma bir tartışmaydı, ama Troy bunu bırakamadı. "Çok az ve çok geç. İmparatoru o çukura daha önce atmalıydı."

Harris güldü. "Sen tam bir geeksin. Vay canına. Hiç bilmiyordum."

"Hayır, değilim. O filmleri iki kez falan izledim. Bu gayet normal."

"Vader'ın kötü arkadaşına karşı koyma kararını alkışlamayı tercih ederim, ne kadar uzun sürerse sürsün," dedi Harris. Bunu söyledikten sonra Troy'un gözlerine baktı, sanki Troy'un ne demek istediğini anladığından emin olmak istercesine.

Troy koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Anlamıştı.

"Yine de aptalca bir Noel süsü," diye mırıldandı.

Taffy Lane'in sonuna kadar sürdüler, ancak trafik çok yavaş ilerlediği için bu biraz zaman aldı. Sonra Harris arabayı çevirdi.

Yakındaki diğer bazı sokaklarda da güzel süslemeler vardı, ancak Taffy Lane'deki kadar güzel değillerdi.

"Işık projeksiyonlarını sevmiyorum," dedi Troy, dördüncü veya beşinci caddenin ortasına geldiklerinde. "Tembelce."

"Anlıyorum. Ama diğer ışıklarla birleştiğinde oldukça havalı görünüyorlar." "Fazla abartılı. Ben şunun gibi evleri seviyorum." Troy, sivri çatılı küçük bir evi işaret etti.

evini işaret etti. Işıklar, çatı uçlarını, pencereleri, kapıyı, ön verandayı ve evin ön cephesinin yanlarını yerden çatıya kadar çevreliyordu.

Kapıda kırmızı fiyonklu büyük bir çelenk asılıydı. "Bu klasik bir ev. Noel'i geçirmek isteyeceğim türden bir ev."

"Ailem de evimizi böyle dekore ediyor," dedi Harris.

Troy, Drover ailesinin çiftlik evini, karla kaplı elma bahçesinin ortasında mükemmel ve güzel bir şekilde durduğunu hayal edebiliyordu. O ev, tatillerde muhtemelen aşırı gürültülü kahkahalar ve sevgiyle dolup taşıyordu. "Kulağa hoş geliyor."

"Noel'de bize gelmelisin. Akşam yemeği her zaman muhteşemdir. Ailem seni ağırlamaktan mutluluk duyar." Harris, sanki bu Troy'un şimdiye kadar aldığı en nazik davetlerden biri değilmiş gibi, bu teklifi kolayca yaptı. Ama Troy kadar mutsuz birinin, başkalarının Noel kutlamalarını, hele ki Harris'inki gibi mükemmel bir ailenin kutlamalarını bozması mümkün değildi.

Noel kutlamalarını mahvetmemesi gerekirdi, hele ki Harris'inki gibi mükemmel bir ailenin kutlamalarını.

"Gelemem. Noel'den iki gün önce o daireye taşınıyorum ve kendimi oraya yerleştirmem gerekecek."

"Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli."

"Teşekkürler." Bir dur işaretindeydiler ve bakışları bir an için kilitlendi. Harris'in gözleri etraflarındaki parıldayan ışıkları yansıtıyordu ve gülümsemesi o kadar sıcak ve sevimliydi ki Troy onu öpmek için ani ve yoğun bir istek duydu.

Bunun yerine, başka yere baktı. "Geri dönmeliyim. Yarın uzun bir gün olacak."

"Tabii," dedi Harris. "Umarım bu, gerginliğini biraz olsun gidermiştir."

"Yardımcı oldu." Troy, tekrar yalnız kaldığında yarınla ilgili tüm endişelerinin geri geleceğini biliyordu, ama bu Harris'in zamanını almaya devam etmek için yeterli bir neden değildi. Ayrıca, onu öpme dürtüsünü kontrol altına alması gerekiyordu.

Otoyola çıktıklarında, Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas Is You" şarkısı çalmaya başladı, bu da pek yardımcı olmadı. Harris şarkıya eşlik etmeye başlayınca durum daha da kötüleşti.

Troy, Harris'i bir aydır tanıyordu. Aslında, onu neredeyse hiç tanımıyordu. Neden ona bu kadar çekiliyordu? Troy'un daha önce gizlice çekici bulduğu erkeklere hiç benzemiyordu. Adrian'a hiç benzemiyordu. Troy'un normalde *arkadaş* olacağı türden bir adam bile değildi.

Ama sürücü koltuğunda Mariah Carey ile neşeyle düet yapan bu tam bir şapşal adamı izlerken, onu ne kadar çok istediğini inkar edemedi. Kendisi için. Harris'in asla, asla, *asla* bilemeyeceği kadar çok.

On Birinci Bölüm

Troy daha önce Toronto'da misafir takımın soyunma odasına hiç girmemişti ve burayı sevmedi. Bu binada, bu şehirde olmakla ilgili her şey onu rahatsız ediyordu. Ottawa Centaurs formasıyla soyunma odasında oturdu ve içini parçalayan paniği yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Bunu yapamazdı. Oraya çıkamazdı.

Belki de takas edildiğinden beri berbat oynamamış olsaydı. Belki de Dallas Kent tüm sezon boyunca formda olmasaydı. Belki de Troy, Ottawa Centaurs takımına geri dönmemiş olsaydı.

Tanrım, kendini çok kötü hissediyordu.

"Benimle gel." Troy başını kaldırıp Ilya'nın üzerinde durduğunu gördü.

Kaptanının emrine uyarak ayağa kalktı ve onu koridora kadar takip etti.

"Gerginsin," dedi Ilya, baş başa kalır kalmaz.

"Biraz."

"Hayır. Biraz değil. Neye ihtiyacın var?"

Troy başını salladı. "Bilmiyorum. Hazır değilim."

"Onlarla tek başına yüzleşmiyorsun. Biz seninleyiz. Arkandayız, Barrett."

Troy birkaç saniye bakışlarını sürdürdü, sonra başka yere baktı. Aslında, yeni ekibinin onu koruyacağından emin değildi. "Teşekkürler."

"Bana inanmıyorsun."

Troy omzunu silkti. "Beni desteklemesen de seni suçlamam."

Ilya ona sertçe baktı, sonra sinirli bir kahkaha attı. "Neşelen biraz Barrett. Seni sevmiyoruz değil ya."

"Öyle mi?"

"Hayır. Diğer takımdaki herkes senden nefret ediyor. Dallas Kent senden nefret ediyor.
Seyircilerin hepsi senden nefret
ediyor." "Tamam, anladım."

"Bizim takımda kimse senden nefret etmiyor. Ve biz de senin kadar Toronto'yu yenmek istiyoruz."

Troy, utanmış ve biraz da duygulanmış bir şekilde patenlerine baktı.

"Tamam mı?" diye sordu
Ilya. "Tamam."
Ilya, Troy'un yastıklı omzuna yumruk attı. "Dallas Kent'i yere sermeyi iple çekiyordum. Uzun zaman oldu."
Troy hafifçe gülümsedi. Konuşmalarından önceye göre midesi daha sakinleşmişti. "Yıllardır bunu yapmak istiyordum."

* * *

Troy puck'a her dokunduğunda kalabalık yuhaladı.
Onu *yuhaladılar*. Ve cinsel tacizciyi alkışladılar. Bu dünyanın nesi vardı böyle?
Eski takım arkadaşları daha da kötüydü, ona her seferinde hakaretler yağdırıyorlardı.
fırsatını kaçırmadı. Dallas, bu maçta mümkün olduğunca çok Troy'a saldırmak gibi bir misyonu varmış gibi görünüyordu. Dallas'ın gri-mavi gözleri ona her baktığında nefretle parlıyordu ve bu Troy'u öfkelendiriyordu. Bu pislik nasıl utançtan başka bir şey hissetmez?
İlk periyodun ortasına gelindiğinde, Troy tüm öfkesini oyununa aktarıyordu. Hızlı ve agresif bir hokey oynuyordu, tam da onunla tanındığı türden. Ağır bir şekilde kaleye gitti, köşelerde vücutlarını aldı ve savaşmayı hiç bırakmadı.
Fark etmedi. Toronto hala üstünlüğünü koruyordu. Dallas şimdiden bir gol ve bir asist yapmıştı.
"Mutlu Noeller, pislik," diye Troy'a alaycı bir şekilde sırıttı.
Dallas, maç sırasında Troy'a söylediği her kelimeyi adeta tükürürcesine söylemişti.
Ve sonra kelimenin tam anlamıyla tükürerek sözlerini vurguladı.
"Her şeyi kaybetmek nasıl bir duygu, hain?" Kent, ikinci periyotta düdük çaldıktan sonra ona sordu.
"Bir gün *gerçekten* her şeyi kaybedeceksin," diye uyardı Troy. "Sabırsızlanıyorum."
Dallas onu itti. "Baban çok kızmış olmalı. Beni senden çok daha fazla seviyor."
Troy da onu itti. "Çünkü ikiniz de pisliksiniz."
Hakem onları ayırdı, ama Dallas son bir darbe daha indirdi. "Kendini mahvettin, Barrett. Buna değer miydi?"
Troy cevap vermeden uzaklaştı.
Üçüncü *per*iyotta Troy *bir gol attı*. Sonunda. Ilya'nın mükemmel pasıyla gelen gol, puck'ın kalecinin yanından geçip gitmesini izlemek

inanılmazdı. Seyirciler hiç olmadığı kadar yüksek sesle yuhaladı, ama Troy umursamadı. Yeni takım arkadaşlarıyla kucaklaşmakla meşguldü.

"Babanıza selamımı söyleyin," dedi Dallas, Troy yanından geçerken. "Sanki babamı sikmek istiyormuşsun gibi," diye karşılık verdi Troy. Dallas dehşete kapıldı. "Siktir git, sik kafalı."

"Bu sanki *beni* sikmek istiyormuşsun gibi geliyor."

"Hayal kuruyorsun," diye Dallas arkasından bağırdı. "Muhtemelen bu yüzden bu kadar kızgınsın, değil mi? Bu sikini istiyordun, seni iğrenç sikik..."

Son sözünü söyleyemedi çünkü Ilya onu buzun üzerine yatırmıştı. Dallas sırt üstü yatıyordu, sersemlemişti. Sonra kollarını sallamaya başladı, Ilya'ya doğru çılgınca işaretler yapıyordu. "Hey, hakem! Ne oluyor lan! Bu sikik psikopatı görmüyor musun?
psikopatı gördün mü?"

"Kapa çeneni, Kent," dedi Ilya alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla.

"Neden? Barrett senin erkek arkadaşın mı? Hollander'ı sikmekten ara verdin de Barrett'ın içine sikini sokmak için mi..."

Ilya, Dallas'ı formasıdan tutup, tamamen ayağa kalkana kadar sertçe çekti. Sonra Ilya diğer eldivenini çıkardı ve Dallas'ın yüzüne yumruk attı.

"Hay sıçayım," diye mırıldandı Troy.

Oyun durmuşken ve bu çok yasadışı bir hareket olmasına rağmen, Ilya ve Dallas'ı ayırmak için zaman harcayan hakemler
hızla olaya müdahale ettiler. Ilya'ya hızlıca oyun dışı kalma cezası verildi, ama o umursamıyor gibiydi. Buzdan ayrılmadan önce Troy'a göz kırptı.

Maçın son dakikasında Troy, köşede Dallas ile puck için mücadele ediyordu. Ilya'nın yumrukladığı Dallas'ın yanağında morluk oluşmaya başladığını görebiliyordu.

Troy, onu puck'tan uzaklaştırmak için sertçe itti.
Dallas da onu itti ve "*Sen* pisliksin Barrett" dedi. "Harika. Sonunda bir cevap buldun."

Dallas omzunu Troy'un göğsüne çarptı. "Sen tam bir pisliksin."

"Öyle mi? Şimdiye kadar kaç tane suçlama oldu? Dün yeni bir tane daha oldu, değil mi?"

Dallas, Troy'u sopasıyla çapraz kontrol etti, sonra sopayı düşürdü ve iki eliyle onu tekrar itti. "Onlar yalancılar."

Troy burnunu çekip onu geri itti. "Hepsi mi?"

"Evet." Sonra Dallas, Troy'u buzun üzerine itti ve puck'ı unuttu.

Troy, Dallas'ı üzerinden atmaya çalıştı, ama Dallas bir eldivenli eliyle ona vahşice vururken, diğer eliyle onu yerde tutuyordu.

"Sen benim *arkadaşımsın*!" diye bağırdı Dallas. Gözleri öfke ve acı ile çılgına dönmüştü ve Troy'a vurmaya devam ediyordu.

"Olmamalıydım," diye karşılık verdi Troy. Hakemler sonunda gelip Dallas'ı ondan uzaklaştırdı. Troy dizlerinin üzerine çöktü ve "İğrençsin, Dallas," diye bağırdı.

Dallas omzunun üzerinden ona son bir kez baktı ve Troy, onun gözlerinde yaşlar gördüğünde şok oldu.

İyi. Siktir et onu.

Maç Ottawa'nın 4-2 yenilgisiyle sona erdi. Ilya, takımın geri kalanı soyunma odasına döndüğünde çoktan duş almış ve takım elbisesini giymişti. Troy hemen yanına gitti.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi. "Ama teşekkürler."

"Çok beğendim. Keyif almıyorsan neden hokey oynayasın ki,
değil mi?" Troy'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Haklısın."
Ilya ona başını salladı. "Güzel gol. Daha iyi hissediyor
musun?" "Evet. Pasın için teşekkürler."

Soyunmak için gitti. Troy'un hoşuna gitmeyen şey, Kent'in onu eşcinselce davranmakla suçladığında Ilya'nın sinirlenmesi idi. Troy, Dallas'ın babasıyla yatmak istediğini ima ederken, Dallas'ın homofobik bir pislik olduğu için sinirleneceğini biliyordu. Ilya'nın aynı tür alaylara bu kadar alınması hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Ama Troy'un bunca yıldır cinsel yönelimini gizli tutmasının sebebi de buydu. Bir rakibi eşcinsel olmakla suçlamak, hala atılabilecek en ağır hakaretti.

Olumlu şeylere odaklanmaya çalıştı. Toronto ile ilk maçı bitmişti, sonunda bir gol atmıştı ve takım arkadaşları, özellikle de Ilya, ona destek olmuştu.

Yine de bu maçı kazanmak güzel olurdu. Dallas'ın yüzüne vurmak için. Sadece Dallas'ın değil, tüm takımın, özellikle de Koç Cooper'ın. Ve Troy'u yuhalayan tüm taraftarların. Hepsinin canı cehenneme.

Her şey bitmişti. İki takım Şubat ayına kadar tekrar karşılaşmayacaktı ve Troy o zamana kadar kendini toparlayacaktı. Şimdilik bu maçı unutacak ve New York'taki bir sonraki maça odaklanacaktı.

* * *

Troy, kapıyı açmadan önce, otel odasının kapısını Ilya Rozanov'un çaldığını biliyordu. Kapıyı çalarkenki kendinden emin tavrı,
her şeyi yaparkenki kendine güveniyle
aynıydı. "Ceketini al," dedi Ilya.

"Neden?"

"New York'tayız ve dışarı çıkıyoruz. Arkadaşlarla buluşacağım, sen de gelmelisin."

"Nereye? Neden?"

"Bir bara. Ve eğlenmen gerekiyor."

Troy, Ilya Rozanov ile New York'ta bir bara gitmekten daha kötü şeyler düşünebilirdi. "Tamam. Bir saniye."

Taksi onları kısa bir mesafe götürdükten sonra, *çok* sayıda gökkuşağı bayrağının olduğu bir mahalleye vardılar.

"Burası..." Troy başladı, sonra durdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Scott Hunter ve Eric Bennett'in sahibi olduğu bar. Güzel sayılır." Tamam.

Bekle. Troy, Hunter ve Bennett'in birlikte bir bar satın aldıklarını biliyordu, ama... "Orası bir gey bar değil mi?"

Ilya ona kaşlarını çattı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır! Hayır, öyle demek istemedim... Ben sadece..." Troy başını salladı. Açıkçası eşcinsel barlarına *karşı* değildi. Sadece hiç gitmemişti. Ve şimdi Ilya Rozanov ile *ilk kez* bir eşcinsel bara gidecekti. "Sadece şaşırdım. Hunter'ı sevdiğini bile bilmiyordum."

Ilya yüzünü buruşturdu. "O fena değil. Ama sen ona aşıksın, bu yüzden bunu seveceğini düşündüm."

Taksi Kingfisher adlı bir pub'ın önünde durduğunda Troy, "Ona aşık değilim," diye mırıldandı. Bir dakika sonra, Ilya barın kapısını açtı ve Troy ayaklarını zorla hareket ettirip yüzünde paniğini belli etmemeye çalıştı.

Barın içi, Troy'un daha önce gittiği diğer tavernalardan çok da farklı görünmüyordu. Belki biraz daha güzeldi ve Noel için süslenmişti. Spor yayınları gösteren düz ekran televizyonlar, pop müzik çalıyordu ve koyu renkli ahşap masaların üzerinde, etrafında konuşan ve gülen insanlarla çevrili bira sürahileri duruyordu.
Barlar için olağan şeyler. Müşterilerin çoğu erkekti, bu bir spor barı için olağandışı bir durum değildi, ama bu erkeklerin çoğunun muhtemelen erkeklerden *hoşlandığı* gerçeği Troy'un aklını başından alıyordu. Ve onu mide bulandırıyordu.

Barın çevresinde, buranın queer dostu bir mekan olduğunu belirten birkaç bayrak ve çıkartma vardı; sadece gökkuşağı Pride bayrağı değil, Troy'un daha önce gördüğü ama tam olarak neyi temsil ettiklerini bilmediği birkaç tane daha vardı.

Çünkü kimse kendi topluluğu hakkında ondan daha az bilgi sahibi değildi.

Ilya onu, üzerinde "Rezervasyonlu" yazan bir köşedeki yuvarlak masaya götürdü. Troy, masanın onlar için ayrılmış olduğunu umuyordu, çünkü Ilya'nın bunu talep edeceğini tahmin ediyordu. Oturur oturmaz, Troy'un yaşlarında görünen çok çekici bir sarışın adam yanlarına geldi.

"Selam çocuklar," dedi adam. "Eric, Scott'la birlikte yakında burada olacaklarını söyledi." Rozanov'a gülümsedi. "Merhaba Ilya."

Ilya ona başını salladı. "Kyle. Burası daha iyi görünüyor."

"Barın tek ihtiyacı biraz sıkı çalışma ve işini ciddiye alan zengin yeni sahiplerdi. Al." Masadan Ilya'ya bir şey uzattı. "Yeni kokteyl menüsü. Her ay değişiyor."

Ilya ona bir göz attı. "Hâlâ bira var, değil mi?"

İkisi de lager bira sipariş etti ve Kyle onları getirmek için ayrıldı. Troy, öncelikle yarın akşam maçları olduğu için ve ikincisi de bir gay barda sarhoş olmaya niyeti olmadığı için sadece bir bira içeceğini kendine söylemişti.

yarın akşam maçları vardı, ikincisi ise *ilk* kez bir gey barda olduğu için sarhoş olmaya niyeti yoktu

. *Hem de* bir grup NHL oyuncusu arkadaşıyla birlikte.

Hala neden burada olduklarını anlamıyordu. Elbette, New York Admirals'ın süperstar kaptanı Scott Hunter, yakın zamanda emekli olan süperstar Admirals kalecisi Eric Bennett ile birlikte burayı satın almıştı, ama hokey oyuncuları pek çok saçma sapan işin sahibiydi. Troy hepsini destekleseydi, bağlarından çıkan berbat şaraplar dışında hiçbir şey içemezdi.

Troy'un bakışları odanın içinde dolaşmaya devam etti. Bu gece barda çok sayıda yakışıklı erkek vardı. Uzun boylu, fit erkekler. Saygın görünümlü yaşlı erkekler.

Genç, yakışıklı erkekler. İri yarı erkekler. Bu, baştan çıkarıcı bir açık büfe gibiydi. Ve Troy'un hiç dikkat etmeyeceği bir açık büfe.

Scott ve Eric geldiğinde Kyle içeceklerini getirdi. Troy'un Scott'ın kocası olarak tanıdığı Kip de onlarla birlikteydi.

"Sadece merhaba demek istedim," dedi Kip masadakilere. "Siz hokeycilerin özel zamanınızı bozmayayım." Troy'a döndü. "Sen yenisin." Bakışları Troy'u açıkça değerlendirircesine süzdü. "Vay canına. Nasıl hokey oynayıp bu kadar yakışıklı kalabiliyorsun?"

"Hey!" dedi Scott, alaycı bir şekilde alınmış gibi.

Kip güldü ve Troy'a elini uzattı. "Kip. Tanıştığımıza memnun oldum."

Troy elini sıktı. "Troy."

"Hay aksi! Sen *Troy Barrett'sın*, değil mi? Sen benim yeni kahramanımsın."

"Aynı," dedi Scott, bu da Troy'un gözlerini fal taşı gibi açmasına neden oldu. Scott Hunter, onun *idolü*, ona o kadar onaylayıcı ve sıcak bir şekilde bakıyordu ki Troy buna dayanamadı.

"Ben kahraman değilim," diye mırıldandı Troy, koyulaşan yanaklarını saklamak için başını eğdi. Özellikle de birkaç sezon önce Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra canlı yayında erkek arkadaşını cesurca öpen ve o zamandan beri aktivist olan Hunter'la karşılaştırıldığında. Troy'un tek yaptığı, hak eden birine kızmak olmuştu. Bununla bir şey başardığı söylenemezdi.

Troy, Hunter ile en son Ocak ayında All-Star hafta sonu sırasında konuşmuştu. Otel barında Scott'a yaklaştığında çok gergindi, çünkü Scott'ın Dallas Kent'ten nefret ettiğini ve muhtemelen Troy'dan da nefret ettiğini biliyordu. Troy kendini beceriksizce tanıttığında Scott ilk başta temkinli görünüyordu, ancak Troy nişanını tebrik ettiğinde ve mümkün olan en beceriksiz şekilde Scott'ın eşcinsel olduğunu açıklamış olmasının ne kadar ilham verici olduğunu ifade etmeye çalıştığında hızla rahatladı. Tabii bunu açıkça söylemeden.

Scott'ın Troy'un gerçekten söylemek istediği şeyi anladığını merak etti. Şu anda ona bakışından -düşünceli, bilgece- muhtemelen anlamış olduğunu düşündü.

Kip, hokey oyuncularıyla dolu masaya el sallayarak veda etti, sonra Scott'ı öptü.

Troy nefesini tuttu, tiksinti dolu tepkiler bekledi, ama elbette kimse rahatsız olmadı, hatta ilgilenmedi bile. Erkeklerin birbirlerini öpmesi veya aşık olmasıyla hiçbir sorunu olmayan bir dünya dolusu insan vardı. Troy sadece yanlış çevrelerde takılmıştı.

Sonra barmen Kyle, *Eric Bennett'*ı dudaklarından öptü. Ayrıldıklarında birbirlerine gülümsediler, gözleri hayranlıkla doluydu ve Troy *şaşkına* döndü. Masadaki diğerlerinin tepkisini görmek için etrafa baktı, ama yine kimse umursamıyor gibiydi.

Eric heteroseksüel değil miydi? Yakın zamana kadar yıllarca bir kadınla evliydi. Belki biseksüeldi? Her ne olursa olsun, kesinlikle çok seksi ve çok daha genç bir erkekle yatıyor gibi görünüyordu. Haydi Eric.

Eric oturdu ve Ilya, "Emekliliğin tadını çıkarıyor musun?" diye sırıtarak sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Eric ve Kyle'ın masaya bıraktığı kokteylinden bir yudum aldı. Troy'a döndü. "Seni tekrar görmek güzel, Troy.

Ottawa sana iyi davranıyor
mu?" "İyi, sanırım."
"Kent'e karşı çıktığın için seni takdir ettim. Scott da öyle."
"Haklısın," diye onayladı Scott. "Cesaret isterdi."
Troy sandalyesinde kıpırdadı. "Bir şey değişmedi ki."
"Değişim bir yerden başlamalı," dedi Scott otoriter bir sesle. "Kent'e hiçbir şey olmadığının farkındayım, bu yüzden sözlerinin hiçbir anlamı olmadığını düşünüyor olabilirsin, ama eminim ki kurbanları için çok anlamlıydılar."
Troy'un yanakları kızardı. "Bundan şüpheliyim."
"Kendini savunmak bir şeydir," dedi Eric sakin bir şekilde. "Ama orada olmayan ve bundan hiçbir çıkarın olmayan başkalarını savunmak? Bu cesaret gösterir ve senin iyi bir insan olduğunu gösterir."
Herkes, hatta Ilya bile, onaylayarak mırıldandı. Troy bu kadar ilgi görmeye hiç hazırlıklı değildi ve bundan hoşlanmamıştı.
"Tuvalete gidiyorum." Hızla ayağa kalktı ve kimse yüzündeki tedirginliği görmeden uzaklaştı.
Ve sonra Troy, bir gey barda erkekler tuvaletindeydi. Sayısız kötü soyunma odası şakasının konusu olmuş bir yer.
Keşke babası ya da Dallas Kent onu şu anda görebilseydi.
Banyo gerçekten oldukça normal görünüyordu. İçeride sadece bir kişi daha vardı ve o da işini çabucak halledip Troy'a bakmadan çıktı. Kabinlerde herhangi bir seks partisi falan yoktu, ya da eski takım arkadaşlarının bu tür yerlerde olduğunu hayal ettikleri şeyler.
Troy ellerini yıkadıktan sonra birkaç derin nefes aldı. *Garip bir şey yok.* Sen *bir NHL yıldızısın, bu yüzden üç NHL yıldızıyla birlikte normal bir barda bulunuyorsun. En az ikisi eşcinsel, ama tahmin et ne oldu? Sen de öylesin dostum,*
dostum, o yüzden kendine gel.
Harris'in yanındayken hissettiği gibi hissettiğini fark etti.
İki dünyasının barış içinde bir arada var olduğu küçük bir alan bulduğu için bunalmış ve kafası karışmıştı. O bir hokey oyuncusuydu ve eşcinseldi, ama ikisini aynı anda olmaya hiç çalışmamıştı.
Scott ve Eric ikisi de çok mutlu görünüyordu. Tamamen rahatlamış ve kendi cildinde rahat. Troy hiç öyle olabilir mi? Troy, yıllarca süren önce inkâr, sonra kendinden nefret, utanç, korku, kıskançlık ve özlemin yükünün etkilerini hiç aşabilir mi? Burada rahat olmak *istiyordu*
rahat olmak istiyordu. *Her yerde* rahat olmak istiyordu. Kendisi olmak ve bununla sorunu olanları umursamamak istiyordu.

Aniden, şimdi, birlikte olduğu gruba açılabileceği aklına geldi. Onları pek tanımıyordu, ama hepsi onu kabul edecek ve destekleyecekti.

Troy, banyo aynasındaki yansımasına bakarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Siktir. Açıklayabilirdi.

Birisi tuvalete girdi ve Troy'a meraklı bir bakış attıktan sonra pisuarlardan birine yöneldi. Harika. Artık *Troy,* bir gey barın erkekler tuvaletinde tuhaf davranan kişi olmuştu.

Oradan ayrıldı, aklında binlerce olasılık dolaşıyordu. Bunu yapabilirdi. Sadece... *yapabil*irdi.

Yapamazdı. Scott, Eric ve Ilya'yı görür görmez cesareti kırıldı. Dönüp bara gitti.

"Selam yakışıklı," dedi Kyle flörtöz bir gülümsemeyle. "Ne alırsın?" "Sadece su alabilir miyim?" Odanın sıcaklığı
yirmi derece artmış gibi hissediyordu. "Sorun değil."

Troy, desteğe ihtiyaç duyduğu için bara yaslandı. Aniden,
Harris'in orada olmasını diledi. Harris burayı çok sevecekti ve Troy'un bu adamlarla birlikte burada olduğunu bilse çok mutlu olurdu. Bu konuda çok heyecanlanacaktı.

Troy bu düşünceyle biraz sakinleşti. Onu tekrar gördüğünde ona her şeyi anlatabilirdi.

"Buyurun." Kyle suyunu önüne koydu. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır," dedi Troy. "Ama, şey... Eric Bennett ile çıkıyor musun?"

"Aylardır birlikteyiz. Neden sordun?"

"Onun... şey... " "Nişanlı mı?

Üzgünüm."

Troy, Kyle'ın onunla dalga geçtiğini biliyordu, ama yine de utançtan kızardı. "Hayır! Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Troy gergin bir kahkaha attı, bu da bütün akşamın onun kafasını ne kadar karıştırdığının kanıtıydı, çünkü o bunu hiç yapmazdı.
tüm akşamın kafasını ne kadar karıştırdığının kanıtıydı, çünkü o *hiç* böyle bir şey yapmazdı. "Üzgünüm. Ben sadece biraz, şey, burada kendimi rahat hissetmiyorum."

Kyle'ın kaşları yukarı kalktı. "İlk kez eşcinsel
barına mı geldin?" "Evet, aslında."

"Merak etme. Gece yarısına kadar gidersen sorun yok. O saatte dans pisti açılıyor ve seks çukuru ortaya çıkıyor."

Troy'un kahkahası bu sefer biraz daha az gergindi. Kyle'ı sevmişti. "Uyardığın için teşekkürler."

"Eğer seks çukurunda kalmak istiyorsan, şuradaki Cutie bunun için üzülmezdi eminim." Troy'un soluna hafifçe başını salladı ve Troy dönüp baktığında, zeytin tenli ve şık gözlüklü çok çekici bir adamın onu süzdüğünü fark etti.

Oh.

Troy başka yere baktı. Sonra tekrar baktı. Sonra yine başka yere baktı. Ya onunla konuşursa? Ya gidip onunla konuşursa? Ve onunla flört ederse? Ve onunla eve giderse? Tanrım, Troy bu gece seks yapabilirdi. Bir gay barda bir adam bulup onunla seks yapabilirdi.

Suyunun yarısını bir dikişte içti ve dikkatini
dikkatini çekmeye çalışan yakışıklı adamdan başka bir yere bakmaya zorladı. Bakışları, barın arkasında, yaklaşan çeşitli etkinliklerin
çeşitli etkinliklerin afişleri asılıydı. Bir köşede, ortasında gökkuşağı bayrağı şeklinde bir kalp olan elma şeklinde küçük bir emaye rozet vardı.

Hay sıçayım.

"Hey," diye Kyle'a sordu. "O rozetlerden nereden bulabilirim?" Bülten panosunu işaret etti.

Kyle şaşkın görünüyordu. "O sadece eski bir New York Pride rozeti. Sanırım burada, barın altında birkaç tane var. Bir tane ister misin?"

"Bir arkadaşım için," dedi Troy, muhtemelen çok hızlı bir şekilde. "Bunu çok sevecek birini tanıyorum."

Kyle barın altına eğildi ve aynı rozetle geri geldi. Rozeti Troy'a uzattı. "Senin olsun."

Troy rozeti değerli bir şey gibi tuttu, başparmağıyla metal çıkıntıları okşadı. Yüzü her şeyi ele vermiş olmalıydı, çünkü Kyle ona anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"O bir elma çiftçisi," diye açıkladı Troy, havalı görünmeye çalışarak, ama sesindeki alışılmadık heyecanı gizleyemedi. "Ve o eşcinsel. Ve rozetleri seviyor. Yani bu, mükemmel bir şey."

"Öyle
görünüyor."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Eşcinsel elma çiftçine, bir dahaki sefere Manhattan'a geldiğinde Kingfisher'ı ziyaret etmesini söyle."

"Söylerim." Troy rozeti dikkatlice kot pantolonunun cebine koydu ve *eşcinsel elma çiftçisinin* midesinde yarattığı tuhaf heyecanı görmezden gelmeye çalıştı.

.

Masaya döndüğünde Scott kaşlarını çatmış, Ilya ise sırıtıyordu, yani Ilya onunla dalga geçiyor olmalıydı.

"Kyle seninle flört mü ediyordu?" diye sordu Ilya, Troy'a neşeyle. "Uh." Troy, Eric'e tedirgin bir bakış attı.

"Muhtemelen," dedi Eric. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Siz çekici bir çift olurdunuz," diye devam etti Ilya. "İkiniz de çok yakışıklısınız. Ve aynı yaştasınız. Kyle değişiklik olsun diye bunu sevebilir." "Kapa çeneni, Rozanov," dedi Scott.

Ama Eric sadece gülümsedi. "Kyle'ın *değişiklik* aradığını sanmıyorum, ama Troy ilgilenirse, eminim Kyle seve seve..."

"Hayır." Troy ellerini kaldırdı. "İlgilenmiyorum. Erkek arkadaşın yakışıklı, ama..." Donakaldı. Gerçekten bunu mu söylemişti? "Yani, muhtemelen çekici kabul edilir. Ve senin, şey, bu konuda açık fikirli olman çok hoş." Susması gerekiyordu. Hemen. Öyle de yaptı.

Ilya kahkahayı bastı. "Yüzün!"

Troy, şu anda yanaklarının ne kadar kızardığını biliyordu. Yanan tenini serinletmek için suyunu büyük bir yudumla içti.

"Dün gece attığın gol çok iyi hissettirmiş olmalı," dedi Scott, Troy'un minnettar olduğu çok bariz bir şekilde konuyu değiştirerek.

"Evet, harika bir duyguydu."

Bir süre hokey hakkında konuştular. Aslında, Ilya masadan kalkıp "Yatma zamanı. Yarın maç var" demeden önce neredeyse iki saat geçmişti.

"Evet," diye onayladı Scott. "Aynı şekilde."

"Saatler önce yatmış olman gerekirdi, ihtiyar," dedi Ilya. "Yarın buzda bunu hissedeceksin."

"Sizinle mi? Sanmıyorum."

Eric bara ve Kyle'a doğru baktı. "Biraz daha kalacağım. Yarın yapacak bir işim yok da."

Ilya omzuna vurdu. "Sana gol atmayı özledim Eric." "Ben de seni susturmayı özledim."

Ilya ve Troy bardan ayrılırken, Ilya, "Yürüyebiliriz. Yürüyelim." dedi. Garip bir öneriydi, ama taksiyle kısa bir mesafe gibi görünüyordu, o yüzden kabul ettiler. Yürüyebilirdiler. Ayrıca, New York'ta yürümek hoştu.

"Bir şey sormak istiyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi Ilya yürümeye başladıklarında. "Ya da bana bir şey söylemek."

"Hayır," diye yalan söyledi Troy. Sonra birdenbire, "Dallas Kent'i neden yumrukladın?" diye sordu. Ilya güldü. "Birçok nedeni var."

"Biliyorum, ama *tam olarak* neden yumruk attın? Çünkü seni eşcinsel gibi olduğunu söyleyerek hakaret ettiğini düşündüm. Ya da her neyse. Ama sonra beni bir eşcinsel bara götürdün, bu yüzden şu anda oldukça kafam karışık."

"Kent'i bu yüzden yumruklamadım. O kadar kırılgan değilim."

"Oh. Sadece, çoğu hokey oyuncusu, penis sevmekle suçlanmaktansa cinayetle suçlanmayı tercih eder diye düşündüm..."

"Ben çoğu hokey oyuncusu gibi değilim." Ilya'nın sesinde bir keskinlik vardı. "Ve ben hiç heteroseksüel olduğumu söylemedim."

Troy yürümeyi bıraktı. *"Ne?"*

Ilya ona dönerek baktı. "İnsanlar varsayımlarda bulunurlar. Onlar aptaldır. Dallas Kent, hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey hakkında nefret dolu sözler söyledi."

"Evet, onun tüm meselesi bu."

Ilya'nın çenesinde belirgin bir gerginlik vardı ve gözlerinde öfke parlıyordu. "Kent gibi insanlar, başkalarının mutlu olmasını engelliyor. Hiçbir sebep yokken. Böyle insanları yumruklamaktan her zaman mutluluk duyarım."

Troy ona sarılmak istedi. Bu, önceki gece Harris'i kamyonunda öpmek istediği zamanki gibi, çılgın ve saçma bir dürtüydü. Troy neden en kötü insanlara bu kadar enerji harcadı?

"Sır tutabilir misin?" Troy, sözleri ağzından çıkmadan önce bu soruyu sorduğunu fark etmemişti, sözleri aralarında asılı kalmıştı
Manhattan kaldırımında nefeslerinin oluşturduğu bulutlar arasında asılı kalmıştı.

Ilya'nın dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Evet. Tabii ki."

Troy'un kalbi göğsünde çarpıyordu. Kusabilir ya da bayılabilirdi. Ama bu sözleri söyleyecekti, lanet olsun. "Ben eşcinselim."

Bir an için Ilya tepki vermedi. Sadece Troy'u sakin bir şekilde süzdü. Sonra şöyle dedi: "Kimseye söylemedin."

"Hayır, kimseye söylemedim."

Ilya, gitmeleri gereken yönü işaret ederek başını eğdi ve yürümeye devam etti. Troy onun yanında yürümeye başladı.

"Çok zor olmuş olmalı. Toronto'da," dedi Ilya. "Kolay
olmadı."

"Üzgünüm." Birkaç adım daha yürüdüler ve Ilya neşelendi ve "O senin ilk eşcinsel barın mıydı?" dedi.

"Evet, öyleydi."

Ilya kahkahayı bastı. "İnanılmaz."

Troy başını salladı, ama bütün gecenin absürtlüğü bir anda ona çarptı ve o da gülmeye başladı.

"Ne düşündün?" diye sordu Ilya.

"Beklediğimden daha fazla NHL oyuncusu vardı."

Ilya'nın kahkahası, Troy'u daha da güldüren, yüksek ve çılgın bir kıkırdama gibiydi.

"Ama sorun yoktu, değil mi?" Ilya, gülümsemesine rağmen daha ciddi bir şekilde sordu.

"Sorun yoktu," diye onu teselli etti Troy. "Hoşuma gitti. Belki bir gün başka bir maça da giderim."

Ilya'nın gülümsemesi kayboldu. "Bence, hazır olduğunda takımın geri kalanına söylersen sorun olmaz."

"Biliyorum. Ama bunu yapmak istediğimden emin değilim."

Ilya başını salladı. "Seni çok iyi anlıyorum."

"O tür ilgiyi pek sevmiyorum. Bu yüzden muhtemelen kimseye söylemeyeceğim."

"Ama söylemek istediğin *biri* var, değil mi?"

Ilya'nın alaycı gülümsemesi geri dönmüştü. Nasıl biliyordu? "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tamam." Birkaç adım daha attıktan sonra Ilya, "Bir NHL oyuncusunun boş zamanlarının çoğunu sosyal medya sorumlusunun ofisinde geçirmesi çok normal." dedi.

Troy ölmek istedi. Başka kim fark etmişti? "Ben sadece... Tanrım. Herkes biliyor mu? Bu çok mu belli oluyor?"

"Hayır. Herkes o kadar, şey, dikkatli değil." Ilya kaşlarını çattı ve Troy ona yardım etti.

"Farkında mı?"

"Evet. Ben en algısı güçlü olanım."

Troy, soğuktan ve hissettiği her şeyden korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı. "Onu seviyorum."

"Biliyorum. Hepimiz Harris'i seviyoruz. Ama sen onu öpmek istiyorsun."

Troy bunu inkar etmedi. "Öpmeyeceğim. O daha iyisini hak ediyor ve muhtemelen iş çatışması gibi bir durum var, bu da bunu yanlış kılıyor."

"Evet. Belki sosyal medya adamı, ona oral seks yaparsan Twitter'da sana avantaj sağlar."

Troy, karakterine uymayan şok edici bir kahkaha attı. "Aman Tanrım." "Tüm iyi GIF'leri sen alacaksın."

"Tamam. Yeter."

Ilya, Troy'un tam önüne dönerek, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle geriye doğru yürüdü. "O da seni seviyor, bence."

"Hadi ama."

"Seninle bir şansı olduğunu düşünmüyor." "Sen

medyum falan mısın?"

"Hayır. Sadece per... Lanet olsun. Kelimeyi unuttum bile."

"Algısal."

"Sezgisel," diye tekrarladı Ilya. Sonra bunu üç kez daha söyleyerek beynine kazıdı. "Güzel kelime." Troy'un önünde yürümek yerine yanına döndü.

Tanrım, Troy az önce takım kaptanına açılmıştı. Ve takım kaptanı da... ona açılmış mıydı?

"Yani, heteroseksüel değilsin?" diye sordu Troy dikkatlice.

"Ben biseksüelim. Bu kimseyi ilgilendirmez, ama evet."

"Shane Hollander'ın eşcinsel olduğu söylentisini duydum. Doğru mu bilmiyorum ama... duyduğum bu."

"Öyle mi?"

Troy'un kafasında bir şey klik yaptı. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

Ilya daha hızlı yürümeye başladı. "Bu gece bu kadar paylaşım yeter, Barrett."

Onikinci Bölüm

Ilya Rozanov, Noel Baba şapkası ve kardan adam desenli kazak giymişti ve kucağında bir köpek yavrusu tutuyordu. Harris işini çok seviyordu.

"Ağaca daha yakın dur," dedi Gen.

Ilya, toplantı odasının köşesindeki devasa, ışıklandırılmış Noel ağacına doğru bir adım attı. Bu kadar gülünç giyinmiş biri için haksızlık olacak kadar yakışıklıydı. Chiron boynuna şenlikli bir bandana bağlamıştı ve Ilya'nın yüzüne burnunu sürterken çok sevimli görünüyordu. Harris, Ilya'yı bu fotoğraf çekimine ikna etmek için hiç zorlamasına gerek kalmamıştı.

"Ah!" diye bağırdı Ilya. "Pomponumu aldı!"

Chiron, Ilya'nın şapkasının ucundaki büyük, kabarık ponponu gerçekten de ısırmış ve Ilya gülerek onu agresif bir şekilde çekiyordu. Tanrıya şükür, Harris tüm olayı telefonuyla videoya çekiyordu, Gen ise hızlıca fotoğraflar çekiyordu.

Hayranlar buna bayılacaklardı.

"Belki diz çökmüş ya da oturmuş bir poz, Ilya?" diye önerdi Gen. "Ağacın altındaki hediyelerin önünde."

Ilya çapraz bacaklı oturana kadar eğildi, bu çok sevimliydi, Chiron ise küçük patilerini Ilya'nın uyluğuna koyarak onun yanında yerde durdu.

"Ah, ne kadar sevimli," dedi Gen, fotoğraf çekerek. "Öyle kalın." "Vay canına.

Bu da ne?"

Harris, soranın Troy olduğunu bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu, ama yine de o kadar hızlı döndü ki neredeyse boynunu incitecekti. Troy, spor kıyafetleri giymiş ve içten bir gülümsemeyle kapının eşiğinde duruyordu.

"Merhaba," dedi Harris. Yolculuktan önce birlikte araba sürdüklerinden beri Troy'u görmemişti ve, lanet olsun. Hâlâ çok yakışıklıydı. "Biz, şey, küçük bir tatil fotoğrafı çekimi yapıyoruz. Hesaplarımıza göndereceğimiz sanal bir Noel kartı gibi."

"Ah. Çok yakışıklısın, Ilya."

"Biliyorum."

Troy, Harris, Gen ve Ilya'ya tedirgin bir şekilde baktı, sonra "Sana eggnog latte getirdim, Harris. Ama bırakabilirim." dedi.

"Hayır!" Harris çok çabuk cevap verdi. "Kalabilirsin. Ve teşekkürler. Latte için." Onu elinden aldı, kağıt bardağın sıcaklığı parmaklarına sızarken, göğsünün içinde başka bir şeyin sıcaklığı parıldıyordu.

Gen, Harris'in "*bu adamdan hoşlandın*"
ve bunu çok açık bir şekilde belli ediyorsun" anlamına geldiğini biliyordu.
Harris'in endişesine, Ilya da neredeyse aynı sesi çıkardı.

İkisini de görmezden gelmeye çalıştı. "Neredeyse bitti, oturmak istersen ya da..."

"Başka kazaklar da var," dedi Ilya, sonra Noel kostüm parçalarıyla dolu masaya başını salladı. "Buraya gelmelisin."

"Oh. Hayır. Egzersiz yapacaktım ve, şey." Troy spor şortunu işaret etti.

"Kazak, şapka, belden yukarısı çekilir. Hadi ama Barrett."

Harris bu fikri çok sevdi, ama sadece Troy da isterse. "İkinizin de fotoğrafta olması harika olur."

"Hayranlar seni daha çok sevecek," dedi Ilya açıkça. "Sen, ben, köpek yavrusu, Noel zırvalıkları. Kimse buna karşı koyamaz."

Troy masaya, sonra Harris'e, sonra tekrar masaya baktı. "Tamam.
Tabii."

"Harris, ona kazak seçmesine yardım et," dedi Ilya, çünkü görünüşe göre bu fotoğraf çekiminden artık o sorumluydu. "Hayır! Chiron! Geri gel."

Chiron, Ilya'ya olan ilgisini kaybetmiş ve Troy'a doğru koşuyordu.

"Selam dostum," dedi Troy, çömelip Chiron'un kulaklarını kaşıyarak. "
seni özledim."

Troy başını kaldırıp Harris'in gözlerine baktı. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı, ama sonra tekrar köpeğe baktı.

Harris masaya gitti ve üzerine Noel ışıkları deseni işlenmiş mavi bir kazak seçti. "Bunu dene," dedi. Bunu söylemedi.
Troy'un gözlerini muhteşem gösterecekti. Gözlerinin yardıma ihtiyacı olduğu için değil tabii.

Troy süveteri üzgün bir bakışla inceledi, ama kabul etti ve performans tişörtünün üzerine giydi.

"Elf şapkası var mı?" diye sordu
Ilya. "Hayır," dedi Troy düz bir
sesle.

"Sanırım *evet* demek istedin," dedi Harris, üzerinde çanlar sallanan keçe bir elf şapkası tutarak. Şapkayı dikkatlice Troy'un başına yerleştirdi, sonra cesurca

kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Troy'un gözleri bir anlığına ona parladı, tatil ışıklarından daha parlak bir şekilde.

"Nasıl görünüyorum?" diye sessizce sordu.

Harris o gözlerden başka hiçbir şey görmüyordu. Ve o dudaklardan.

"Mükemmel."

Troy'un hızla Ilya'ya dönmeden önce kızardığını yemin ederdi. Chiron kuyruğunu sallayarak onun peşinden koştu.

"Bunun için senden nefret ediyorum," diye Troy, Ilya'ya söylendi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Şimdi Gen ve Harris'e sevimli görün."

Tanrım, Troy kızarıyordu. Ve gülümsüyordu. Ve Ilya'ya şakacı bir şekilde dirsek atıyordu.

Bu adam kimdi?

İkisi birlikte dururken, aralarında köpeği tutarken bir sürü fotoğraf çektiler. Absürt derecede çekici bir çift gibi görünüyorlardı, ama Harris bunu kendine sakladı. Troy kamera için gülümsedi ve Ilya sayesinde birkaç kez güldü bile. İkisini iyi anlaşırken görmek güzeldi. Son yolculuklarında birbirlerine bağlanmış olmalılar.

Ilya, Chiron'u Troy'a uzattı ve "Sadece Troy ile birkaç fotoğraf çekelim, olur mu?" dedi.

Harris bunların gerekli olup olmadığından emin değildi, ama Ilya çoktan Noel Baba şapkasını ve süveterini çıkarmıştı ve Troy gerçekten de dayanılmaz derecede komik görünüyordu.

Ilya, Troy'un omzunu sıkıca sıktıktan sonra uzaklaştı, bu da Troy'u nedense tekrar kızarttı. Sonra Ilya şapkasını ve süveterini masanın üzerine attı masanın üzerine attı ve hızla uzaklaştı. Bu ani ayrılış biraz garipti, ama Ilya genelde garip biriydi.

Ilya onu taklit etmeden, Troy'un yüzü her zamanki boş bakışına geri döndü, bu da elf şapkası, parlak süveter ve bir köpek yavrusu ile birlikte çok komik görünüyordu.

Harris, fotoğrafları görmek için

sabırsızlanıyordu. "Tamam," dedi Gen.

"Bence hazırız."

Troy, Chiron'u dikkatlice yere indirdi, sonra kostüm parçalarını çıkardı. "Muhtemelen korkunç fotoğraflar çıkmıştır. Üzgünüm."

"Harikalar," dedi Gen, kamerasıyla çektiği fotoğrafları geriye doğru kaydırırken. Harris, onun gülmesini zorlukla bastırdığını anlayabilirdi. "Çok neşeli."

Harris, Troy'un süveterini ve şapkasını ondan aldı. "Yardım ettiğin için

teşekkürler." "Önemli değil. Chiron'un yürüyüşe çıkması gerekiyor mu?"

Chiron, *yürüyüş* kelimesini duyunca mutlu bir havlama çıkardı. Harris güldü. "Öyle görünüyor. Onu sen götürmek ister misin?"

"Tabii. Sen de gelebilirsin. Ya da meşgulsen ben..."

"Meşgul değilim. Bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

"Tamam."

"Burayı ben temizlerim," dedi Gen. "Siz çocuklar yürüyüşünüze devam edin."

Bu, Harris ve Troy'u yalnız bırakmak için yapılan bariz bir girişimdi ve Harris ona öfke dolu bakışlar atmaya çalıştı, ancak muhtemelen başarısız oldu çünkü hayatında hiç kimseye

"Emin misin?"

"Oh, *kesinlikle* eminim." Gen, Harris'in Troy ile olan tuhaf arkadaşlığının daha fazlasına dönüşeceği gibi saçma bir varsayımda bulunuyor gibiydi. Sanki *Harris bir NHL oyuncusunun* başını döndürebilirmiş gibi.

"Ceketimi alayım," dedi Troy. "Ve, şey, pantolonumu da."

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi Gen. "Aralık ayındayız."

Troy hızla odadan çıktı ve Harris General'e döndü. "Ne *oluyor* dostum?"

"Ne?"

"Neden *'Harris senden hoşlanıyor'* yazan bir tişört giymiyorsun?"

"Hadi ama. O bir hokey oyuncusu. O tür şeyleri anlamaz."

"O akıllıdır!"

O *da "Öyle mi?"* diyen bir yüz ifadesi yaptı.

"Kötüsün."

Gülümsedi. "Cidden, ondan hoşlanıyorum. Sana karşı çok tatlı, bu da hoşuma gidiyor. Yani sadece seninle köpekleri gezdirmek ve sana kahve getirmek istese bile, ben desteklerim."

Harris rahatladı. "Teşekkürler." Masadan latte'sini aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Birazdan görüşürüz."

"Sana en iyi Troy fotoğraflarını

gönderirim." "Tabii. Çünkü bu senin *işin.*"

"Senin işin ise Troy Barrett ile köpek gezdirmek. Git."

Harris bunun hiç de onun işi olmadığını söylemek istedi, ama bu Troy ile köpek gezdirme zamanını boşa harcamak olacaktı, bu yüzden gitti.

* * *

"Artık eggnog sezonu kabul edilebilir mi?" diye sordu Harris. Arena otoparkının ilk bölümünün yarısını geçtiler, Troy Chiron'un tasmasını tutuyordu. Harris latte'yi tutuyordu, çok hızlı içmemeye çalışıyordu.

"Evet. Haftaya Noel."

"Eggnog için bir haftalık bir süre mi
var?" "Benim için sıfır haftalık bir süre
var."
"Yine de sevdiğin bir Noel yemeği olmalı." Troy omuz
silkti. "Hindi mi?"
Hay aksi. Harris konuyu değiştirmeye karar verdi. "Toronto maçı oldukça gergin görünüyordu."
"Oldukça sert geçti."
"Ilya Kent'e yumruk attığında inanamadım." Troy'un
dudakları yukarı kıvrıldı. "Harikaydı."
"Kent ona ne dedi de bu kadar sinirlendi?"
Troy bir an çenesini oynattı, sonra "Aslında hiçbir şey. Sadece tipik saçmalıklar." dedi.
Harris buna inandığından emin değildi, ama konuyu kapattı. "Toronto'ya geri dönmek kötü müydü?"
"Garipti. Ve oldukça kötüydü. Maçtan önce kusacak sandım. Aslında Ilya beni sakinleştirdi."
"O bu konuda çok iyidir."
"Mm."
Devasa otoparkın bir turunu tamamladılar ve Harris boş bardağını çöp kutusuna attıktan sonra ikinci tura başlamak üzereydi, ama Troy yürümeyi bıraktı.
"Um," dedi Troy.
Harris bekledi. Troy ona tasmayı uzattı, sonra kendi ceketinin cebine uzandı.
"Sana bir şey aldım." Tek kelime gibi söyledi, sonra küçük, parlak bir nesneyi Harris'e uzattı.
"Öyle mi?"
Harris nesneyi aldı ve elma şeklinde bir emaye rozet olduğunu gördü. Ortasında küçük bir gökkuşağı kalbi vardı.
Kendi küçük gökkuşağı kalbi göğsünde çarpıyordu. Troy'a gülümsedi. "Bunu nerede buldun?"
"New York'ta. Bilirsin, Büyük Elma. Ve bu rozet Pride'dan, sanırım. Evet, öyle."
"Büyük Eşcinsel Elma."
Troy homurdandı. "Beğeneceğini düşündüm."
"Bayıldım!" Harris rozeti hemen ceketine taktı, sonra ona gülümsedi. Troy yolculuğu sırasında *onu düşünmüştü*.

"Ilya beni Scott Hunter ve Eric Bennett'ın sahibi olduğu bara götürdü. Orada o rozeti gördüm. Ve ben onu sorduğumda barmen bana bir tane verdi."

Harris'in ağzı açık kaldı. "Kingfisher'a mı gittin? Kahretsin, çok kıskandım. New York'ta iki NHL oyuncusunun sahibi olduğu bir gey bar olması çok hoşuma gitti. Kim tahmin edebilirdi ki, ha?"

"Biliyorum, inanılmaz bir şey. Ama güzel bir bar. Ve bana rozeti veren barmen, sanırım Eric'in erkek arkadaşı."

"Evet, Eric Bennett'ın oranın müdürüyle çıktığını duymuştum. Eric ve Scott barı satın almadan önce orada tanışmışlar. Anlaşılan düzenli müşterilermiş, bu çok sevimli. Christina bana erkek arkadaşının çok seksi olduğunu söyledi.”

"Christina mı?"

"Admirals'ın sosyal medya yöneticisi. Arkadaşız. Peki doğru mu? Erkek arkadaşı yakışıklı mı?"

Harris, Troy'un yanaklarında beliren kızarıklığın tadını çıkardı. "Yakışıklı bir adam."

Harris, şu anda önünde duran yakışıklı adama karşı hiçbir şansı olmadığına emindi. Harris yeni rozetini hayranlıkla seyretti ve ceketinde eğri durmadığından emin oldu. Troy'un bunu barmenden istemesinin ne kadar zor olduğunu merak etti. Bir eşcinsel barda bulunmanın onun için ne kadar zor olduğunu merak etti.

Gözlerini tekrar Troy'a çevirdiğinde, adamın kendisine utangaç bir şekilde gülümsediğini gördü. Kendinden memnun görünüyordu, bu o kadar sevimliydi ki Harris onu kucaklamadan duramadı. "Teşekkür ederim."

Birkaç saniye boyunca Troy'un kolları yanlarında sertçe asılı kaldı. Bütün vücudu donmuş gibiydi. Sonra yavaşça bir elini Harris'in sırtına koydu, ardından diğerini. "Önemli değil," dedi. Nefesi Harris'in yanağını gıdıkladı. kollarını sıkılaştırarak Harris'i kendine daha yakın tuttu.

Harris başını hafifçe eğdi. Troy'un tıraş losyonunun kokusunu içine çekecek kadar.

Sonra Troy bir adım geri attı ve Chiron, sanki kendi çöpçatanlığını yapıyormuş gibi tasmasını bacaklarına dolamayı başardığı için tökezledi.

Harris uzanıp Troy'un ceketinin önünü tutarak onun geriye düşmesini engelledi. Troy, dikleştirilirken momentumla tekrar Harris'e yaklaştı. Burnu Harris'in burnuna değdi ve sonsuz gibi gelen bir an boyunca birbirlerine baktılar. Troy'un gözleri iri ve parlaktı, belki biraz da korkmuştu.

Harris onu öpmek için can atıyordu. Öpmemesi için hiçbir neden hatırlayamıyordu.

Ama Troy gergin bir şekilde güldü ve bacaklarını tasmadan kurtarmak için eğildi. "Kahretsin, Chiron. Ne yaptın sen?"

Harris yardım etmek için eğilmedi. Aklını boşaltmak ve birkaç derin nefes almak için mesafeyi kullandı. Ne halt ediyordu ki?

Troy tasmayı düzelttikten sonra ayağa kalktı ve birkaç adım geri attı. "Ben spor yapmaya gidiyorum. Ama, şey, yürüyüş için teşekkürler."

"Oh. Tamam." Harris onun gitmesini istemiyordu, ama kalmasını sağlayacak bir yol bulamıyordu. "Rozet için teşekkürler. Ve latte için de."

Troy rozete baktı ve ağzı o kaba sırıtışına dönüştü. "Mutlu Noeller."

Sonra tek kelime etmeden gitti. Yine.

"Orada tasma ile ne yapmaya çalıştığını biliyorum dostum," dedi Harris, Chiron'a. "Çabasını takdir ediyorum, ama bence bunu bırakmalıyız."

* * *

Noel arifesinde Troy'un dairesine onu şaşırtmak için hiçbir erkek arkadaşı gelmedi, ama en azından bir otel odasında değil, gerçek bir dairedeydi.

Daire yeterince güzeldi. İki yatak odalı, tamamen mobilyalı ve her şey biraz sıkıcı olsa da oldukça yeni görünüyordu.
Toronto'daki depodan bazı eşyalarını göndermişti — çoğunlukla giysiler , bu yüzden artık resmi olarak valizinden yaşamıyordu. Binada havuz, spor salonu ve yer altı otoparkı vardı, yani Troy'un ihtiyacı olan her şey vardı.

Belki biraz arkadaşlık hariç.

Bu, Troy'un tamamen yalnız geçireceği ilk Noel'di. Noel'i pek umursamıyordu, ama tek başına geçirmek tuhaf geliyordu. Bir yandan Harris'ten bir mesaj gelip onu
Ya da belki ailesinin çiftliğinde akşam yemeğine ikinci bir davet. Troy bu sefer hayır diyeceğinden emin değildi.

Troy ona elma broşunu verdiğinde Harris'in yüzünün aydınlanışını düşünmeden edemiyordu. Harris'in ona öyle gülümsemeye devam etmesi için ona hediyeler vermeye devam etmek istiyordu. Adamın gülümsemesini sağlamak için çok da fazla bir şey gerekmiyordu.
gülümsetmek için çok fazla şey gerekmiyordu.

Troy sık sık, ondan bir inilti koparmak için ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Ya da zevkten bir çığlık. O yeşil gözleri neyin ateşle dolduracağını?

Daireyle birlikte gelen deri koltukta uzanırken, parmak uçlarıyla tembelce karnını okşadığını fark etti. Penisi ilgiyle seğirdi ve Troy'un eli sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi aşağı kaydı. Gevşek spor şortunun içinden kalınlaşan penisini sıktı ve boş odaya hafifçe homurdandı.

Troy, kendisi için fazla iyi olan sevgilinin fantezileriyle mastürbasyon yaparak bu Noel arifesini zaten olduğundan daha da üzücü hale getirebilirdi ya da dikkatini dağıtacak bir şey bulup kanını hızla soğutabilirdi.

Troy, büyük bir çaba sarf ederek elini penisesinden çekti ve sehpadan televizyon kumandasını aldı. Yılın en iyi NHL gollerini sayan bir spor özet programı buldu.

Dallas Kent'in yüzü ekranı doldurdu ve bu, Troy'un ereksiyonunu bir anda yok etti.

"Siktir git," dedi Troy televizyondaki adama. Sonra bunun için kendini aptal hissetti.

Troy, gösterilen golü hatırladı. Troy'un San Jose'nin iki savunma oyuncusunu da geçip, puck'ı Dallas'a atması ve Dallas'ın da onu alıp kaleye doğru uçması muhteşemdi. Kaleciyi mükemmel bir şekilde kandırıp, maçı kazandıran golü attı.

Televizyonda Dallas, Troy'un kollarına atlıyordu ve ikisi de gülümsüyor, bağırıyor ve sarılmaktaydı. Arkadaşlar gibi. Kardeşler gibi.

Kanalı değiştirdi ve birkaç kanal değiştirdikten sonra, Adrian'ın süper kahraman dizisinin bir bölümüne rastladı. Çünkü Troy'un hayatı sonsuz bir boktan bir geçit töreni gibiydi. Ekranda, Troy'un eski erkek arkadaşı gömleksiz, savaşın yıprattığı ve nefes kesici bir haldeydi.

Troy televizyonu kapattı. Uzun bir süre, hareket etmeden tavana baktı. Beyninde, hayatının nasıl bu noktaya geldiğini anlamaya çalışarak düşünceler dönüp duruyordu. Onu bu kadar kötü yapan neydi? Neden her zaman başkalarını alay etmekte bu kadar hızlıydı? Bu sadece bir savunma mekanizması mıydı, yoksa sırlarını korumak için bir yol mu, yoksa o sadece tam bir pislik miydi? Babası mı? Neden tamamen başkalarını aşağılamak üzerine kurulu bir mizah anlayışına sahip insanlara çekiliyordu?

Ve en önemlisi, Troy bunu değiştirebilir miydi? Harris gibi, en iyi yanları görmekte kararlı görünen biriyle gerçekten arkadaş olabilir miydi?
Harris gibi, insanlarda en iyi yanları görmeye kararlı görünen biriyle arkadaş olabilir miydi?

? Troy'u kızdırdığında, bu bir iğneleme değil de bir kucaklaşma gibi hissettiren biriyle?

Sonunda Troy kanepeden kalktı. Suşi sipariş etti ve mutfak tezgahında yerken, ilk kez Ottawa
Centaurs Twitter hesabını kontrol etti.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu, ama Harris'in yazdıklarını okumak onu rahatlatıyordu. Yazıları okurken Harris'in sesini duyabiliyor ve yazılarda onun mizah anlayışını fark edebiliyordu.

Harris *çok fazla* paylaşım yapıyordu. Takımın sosyal medya hesaplarını yönetmek çok zor bir iş gibi görünüyordu. Her gün düzinelerce paylaşım yapılıyordu ve hepsi grafikler, GIF'ler, videolar ve zekice seçilmiş emojilerle süslenmiş, *çok şık* paylaşımlardı. Tüm paylaşımlar hem Fransızca hem de İngilizce yazılmıştı ve Troy, Harris'in Fransızca bildiğini hiç fark etmemişti. Ancak Ottawa gibi iki dilli bir şehirde bunun işin gerekliliklerinden biri olduğunu düşündü.

En son paylaşım, Troy ve Ilya'nın Chiron ile birlikte Noel ağacının önünde poz verdikleri fotoğraflardan biriydi. Troy fotoğrafta komik görünüyordu, ama aynı zamanda... mutlu da görünüyordu. Ya da en azından mutsuz değildi.

Troy hakkında epeyce gönderi vardı. Çocuk hastanesindeki ve Chiron ile soyunma odasındaki fotoğrafları. Antrenman sırasındaki fotoğrafları, Bood'un söylediği bir şeye güldüğü bir fotoğraf da dahil.
Troy o fotoğrafa uzun süre baktı, eğlenerek gözlerini kıstığı halini zar zor tanıdı.

Troy, daha sonra yatakta başka yapacak bir şey bulamadığı için, Harris'in muhtemelen kişisel bir Instagram hesabı olduğunu düşündü.

Onu bulmak hiç de uzun sürmedi. Profil resmi, Troy'un ona verdiği elma rozetiydi. Troy, onu gördüğünde kalbinin balon gibi şiştiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Gönderiler hokey ile neredeyse hiç ilgisi yoktu. Ailesinin çiftliğinin ve Troy'un orada yaşadığını düşündüğü köpeklerin birçok fotoğrafı vardı.
Canlı müzik yapan grupların ve kalabalık barlarda arkadaşlarının fotoğrafları vardı. Birkaç selfie vardı, ama neredeyse her zaman kolunu başka bir kişinin omzuna atmış haldeydi. Troy şaşırmamıştı; Harris nadiren yalnız kalan birine benziyordu.

Troy, Harris'in fotoğraflarına baktığında, Harris'i düşündüğünde...
—Televizyonda Dallas ve Adrian'ı gördüğünde hissettiği öfke ve utanç duygusunun tam tersini hissetti. Midesi tamamen farklı bir şekilde kıvrıldı, korku ve endişe yerine heyecan ve beklenti ile beslenen gergin bir enerjiyle doldu.

Belki Troy asla Harris kadar iyi bir insan olamayacaktı, ama en azından *Ilya* kadar iyi bir insan olmaya çalışabilirdi. O adam sürekli insanlarla dalga geçiyordu, ama yine de çok sevimliydi. Ve bunu, insanları gerçekten önemsemek, bir hayır kurumu kurmak ve kendine özgü tuhaf bir şekilde kendi tuhaf tarzıyla etkileyici bir takım lideri olarak dengeliyordu.

Troy'u rahat hissettirebilen türden bir liderdi.

*ona aç*ıldı, ki Troy hala bunu gerçekten yaptığına inanamıyordu.

Troy ertesi sabah uyudu, çünkü uyanmamak için bir neden yoktu. Uyandığında, telefonunda hem annesinden hem babasından "Mutlu Noeller" mesajları ve daha da şaşırtıcı bir üçüncü mesaj buldu.

Harris: Mutlu Noeller!

Troy'un kalbi sevinçle doldu. Harris'in aynı mesajı ve muhtemelen hayatında tanıştığı herkese gönderdiğinden emindi, bu yüzden cevap vermek aptalca olurdu. Ayrıca, cevap verse, günün geri kalanını kesinlikle gelmeyecek bir cevap bekleyerek geçirecekti. Noel sabahıydı ve Harris ailesiyle birlikteydi, meşgul ve bayram neşesiyle doluydu.

Troy: Teşekkürler. Sen de.

Kendinden utandı, sonra telefonunu yatağın üzerine bıraktı. Sonra tekrar eline aldı.

Harris: Yeni ev nasıl?

Oh. Bu soru özellikle Troy'a yönelik bir soruydu.

Troy: İyi. Sessiz.

Harris: Ha. Bu ev sessizliğin tam tersi.

Troy buna gülümsedi ve Harris'in yanında olmasını, yalnız dairesini kulakları sağır eden kahkahalarla doldurmasını diledi. O ne yazacağını düşünürken, Harris şöyle yazdı: Aslında ben sadece bir dakikalığına dışarı çıktım. Burası tamamen sakin ve huzurlu.

Sonra bir fotoğraf gönderdi. Kar, arkasında ağaçların bulunduğu devasa bir bahçeye hafifçe yağıyordu. Troy, bir tarafta Harris'in kamyonetini görebiliyordu.

Harris'in kendi fotoğrafını göndermesini istedi. Saçında kar taneleriyle onu görmek istedi. Sadece onu görmek istedi.

Troy: Güzel görünüyor.

Harris: Mükemmel bir Noel havası.

Harris: Ama gelecek hafta Florida'da olmayı iple çekiyorum.

Bu mesajın ardından bir dizi palmiye ağacı emojisi geldi. Troy, Harris'in ekiple birlikte güneye yapacağı yolculuğa katılacağını neredeyse unutmuştu. Bu düşünce, onu Florida güneşinin muhtemelen ısıtacağından daha fazla ısıttı.

Troy: Ben de.

Sevimli görünmek için Troy bir flamingo emojisi ekledi.

Harris cevap vermedi, bu da Troy'un Noel gününün çoğunu o lanet flamingoya bakarak geçirdiği anlamına geliyordu. Sonunda, gece saat dokuz civarında Harris, "Eve yeni geldim. Bugün eğlenceli bir şey yaptın mı?" diye yazdı.

Troy kanepede uzanmış olduğu yerden doğruldu,
ve "Annemi aradım" yazdı, ki bu doğruydu ve "*Bütün gün bana tekrar mesaj atmanı umarak geçirdim"* demekten daha havalı geliyordu.

Harris: Ah. Bugün nerede?

Troy: Brisbane. Avustralya.

Harris: Vay canına, gerçekten mi? Oraya hep gitmek istemişimdir.

Troy, Avustralya'ya gitmeyi hiç düşünmemişti. Hokey dışında seyahat ettiği birkaç seferde, Meksika veya
Karayipler'e gitmişti. O ve Adrian, bir gün birlikte Hawaii'ye gitmek için belirsiz planlar yaparlardı.

Harris: Avustralya aksanını çok seviyorum.

Troy gülümsedi ve "G'day" yazdı, bu çok açık olmadan flört etmeye yakın bir şeydi.

Harris: Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan, işe yarıyor.

Troy'un boynu kızardı, ama gülerek "LOL" yazdı ve Harris'e bunu ciddiye almadığını belli etti. Penisi ciddiye alıyordu, ama *Troy* almıyordu.

Bir saatten fazla bir süre mesajlaştılar ve o bir saat içinde Troy, varlığından bile haberdar olmadığı en az sekiz emoji gördü.

Sonuç olarak, bu onun en güzel Noel'lerinden biriydi.

On Üçüncü Bölüm

"Bu kadar çok çalışmayı bırak!"

Harris uçak koltuğundan Bood'a gülümsedi. "Yapamam! Böyle büyük bir galibiyet, yapmam gereken bir sürü iş olduğu anlamına geliyor."

Bood omzuna sertçe vurdu ve koridorda ilerlemeye devam ederken Luca Haas'a bir şeyler bağırmaya başladı.

Ocak ayının ilk haftasıydı ve Centaurlar, Raleigh'de öğleden sonra 4-1'lik büyük bir galibiyetle deplasman turuna başlamışlardı ve şimdi Tampa Bay'e gidiyorlardı.

Tampa Bay'e doğru yola çıkmıştı. Yarın, Ottawa'nın soğuk kış havasından uzak, hepsinin sabırsızlıkla beklediği bir gün olacaktı.

maçta oynayan herkesin muhtemelen yorgun olmasına rağmen, uçak şu anda bir parti gibiydi.

Harris elinden geldiğince eğlenceye katılıyordu, ama aynı zamanda önünde dizüstü bilgisayarı vardı ve takımın çeşitli hesaplarını güncellemek, hayranlara cevap vermek ve uçakta gerçekleşen kutlamaların telefonla videolarını çekmekle meşguldü. Çok kişisel hiçbir şeyin internete yayınlanmaması için videoları düzenleyecekti.

O anda pek eğlenceli olmadığı için yalnız oturuyordu, ama etrafındaki çığlık ve bağırışların tadını çıkarıyordu. Bazı

rahatlamak için yağmur sesini veya kuşların cıvıltılarını dinlemeyi severdi, ama Harris mutlu insanlarla çevrili olduğunda kendini en rahat hissederdi.

"Gecenin ilk yıldızı: Troy B-B-B-Barrett!" diye bağırdı Bood.

Harris başını çevirip arkasına baktı ve Troy'un koridordan ona doğru yürüdüğünü gördü.

koridorda kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Troy, Bood'un coşkusunu bir kenara bırakıp Harris'in yanındaki boş koltuğa oturdu. "Selam."

"Selam," dedi Harris. "Şu anda kendini oldukça iyi hissediyor olmalısın. İki gol attın."

Troy, iki gol atmanın iyi bir şey olup olmadığını düşünüyormuş gibi ciddiyetle başını salladı. "Evet," diye karar verdi sonunda. "İyi bir maçtı."

Yani herkes parti havasındaydı, tabii Troy Barrett hariç. Harris'in yanında oturuyordu. Onun çalışmasını izliyordu.

"Yapacak çok işin mi var?" diye sordu Troy.

"Korkarım öyle. Kimse zavallı sosyal medya çalışanını düşünmez."

"Bu doğru değil," dedi Troy, sonra hemen pişman olmuş gibi göründü. "Yani, özür dilerim. Seni daha çok çalıştırdığım için."

"Hayır, değilsin."

Troy'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır, gerçekten değil."

Uçak aniden sarsıldı, bu da uçaktaki birçok kişinin alarmla çığlık atmasına ve ardından gülmesine neden oldu. Ayrıca Bood'un koridorda düşmesine neden oldu, bu da herkesin daha çok gülmesine neden oldu. Harris, Bood'un iyi olup olmadığını görmek için boynunu uzattı ve geri döndüğünde, Troy'un dizüstü bilgisayarına dengeleyici bir el koyduğunu gördü.

"Teşekkürler," dedi Harris. Troy, yanlışlıkla düşünceli bir şey yaptığının farkında değilmiş gibi elini hızla çekti.

Harris dizüstü bilgisayarı kapattı. "Bunu daha sonra otelde bitirebilirim. İnişe yaklaşıyor olmalıyız."

Troy, arenadan çıktığı kıyafetin çoğunu hala giyiyordu ve kravatının ucuyla oynuyordu. "Haklıydın," dedi sessizce.

"Genelde. Ama ne hakkında?"

"Bu takım. İyi bir grup."

Harris ona dirsek attı. "Sana *söylemiştim*!"

Troy'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Karakterleri iyi değerlendiremem. Arkadaş olmak için ya da güvenmek için hep yanlış insanları seçerim. Ben, şey..." Kravatının ucunu sıkı bir silindir haline getirdi ve sonra bıraktı. "Buraya uyum sağlamak istiyorum. Bu takıma. Onları seviyorum ve sanırım bir kez olsun onların beni sevmesini istemekle yanılmıyorum."

"Seni seviyorlar," dedi Harris. "Ben de seviyorum."

Troy'un mavi gözleri ıstırap doluydu, bu ifadeye tepki vermek için garip bir yoldu. Harris bunu kişisel almamaya çalıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Troy sonunda. Etrafına gergin bir şekilde bakındı, sonra sesini daha da alçaltarak, "Harris, ben..."

Yüksek bir patlama sesi duyuldu ve uçak bu sefer daha şiddetli bir şekilde tekrar sarsıldı.

"Tanrım! Ne oluyor lan?" Troy, uçaktaki herkesin aynı şeyi farklı şekillerde haykırdığı anda bağırdı.

Ve sonra uçak düştü.

Kabin içindeki çığlıklar bu korkunç, mide bulandırıcı hissi daha da kötüleştiriyordu. Harris çığlık atamadı çünkü nefes alamıyordu. Öleceklerdi. Hepsi öleceklerdi, Florida'nın üzerinde karanlıkta bir yerlerde yuvarlanarak.

Harris gözlerini kapattı ve başka insanlardan uzak bir yere düşmelerini umdu.

Uçak titredi ve bir başka mide bulandırıcı dalışla düzleşti. Herkes ne olacağını beklerken uçakta tam bir sessizlik hakimdi.

Hoparlörlerden bir ses geldi. "Bir motorumuzu kaybettik, ancak uçağın kontrolü hala elimizde. Tampa'ya acil iniş izni aldık, ancak inişin zorlu geçeceğini tahmin ediyoruz. Lütfen uçuş görevlisinin talimatlarını bekleyin." talimatları bekleyin."

Yanında Troy'un nefesini tuttuğunu duydu, sonra Harris kendi elinin Troy'un sıkı tutuşunda olduğunu fark etti. Harris elini sıkarak, olabildiğince sakin bir şekilde, "Her şey yoluna girecek" dedi.

Etraflarında panik içinde çığlıklar yükseliyordu ve Harris, bu çığlıkları kimin attığını bildiğinden nefret ediyordu. Bu adamları çok iyi tanıyordu ve onları ailesi gibi seviyordu, onların korkmasını istemiyordu.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ve bunun için endişelenmesi gerekirdi, ama her şeyi sırayla halletmesi gerekiyordu.

"Dışarıda yangın var!" Nick Chouinard'dı. "Uçak yanıyor!" "Siktir," diye mırıldandı Troy. *"Siktir."*

Koridorun karşısında, Ilya telefonunda çılgınca bir şeyler yazıyordu. Harris muhtemelen ailesine mesaj atmaya çalışmalıydı, ama ne yazacaktı?

Tanrım, ailesi. Yıkılacaklardı.

Dizüstü bilgisayarı bir ara yere düşmüştü. Etrafta savrulmaması için ayağını üzerine koydu. Uçuş görevlisi — cesur bir yüz ifadesine sahip genç bir kadındı, ama Harris onun zar zor kendini tutabildiğini anlayabilirdi —talimatlarla koridordan geçiyordu. "Masaları kaldırın. Kravatlarınızı, gözlüklerinizi, zincirlerinizi çıkarın. Bu tür şeyleri. Çarpışmaya hazır olun. Başlarınızı eğin ve önünüzdeki koltuğun arkasına yaslayın. Ayaklarınızı yere sağlamca basın."

Harris, Troy'un elini bıraktı ve Troy kravatını çıkarırken masayı kaldırdı. Sonra ikisi de talimatlara uygun olarak çarpışmaya hazırlandılar. Harris gözlerini tekrar kapattı ve yanındaki Troy'un ağır nefes alıp verişine odaklandı. Gemideki diğer herkesi düşündü. Birazdan baba olacak Bood'u. Wyatt'ın karısı Lisa'yı. Koç Wiebe'nin karısı ve üç kızını. Yirmi yaşına yeni basan Luca Haas'ı. Sekiz yıldır kansersiz olduğunu kutlayan ekipman sorumlusu Dale'i.

Başını hafifçe önündeki sert plastik koltuğa doğru çevirdi ve birkaç santim ötedeki Troy'un yüzünü gördü. Troy, geniş ve korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Harris, Troy'un elini, avuç içi aşağıya bakacak şekilde dizine koydu.

avuç içi aşağıya bakacak şekilde dizine bastırılmış elinin üzerine koydu. Troy elini çevirdi ve parmaklarını Harris'in parmaklarının etrafına kıvırarak sıkıca tuttu.

Harris zayıf bir gülümsemeyi başardı. Ya bunu atlatacaklardı ya da atlatamayacaklardı, ama şu anda bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceği beklemek ve elinden geldiğince rahatlatmaktı. Karşılığında, Troy'un güzel yüzünün manzarasının tadını çıkarabilirdi ki, eğer bu gördüğü son şey olacaktıysa, daha kötü seçenekler de vardı.

Uçak çok sessizdi. Belki de Harris'in kalbi kulaklarında güm güm atıyor ve diğer her şeyi bastırdığı içindi, ama kimse ses çıkarmıyor gibiydi. Bazıları dua ediyordu, muhtemelen Chouinard. O Katolikti. Ya da belki de herkes sadece birlikte konsantre oluyordu, sanki birleşik zihinsel enerjileri uçağı güvenli bir şekilde yere indirebilecekmiş gibi.

Uçak normalden daha hızlı alçalıyormuş gibi geliyordu, ama Harris emin olamıyordu. Sarsıntılar daha şiddetli, türbülans daha fazlaydı. Yangını düşünmemeye çalıştı. Uçak motorlarının yangını otomatik olarak söndürebildiğini duymuştu. Belki de yangın çoktan sönmüştü. Belki de kanada sıçramıştı. Belki de tüm uçak patlamak üzereydi.

Harris zorlukla yutkundu. Kendisi için ve birkaç santim ötesinden hala ona bakan, gözleri korkuyla dolu Troy için pozitif kalması gerekiyordu.

"İndiğimizde," dedi Harris, Troy'un duyabileceği kadar yüksek sesle, "dondurma alacağım."

Troy'un gözlerinde yaşlar vardı, ama küçük bir gülümsemeyi başardı ve "Ne tür?" dedi.

Uçak sarsıldı ve sarsıldı, Troy gözlerini sıkıca kapattı, dudakları sıkı bir şekilde büzüldü.

"Kurabiye hamuru. Kesinlikle," dedi Harris çabucak.

Troy gözlerini açtı. Gözleri hala ıslaktı. "Bu iğrenç geliyor."

Harris güldü, ama sesi hıçkırık gibi geliyordu ve aniden Troy'un yüzü çok bulanıklaştı.

Uçak vızıldayan bir ses çıkardı ve şükürler olsun, bu iniş takımı mıydı? Belki de hayatta kalacaklardı. Belki de bu, yıllar sonra anlatacakları bir macera olacaktı. Harris'in bundan sonra yapacak çok işi olacaktı. Ottawa Centaurs, medyanın büyük ilgisini çekecekti.

Tekerlekler yere değdi ve Harris hayatında hiç bu kadar harika bir şey hissetmemişti. Hatta iniş o kadar da sert olmamıştı. Uçak

yavaşladı ve herkesin kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi. Troy bile.

Ellerini ayırdılar — Harris kimin önce bıraktığını bilmiyordu — ve ikisi de pilotu ve şanslarını alkışladılar.

Uçağın pencerelerinin dışında acil durum ışıkları yanıp sönüyordu, ama Harris Troy'a bakmaktan kendini alamıyordu. Troy gözlerini siliyor ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyordu.

Belki de adrenalin yüzündendi, ama Harris biraz başının döndüğünü fark etti.

"Dizüstü bilgisayarın bozulmuş," dedi Troy, gülümsemesi kayboldu.

Harris, onun bakışını takip ederek yerde duran dizüstü bilgisayarın çatlamış plastiğine baktı. "Evet, şu anda bunu umursayamıyorum."

* * *

Otobüs nihayet Tampa'daki otele vardığında Troy tamamen bitkin düşmüş olmalıydı, ama adrenalinle doluydu. Gerçekten öleceğini düşünmüştü. *Hepsi* öleceklerini düşünmüştü. *Harris'in*
öleceğini.

Ve yaklaşan ölümle boğuştuğu o korkunç dakikalar boyunca, tek bir şeyi tekrar tekrar düşünmüştü:

Onu öpmek istiyorum.

Bunu o kadar çok istiyordu ki, neredeyse yapıyordu. Neredeyse eğilip o birkaç santimi kapatacak ve hissettiği son şeyin Harris'in dudaklarının dudaklarına değmesi olacaktı.
kendi. Troy onu öpseydi Harris ne yapardı? O da onu öper miydi? Öyleyse, bu panik yüzünden mi olurdu? Harris iyi bir adam olduğu için Troy'un ihtiyacı olanı ona vermek için mi yapardı?
iyi bir adam olduğu için mi? Yoksa Harris, Troy kadar çok istediği için mi onu öpmüş olurdu? Çünkü eğer öleceklerdiyse, en azından bunu ilk olarak yaşayabilirlerdi?

Bunu yapmamıştı, ama Harris'in sıcak elini kendi eline almış ve bu bağlantı bir şekilde onları güvende tutacakmış gibi sıkıca tutmuştu. Harris'ten teselli almak bir alışkanlık haline gelmişti ve Troy, teselli vermek Harris'in yaptığı son şey olsa bile, o anda bunu yapmak için bencilce ihtiyaç duymuştu.

Hâlâ Harris'i öpmek istiyordu. Takım arkadaşlarının peşinden otel lobisine girerken aklından geçen düşünce buydu. Bu dürtünün o anın heyecanıyla ortaya çıktığını ve aslında *istediği* bir şey olmadığını söylemek kolaydı, ama bu doğru değildi. İstiyordu. O kadar çok istiyordu ki, ona bakmaya bile dayanamıyordu.

"Peki," dedi Koç Wiebe, "Sizi bilmem ama ben bir içki içmek istiyorum."

Onaylayan mırıldanmalar ve rahatlamış gibi görünen dağınık kahkahalar duyuldu. Birlikte hayatta kalmışlardı ve şimdi birlikte sarhoş olacaklardı.

Bar alanını doldurdular. Müsait olan tüm masalar oyuncular, koçlar, antrenörler, doktorlar ve diğer takım personeli tarafından işgal edildi. Harris büyük masalardan birine oturdu. Troy bara gitti ve boş taburelerden birine oturdu. Düşünmesi gerekiyordu.

Bir süre viskisiyle ve düşünceleriyle oturdu. Uçak düşseydi, Troy nasıl hatırlanacaktı? Bir NHL All-Star'ı olarak mı? Dallas Kent ile bir kez tartışan adam olarak mı?

Onu kim yas tutardı ki? Annesi, kesinlikle. Haber ona ulaşır ulaşmaz ondan haber alacağını tahmin ediyordu. Babası da umursayabilirdi. Adrian en azından bu konuda garip hissederdi.

Tanrım, ya o ve Adrian hala birlikte olsalardı? Uçak düşseydi ve Troy ölseydi, Adrian onun yasını tutamazdı. Troy, birlikteyken birinin öleceği bir senaryo hayal etmemişti, ama şimdi, kimse onların birbirleri için ne kadar değerli olduklarını bilmeden Adrian'ı kaybetmiş olsaydı ne kadar yıkıcı olurdu diye düşününce midesi bulanıyordu. Acısını saklamak zorunda kalmak ne kadar korkunç olurdu. Adrian ondan ayrıldığında bile yeterince zor olmuştu.

Troy'un böyle yaşamak zorunda olduğunu hissetmesi hiç adil değildi. Gizlice sevmek, *her şeyi* gizlice hissetmek.

Biri yanındaki bar taburesine oturdu ve barın arkasındaki aynada bunun Ilya olduğunu gördü.

"Ne içiyoruz?" diye sordu Ilya, sözleri biraz peltek çıkıyordu. Aksanı biraz daha ağırlaşmıştı ve hafif bir sigara kokusu geliyordu.

"Viski."

"Mükemmel." Barmenin dikkatini çekti, sonra Troy'un boş bardağını ve ardından kendi önündeki boş yeri işaret etti. "Nasılsın?"

Troy homurdandı.

"Hayattayım." "Evet."

Viskileri geldi ve Ilya hemen yarısını bir dikişte içti. Yüzünü buruşturdu, bardağını masaya koydu ve "Öleceğini düşündüğünde, kafanda... neydi? Önemli şeyler olur." dedi.

"Netlik gibi," dedi Troy. "Evet."

Ilya yavaşça başını salladı. "Seni düşünmeye sevk eder. Neyin önemli olduğunu.
Neyin önemli olmadığını."

"Öyle." Troy aynada Harris'i tekrar gördü. O farklı bir yerdeydi.
Şimdi masada, Luca Haas'a yaklaşarak koluna elini koymuş durumda. Dinliyor, Harris'in her zaman herkese yaptığı gibi, o doğal tavrıyla teselli ediyor.

Harris'e kim bakıyordu?

"Bence," dedi Ilya, "o anda düşündüğün şey... doğru, değil mi?"

Harris, Troy'un kendisine baktığını fark etti. Gözleri aynada bir saniye buluştu, sonra Troy başka yere baktı. "Belki."

"Bence öyle." Ilya viskisinin geri kalanını içti, sonra Troy'un omzuna vurdu. "O uçakta istediğin şey. Git ve yap."

Ilya, otel odasına doğru gidiyormuş gibi görünüyordu. Troy da muhtemelen aynısını yapmalıydı. En azından bu takım elbiseden kurtulması gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve taburenin arkasından ceketini aldı, sonra Harris'e bir kez daha baktı.

Ona baktığında kalbi *acıdı*. O, Troy'un istediği her şeydi ve onun hak etmediği her şeydi. Troy şimdiye kadar ondan sadece bir şeyler almıştı, ama belki bu gece ona bir şeyler verebilirdi.

On Dördüncü Bölüm

Bir saat sonra Harris, dizüstü bilgisayarının ölümünün yasını tutuyordu.

Uyuyamıyordu; gözlerini birkaç saniyeden fazla kapalı tutamıyordu, çünkü uçağın içindeki çığlıklar ve hıçkırıklar aklına geliyordu.

Havaalanında olay yerine gelen sağlık görevlilerinden biri tarafından muayene edilmişti. Sağlık görevlisi, kalp atışlarının ve kan basıncının sadece biraz yükseldiğini, bunun da elbette böylesine korkunç bir olay yaşayan herkes için normal olduğunu söylemişti. Ancak ona sakin olmasını ve daha sonra kendini iyi hissetmezse hastaneye gitmesini önermişti.

Harris, artık yalnız kaldığı için birçok şey hissediyordu. Sarsılmıştı ve aynı zamanda bitkin hissetmesine rağmen hala huzursuz bir enerjiyle doluydu. Ayrıca şaşırtıcı derecede azgındı. Bu yüzden çalışan bir dizüstü bilgisayarı olmasını diledi. Porno izlemeye *ihtiyacı olduğu* için değil, ama şu anda dikkatini başka yöne çekecek bir şey hoşuna giderdi. Ancak telefonuna bakmak istemiyordu. Aslında, telefonunu kapatmış ve valizine gömmüştü.

Onun yerine televizyonu açtı ve o anda kaldırabileceği düzeyde bir drama olan ev tadilatı ile ilgili bir reality şov buldu.

Bölüm biter bitmez kapısı çalındı. Harris kimin geldiğini *tahmin* ediyordu, ama kapıyı açtığında Troy'u görünce yine de şaşırdı.

"Selam." Troy siyah eşofman altı ve yumuşak görünümlü gri bir tişört giymişti. Saçları nemliydi ve çok sıcak bir duş almış olmaktan dolayı cildi hala pembeydi. Tehlikeli derecede seksi görünüyordu, özellikle de
Harris zaten çok heyecanlıyken.

"Uyuyamıyorum," dedi Troy.

"Ben de." Harris geri çekildi ve Troy onun yanından geçerek odaya girdi.

"Sana bir şey getirdim." Troy döndü ve Harris'e plastik bir CVS poşeti uzattı. O kadar gergin ve heyecanlıydı ki, Harris poşetin prezervatiflerle dolu olup olmadığını merak etti.

Troy'dan çantayı aldı ve içine baktığında neredeyse ağlayacaktı. Muhtemelen tüm

ama lanet olsun. Troy Barrett onu öldürecekti.

"Kurabiye hamuru dondurması," dedi Harris, küçük kabı çantadan çıkararak. "Bunu benim için mi aldın?"

"Evet. Barmen'den bir kaşık aldım. Çantanın içinde."

Gerçekten almıştı. Otelden çıkmıştı... saat kaçtıysa... ve kurabiye hamuru dondurması bulmuştu.

"Öyle." Harris sesini zar zor sabit tutmayı başardı. "Sadece bir tane mi?"

Troy omuz silkti. "Benim için değil."

Harris ne diyeceğini bilemedi. Zavallı kalbi bugün zaten çok şey yaşamıştı ve şimdi Troy otel odasında, birkaç santim ötesinde duruyor, çok güzel kokuyor ve Harris'e geniş, belirsiz gözlerle bakıyordu. Bu çok fazlaydı.

Harris yatağı işaret etti. "Otur."

Troy yatağın kenarına oturdu. Televizyon dışında oda karanlıktı ve mavi, titrek ışık yüzünde dans ediyordu.

"Ne izliyorsun?" diye sordu Troy.

"Bir emlak programı. Yarısı izliyordum." Harris,
Troy bir an tereddüt etti, sonra yanına geçene kadar hareket etti. Harris dondurmanın kapağını açtı ve kaşığını içine daldırdı.

"Mmm," diye inledi ilk lokmasını alırken. "Bunu aldığın için benim kahramanımsın dostum."

Troy bir dirseğine yaslanarak onun yemek yemesini izliyordu. "Bunu hak ettin."

"Evet. Bugün kesinlikle ödülümü hak ettim. Tanrım, lanet olsun." Harris güldü ve Troy da mucizevi bir şekilde güldü.

"Ne lanet bir kabus," dedi Troy.

"Şaka yapmıyorum. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum."

İkisi de birkaç dakika televizyona baktılar. Harris aslında izlemiyordu, dikkati dondurma ile
ona getiren yakışıklı adam arasında bölünmüştü. Yanında uzanmış
, Harris onun teninin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındı. "Eskiden uçakta

Ryan Price ile dalga geçerdim," dedi Troy sessizce.
Beklenmedik bir şekilde. "Çünkü uçmaktan korkuyordu."

Harris hiçbir şey söylemedi. Böyle şeyleri duymaktan nefret ediyordu,
ama Troy'un devam etmesini bekledi.

"Her uçtuğunda çok kötü oluyordu. Biz bunu çok komik buluyorduk."

Harris, Troy'un "*biz"* derken kendisini ve Dallas Kent'i kastettiğini biliyordu.

"Ve şimdi," dedi Troy, "tek düşünebildiğim, birkaç gün sonra başka bir uçağa binmemiz gerektiği. Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Evet," dedi Harris. "Ben de bunu düşünüyordum."

"Ryan'a binlerce kez özür borçluyum. Tanrım, ne kadar da pislikmişim." Troy, Harris'e dönmek için yanına döndü. "O, tanıdığım en cesur insan.
. Cidden. Dallas, onun uçmaktan ne kadar korktuğunu gülerek alay ederdi, ama korkularınla yüzleşmek için ne kadar cesaretin olması gerekir, en azından haftada bir kez? Genellikle haftada birkaç kez. *Yıllarca*. Hayal bile edemiyorum."

"Etkileyici," dedi Harris. "Ve o da
eşcinsel."

Tamam. Bu mantıksız bir çıkarım gibi görünüyordu. "Eşcinsel olmanın uçmayı daha korkutucu hale getirdiğini sanmıyorum."

"Hayır, demek istediğim, bu da çok cesurca. Dallas'ın zayıflık olarak gördüğü iki şey var: korkmak ve eşcinsel olmak. Ama bunlar zayıflık değil. Keşke..." Diye iç geçirdi. "Keşke her şeyi farklı yapsaydım. Ryan'ı desteklemeli ve Dallas'a siktirip gitmesini söylemeliydim."

"Muhtemelen," dedi Harris. Daha anlamlı bir şey söylemek istedi, ama beyni paramparçaydı ve Troy'un ağzı onun ağzına çok yakındı.

Troy sırt üstü yığıldı, biraz mesafe yarattı ama cazibeyi ortadan kaldırmadı. "Çok pişmanlıklarım var."

Harris, Troy'u öpmek için içinde yanan arzuyu bastırmazsa, kendisi de pişmanlık duyacak bir şey yaratmak üzereydi. Çünkü, evet, garip bir geceydi ve evet, uçakta el ele tutuşmuşlardı ve evet, Troy, *kurabiye hamuru dondurmasıyla* otel odasına geldikten sonra şimdi karanlıkta yanında yatıyordu.

Ama bunların hiçbiri, Troy'un Harris'ten arkadaşlık dışında bir şey istediği
anlamına gelmiyordu
arkadaşlık dışında bir şey istediği anlamına gelmiyordu. Harris'in bildiği kadarıyla Troy heteroseksüeldi ve olmasa bile, Harris'in gördüğü en yakışıklı adamdı. Kalbi kırık bir elma çiftçisinden daha iyisini hak ediyordu.

"Aklında ne var?" diye sordu Troy. "Burada bencil bir pislik gibi sana dert yanıyorum."

"Sen pislik değilsin. Benimle konuşmanı seviyorum. Ve şu anda aklımda ne var bilmiyorum. Milyonlarca şey var, ama bunları anlamak için çok yorgunum. Harris güldü. "Dürüst olmak gerekirse, az önce porno izlemeyi düşünüyordum. Ama dizüstü bilgisayarım bozuk ve telefonumu kapattım ve

bavulumun dibine attım. Zorunlu olmadıkça bakmak istemiyorum."

"Aynı," dedi Troy sessizce, gözleri tavana sabitlenmiş halde. "Porno, ha?"

Harris muhtemelen bundan bahsetmemeliydi. "Evet. Sadece dikkatimi dağıtmak için iyi olur diye düşündüm."

"Olur." Televizyon ekranında parlak bir şey vardı ve birkaç saniye boyunca birkaç saniye boyunca Troy'un elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve çenesindeki sakal izlerini net bir şekilde görebildi.

Harris ortamı değiştirmek zorundaydı. Hemen. "Dondurma ister misin? En azından bir denemelisin."

Troy başını çevirip Harris'e baktı. "Tadı güzel mi?"

"Hayatımda yediğim en lezzetli şey. Al." Bir kaşık dolusu dondurmayı Troy'un dudaklarının üzerine tuttu. Troy, kaşığın güvenli olup olmadığından emin olamıyormuş gibi kaşığa baktı. Sonra yavaşça öne eğildi ve dudaklarını araladı. Harris kaşığı ağzına soktu ve tatlı, ipeksi dondurma Troy'un diline değdiğinde onun yüzünü izledi.

Troy'un gözleri bir an için kapandı, uzun, kuzgun kanadı gibi kirpikleri elmacık kemiklerini okşadı. Dilinin ucu, kaçırmış olabileceği damlaları aramak istercesine, dolgun dudaklarının arasından dışarı çıktı.

Bu, ortamı *hiç* değiştirmedi. Hiç.

"Oh," dedi Troy sessizce. "Kahretsin, bu gerçekten çok iyi."

"Evet," dedi Harris uzak bir sesle. Eğer Troy'u şu anda öperse, dondurma tadı alacaktı. "Daha fazla?"

Acı verici derecede utangaç bir gülümseme o yumuşak dudakları kıvrımlandırdı. "Tamam."

Harris, Troy'a kaşıkla yemek yedirmeye devam etmenin tuhaf olacağını fark ederek, ona kabı ve kaşığı uzattı.

Karanlıkta oturmak da tuhaftı, bu yüzden başucu lambasını yaktı. Troy dondurmayla yastıklara yaslanırken, Harris yanına çapraz bacaklı oturdu ve televizyona odaklanmaya çalıştı. Troy her dondurma kaşığıyla mutlu bir şekilde iç çekmeye devam edince bu zordu.

Harris, şakacı bir şekilde onun uyluğuna hafifçe vurdu. "Dondurma harika demiştim." Troy sadece "Mm" dedi, çünkü Harris bir kaşık daha dondurmayı ağzına sokmuştu.

daha fazla dondurma yemişti.

Harris'in eli onu tekrar dokunmak için kıpır kıpır ederken, onlar televizyon izliyorlardı. Harris sık sık fiziksel temasa ihtiyaç duyuyordu ve seks yapmaktan bile daha çok sarılmayı seviyordu. Bunu rahatlatıcı buluyordu ve o anda

çaresizce rahatlamaya ihtiyacı vardı. İçinde hiçbir şey doğru gelmiyordu; beyni sakinleşemiyordu, cildi karıncalanıyordu, midesi düğümlenmişti ve boğazı kurumuştu.

Kalbini düşünmek istemiyordu. Tıbbi açıdan normal attığından emindi, ama hissettiği şey... çarpıntıydı. Endişe.

Kaşığın dondurma kabının dibini kazıdığını duydu ve gülümsedi. "Çok uzun sürmedi."

"Küçük bir kap."

Harris ona dönüp baktı ve Troy'un ne kadar rahat göründüğünü görünce gülerek nefes verdi. Saçları artık neredeyse kurumuştu, ama dağınıktı ve gözlerine düşüyordu. Bir kolunu başının üzerine uzatmıştı, bu da Harris'e onun pazı kaslarını ve eşofmanının bel kısmının üstündeki bir parça deriyi güzelce görme fırsatı verdi. Kaslı karın kaslarının bir kısmı da görünüyordu.

"Onu alayım," dedi Harris, boş kabı kaparak. "Zaten tuvalete gidiyordum."

Uzaklaşması gerekiyordu. Hemen.

Tuvalette kabı yıkadı, dişlerini fırçaladı, biraz su içti ve aynada kendini inceledi. Tam da hissettiği gibi görünüyordu: gergin, yorgun, sinirli. Troy'un şimdi kendi odasına geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Dönmesini istemiyordu.

Harris yatağa geri döndüğünde Troy yan dönmüş, sırtını ona dönmüştü. Pozisyon değişikliği sayesinde Harris, Troy'un kaslı kalçalarını, geniş sırtını ve omuzlarını ve tuhaf bir şekilde sevimli çoraplı ayaklarını görebildi.

Harris dikkatlice yatağa yaklaştı. Troy'un muhteşem vücuduna sarılmak ve onu içine çekmek istiyordu, ama bunun yerine yatağın yanına uzanarak aralarında biraz mesafe bıraktı.

Harris, tüm cazibeden kaçınarak ellerini karnında birleştirip tavana baktı. "Kalabilirsin," dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Troy uykulu bir sesle, "Emin misin?" diye mırıldandı. "Evet. Kal."

"Teşekkürler."

Troy'un sırtının yavaşça inip kalkışını, boynunun arkasındaki kısa tüyleri, tamamen normal ama bir şekilde değerli olan kulağının kıvrımını çaresizce izlemekten kendini alamıyordu.

Televizyonu ve ardından lambayı kapatmadan önce, kendine birkaç saniye gizli bir hayranlık duymasına izin verdi. İkisi de yorganın üstündeydi ve belki de bu gece için bu yeterliydi. Güvenli olurdu.

Troy'dan uzaklaşarak yanına döndü. Hâlâ uyuyamıyordu, ama Troy'un nefesini dinlemeyi seviyordu. Dokunamasa da başka bir bedenin yakınında olması hoştu.

Karanlıkta, uçaktaki anılar hızla geri geldi ve Harris'in beyninde korkunç, döngüsel bir klip paketi olarak oynadı. Derin nefes almayı denedi.

"İyi misin?" Troy'un sesi alçak ve kısık çıkıyordu ve Harris bu sesi duyunca nefes almayı tamamen kesti.

"Evet. Bir nevi. Bilmiyorum."

Arkasında bir hareket oldu ve sonra Troy'un büyük, sıcak eli Harris'in koluna kondu. "Yardım edebilir miyim?"

Harris ne diyeceğini düşünürken dudağını ısırdı. "Burada olduğun için mutluyum."

Bir hareket daha oldu ve sonra Troy'un vücudu neredeyse ona değiyordu. Troy, "Ben de" derken, boynunun arkasında Troy'un nefesini hissedebiliyordu.

Bir an için her şey çok sessiz ve sakindi. Sonra Troy'un eli, çok yavaş ve nazikçe Harris'in kolundan bileğine doğru kaydı. Harris, her bir kılının diken diken olduğunu hissetti.

Troy bileğinde durdu, parmakları hassas alt kısmı hafifçe okşadı ve Harris bunun şimdiye kadar aldığı en samimi dokunuş olduğunu yemin edebilirdi. Troy'un ne yaptığını fark edip durmasın diye ses çıkarmamak için nefesini tuttu.

Ama Troy durmadı. Parmak uçlarını gerdi ve Harris'in avucunu okşadı, onu titretmeye başladı.

Dokun bana, diye düşündü Harris. *Her yerime dokun.*

Sıcak bir nefes ensesini gıdıkladı. "O uçakta olduğun için üzgünüm."

Harris nefes verdi. "Daha kötüsü de olabilirdi." Parmaklarını kıvırarak Troy'un avucunun ortasında birleştirdi.

"Biliyorum." Sonra Troy dudaklarını, sadece kısa bir süreliğine, Harris'in ensesine bastırdı. En yumuşak öpücüktü, neredeyse hiç yok gibiydi, ama Harris bu sefer nefesini tutamadı.

"Üzgünüm," dedi Troy ve uzaklaşmaya başladı. Harris parmaklarını birbirine geçirdi ve onu kendine doğru çekti, Troy'un kolunu göğsüne sıkıca doladı.

"Bunu tekrar yaparsan hiç fena olmaz," dedi Harris.

Troy bir an hiçbir şey yapmadı. Sonra Harris, dudaklarının boynunda yine o harika gıdıklanmayı hissetti. Ardından, o noktanın hemen altında bir öpücük daha. Sonra sağında bir tane daha. Acı verecek kadar nazik ve mükemmeldi.

Yatak kaydı ve Troy biraz kalkmış olmalıydı çünkü şimdi dudakları Harris'i yeni bir açıdan okşuyordu. Öpücüklerini
boynunun yanına, kulağının arkasına doğru öpücükler yağdırdı ve Harris mutlu bir şekilde titredi.

Troy, Harris'in cildine doğru içini çekti, sonra Harris, sakalının başladığı yerin hemen altında, kulağının altında ıslak ve sıcak bir dil hissetti.

"Evet," diye fısıldadı Harris. Kafasında bir sürü soru dolaşıyordu, ama bunları düşünmek istemiyordu çünkü zaten sertleşmişti ve şu anda olan her şeyi gerçekten istiyordu.

Şansını denedi ve Troy'a dönmek için yuvarlandı. Karanlıkta onu
Onu karanlıkta tam olarak göremiyordu, ama parmaklarıyla yüzünü buldu. Sakalının kaşındığını, çenesinin keskin hatlarını hissetti ve sonra başparmağıyla Troy'un ıslak dudaklarını okşadı.

"Harris." Troy'un sesi çok zayıftı, sanki bu isim onun son arzusuymuş gibi geliyordu. Harris'in elini kendi eliyle kavradı ve parmak eklemlerini öptü, dilini sıkı cilde nazikçe değdirdi. Harris, bunun gerçekten olduğuna inanamadan uzun ve titrek bir nefes verdi. Son birkaç hafta boyunca bunu hayal etmiş, Troy hakkında sayısız kez fanteziler kurmuştu, ama bunun gerçek olacağını hiç düşünmemişti. Ve fantezilerinde bile, Troy'un bu kadar yıkıcı derecede tatlı olacağını hiç beklemiyordu.

Sonunda Troy eğildi ve onu öptü. Dudakları karanlıkta birbirini buldu, utangaçça birbirine değdi. Sadece birkaç saniye yumuşak bir öpücüktü, sonra Harris parmaklarını Troy'un ipeksi saçlarına geçirdi ve onu sert ve aç bir şekilde öptü.

Troy Barrett'ı öpüyordu. İnanılmazdı.

Troy ağzına inleyerek bir elini Harris'in yüzünün yanına koydu ve başparmağıyla sakalını okşadı. Dili Harris'in dilini okşadı ve Harris'in çenesine hafifçe bastırarak onu daha fazla açmaya teşvik etti. Harris, bu adamdan olabildiğince çok şey istediği için bunu yaptı. Troy'un ondan istediği her şeyi almasını istedi.

Her nasılsa, Troy'un ağzının mükemmel ısısı ve Harris'in sert penisinin acısına rağmen, Harris sorumlu bir düşünce oluşturabildi. Troy bununla gerçekten sorun yok muydu?

Harris öpüşmeyi bıraktı, ama dudakları arasında nefes alabilecek kadar bir mesafe bırakarak, "Bu... sen..." dedi.

"Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

Harris başını salladı, alnı Troy'unkine değdi. Sonra.

Onu tekrar öptü ve birkaç dakika boyunca gerçekten sevdiği birini öpmenin enfes zevkine kendini kaptırdı. Uzun zaman olmuştu ve Troy'un ağzı çok güzeldi. Vücudu da öyleydi, Harris onu göremese de
Troy'un tişörtünün yumuşak kumaşını avucuyla okşayarak, altındaki sert kasları hissedebiliyordu.

Cesur hissederek, Troy'u sırt üstü çevirdi ve beline oturdu. Troy şaşkınlıkla bir nefes verdi, sonra Harris çenesinin altını, sonra da boğazının çukurunu öptüğünde nefesini tuttu. Harris kalçalarını eğdi, Troy'un pijama pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissetmesini sağladı. Ona Harris'in
buna yüzde bin kat kat kat

. Harris, Troy'un daha önce hiç bu kadar kendini bıraktığını görmemişti ve lambanın açık olmasını diledi çünkü onun yüzünü görmek istiyordu.

Bunun yerine, Harris elini yanağına koydu ve Troy'un dudaklarına cesaret verici sözler fısıldadı. "Çok iyi. Siktir, gelmek üzereyim. Senin de gelmeni istiyorum."

Troy homurdandı ve elini ikisinin de sikine doladı. Harris dokunuşa doğru eğildi. "Bu mükemmel. Lanet olsun, Troy."

Elini Troy'un elinin üzerine koydu ve ikisini de okşamasına yardım etti. Parmaklarını Troy'un sıkı testislerinin üzerinde gezdirdi ve Troy'un titremesi ve inlemesi hoşuna gitti.

"Ben... Lanet olsun, Harris. Boşalacağım. Boşalacağım..." "Evet. Ben de. Ben de. *Lanet olsun*."

Harris boşaldı, vücudunun her yeri zevkle doldu ve ikisinin vücutları arasına boşaldı. Muhtemelen çok yüksek sesle bağırdı, çünkü Troy üç parmağını dudaklarına bastırdı. Bu onu susturmaya pek yaramadı. Siktir, uzun zamandır böyle bir orgazm yaşamamıştı.

Bir dakika boyunca oldukları yerde kaldılar, Troy Harris'in üzerinde duruyordu, ikisi de zor nefes alıyordu. Sonra Troy nefesini verdi ve Harris'in yanına sırt üstü yığıldı.

"Vay canına," dedi Troy. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de, dostum." Harris, kendi tişörtünü kaldırmak için önceden düşünmeliydi, çünkü şimdi pamuk, ikisinin karışık sıvılarıyla ıslanmıştı. Buna kızamazdı.

Birkaç dakika sonra Troy yataktan kalkıp banyoya gitti. Harris, az önce yaptıklarının gerçekliği kafasına dank etmeye başlayınca yüzünü ovuşturdu. Böyle bir şeyin olacağını milyon yıl düşünse de tahmin edemezdi ve şimdi bu olduğu için biraz endişeli hissediyordu. Troy'u gerçekten sevdiği için, yeni başlayan arkadaşlıklarını mahvetmediklerini umuyordu.

Lambayı açtı ve kendine baktı. Tişörtünün halini görünce gülmeye başladı.

"Ne?" diye sordu Troy, banyodan dönerek.

"Hiçbir şey. Sadece berbat durumdayım, hepsi bu." Harris gömleğinin önünü eliyle silkeledi. "Oh. Üzgünüm."

"En azından yarısı benim hatam," diye şaka yaptı Harris.

Troy'un yüzündeki ifadeyi okuyamazdı, ama Troy... tedirgin görünüyordu. Harris konuşmaları gerektiğini biliyordu, ama uyku muhtemelen daha önemliydi. "Temizlenip biraz uyuyalım."

"Tamam, şey."

"Hala burada kalabilirsin. İstersen."

Troy'un yüzü biraz rahatladı. "Tamam."

Harris valizinden temiz bir gömlek aldı ve banyoya gitti. Göğsünü açmaktan çekindiği için, kimse görmeden üstünü değiştirdi. Yatağa döndüğünde, Troy çoktan yorganın altına girmiş, ona dönmüştü. Harris yanına uzandı, ama aralarında biraz mesafe bıraktı.

"O benim planım değildi," dedi Troy, "odana geldiğimde. Bunu beklemiyordum..."

Harris gülümsedi. "Ben de. Ama, şey, teşekkürler. Yardımı oldu."

Troy esnedi, bu da Harris'i güldürdü ve Troy hafifçe gülümsedi. "Evet."

Gözlerini kapattı ve Harris, ışığı kapatmadan önce bir anlığına onun yakışıklı, huzurlu yüzünü hayranlıkla seyretti.

On Beşinci Bölüm

Troy ilk uyandı.

Beyninin hala uykudan bulanık olduğu birkaç harika dakika boyunca mutluydu. Kollarının altında Harris'in sıcak, sağlam vücudu vardı ve nefes aldığında elma kokusu duydu.

Sonra gerçeklik ortaya çıktı.

Harris'in yatağında olmamalıydı ve dün gece Harris'e kesinlikle bulaşmamalıydı. Onu öpmemeliydi, birleşmiş ellerine sokmamalıydı. Harris'in gömleğini boşalmasıyla ıslatmamalıydı.

Troy bir canavardı. Harris çok iyi ve tatlıydı, ama Troy bir vampir gibi ondan beslenmeye devam ediyordu.

Siktir, Troy ona yapmak istediği şeyler. Onu tamamen parçalamak istiyordu, ama sonra her şey bittiğinde Harris'in yanında olmasını istiyordu. Onu teselli etmesini. Onu önemsemesini.

Troy çok bencil biriydi.

Harris'in kalın saçlarına burnunu gömdü, kokusunu içine çekti. Kendini ayrılmaya zorlamadan önce bu mükemmel anın her şeyini ezberlemeye çalışıyordu.

Harris uzun, memnun bir nefes verdi ve hafifçe ona doğru kıpırdadı. Kıçı Troy'un sabah ereksiyonuna dokundu ve Troy'un ağzından yumuşak bir inilti çıktı.

"Günaydın," dedi Harris uykulu bir sesle.

Troy kalçalarını ondan uzaklaştırdı.

"Merhaba."

Harris, elini Troy'un koluna koydu ve onu göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bütün gün burada kalabilirim."

Troy da öyle. Kendisi için mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde, tamamen ve harika bir şekilde rahat ve gevşemişti.

İşte bu yüzden kalamazdı.

Kolunu çekip, hala iradesi varken yataktan kalktı. Harris sırt üstü döndü ve uykulu ve şaşkın bir şekilde ona göz kırptı. Saçları dağınıktı ve yüzünün bir tarafı yastığa bastırıldığı için pembeye dönmüştü. Troy onu canlı canlı yemek istiyordu.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Ben, şey, odama dönmeliyim. Bilirsin." Troy'un en son istediği şey, takımdaki kimsenin Harris ile geceyi geçirdiğini bilmesiydi. Harris'in iyiliği için, kendisinin iyiliği için değil.

"Tamam." Harris'in sesi kederliydi.

"Peki, tamam. Sonra görüşürüz o

zaman."

Harris doğruldu. "Önce konuşmamız gerekmediğinden emin misin?"

Tanrım, çok incinmiş görünüyordu. Ama Troy'un onun için yapabileceği en nazik şey gitmekti.

"Hayır. Ben..." Kapıyı işaret etti, sonra Harris'in mutsuz yüzüne son bir kez baktı ve çıktı.

* * *

Peki.

Harris kesinlikle *bunu* öylece bırakmayacaktı.

Troy'a biraz zaman tanıyacak, Florida'daki izin gününün tadını mümkün olduğunca çıkarmasına izin verecek ve sonra onunla konuşacaktı. Çünkü konuşmaları *gerekiyordu*.

Dün gece Troy'un bir erkekle ilk cinsel deneyimi olma ihtimali vardı. Eğer öyleyse, Harris onun beyninin şu anda kafa karışıklığıyla dolu olduğunu biliyordu. Dün geceki her şey, uçaktan birbirlerinin kollarında uykuya dalmaya kadar, çok yoğun ve gerçeküstüydü.

Harris, Troy'un ne kadar kendini sabote eden bir adam olursa olsun, tüm bunları tek başına halletmesine izin vermeyecekti.

Harris sonunda yataktan kalkıp duş almaya gitti. Patronuyla iletişime geçip, uçak kazasından sonra bugün için bir plan yapması gerekiyordu. Yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacı olduğunu ona bildirmeliydi. Her şey mahvolmuş olsa da, bu hala bir iş gezisiydi.

Tanrım, telefonuna bakmak istemiyordu. Ekibin resmi bir açıklama yayınladığından ve bunu sosyal medya hesaplarında paylaştığından emindi. Muhtemelen ailesinden milyonlarca endişeli mesaj ve sesli mesaj almıştı.

En azından onlara kalbinin işini yaptığını dürüstçe söyleyebilirdi. Üç yıl önce mekanik aort kapağını takan cerraha teşekkürler.

Mekanik aort kapağını icat eden kişiye de teşekkürler. Uçaklarda ölümcül deneyimler ve NHL yakışıklıları ile ateşli ve yoğun öpüşme seansları sırasında dayanıklı.

Harris giyinip hazır olduğunda — Ocak ayında şort ve tişört giymenin heyecanını yaşarken — valizinin dibinden telefonunu çıkardı ve açtı. Tahmin ettiği gibi, bir sürü mesaj vardı. Ailesine ve kız kardeşlerine grup mesajı göndererek iyi olduğunu ve onları daha sonra arayacağını söyledi. Patronu Theresa'ya bir e-posta göndererek dizüstü bilgisayarın durumunu bildirdi ve takımda eğlenceli videolar izlemek isteyen kimse olmadığına göre bugün ne yapmasını istediğini sordu.
ekipte eğlenceli videolar izleyecek havada kimse olmadığını görmek için bir e-posta gönderdi.

Gen'den bir mesaj vardı. Ne oluyor lan!!!! İyi misin?????

Harris: İyiyim. Biraz sarsıldım. Sanırım herkes öyle.

Gen: Hadi canım. Bu ekip izin günlerinde bile kazanamıyor.

Harris buna yüksek sesle güldü.

Harris: Yarın akşamki maçı oynayabilecekler mi acaba? Gen:

Göreceğiz. Ayrıca... yine uçağa binmen gerekecek! Harris: Ya

da sonsuza kadar burada kalabiliriz.

Bazı palmiye ağacı emojileri ekledi.

Gen: Siktir git. Bugün burada hava eksi yirmi beş derece.

Harris: Anlayamıyorum.

Gen cevap vermedi, ki bu onun için normal bir durumdu. Mesajlaşırken sık sık aniden ortadan kaybolurdu. Harris kahvaltı yapmaya karar verdi. Neredeyse öğlen olmuştu, ama yakınlarda IHOP ya da Denny's gibi bir yer olduğundan emindi. Şu anda pancake yiyebilirdi.

Yalnız yemek yemekten nefret ettiği için Wyatt'a mesaj attı. Hemen cevap geldi.

Wyatt: Tabii ki evet.

Harris: Başka gitmek isteyen var mı bak. Lobide buluşuruz.

Wyatt: Roz'u da götürmeye çalışacağım. Bence onun da ihtiyacı var. Haas'ın da.

Yarım saat sonra Harris, Ilya Rozanov, Wyatt Hayes ve Luca Haas ile IHOP'ta bir masada oturuyordu. Yeni transfer Luca, gözlüklerinin arkasından uykulu gözlerle bakıyordu. Dün gece çok mu içti, yoksa yeterince uyuyamadı mı? Wyatt
her zamanki neşeli haliyle görünüyordu. Ilya neredeyse hiç konuşmuyordu
ve birkaç dakikadır Harris'in omzunun üzerinden bir noktaya bakıyordu.

"Barrett'a mesaj attım ama cevap gelmedi," dedi Wyatt. "Şaşırtıcı değil, sanırım."

"Muhtemelen yorgundur," dedi Ilya yumuşak bir sesle. Kaşlarını kaldırarak Harris'e hızlıca bir bakış attı.

Harris kahve fincanına bakarak kızardı. Ilya nasıl her şeyi her zaman bilebiliyordu?

Garson, saçma sapan yemek yığınlarını getirdi. Hepsi
büyük kahvaltı menüleri sipariş etmişlerdi, Ilya hariç, o siyah kahve ve tost sipariş etmişti.

"Çocuklar bugün ne yapacak?" diye Wyatt Luca'ya sordu.

"Scooter kiralayacaktık ama dün geceden sonra bilemiyorum.
Herkes..."

"Blah?" diye önerdi
Harris. "Evet. Aynen
öyle."

"Chiron'un burada olmaması çok kötü," diye şaka yaptı Harris. "O herkesin moralini düzeltirdi."

Ilya başını kaldırdı, gözleri şok ve öfkeyle parlıyordu. "O zaman Chiron da *uçakta* olurdu. Ne oluyor lan, Harris? Çok korkardı!"

Harris ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Şu anda bir köpek yavrusu iyi olurdu."

Ilya, gözleri hala uyarı dolu bir şekilde, agresif bir şekilde tostunu ısırdı.
Harris konuyu değiştirdi. "En azından takım Cuma günü Ft. Lauderdale'e gitmek için otobüs buldu."

"Tanrıya şükür," diye onayladı Wyatt.

"Pazar günü yine uçağa binmemiz gerekiyor. Ottawa'ya geri dönmek için," diye hatırlattı Ilya.

Masada sessizlik hakimdi, korkuya alışkın olmayan adamların endişesiyle dolu bir sessizlik. Ya da en azından bu konuyu konuşmaya alışkın olmayanların.

Harris bir karar verdi. "Bugün eğlenmeliyiz."

Ilya burun kıvırdı. "Ne yaparak?"

"Bilmiyorum. Plaja gidelim. Mini golf oynayalım."

Ilya bu konuda bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama Wyatt onu kesip "Tabii. Ben varım. Evde oturup uçuş
daha iyidir."

Luca, Ilya'ya rehberlik etmesini bekler gibi baktı. Ilya içini çekti. "Tamam.

Evet.
Hadi sahilde uzanalım."

Luca gülümsedi ve bu onu yirmi yaşından daha genç gösterdi.
Ilya'ya tapıyordu ve bunu herkes biliyordu. "Ben de geliyorum."

Bu sefer Harris, Ilya'ya kaşlarını kaldırdı. Centaurs kaptanı, sessiz alaycılığını bir bakış ve tek bir cümle ile sonlandırdı: "Sence Barrett mayosunu yanına aldı mı?"

* * *

Troy, bir mil daha koşmak için kendini zorlarken spor ayakkabıları kumları dövüyordu. Güneş sıcaktı, hava nemliydi, ama koşmayı bırakmak istemiyordu. Henüz değil.

Böyle açık havada koşabilmek harika bir duyguydu. Güneşin göğsüne ve sırtına vurduğu sonsuz bir kumsalda. Terden sırılsıklam olan tişörtü şortunun belinden sarkmış, her adımda uyluğuna değiyordu.

Sonunda, ciğerleri daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, koşuyu yavaşlattı ve sonra yürümeye başladı. Oteli çok uzak olmayan bir mesafede görebiliyordu. Belinden tişörtünü çekip yüzünü sildi.

Düşünmeden duramıyordu. Harris'i. Uçağı. Yarın gece bir şekilde oynamaları gereken maçı.
yaklaşan eve dönüş uçuşu. Dallas Kent hakkında. Ryan Price hakkında. Troy'un kaç yıl boyunca kötü davranarak, öfke ve korkuyla dolu bir şekilde iyi kararlar alamadığını.

Ayrıca Harris'in orgazm olurken Troy'un adını o kadar yüksek sesle haykırmış olduğunu, Troy'un onu susturmak için çılgınca uğraştığını da düşündü. Ve Harris'in kollarında uyanmanın ne kadar harika bir his olduğunu. O sabah onu öylece bırakmamalıydı. Onunla konuşmalıydı. Harris muhtemelen bundan sonra onunla bir daha konuşmak istemeyecekti ve Troy onu suçlayamazdı.

Kuma sertçe oturdu ve annesini aradı. "Troy? Aman

Tanrım, az önce duydum..."

"Ben iyiyim. Bir şeyim yok. Korkutucuydu ama hepimiz iyiyiz."

"İyi misin? Sesin biraz boğuk geliyor."

"Koşuyu yeni bitirdim."

"Oh."

Troy dizlerini kendine doğru çekti ve gözlerini okyanusa dikti. "Özür dilerim. Neredesin? Seni uyandırdım mı?"

"Yeni Zelanda'dayım. Auckland. Dün geldim. Burada saat sabah altı civarı, endişelenme."

Yeni Zelanda. Tanrım. Troy, annesinin ne kadar uzakta olduğunu ve onu ne kadar çok yanında istediğini aniden fark etti.

"Seni özledim," dedi, hissettiği kadar yıkılmış bir sesle.

"Ah, canım. Benim için cesur davranmana gerek yok. Travma geçirmiş olmalısın."

"O değil." Troy nefes verdi. "Bilmiyorum, muhtemelen kısmen öyle. Ama her şey. Sürekli her şeyi mahvediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Her şeyi mahvediyorum."

O nazikçe güldü. "Bu kelimeyi daha önce duymuştum. Anlat bana."

Troy bunu yapabileceğinden emin değildi. Ona *her şeyi* anlatmadan yapamazdı. Ve annesine açılmak istiyorsa, bunun böyle olmasını istemiyordu.

Ama lanet olsun. Dün neredeyse ölmüştü. Annesi hiç bilmeden ölebilirdi ve nedense bu düşünceden nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldı.

Ve tamamen farklı bir yöne gitti.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Dallas gibi. Ona kötü bir şey olmadı. Onun kurbanlarını düşünmeden edemiyorum ve kimse umursamıyor gibi görünüyor. O, Haftanın Oyuncusu seçildi! Yani... Yapabileceğim bir şey var mı bilmiyorum, ama belki vardır."

Annem bir an sessiz kaldı, sonra "Bu çok ağır bir yük" dedi.

"Yani, hiçbir şeye tanık olmadım, ama bunun tek nedeni yeterince dikkat etmemiş olmamdı. Dikkat etmeliydim. Onu durdurabilirdim. Yapabilirdim..."

"Öncelikle, ne demek istediğini ve neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ama Troy, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? O kadınlara saldıran Dallas'tı. Kötü adam Dallas'tı."

"O benim en iyi arkadaşımdı."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Üzgünüm."

"Sadece... daha iyi olmak istiyorum. Kendimle gurur duymak istiyorum. Saygı duyulacak biri olmak istiyorum."

"Hokeyde fena değilsin."

Troy homurdandı. "Biliyorum. Ama bu yeterli değil."

"Dallas konusunda yapabileceğin pek bir şey yok. Kurbanlarının hiçbiri suç duyurusunda bulunmuyor ve senin de dediğin gibi, sen tanık değilsin. Ama başka şekillerde yardımcı olabilirsin."

"Ne gibi?" Tanrım, Troy her şeyi yapardı. "Ne gibi yollar?"

"Aklıma gelenler şunlar, unutma, burada sabahın *çok* erken saatleri, ama cinsel saldırı kurbanlarına yardım eden hayır kurumlarına bağış yapabilirsin. Sosyal medyayı kullanarak bu kuruluşları tanıtabilir ve kurbanlara genel destek sağlayabilirsin."

"Tamam. Evet, bunu yapabilirim." Troy heyecanlanmaya başlamıştı. "Başka ne var?" "Daha dikkatli ol. Neredeyse otuz yıl boyunca babanla birlikteydim, bu yüzden birini pembe gözlüklerle görmek ve kötü davranışları görmezden gelmek konusunda her şeyi bilirim. Artık kiminle vakit geçireceğime daha dikkat ediyorum."

Troy, bu konuda zaten bir adım önde olduğunu umuyordu. "Burada yeni arkadaşlar edindim. Sayılır. İyi çocuklar. *Daha iyi* çocuklar."

"Sen kadınlarla da arkadaş olabilirsin Troy. Bunu unutma." Troy kızardı. "Biliyorum. Sadece çoğunlukla erkeklerle takılıyorum."

"Bu, değiştirmeye değer bir şey olabilir."

Troy takım arkadaşlarıyla arkadaşlık kurmakta pek başarılı olmadığı için, bunu söylemek yapmaktan daha kolay görünüyordu ama bu dikkate alınması gereken bir şeydi. Bunu ödev listesine ekleyecekti. "Tamam."

“Zaten daha iyi hissediyormuşsun gibi geliyor.”

"Öyle. Teşekkürler." Halka açık bir plajda ağlamaya başlamadan önce telefonu kapatmaya karar verdi. "Gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum." "Hoşça kal anne."

Annesinin kendisine önerdiği her şeyi birkaç dakika boyunca düşündü. Fiziksel olarak kendini geliştirmek söz konusu olduğunda, hiç zorlu çalışmalardan çekinmemişti. Artık geri kalanını geliştirmek için cesur olma zamanı gelmişti.

* * *

Harris her şeyden önce bir profesyoneldi ve takıma erişimini NHL yıldızlarını gözetlemek için asla kullanmazdı.

Ama.

O anda, çok formda, çok çekici hokey oyuncularıyla çevrili bir plajda bulunuyordu ve bunların çoğu sadece yüzme

mayo giyiyordu. Bu çok da kötü bir durum değildi.

Plaj gezisi IHOP kahvaltısından daha popüler olmuştu ve Ottawa Centaurs'un yaklaşık bir düzine üyesi, gürültülü ve neşeli bir grup halinde kumda toplanmıştı. Onların kahkahalarını duymak ve neredeyse rahatlamış gibi görünmelerini görmek güzeldi.

Harris, tişört giyen tek kişiydi, ama o da bir atlet tişörtüydü, bu yüzden neredeyse çıplak gibi hissediyordu. Bood ve Dykstra ile frizbi oynuyordu, bu da aslında iyi olduğu bir fiziksel aktiviteydi.

Dün gece de iyi olduğu başka bir fiziksel aktiviteye katılmıştı, bu yüzden son zamanlarda gerçekten formda olduğu bir dönem geçiriyordu. Neredeyse bir dekatloncu gibiydi.

Kendi ölümcül hastalığıyla yüzleşmek zorunda kalan normal bir adam gibi gününü geçirmeye çalışıyordu, kendi ölümcül hastalığıyla yüzleşip Troy Barrett'la kaçan bir adam gibi değil. Bu zordu çünkü Troy'un adını nefes nefese söylediği sesi sürekli kulağında çınlıyordu. Harris'in bileğini nazikçe okşadığı anlar. Harris'in ensesine verdiği ilk dikkatli, değerli öpücükler.

Ve, oops. Frisbee'yi kaçırdı.

"Benim hatam." Birkaç metre arkasına düşen frizbiyi koşarak yakaladı. Onu yerden aldı ve ayağa kalktığında, onu kumlara düşürmesine neden olacak bir şey gördü.

Troy Barrett. Gömleksiz ve terli. Harris'e doğru yürüyordu.

"Oh. Selam," dedi Troy, yaklaştığında. Etrafında eğlenen takım arkadaşlarına bir göz attı. "Neler oluyor? Plaj partisi mi?"

"Plaj," dedi Harris zayıf bir sesle. Elinden gelenin en iyisi buydu. Troy'u daha önce çıplak göğüslü olarak görmemişti ve vay canına. Tamamen yeni bir deneyimdi.

Gözleri, Troy'un pürüzsüz, heykel gibi göğüs kasları ve koyu renkli meme uçları ile geniş göğsünden, altı paket karın kaslarının çıkıntıları ve şortunun bel kısmına kaybolan koyu renkli kıl izine doğru kaydı.

Troy okyanusa doğru baktı. "Yüzmeliyim. Berbat durumdayım."

"Evet." Troy'un parlak tenine, uyluklarına, baldırlarına ve ön kollarında kum yapışmıştı. Boynunda da biraz vardı. Harris, pratikte bunun korkunç olacağını biliyordu, ama hepsini yalamak istiyordu.

Sonra Troy çoraplarını ve spor ayakkabılarını çıkarıp, belinden çıkardığı tişörtle birlikte bir yığın halinde bıraktı. "Gelmek ister misin?"

"Uh." Dalgalar gerçekten davetkar görünüyordu ve Harris
en son ne zaman okyanusta yüzdüğünü hatırlamıyordu, ama aynı zamanda almak da istemiyordu.

gömleğini çıkardı.

Vücudundan ya da başka bir şeyden utanmıyordu. Elbette, etrafındaki Adonisler kadar iyi durumda değildi, ama bu onu pek rahatsız etmiyordu. Troy'un görmesini istemediği şeyler vardı. Harris'in şu anda cevaplamak istemediği sorulara yol açacak şeyler.

Troy, şortu kaslı kıçına yapışmış halde dalgalara doğru yürümeye başlamıştı bile. "Siktir et," diye mırıldandı Harris ve onu takip etti. Gömleğini çıkarmayacaktı. Kururdu.

Su ılık ve harikaydı, Harris ilk dalga üzerine çöktüğünde, neredeyse onu devirecekti, gülerek. Troy mükemmel bir şekilde bir sonraki dalgaya daldı. Suyun yüzeyine çıktığında başını salladı,
su damlalarını güneş ışığına doğru fırlattı.

Bir sonraki dalga Harris'i devirdi, ama bunun tek nedeni o anda bacaklarının jöle gibi olmasıydı.

"İyi misin?" diye sordu Troy. Ona doğru yürüdü ve güçlü eliyle Harris'in pazısını kavradı.

Harris birkaç kez öksürdü ve tuzlu suyun tadına yüzünü buruşturdu. "İyiyim. Teşekkürler." Troy'un omzuna elini koyduğunu ve dengesi için onu kullandığını fark etti. Risk aldı ve biraz baştan çıkarıcı bir şekilde, "Kahramanım kahramanım."

Troy'un gözlerinde bir şey parladı — heyecan mı? korku mu? — ve sonra geri adım attı. "Köpekbalıklarına dikkat et."

"Endişelenmen gereken köpekbalıkları değil. Portekiz savaş gemisi."

"Ne?"

"Deniz anası. İğneleri ölümcüldür ve yüz fitten fazla uzayabilirler!"

Troy vücudunun etrafındaki suya baktı. "Burada da var mı?"

"Evet. Bazen."

Troy ona sert bir bakış attı. "Neden böyle bir şey söyledin dostum?"

Harris güldü. "Üzgünüm. Yani, bence onlar daha çok Güney Florida'ya özgü bir şey."

"O zaman neden bahsettin ki? Tanrım, şimdi başka hiçbir şey düşünemiyorum." Troy denizlere dikkatle baktı ve Harris, Troy'un baldırının arkasını ayak parmağıyla nazikçe okşamaya dayanamadı.

Onun sevincine, bu hareket Troy'u *çığlık* attırdı.

"Siktir! Ne oluyor lan? Sen mi yaptın?"

Harris gülmekten cevap veremedi.

"Siktir *git*." Sonra Troy Harris'e saldırdı ve ikisi de sığ suyun altındaki kuma sertçe düştüler. Harris hala gülerek oturdu, Troy ise onun bacaklarının arasında diz çöktü. Troy da gülüyordu, gerçekten gülüyordu, gözleri kırışmış, saçlarından ve burnunun ucundan su damlıyordu.

Harris'in kendisine bakışını fark edince gülmeyi kesti.
Birkaç saniye boyunca, ikisi de nefes nefese, birbirlerinin gözlerine baktılar. Troy'un burada, herkesin önünde, takımının yarısının önünde onu öpmeyeceği açıktı, ama lanet olsun. Belki de öpmek istiyordu?

Bunun yerine, Troy şakacı bir şekilde Harris'in yüzüne su sıçrattı ve ayağa kalktı. Harris'e elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. Troy'un bakışlarında kesinlikle bir sıcaklık vardı, ama Harris bu bakışlara dalmadan önce Troy başka yere baktı.

Evet, kesinlikle daha sonra konuşacakları bazı şeyler vardı.

* * *

Troy, o gece otel odasına döndüğünde yorgun, hafif güneş yanığı ve biraz da sarhoştu.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, çok eğlenceli ve dinlendirici bir gün olmuştu. Ilya, Troy'a herkesin plaja gitmesinin Harris'in fikri olduğunu söylemişti. Troy buna şaşırmamıştı.

Öğleden sonra, neredeyse tüm oyuncular ve koçların ve diğer personelin çoğu eğlenceye katılmıştı. Saat altı olduğunda, Bood bir Meksika restoranında bir grup masa ayırttığını duyurdu, böylece parti oraya taşındı.

Günün tek stresli yanı, Troy'un Harris'e açıkça bakmaktan kendini alıkoymak için verdiği mücadeleydi. Özellikle okyanusta onu öpmek için kendini zor tuttuğundan beri, ondan biraz uzak durmaya çalışıyordu. Sırılsıklam ve gülerek, güneşin gözlerindeki yeşil tonları vurguladığı haliyle çok sevimli görünüyordu. Islak tişörtü göğsüne yapışmıştı ve Troy göğüs kıllarının ve sert
meme uçlarının kumaşa bastırıldığını görmüştü.

Troy, restoranda Harris ile aynı masaya oturmamıştı, ama ona sürekli bakışlar atıyordu. Onun neşeli sesini duyabiliyordu ve
Yemek boyunca saçma sapan kahkahalar atıyordu ve diğerleri onun şakalarına güldüklerinde biraz kıskançlık duyuyordu.

Tanrım, Troy bu adama çok aşıktı.

Bu gece kendi odasında kalmaya kararlıydı. Koridorun sonundaki Harris'in odasından gelen çekiciliği hissedebiliyordu, ama buna direnecekti. Harris, Troy'dan çok, çok, *çok* daha iyi birini hak ediyordu.

Bu, Troy'a resmi bir Instagram hesabı açma planını hatırlattı, bu sefer gerçekten. Cevaplarda hakaretler alacağını biliyordu, özellikle de cinsel saldırı kurbanlarını destekleyen paylaşımlar yaparsa, ama siktir et. Bununla başa çıkabilirdi. Büyük resimde bakıldığında, bu çok küçük bir rahatsızlıktı.

O küçük mavi onay işaretlerinden birini nasıl alabileceğini merak etti. Harris biliyordu. Ona mesaj atıp sorabilirdi. Ya da odasına gidip ona sorabilirdi... Hayır.

Troy bunu kendi başına çözebilirdi.

Doğrulama işlemiyle ilgili bir eğitim videosunu izlemeye başlamış ve birkaç dakika geçmişti ki kapısı çalındı.

Kapıyı açtı, Harris olmasın diye umuyordu, ama aynı zamanda Harris olmasını da çok istiyordu.

Kapıyı açtığında karşısındaki Harris'ti.

"Merhaba. Rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır." Troy, sağduyusuna aykırı olarak Harris'i otel odasına aldı. Kapı kapandığında Troy kapıya yaslandı. "Ne var?"

"Sanırım konuşmalıyız, belki."

Troy*, ne hakkında olduğunu* sormak için yeterince pislik değildi, bu yüzden sadece başını salladı. "Tamam." Yüzünde hiçbir ifade göstermeye çalıştı, kalbinin nasıl çarptığını ya da Harris'i kollarına almak istediğini belli etmedi.

"Dün geceki olay," dedi Harris gergin bir gülümsemeyle. "İlk seferin miydi? Bir erkekle, yani?"

Troy, Harris'i öpmüş, onunla sevişmiş ve bütün gece onu kollarında tutmuş olmasına rağmen, yine de itiraf etmesini sağlamak zorunda kaldı. "Hayır."

Harris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Tamam. Peki, şey..."

Troy odayı geçip yatağa oturdu. "Ben geyim." Bir an sessiz kaldı. Harris hiçbir şey söylemedi, sadece önünde durup
sabırla bekledi. "Bir erkek arkadaşım vardı. Neredeyse iki yıl boyunca gizlice birlikteydik."

"Oh. Tanrım, çok zor olmalı."

"Öyleydi, sanırım. Ama ikimiz de açığa çıkmak istemiyorduk, bu yüzden işe yaradı. En azından öyle olduğunu sanıyordum. Ama sonra beni terk etti ve şimdi o..." Troy iç geçirdi. "Sanırım sana söyleyebilirim. Adrian Dela Cruz'du."

Harris'in ağzı açık kaldı. "Bekle. *Ne?*" "Evet."

"*Oyuncu* mu?"

"Evet."

"Ama ne zaman çıkıyordunuz? Çünkü Instagram gönderisinde Justin Green ile aylardır birlikte olduğunu söylediğini sanıyordum. Nişanlandılar!"

"Kasım ayında benden ayrıldı. Yani, evet. Gerisini sen hesapla."

Harris yanına oturdu ve elini koluna koydu. "Ah, Troy. Üzgünüm."

Troy boğazını temizledi. Adrian hakkında daha önce kimseyle konuşmamıştı. "O gönderiyi görmek çok kötüydü. Ona aşıktım, sanıyordum. Yani, hala öyle olduğumu düşünüyorum."

Harris elini tuttu ve başparmağıyla Troy'un parmak eklemlerini ovuşturdu. "Kahretsin. O gönderiyi gördüğümde çok heyecanlanmıştım. Onun için çok mutlu olmuştum. Onun tam bir pislik olduğunu bilmiyordum."

Troy homurdandı. "Daha iyi birini buldu. Neden şaşırdığımı bilmiyorum."

Harris ona sert bir bakış attı. "Öyle söyleme."

Başparmağı hala Troy'un parmak eklemlerini okşuyordu, sabit ve yatıştırıcı bir şekilde. "Eğer isterse, onun için açılmayı düşünüyordum," dedi Troy sessizce. Bu, aslında kendine bile itiraf etmediği, sesli olarak söylemediği bir şeydi. Bunu sadece Adrian'ın kollarında, kilitli bir kapının arkasında kilitli bir kapının güvenliği arkasında, ama o nadir, mükemmel anlarda Troy cesur hissetmişti.

"Onun hakkında konuşabileceğin insanlar var mı?" diye sordu Harris sessizce.

"Hayır. Onu kimseye anlatmadım."

Harris'in başparmağı hareketsiz kaldı. "Kırık bir kalple tek başına mı başa çıkmaya çalışıyorsun?"

Troy omzunu silkti.

Harris elini sıktı. "Ah, Troy. Tanrım, son birkaç ayın çok zor geçmiş."

Troy, Harris'in sıcak gözlerine baktı ve küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Her şey o kadar da kötü değildi."

Harris'in yanıt olarak verdiği gülümseme o kadar tatlıydı ki, Troy onu öpmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Omuzlarını düzeltti. "Evet, bu benim ilk seferim değildi, o yüzden endişelenme. Ve açıkçası ikimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı."

her şeyden sonra... Önemli bir şey değil."

Harris elini bıraktı ve gülümsemesi kayboldu. "Anladım. Sadece uygun olduğu için."

Troy, Harris'in anladığını duyunca rahatlamalıydı, ama elini geri çekmek istedi. Bunun yerine başını salladı ve "Aynen öyle. Yanlış anlama, çok hoşuma gitti, ama bunun gerçekte olduğundan daha fazla bir anlamı olduğunu düşünmüyorum." dedi. *Lütfen bunun daha fazla bir anlamı olduğunu söyle.*

"Doğru," dedi Harris. Güldü, ama zoraki bir gülümsemeydi. "Ben de öyle."

Troy ayağa kalktı, çünkü Harris'e yakın olmak, özellikle de yatakta, çok fazlaydı. "O zaman, yatmalıyım galiba. Yarın maç günü."

"Evet. Tamam." Harris ayağa kalktı ve Troy onun incindiğini anlayabilirdi. Kalmak mı istiyordu? Onunla bir tur daha mı oynamak istiyordu? Belki bu sefer kıyafetleri çıkmış halde mi? Tanrım, Troy onu yatağa atıp onu mahvetmek istiyordu. Ya da belki de bütün gece onu kucaklayıp kokusunu içmek istiyordu.

"İyi geceler," dedi Harris. Bir eli kapı kolundaydı, ama Troy'un onu durdurmasını umuyormuş gibi, Troy'a dönmüştü.

"İyi geceler," dedi Troy ve arkasını döndü. Kapı açıldı ve arkasında kapandı.

On Altıncı Bölüm

Troy, en azından Ryan Price'ın uçakta her zaman olduğu kadar kötü göründüğünden emindi. Tüm vücudu, zar zor kontrol altında tutabildiği yoğun bir panik duygusuyla sarmalanmıştı.

Neyse ki, etrafındaki takım arkadaşlarının solgun yüzleri ve beyaz parmak eklemlerine bakılırsa

, herkes kendi iç savaşıyla mücadele ediyordu, bu yüzden Troy bu konuda çok utanç duymuyordu.

Uçak henüz kalkmamıştı bile. Kapı kapanmıştı ve herkes çoktan gerginleşmişti.

Florida'daki maçlar harika geçmemişti, ama göz önüne alındığında fena da değildi. Tampa'ya 3-2, Florida'ya ise 2-1 yenilmişlerdi, yani insanların beklediği gibi büyük farkla yenilgiler değildi. Troy, Harris'in izin günlerinde eğlenmeleri konusunda ısrarının takımın moralini yükseltmeye yardımcı olduğunu düşünüyordu.

Ama şu anda bunun bir faydası yoktu. Birkaç gün önce alevlere teslim olan ölüm tuzağına tıpkı o gibi bir tuzağa hapsolmuşken fayda yoktu.

Uçaktaki sessizlik ürkütücüydü; sohbet ve kahkahanın yokluğu gerginliği daha da artırıyordu. Uçak pistte hızlanarak kalkışa hazırlanırken, Troy boğazındaki yumruyu yutuyordu.

Yalnız oturuyordu. Harris'in yanında oturmak istiyordu, ama bu sadece kötü alışkanlıklarına geri dönmesine neden olacaktı. Harris yakınında olsaydı, şu anda onun elini tutuyor olacağını biliyordu.

Ilya da koridorun karşısında tek başına oturuyordu. Başı eğik, gözleri kapalıydı ve Troy, onun çarpışma pozisyonuna önceden hazırlandığını düşündü. Sonra dudaklarının hareket ettiğini, sessizce kelimeler oluşturduğunu fark etti ve onun dua ettiğini anladı.

Garip. Ilya'nın boynunda o haçı taktığını biliyordu, ama onu dindar bir adam olarak görmemişti. Troy, dua edeceksen şimdi tam zamanı olduğunu düşündü.

Sadece bizi eve sağ salim götür, diye kimseye özel olarak söylemeden düşündü. Kendi tembel versiyonundaki dua.

İstatistiksel olarak, iki

ama yarım saatlik uçuştan sonra, Troy'un kasları gergin duruşundan dolayı ağrımaya başlamıştı. Ilya'ya baktı.

ve onu pencereden dışarıya dikkatle bakarken gördüm, sanki motorun bozulmadığından emin olmak için onu izliyormuş gibi.
endişeli Ilya Rozanov'da rahatsız edici bir şey vardı.

Troy gözlerini kapattı, başını geriye yasladı ve keşke bir çeşit uyku hapı alsaydım diye düşündü. Bu akıllıca olurdu. Almadığı için, hoş bir şey düşünmeye çalıştı.

Harris hakkında fanteziler kurmamak için *gerçekten* çok uğraşıyordu, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir ve kafasındaki seksi görüntüler dikkatini dağıtmak için son derece etkiliydi.

Bu yüzden, Harris'in Troy'un testislerini yalarken yumuşak sakalını okşadığı hoş bir hayal dünyasına daldı. Bu senaryoda Harris'i gerçekten görebiliyordu ve ikisi de kıyafetlerini çıkarmışlardı. Kahretsin, keşke o tek ve tek buluşma için en azından çıplak olsalardı.

Troy onu çok fazla seviyordu. Ona *açılmıştı*. Belki çok geri kalmış bir şekilde, önce onunla seks yaptıktan sonra eşcinsel olduğunu söylemişti, ama Adrian'a da öyle söylemişti.

"Pekala millet. Hikaye zamanı."

Harris'in son derece güçlü sesini duyunca Troy'un gözleri birden açıldı. Uçağın ortasındaki koridorda duruyordu ve sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi herkese gülümsüyordu. "Kız kardeşim Anna'nın kocasıyla ilk randevusunu size anlatmış mıydım?"

"Hayır!" diye bağırdı biri.

"Evet!"

"Yine de anlat!"

"Tamam, Anna aylardır Mike adındaki bu çocuğa aşıktı. Şimdi size onun çok iyi bir çocuk olduğunu ve hepimizin onu sevdiğini söyleyebilirim, ama o zamanlar tek bildiğim, o gece ailemizin kamyonetini alamamış olmamın sebebinin o olduğu idi."

Zaten bazıları dağınık bir şekilde kıkırdıyordu. Troy, Harris'in uçaktaki herkesin dikkatini çektiğine emindi. Hatta konuşurken dönerek uçağın ön tarafındaki herkesin de onu duyabildiğinden emin oldu.

"Anna ve ben pek kavga etmezdik, ama o gece kavga çok şiddetli oldu. Bir partiye davet edilmiştim ve coğrafya dersimdeki çok sevimli bir çocuğa arabayla götürmeyi teklif etmiştim, bu yüzden o kamyonete ihtiyacım vardı."

Harris'in NHL oyuncularının önünde *sevimli çocuk* demesi Troy'un kalbini hızla attırdı.

Hikaye devam etti ve herkes Harris'in her sözünü dikkatle dinledi. Troy, hayatından endişe duymasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı koltuğunun kenarında oturduğunu fark etti. Ilya bile gülümsüyor ve gülüyordu ve Harris, Anna'nın o gece kamyoneti kazandığını ve Harris'in coğrafya dersindeki sevimli çocuğu tavlayamadığını söylediğinde Troy ile birlikte inledi.

“Anna, erkek arkadaşını yolcu koltuğuna oturtmuş, sinemaya doğru gidiyorlar, konuşuyorlar ve flört ediyorlar. Erkek arkadaşı, Anna'ya garip bir ses duyup duymadığını soruyor. Belki de kamyonette bir sorun vardır diye. İkisi de birkaç saniye sessiz kalıyor ve hiçbir şey duymuyorlar, bu yüzden erkek arkadaşı hayal gördüğüne karar veriyor
"

"Harris," diye uyardı Ilya, "eğer bu hikaye lanet olası bir aracın bozulmasıyla ilgiliyse..."

"Değil! Söz veriyorum. Tamam, biraz daha sürerler ve bu sefer Anna bir ses duyar. Garip bir cızırtılı ses gibi. Ama sonra ses kesilir. Kamyonet sorunsuzca sürmektedir, herhangi bir sorun yok gibi görünmektedir. Uyarı ışığı falan da yanmamıştır. Bu yüzden
park yerine çekiyor çünkü kabinin arka kısmını kontrol etmek istiyor ve Mike'ın koltuğunun arkasına baktığında bir *kokarca* görüyor."

"Hayır!" diye bağırdı biri.

"Yemin ederim."

"Skunk'ı oraya sen mi koydun? Kamyoneti aldığın için intikam almak için mi?"

"Ben koymadım!" Harris güldü. "Ama o hala bana inanmıyor. Şimdi, uzun zamandır hoşlandığı adamla randevusu var ve arkada lanet bir kokarca var, bu da açıkça tehlikeli bir durum çünkü
onu, bilirsin, patlatmadan çıkarmak zorundalar." "Ne
yaptılar lan?"

"Akıllıca davrandılar. Arabadan indiler, kapıları açık bıraktılar ve birkaç metre ötedeki kaldırıma oturdular. Sonunda kokarca kendi kendine gitti, kimseye zarar vermedi
ama işin komik yanı, Anna ve Mike o kaldırımda oturup kokarca beklerken ilk öpüşmelerini yaşadılar. Yani kokarca bir nevi çöpçatan oldu. Ama adamım, eve geldiğinde bana hala çok kızgındı."

"Bence sen yaptın," dedi Bood'un sesi olduğu kesin olan bir ses.

Harris ellerini kaldırdı. "Gerçekten ben yapmadım. Nasıl yapabilirdim ki, sprey sıkılmadan? Ama şunu söyleyeyim, o gece bir çocuğu etkilemek için araba süren ben olmadığım için mutluyum."

"O çocukla hiç birlikte oldun mu?" diye sordu Ilya, ki bu tam da Troy'un sormak istediği ama korkarak sormadığı soruydu.

"Evet. Birkaç gün sonra okuldan sonra McFlurry almaya gittik. Sonra onun yatak odasına gittik."

Birkaç kişi alkışladı ve ıslık çaldı, Harris eliyle onları susturdu. "*O kadar da* harika değildi."

Uçak kahkahalarla doldu. Ruh hali o kadar büyük bir değişim geçirmişti ki Harris hikayesine başlamıştı, çok şaşırtıcıydı. Ve gerçekten etkileyiciydi. Troy, hak etmediği bir gurur duydu.

"Başka kimlerin hikayesi var?" diye sordu Harris. Evan Dykstra'yı işaret etti. "D, senin bir milyon hikayen olduğunu biliyorum."

"Şey," dedi Dykstra yavaşça ayağa kalkarken, "madem felaket randevularından bahsediyoruz..."

Herkes alkışladı. Harris, Troy'un bakışını yakaladı ve ona göz kırptı. Troy, rahat ve doğal bir şekilde gülümsedi. Hayatında Harris yeterince olsaydı, her zaman gülümseyebileceğine emindi.

Sonunda, Ottawa'ya güvenli bir şekilde indiler ve uçaktaki herkes topluca rahat bir nefes aldı. Troy, piste indiğinde Harris'e yetişti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Herkesi rahatlatın. Ayağa kalkın ve siz de korkmamış gibi o hikayeyi anlatın."

Harris, soğuk kış havasına beyaz bir bulut üfledi. "Hepimiz koltuklarımızda gergin bir şekilde otururbut, çok uzun bir uçuş olacaktı. Ve, bilmiyorum. Düşündüm de, eğer hepimiz bir uçak kazasında öleceksek, o zaman zaten yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yapabileceğimiz sürece hayatın tadını çıkarsak iyi olur,
değil mi?"

"Sanırım."

Harris omzuyla ona çarptı. "Bu yolculuk berbat geçti, biliyorum, ama seninle eğlendim."

Troy'un içinde bir şey kabardı. Mutluluk, sanırım. "Ben de."

* * *

"Vay canına."

Gen bilgisayarından başını kaldırmadı. "Ne?"

"Troy Barrett'ın artık bir Instagram hesabı var ve, şey... Bir bakmalısın."

"Tamam," dedi yavaşça ve Harris'in telefonunu almak için elini uzattı. Harris ofisin diğer ucuna yürüdü ve telefonu ona uzattı.

Troy'un ilk birkaç gönderisine baktıktan sonra "Vay canına!" dedi.

TroyBarrett17'nin biyografisi net bir mesaj veriyordu: *Ottawa Centaurs'un NHL oyuncusu.*
Cinsel saldırı mağdurlarına inanıyorum.

Şu ana kadar üç gönderi paylaşmıştı. En sonuncusu, ulusal bir kuruluşun zaman çizelgesinden aldığı cinsel saldırı ile ilgili bazı istatistikleri içeren bir infografikti (Harris, bunu doğru bir şekilde kaynak gösterip insanları onları takip etmeye teşvik ettiğini görmekten memnun oldu). İkinci gönderi, telefon numaralarını ve web sitelerini listeleyen bir grafikti.
cinsel saldırı mağdurlarına yardım eden kuruluşlar. İlk gönderi, takım spor salonunda çekilmiş bir selfie idi. Troy'un yüzü kızarmış, saçları terden ıslanmıştı. Gri tişörtünün üst kısmında da ter lekeleri görünüyordu. Neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse.

Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: *Sıkı çalışıyoruz. Her zaman gelişme için yer vardır*.

Bu sadece Troy'un fiziksel kondisyonu ve buz üstündeki performansını ifade ediyor *olabilirdi*, ama Harris Troy'un bunu kastetmediğini düşündü. En azından tamamen değil.

"O dalga geçmiyor," dedi Gen. "Etkilendim."

"Evet," dedi Harris uzak bir şekilde, hala Troy'un selfiesine bakarak. O da etkilenmişti. Etkilenmiş, şaşırmış, gurur duymuş ve biraz da hayran kalmıştı.

Ayrıca, Troy bu selfienin ne kadar çekici olduğunu biliyor muydu? Biliyor olmalı, değil mi? "Yanıtlar nasıl?" diye sordu Gen. "Henüz takipçisi var mı?"

"Şu ana kadar beş binden fazla takipçisi var," dedi Harris. O,
takip düğmesine bastıktan sonra her gönderideki yanıtları kaydırdı. Yanıtların çoğu olumluydu, bazıları onu Instagram'a hoş geldin diyerek hayranları olarak desteklerini gösteriyordu. Birkaç kişi son iki gönderisini açıkça destekliyordu. Ve birkaç pislik herif, Troy'un kendilerine onu doğrudan yerden yere vurmak için bir yer vermiş olmasından memnun görünüyordu. Olumsuz yanıtların bazıları Dallas Kent'i bile etiketlemişti.
Tanrım.

"Peki," dedi Harris, sandalyesine yaslanarak, "şimdi onun gönderilerini tanıtma zamanı." Parmaklarını çatırdatarak gösteriş yaptı, sonra işe koyuldu.

İki gün önce Florida gezisinden döndüklerinden beri Troy ile konuşmamıştı, ancak dostane bir şekilde ayrılmışlardı. Harris, Troy'un da takımdaki herkes gibi o yolculuktan sonra biraz yalnız kalmak istediğini varsaymıştı.

Troy'u anlamak çok zordu. Harris'e, aralarındaki ilişkinin hiçbir anlamı olmadığını açıkça söylemişti. Ama Harris, Troy'un birlikte olduğu tek erkeğin eski erkek arkadaşı Adrian olduğu izlenimini de edinmişti. Bu da Harris için, aralarındaki ilişkinin *bir anlamı* olduğu anlamına geliyordu.

Harris için bir anlam ifade etmişti. Çok sayıda ilişki yaşamıştı — kulüplerde, partilerde veya internette tanıştığı erkeklerle — ve genellikle bunlardan zevk alırdı. Yeni insanlarla tanışmayı severdi, ne kadar kısa süreli olursa olsun, ve seksten hoşlanırdı. İnsanları rahatlatmayı ve mutlu etmeyi severdi ve seksin birçok insanı mutlu ettiğini keşfetmişti.

Troy ile olan karşılaşması erotik bir efsane değildi — kıyafetlerini bile çıkarmamışlardı ve gerçek bir beceri de yoktu. Sadece yakıcı, kontrolsüz bir ihtiyaç ve çaresizlikti ve Harris daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Ve o öpücükler. Vay canına. Troy, yastık gibi dudaklarını nasıl kullanacağını biliyordu. Harris, onun dudaklarında harika hissettireceğine bahse girerdi...

"Rozanov dün antrenmana neden gelmedi?" diye sordu Gen.

Harris, iş arkadaşının sesini takip ederek gerçek dünyaya geri döndüğünde gözlerini kırptı. "Ha?"

"Ilya antrenmana gelmedi. Bu onun için alışılmadık bir durum. Bu isteğe bağlı bir antrenman değildi ve terapiye de gitmiyordu. Sence hasta mıdır?"

Ilya, uçak kazasından beri biraz tuhaf görünüyordu. Aslında herkes öyleydi, ama Ilya her zaman soğukkanlı ve sakin biriydi, bu yüzden endişesi daha belirgindi. "Bilmiyorum."

"Umarım bu gece oynar. O oynamazsa Admirals bizi yerden siler." Boynunu çevirip gerdi. "Her halükarda bizi mahvedecekler, ama Rozanov olmazsa durum daha da kötü olur."

"Seni şaşırtabilirler."

Gen homurdandı. "Bu takım beni ne zaman şaşırttı ki?"

* * *

Soyunma odasındaki hava ağırdı. Centaurlar, üç maçın ikisini kaybettikleri zorlu ve hayal kırıklığı yaratan deplasman turundan yeni dönmüşlerdi ve şimdi Doğu'nun en iyi takımı olan New York Admirals ile karşılaşmak üzereydiler.

Sanki çoktan kaybetmişler gibi hissediyorlardı.

Koç Wiebe içeri girip oyuncuları motive etmeye çalıştı. Troy, onun iyi bir koç olduğuna karar vermişti. Çok fazla deneyimi yoktu, ama her an oyuncularının neye ihtiyacı olduğunu iyi anlıyordu. Ayrıca nazikti, ki bazıları bunu bir hokey koçunda bir kusur olarak görebilirdi. Troy da kısa bir süre önce böyle düşünüyor olabilirdi, ama Koç Wiebe'yi çok seviyordu ve onun için kazanmak istiyordu.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Koç ayrıldıktan sonra ortam biraz neşelendi.

. Toronto'da, Guardians'ın soyunma odası maçlardan önce her zaman gürültülü ve genellikle agresifti. Oyuncular arasında her zaman kazanacakları varsayımı vardı. Bundan daha azı kabul edilemezdi. Burada, Ottawa'da, soyunma odasındaki enerji daha çok
muhtemelen kazanamayacaklarını, ama belki de kendilerini tamamen rezil etmeyeceklerini kabul ediyor gibiydiler.

Bu çok sinir bozucuydu.

"Herkes dinlesin."

Troy başını kaldırdı ve Ilya'nın odanın ortasında durduğunu görünce şaşırdı. odanın ortasında durduğunu görünce şaşırdı. Takım kaptanıydı, ama konuşma yapmayı seven biri değildi. "New York Admirals bizden daha iyi bir takım değil."

Alaycı sesler ve kahkahalar duyuldu. Ilya onları susturdu. "*Değiller*. Onların Scott Hunter'ı var, bizim ise *ben* varım. Onların Tommy Andersson'u var, iyi bir kaleci. Genç, yetenekli, evet. Bizim Wyatt Hayes'imiz var, *harika* bir kaleci." Wyatt'a gülümsedi. "Yaşlı, yetenekli."

Odadaki bazı kişiler coşkuyla bağırıp alkışladı.

"Deneyimli," diye Wyatt neşeyle onu düzeltti.

"Onların Carter Vaughan'ı var, Hunter'ın sağ kolu ve ligin en iyi forvetlerinden biri. Bizim Zane Boodram *ve* Troy Barrett var." Ilya kollarını uzattı. "Benim *iki* elim var. Scott'ın solunda kim var?
Kimse onun adını biliyor mu?"

Luca Haas, New York'un en iyi sol kanat forvetinin adını vermek istiyor gibi görünüyordu, ancak akıllıca ağzını kapalı tuttu.

"New York'ta Matti Jalo var, ama bizim Evan Dykstra ve Nick Chouinard var." Daha fazla tezahürat. Ilya her isim söylediğinde sopalar yere vurularak ritim tutuluyordu. "Boyle, Holmberg, LaPointe ve Young var."

Odadaki her oyuncunun adını saymaya devam etti, bazen onlar hakkında özellikle etkileyici olan bir şey ekledi. "Kaybetmekten bıktım artık

. Yeter. Bu gece bu maçı kazanacağız ve kazanmaya devam edeceğiz. Bu lanet olası arenadaki her koltuğu dolduracağız. *Herkesi* şaşırtacağız ve playofflara gideceğiz
Bu yıl. Gelecek yıl değil. Gelecekte değil. *Bu lanet olası yıl.*"

Herkes onaylayarak bağırdı. Troy şaşkına dönmüştü. Tam da aradığı enerji buydu.

"Birlikte bir şey yaşadık," dedi Ilya, daha ciddi bir şekilde. "Çok korkutucuydu. Ama hayattayız. Hepimiz hayattayız ve bir saniye daha boşa harcamaya niyetim yok. Hadi gidelim."

"Haklısın Roz!" diye bağırdı Dykstra, alkışlar ve sopaların gürültüsünün üstüne.

"Tabii ki evet," diye onayladı Bood. "Hadi Admirals'ı mahvedelim!"

* * *

Troy, maçı başlatmak için puck drop için eğildi. Tekrar düzenli olarak üst sırada sağ kanat oynuyordu ve orada kalacağından emin olacaktı.

New York'un sol kanat oyuncusuyla karşı karşıyaydı ve aslında onun kim olduğunu biliyordu, ama Ilya ona ilham vermişti.

"Merhaba. Ben Troy. Adın ne?"

Adam, Cale Wagner, gözlerini kısarak "Siktir git" dedi.

"Güzel isim. Hoş."

"Senin boktan takımına karşı oynamak zorunda kalmamızın ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

"Kaybettiğinizde daha da utanç verici olacak."

Puck düştü ve oyun Wagner'ın Troy'u devirmeye çalışmasıyla başladı. Ancak Troy çok hızlıydı ve Ilya face-off'u kazandığı için çoktan Admirals'ın bölgesine doğru hücum ediyordu.

İlk ve ikinci devrede gol olmadı, ancak Centaurs'un üçüncü hattı devreye girdi ve maçın başlamasından iki dakika geçmeden Tommy Andersson'u geçerek puck'ı deflekt etti.

"Evet!" Troy bağırdı ve sopasıyla tahtaları vurmaya başladı. "İşte böyle yapılır!"

Her zamankinden biraz daha kalabalık olan seyirciler - muhtemelen uçak kazasında ölmeyen memleketlerinin oyuncularına destek olmak için - ayağa kalktılar. Harika bir başlangıçtı.

İlk periyodun ilerleyen dakikalarında, Scott Hunter, Troy'un kesinlikle gol olacağını düşündüğü inanılmaz bir bilek vuruşuyla skoru eşitlemeye çalıştı, ancak Wyatt eldiveniyle topu yakaladı.

Ilya kahkahayı bastı. "Vay canına, Hunter. Çok kötü. O gol olmalıydı, değil mi?"

Troy, eldiveniyle Wyatt'ın blokör pedine vurdu. "Harikaydı, Hazy."

"Nasıl yaptığımı bilmiyorum," dedi Wyatt.

"Çünkü sen harikasın."

Wyatt, kaleci maskesinin arkasından ona sırıttı. "Neredeyse unutuyordum. Hatırlattığın için teşekkürler, Barrett."

Troy, yüzleşme çemberine doğru kayarken gülümsedi. Artık Wyatt ile arkadaş olabileceğini hissetmek güzeldi.

Ilya daire dışında kolunu tuttu. "Bu oyunda gol atacağız, tamam mı?"

Troy güldü. "Kulağa hoş geliyor. Bir planın var mı?"

"Evet. Bana ayak uydur."

Troy başını salladı, Cale Wagner'ın karşısına eğilirken hala sırıtıyordu. "Merhaba tekrar," dedi Troy. "Wilson, değil mi? Yoksa Wagon mu? Üzgünüm, adını sürekli unutuyorum."

"Annene sorsana."

"Hayır. Senin adını duymuş olması imkansız."

Puck düştü ve Ilya onu Troy'a attı. "Hadi!" diye bağırdı Ilya ve buzun üzerinde hızla ilerlemeye başladı.

Troy ona yetişmekte hiç sorun yaşamadı ve Wagner'ı geride bıraktı. Puck'ı taşıyarak New York bölgesine ilk giren oyuncu oldu, ardından puck'ı Ilya'ya pasladı, Ilya da Admirals'ın savunma oyuncusunu geçerek puck'ı Bood'a geri attı. Bood, Troy'a pasladı ve Troy, Ilya'yı ağ önünde buldu. Kaleci hiçbir şansı yoktu.

Gol, Ottawa'nın 2-0 öne geçmesini sağladı. Troy, Ilya'nın üzerine atladı ve Bood ikisine de çarptı.

"Aferin," dedi Ilya, kaskının ön kısmıyla her birinin alnına hafifçe vurarak. "Bir daha yapalım."

"Olmaz," dedi Bood. "Bir sonraki benim."

Bir sonraki gol, ikinci periyotta Luca Haas'tan geldi. Ne yazık ki, bu gol Admirals'ın iki gol atarak skoru eşitledikten sonra geldi, ancak Haas'ın golü Ottawa'ya tekrar üstünlüğü sağladı.

Üçüncü periyoda gelindiğinde, maç oldukça gergin bir hal almıştı. Admirals gururlarını kurtarmak için gol atmaya çaresizdi ve Centaurs da bunu engellemeye kararlıydı.

Üçüncü periyodun ortasında Wyatt kolay bir kurtarış yaptıktan sonra itiş kakış yaşandı. Sinirler gergindi ve Ilya, her zamanki gibi, bütün gece Scott Hunter'ı kışkırtıyordu.

"Seni öldüreceğim, Rozanov," diye Scott, Ilya'nın yüzüne doğru homurdandı. Troy, Scott'ın kolunu tutuyordu, ama bu daha çok göstermelikti. Scott, onun iki katı büyüklüğündeydi.

"Yıllardır bunu söylüyorsun," dedi Rozanov geniş bir gülümsemeyle. "Ama ben hala buradayım."

Scott ondan uzaklaştı ve Troy ile kısa bir süre göz göze geldi, Troy da hemen kolunu bıraktı. Sonra Troy, Scott'ın kaymaya başlarken gülümsemeyle mücadele ettiğini fark etti.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Troy,
Ilya'ya. "Tabii ki hoşlanıyor. Ben
harikayım."

Skor, üçüncü periyodun büyük bir bölümünde 3-2 Ottawa lehine kaldı. New York, beraberlik golü için büyük bir mücadele verdi. Ancak Ottawa takımı, daha önce hiç olmadığı kadar iyi bir takım çalışması sergiledi ve bir gol farkla önde kalmayı başardı. Admirals'ın gol atmasını engellemek çok stresliydi ve Ottawa yedek kulübesi
oyunun son dakikalarında gergin bir şekilde saatin ilerlemesini izliyordu.

Üç dakika kala, New York'un muhtemelen ekstra bir hücum oyuncusu için kalecisini çekeceği noktaya yaklaşırken, Troy bir kaçış yakaladı. Dykstra, Ottawa bölgesinde puck'ı sopasına aldı ve Troy fırladı. O, ligin en hızlı patencilerinden biriydi ve sopayı ustaca kullanıyordu. Önündeki New York savunma oyuncusunun bacaklarının arasından puck'ı itti, diğer tarafta puck'ı aldı ve sonra tek başına kalarak kaleciye yaklaştı.

Tommy Andersson iyi bir kalecidi, ancak Troy onu kolayca kandırdı, puck'ı salladı ve Andersson'un uzattığı bacağının üzerinden geçirdi.

Bu kesinlikle en iyi gollerden biriydi.

Bir saniye sonra takım arkadaşları onun üzerine atladılar. Bood kaskını itti ve "Aynı takımda olduğumuzda senin bu gösterişli gollerini çok daha fazla seviyorum" dedi.

* * *

Maçtan sonra, takımın çoğu Troy'un takımın en sevdiği bar olan Monk's'a kutlama yapmaya gitti. Burası Glebe'de, Troy'un dairesine çok uzak olmayan eski bir tavernaydı.

Troy, Evan Dykstra, Wyatt ve Wyatt'ın eşi Lisa ile bir masada oturuyordu. Oldukça fazla sayıda eş ve kız arkadaş bar'a gelmişti, Troy bunu çok havalı buldu. Toronto'da, çoğu takım kutlamasında eşlerin katılmaması konusunda sözsüz bir kural vardı.

"Vardiyam yeni bitti ve hiç bu kadar biraya ihtiyacım olmamıştı," dedi Lisa ilk yudumunu aldıktan sonra. "Bir dakika içinde uykuya dalarsam, beni boşverin."

Wyatt kolunu onun omzuna doladı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Ne zaman gitmek istersen bana haber ver, şampiyon.

Ne zaman gitmek istersen haber ver şampiyon. Kutlamaya evde devam edebiliriz."

Kız, hafifçe onun göğsüne itti. "Benim kutlamam duş almak ve yatmak."

Kaşlarını oynattı. "Benimki de."

Evan güldü. "Sanırım Caitlin saatler önce uykuya daldı. Maçı izleyeceğini söylemişti, ama ilk periyottan sonra mesajları kesildi."

“Onu suçlamıyorum,” dedi Lisa anlayışla. “Susie nasıl?” Evan'ın yüzü aydınlandı ve bir yaşındaki kızı hakkında uzun uzun konuşmaya başladı. Lisa dinlerken gülümsedi, ama Troy onun Wyatt'a daha da yakınlaştığını ve göz kapaklarının ağırlaştığını fark etti.

Troy, diğerlerinin ne yaptığını görmek için barı gözden geçirdi. Ilya, bilardo oynarken Bood'a yüksek sesle hakaret ediyordu. Genç oyuncularla dolu gürültülü bir masada boş sürahiler dağılmıştı, bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Sonra barda Harris'i gördü ve başka yere bakmayı bıraktı. Harris'in geldiğini fark etmemişti, ama burada olmasına şaşırmamıştı. Denim gömlek giymişti, kolları ön kollarını göstermek için kıvrılmıştı.

Ve çok uzun boylu, çekici, siyah saçlı bir adamla konuşuyordu. Ona gülümsüyordu. Gülüyordu. Diğer adam da gülümsüyor ve gülüyordu.

Troy çenesini sıktı. Harris üzerinde hiçbir hakkı yoktu elbette, ama onu başka bir erkekle görmek Troy'a bu gece Harris'le birlikte eve gitmeyi umduğunu fark ettirdi.

Masadan kalkıp tuvalete gitti. Belki geri döndüğünde Harris, yakışıklı Johnny ile birlikte gitmiş olacaktı.

Tuvalete girdiğinde kimse yoktu. Pisuvarın önüne geçti ve fermuarını açarken, arkasındaki kapı açıldı.

"Barrett," dedi Ilya Rozanov'un sesi.

Ilya, Troy'un yanındaki pisuara yanaştı, ki bu... biraz sıkışıktı. Ama Ilya tuhaf bir adamdı, bu yüzden mantıklıydı.

"Eğleniyor musun?" diye

sordu Ilya. "Şey."

"Barda. Burada değil."

"Evet, tabii." Troy olabildiğince çabuk bitirmeye çalıştı, ama çok fazla bira içmişti.

"Kazanmak güzel bir duygu." Ilya önce işini bitirdi, fermuarını çekip lavaboya doğru yöneldi. "Kutlayacak bir şeyin olması."

"Hey, uh." Troy giyinip Ilya'nın peşinden gitti. "Maçtan önceki konuşma... O konuşma olmasaydı kazanamazdık bence."

"Bu gece herkes çok çalıştı," dedi Ilya aynada kendini kontrol ederken. "Bugün iyi iş çıkardın."

"Oldukça güzel bir goldu," diye itiraf etti Troy.

"Gol değil. Yaptığın paylaşımlar. Instagram. Çok iyiydi, Barrett." "Oh. Onları gördüğünü bilmiyordum."

Ilya'nın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Seni anlıyorum. Görmedin mi?"

"Onları yayınladıktan sonra pek kontrol etmedim."

"Kontrol etmelisin. İnsanlar onları beğeniyor. Özellikle de *ben* paylaştıktan sonra."

Aman Tanrım. Ilya'nın yüz binlerce takipçisi yok muydu? Troy, sosyal medyanın amacının düşüncelerini ve fotoğraflarını mümkün olduğunca çok insana göstermek olduğunu biliyordu, ama yine de endişeli hissediyordu. "Yani o zaman birçok

insan gördü demek?"

"Evet." Ilya omzuna vurdu. "Dediğim gibi. Aferin."

Ilya banyodan çıktı ve Troy kapıya bakarak, oraya geri dönmeye hazır olup olmadığından emin olamadı. Artık kim olduğundan bile emin değildi. Hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti. Pislik olmak kolaydı. Güvenliydi. Şimdi ise birdenbire saçma sapan şeyler için ayağa kalkıyor, kendini internette ortaya koyuyor, eşcinsel olduğunu kamuoyuna açıklamayı düşünüyor ve belki de Harris'in onu tekrar öpmek isteyip istemediğini görmek istiyordu.

Artık arkasına saklanacak kimsesi yoktu ve maskesi o kadar çatlamıştı ki, onu atsa da olurdu.

Troy tuvaletten çıktı ve bunun kötü bir fikir olduğunu bildiği halde, doğruca bara yöneldi. Ve Harris'e. Ve Harris'in muhtemelen flört ettiği seksi adama.

"Troy!" Harris onu görür görmez mutlu bir şekilde seslendi. "Bu gece harika bir gol attın. Vay canına."

"Teşekkürler." Troy'un bakışları, Harris'in neredeyse el ele tutuştuğu seksi adama sabitlenmişti. *Bu gece kaç tane harika gol attın dostum?*

"Bu Alain," dedi Harris. "Alain, bu Troy Barrett."

Alain elini uzattı ve Troy, bir saniye kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra elini sıktı. Alain'in eli sıcak ve güçlüydü, koyu renkli gözleri ise o kadar güzeldi ki doğrudan bakmak zordu.

"Merhaba Alain," diye mırıldandı Troy.

"Sizinle tanışmak bir onur," dedi Alain, ağır Quebecois aksanıyla. "Gen bana Instagram'dan bahsetti."

"Öyle mi?"

"Alain, Gen'in erkek arkadaşı," diye ekledi Harris.

Troy'un bu sözlere ne kadar rahatladığını görmek utanç vericiydi. "Bu harika. Gen harika birine benziyor."

O anda Gen, Alain'in arkasına geldi. "Gen harika *biridir*. Oh, merhaba Troy. Bu gece güzel gol attın."

"Teşekkürler."

"Paylaştığım GIF şimdiden milyonlarca beğeni aldı," dedi Harris.

"Öyle mi?"

"Evet. Takım hesapları da paylaştığı için Instagram gönderilerin de aynı şekilde beğenildi."

Troy, utanç ve zevkin karışık bir duygusunu hissetti. "Onları gördün, ha?"

"Senin sayende değil." Harris şakacı bir şekilde koluna yumruk attı. "Bana bana bir hesap açtığını söylemedin! Ya da onu kahramanlık yapmak için kullanacağını."

"Sanki." Troy'un yanakları kızardı. "Bazı şeyleri nasıl yapacağımı öğrenmek için birkaç öğretici video izlemek zorunda kaldım, ama sanırım artık nasıl yapıldığını anladım."

"Yazılarını çok seviyorum Troy," dedi Gen. "Bir müttefik böyle olunır. Böyle devam et."

Bir müttefik. Troy, kendisinin öyle olduğunu ya da öyle olmaya çalıştığını düşündü.
Kesinlikle bir kahraman değil. "Teşekkürler. Öyle yapacağım."

Gen, Alain'e döndü ve ona hızlı bir şekilde Fransızca bir şeyler söyledi. Sonra Harris ve Troy'a, "Biz gidiyoruz," dedi.

Harris her ikisine de sarıldı, Troy ise yanlarında garip bir şekilde duruyordu.

"Ee," dedi Harris, onlar gittikten sonra, "bir şey içmek ister misin?"

"Hayır, zaten birkaç bira içtim. İhtiyacım yok." Harris'in bira bardağını işaret etti. "Bu kız kardeşlerinin elma şarabı mı?"

"Tabii ki. Burada fıçıdan satıyorlar."

"Güzel."

Aralarında garip bir sessizlik oldu. Troy için oldukça mükemmel bir gün olmuştu ve bu günü en iyi şekilde bitirmenin, Harris'i bir duvara sıkıştırıp onu nefes nefese öpmek olacağını düşünmeden edemedi.

Tabii Harris de isterse.

"Florida'dan döndüğümüzden beri pek konuşmadık," dedi Troy. "Ben de fark ettim."

"Senden kaçmıyorum ya da öyle bir şey yok. Bu, bizim, şey... Bilirsin."

Harris'in gözleri parladı. "Emin misin?"

Troy ona yalan söyleyemedi. "Belki de öyledir. Bu konuda biraz utanıyorum."

Harris homurdandı. "Eh, duymak istediğim şey bu değil."

"Hayır! Yani, yaptığımız şeyden utanmıyorum. Sana bir sürü şey yükleyip kaçtığım için utanıyorum."

"Öyle yaptın," diye onayladı Harris. "Ama adil olmak gerekirse, tuhaf birkaç gün geçirdik." "Evet, şey." Troy başını eğdi. "Ayrıca yaptığımız şeyin büyük bir mesele. Ama mesele şu ki, bir nevi... öyleydi." Harris'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"En azından benim için," dedi Troy çabucak. "Ben genelde... bunu yapmam. Bunu sadece, şey... bilirsin, onunla yaptım." Bir gün, eşcinsel olduğunu, erkeklerle çıktığını, halka açık bir yerde konuşabileceğini umuyordu, ama bugün o gün değildi.

"Biliyorum," dedi Harris nazikçe. "O kadar şeyi söyledikten sonra otel odandan ayrıldığımda, gecenin geri kalanını bunun senin için ne kadar önemli bir şey olduğunu düşünerek geçirdim. Her şeyi. Yaptıklarımızı. Bana anlatabildiklerini. Ve bunu benimle paylaşacak kadar bana güvendiğin için onur duyuyorum."

Troy ayak parmağıyla bar taburesinin ayağını itti. "Güveniyorum. Sana güveniyorum. Ve, şey... Yaptığımız şeyi çok beğendim. Hem de çok."

Harris, sıcak ve kararlı bir şekilde elini onun koluna koydu. "Troy. Yaptığımız şeyi tekrar yapmak ister misin?"

Troy'un kalbi hızlandı, ama başını sallamayı başardı.

"Şu anda yapmak ister misin?"

Troy cevap veremedi. Harris'in rahat teklifine şaşkınlıkla bakakaldı. Bakışları, son yudum elma şarabıyla parıldayan Harris'in dudaklarına odaklandı.

Harris biraz daha yaklaştı. "Çünkü ben *gerçekten* istiyorum."

Troy başı dönüyordu ve aklı sadece dudaklarını birbirine yapıştırmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Penisi çoktan sertleşmeye başlamıştı ve giydiği dar kot pantolonun içinde bu durum fark edilirdi.

"Evet," diye fısıldadı, sonra daha yüksek ve kararlı bir sesle, "Evet. Gidelim," dedi.

Harris geri adım attı ve Troy onun sıcaklığını takip etmeye çalışırken neredeyse öne düşüyordu. Harris onu yardımsever bir eliyle dengeledi ve güldü. "Sadece iki bira içtiğine emin misin?"

"Sarhoş değilim," diye söz verdi Troy, dikleşerek. "Sadece... heyecanlıyım."

Harris ona doğru eğildi, nefesi Troy'un kulağını okşadı. "Heyecanlanabilirim. Hadi paltolarımızı alıp buradan gidelim."

On Yedinci Bölüm

"Orada beni öpmek istedin," dedi Harris, karlı kaldırımda yalnız kaldıkları anda.

"Bu çok belli miydi?"

Harris, Troy'un barda dudaklarına aç bir şekilde baktığını asla unutamayacağını düşündü. Ve Troy Barrett'ın onu istemesi alışabileceğini de hiç sanmıyordu. "Biraz."

"Dürüst olmak gerekirse, hala seni öpmek istiyorum."

Harris yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "Öyle mi?"

Bir araba geçti ve Troy ondan uzaklaştı. "Bekleyeceğim."

Harris hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Troy'un, takım arkadaşlarıyla dolu bir barın hemen önündeki kalabalık bir caddede onu öpmesini mi bekliyordu? Bu ikisi için de iyi olmazdı.

"Arabamı eve park ettim ve buraya yürüdüm," dedi

Harris. "Ben de."

"O zaman senin evine gidelim mi? İkisine de yakınız." Troy

dudağını ısırdı. "Senin evine gidelim, sorun olmazsa." "Tabii ki."

Troy'un ağzı, nadir görülen sevimli gülümsemelerinden birine dönüştü. "Senin yaşadığın yeri görmek istiyordum."

Bu, Harris'i mutlu etti. "Saray gibi bir yer değil, ama seviyorum."

Etraflarına kar yağıyordu, hafif ama kaldırımda birikmeye yetecek kadar kabarık. Güzel, sessiz bir geceydi. Harris'in sokağına döndüklerinde, etrafta sadece onlar vardı. Harris şansını denedi ve Troy'un elini tuttu. Troy tereddüt etmeden eldivenli parmaklarını Harris'inkilerle iç içe geçirdiğinde çok heyecanlandı.

Bir dakika sonra Troy, birleşmiş ellerini çekerek Harris'i kendine yaklaştırdı ve onu öptüğünde Harris şaşırdı. Hızlı ve pek de tutkulu bir öpücük değildi, ama o kadar tatlı ve beklenmedikti ki Harris bacaklarının eriyebileceğini düşündü.

Yürümeye devam ettiklerinde Harris, "Bu çok tatlıydı," dedi.

"Ben de tatlı olabilirim."

"Barda beni öpmek için hayal ettiğin şey bu muydu?"

"Hayır. Bunun için kilitli bir kapının arkasında olana kadar bekleyeceğim." Troy'un alçak sesi müstehcen vaatlerle doluydu ve Harris hızını artırdı.

Sonunda Harris'in kapısına vardılar ve Troy ona dokunmaya devam etmesine rağmen, Harris anahtarı kullanmayı hatırlamayı başardı.

anahtarı nasıl kullanacağını hatırladı. Parmakları Harris'in ensesini nazikçe okşadı, sonra Harris'in kulağının altına öpücük kondurdu.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Troy alçak sesle. "Bunu çok düşündüm."

"Gerçekten mi?"

Troy, Harris'in kıçına kasıklarını sürterek, ne kadar tahrik olduğunu hissettirdi. "Mm. Kapıyı aç."

Harris kapıyı iterek açtı, Troy'u içeri çekti ve kapı tekrar kapanır kapanmaz hemen kapıya yapıştı. Troy, ikisinin de istediği gibi, sert, sahiplenici ve aç bir şekilde dudaklarını ele geçirdi. Harris inleyerek kapıya yaslandı ve Troy'un onu Harris'in bacaklarının arasına dizini koyarak, bir elini ensesine, diğerini kalçasına koyarak tutmasına izin verdi.

"Elma gibi tadı var," diye mırıldandı Troy dudaklarına. "Elma şarabı," diye boğuk bir sesle cevapladı Harris.

Troy tekrar daldı, bu sefer tadı tadını çıkarır gibi daha yavaş öptü. Harris cennetteydi. Eğer burada kalıp, Troy'un ağzının kaygan kadifemsi sıcaklığını, ona bastıran sağlam vücuduyla keşfedebilseydi, hayatının geri kalanında mutlu olurdu.

Ancak ereksiyonu Troy'un kocaman uyluğuna sürtünüyordu ve bu da duruma biraz aciliyet katıyordu. Yatak odasına gitmeleri gerekiyordu.

"Biz..." Harris denedi.

"Biliyorum." Troy dizlerinin üzerine çöktü ve Harris'in fermuarını neredeyse yırtarak açtı.

"Demek istediğim..." Harris çaresizce nefes nefese kaldı.

"Biliyorum. Bırak da..." Harris'in ceketinin altını yukarı doğru itip kenara çekti ve içine daldı. Harris'in penisi Troy'un sıcak, harika ağzına girdi ve yatak odasını umursamayı bıraktı. Küçük mutfağında ya da dışarıdaki kar yığınında sevişebilirlerdi. Gerçekten umursamıyordu.

Troy onu derinlemesine alıyor, başını sallıyor ve neredeyse saldırgan bir şekilde sertçe emiyordu. Bunda nazik olan hiçbir şey yoktu ve Harris bunu çok seviyordu. Yüksek sesle mutluluk dolu bir inilti çıkardı ve parmaklarını Troy'un ipeksi saçlarına doladı.

Troy, "Hoşuna gitti mi?" diye sormak için yeterince uzun süre durdu. Sesi çoktan bozulmuştu. "Fazla değil mi?"

Harris, önünde diz çökmüş olan adamın güzelliğine hayran kalarak sadece başını sallayabildi. Troy'un gözleri şehvetle kararmış, dudakları şişmiş ve parlıyordu.

O dudaklar utangaç, çocuksu bir gülümsemeye dönüştü. "Eğer ben..."

"Hevesli miyim?"

Troy dudaklarını Harris'in penisinin başına doladı ve onaylayan bir ses çıkardı.

"Sadece... sadece açık olalım," dedi Harris titrek bir sesle, "bana nazik davranmak zorunda değilsin."

Troy geri çekildi ve Harris'e, az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi baktı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum."

Troy derin bir nefes aldı. "Siktir. Yatak odana gitmeliyiz. Lanet olsun."

Ayağa kalktı, bu da Harris'in kafasının biraz boşalmasını sağladı. "Önce paltolarımızı ve diğer şeyleri çıkaralım. Sikim dışarıda parkayla dolaşmak garip geliyor."

Troy onu baştan aşağı süzdü. "Ama iyi görünüyor."

Harris güldü ve ereksiyonunu iç çamaşırına geri soktu, sonra ceketinin fermuarını açtı. Dış giysilerini ve botlarını kapının önüne bir yığın halinde attılar. Yatak odasına yaklaşamadılar çünkü Troy hemen Harris'i duvara sıkıştırdı ve onu tekrar öptü.

"Yatak odası," dedi Harris gülerek.

"Doğru. Evet. Üzgünüm."

Harris elini tuttu ve onu mutfaktan geçerek dairenin arka tarafındaki yatak odasına götürdü. "Turunu daha sonra yapmaya ne dersin?"

"Olur."

Harris karanlıkta yatak odasını geçip başucundaki lambayı yaktı. Troy Barrett *yatak* odasındaydı.

Oda, arkadaşlarının ve ailesinin fotoğraflarıyla kaotik bir şekilde dekore edilmişti; Drovers'ların yıllar boyunca sahip olduğu köpek ve kedilerin çerçeveli fotoğrafları da dahil. Ayrıca Centaurs hatıraları, konser posterleri, Etsy'den satın aldığı çeşitli baskılar, Pride eşyaları ve yatağında bir sürü yastık vardı. Biri elma şeklindeydi.

"Vay canına," dedi Troy. "Bu... tam da beklediğim gibi." "Gerçekten mi?"

"Evet. Tam sana göre. Her şeye olan sevgini gösteriyor."

"*Her şeyi* sevmiyorum."

Troy, Harris'i arkadan kollarını doladı ve boynunun yanına öpücükler kondururken, Harris mutluluk ve heyecandan titriyordu.

"Bunu seviyorum," diye iç geçirdi Harris. Troy'dan ne bekleyeceğini asla bilememesini *gerçekten* seviyordu. Bu heyecan verici ve biraz da korkutucuydu, ama bu da heyecan vericiydi.

Harris isteseydi, Troy muhtemelen ona tam olarak istediği şeyi verebilirdi. Troy'un eli fermuarı açık kot pantolonunun içine girip, Harris'in külotunun üzerinden penisini okşarken, Harris kelimeleri bir araya getirecek zihinsel gücü bulabilseydi. Harris inleyerek başını geriye attı ve Troy'un ağzını aradı. Harris düzgün bir şekilde öpüşebilmek için dönene kadar, dağınık ve beceriksizce öpüştüler.

Elini Troy'un tişörtünün altına soktu ve sert karın kaslarının üzerinde gezdirdi. Troy bunu bir ipucu olarak aldı ve tişörtünü hızla çıkardı. Ve vay canına. Troy'un saçma sapan gövdesi yine oradaydı. Harris'in oynaması için tam orada.

"Sen çok seksisin," dedi Harris. "O kumsalda öleceğimi sandım. Dalgalardan değil."

"Bir kilometre uzunluğundaki ölümcül denizanalar yüzünden mi?"

Harris güldü. "Hayır. Beni kuma itip üstüme çıkmanı ne kadar istediğimden."

Troy, Harris'in sakalını okşadı. "İstediğin bu mu? İtilmek ve ele geçirilmek mi istiyorsun?"

Harris'in ağzı açık kaldı çünkü *evet*. "Tanrım, evet. Hem de çok." "Bana nazik davranmamı istemiyorsun. Öyle demiştin."

"İstemiyorum. Senin..." Harris nedense cümlesini tamamlayamadı. Muhtemelen durumun gerçekliği onu yakalamıştı. Aslında hiç kimse ona tam olarak istediği gibi davranmamıştı. Güvendiği, istekli ve yetenekli biriyle birlikte olması gerekiyordu.

Belki de mükemmel kişiyi bulmuştu.

Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. "Bana sert davranmanı istiyorum. Mazoşist değilim ama bana narinmişim gibi davranma, tamam mı?"

Troy, mavi alev gibi gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde Harris'in elmacık kemiğini başparmağıyla okşadı. "Sen narin değilsin, Harris."

Harris başı dönüyordu. Kendisini son derece çeken bir adamın bu kadar açık bir şekilde söylediği bu sözleri duymak, neredeyse dayanılmazdı. Birinin bunları söylemesini çok uzun zamandır bekliyordu. "Değilim."

"Seni parçalara ayırmayı hayal ediyordum," dedi Troy.

Bunun gerçek olması imkansızdı. Çok iyiydi. "Öyle mi?" "Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. Bana izin verir misin?"

Harris cevap vermedi. Hiçbir incelik göstermeden onu öptü. Bu tamamen ihtiyaç ve şehvetti, çünkü ondan geriye kalan tek şey buydu. Elleri Troy'un sert, çıplak göğsünde ve karnında dolaştı, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslara doğru ilerledi. Troy onları yatağın kenarına doğru yürüttü, sonra öpüşmeyi bıraktı.

"Sıra sende," dedi, Harris'in gömleğinin en üst düğmesini parmaklarıyla oynayarak. Doğru. Kahretsin.

Troy'un gömleği birer birer düğmelerini açmasını izledi. Gömleği Harris'in kollarından aşağı kaydırdı ve Harris onu yere attı. Altında düz beyaz bir tişört giyiyordu ve onu da çıkarmak zorunda kalacağını düşündü. Yavaşça nefes verdi, sonra gömleği bandaj gibi hızla yırttı.

Ve bekledi.

"Kahretsin, Harris." Troy, Harris'in göğsündeki uzun, dikey yara izini parmak uçlarıyla okşadı. "Ne..."

"Şimdi olmaz, tamam mı?" "Ama..."

"Söz vermiştin." Troy tam olarak söz vermemişti, ama Harris, yaralarının Troy'un onun ne kadar hassas olduğu konusundaki fikrini değiştirmesini istemiyordu.

Troy ısrar etmek istiyor gibi görünüyordu, ama bunun yerine parmaklarını Harris'in göğüs kıllarına doğru kaydırdı, Harris'in o kadar nefret ettiği yaralı deriden uzaklaşarak.

"Bu kılları seviyorum," diye mırıldandı Troy. "Çok seksi."

Harris rahatlama ve zevkle iç geçirdi. "Bu iyi. Bolca var."

Troy onu yatağa çekti, sonra yuvarlandı ve Harris onun altına geldi. Troy'un ağırlığı onu yatağa bastırırken, Harris'in boğazını, köprücük kemiğini, göğsünü öptü, yaraları dikkatlice kaçınarak. Harris, Troy dişleriyle meme ucunu yakaladığında, neredeyse çok sert bir şekilde, nefesini tuttu, bu tam olarak mükemmeldi.

"Evet, lanet olsun," diye nefes verdi Harris. "Aynen öyle."

Troy yine ısırdı, dişleriyle hassas eti çekiştirerek. Harris inledi ve kıvrandı, Troy ise "Tanrım, şuna bak" diye mırıldandı.

Sözleri, sıcak bir hava akımıyla Harris'in teninde dans etti. "Seni canlı canlı yiyebilirim."

"Yap," diye Harris akılsızca yalvardı. Troy'un onu tutmasını ve sertçe sikmesini istiyordu. Troy'un hayal ettiği her şeyi istiyordu.

Troy kendini yukarı itti, Harris'in beline bacaklarını attı ve ona baktı. Yatak başı lambasının loş ışığında, Troy'un pürüzsüz teni parlıyordu.
Gölgeler kaslarının arasındaki oluklarda birikerek onları vurgulamıştı.
Harris, büyülenmiş bir şekilde başparmağını koyu renkli, sert meme ucunda gezdirdi. Yumuşak bir kıkırdama duydu ve Troy'un kendisine gülümsediğini görünce şaşırdı. Gözlerine kadar ulaşan parlak, göz kamaştırıcı gülümsemeydi.

"Vay canına." Harris, bir zamanlar sahip olabileceği tüm soğukkanlılığını kaybetmişti. "Seni bu kadar gülümseten ne?"

"Mutluyum."

Bu çok basit ve bariz bir cevaptı, ama Harris'in yüzünü gülümsetmeye yetti. "Öyle mi?"

"Seksi bir adamla seks yapacağım."

Harris'in midesi heyecandan altüst olmuştu. "O zaman gitmemi ister misin?"

Troy başını salladı. "Ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsan, belki de sana göstermem gerekir."

"Belki."

"Bu kot pantolonu çıkarmakla başlayalım," dedi Troy alçak, lezzetli bir sesle. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Yatağın yanında durdu ve Harris'in geri kalan giysilerini çıkarmasını izledi. Sonra Harris çıplak kaldı, yatağa uzandı ve Troy onu incelerken kendini örtmemeye çalıştı.

"Tanrım, hayal ettiğimden bile daha iyisin Harris," dedi Troy boğuk bir sesle. "Sikini seviyorum. Onu benim için okşa. Göster bana."

Harris söyleneni yaptı, sikine biraz ilgi gösterilmesinden çok mutluydu. Kendine birkaç yavaş okşama yaparken rahatlamış bir şekilde inledi.

Troy kendi kot pantolonunu açtı ve elini aşağı kaydırarak iç çamaşırının üzerinden ereksiyonunu okşadı. "Çok seksi, Harris."

Harris, Troy gibi birinin onu çekici bulduğuna hala inanamıyordu. Hatta onu *seksi* bulduğunu düşünüyordu. Ama şimdi itiraz etmenin sırası değildi çünkü Troy kot pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarından aşağı kaydırıyordu ve lanet olsun.

Troy'un penisi, onun diğer özellikleri kadar çarpıcıydı: uzun, sert ve sünnetsiz, koyu renkli, düzgünce kesilmiş bir kıl yığınından bir sunum gibi dışarı çıkıntı yapıyordu.

Harris bekledi, hala kendini okşayarak, Troy'un bir sonraki hamlesini görmek için.

* * *

Troy, Harris'in vücudunu gözleriyle tararken yavaşça nefes verdi. Geniş, kıllı göğsünden, dolgun, sünnetsiz penisine uzanan kıl iziyle yumuşak karnına kadar, onun her santimetresine hayran kalmıştı.

Ve o yara izi. Harris'in konuşmak istemediği ama Troy'un gözlerinin sürekli döndüğü yara izi.

Gözlerini zorla başka yere çevirdi, Harris'in eli hala itaatkar bir şekilde kendi penisini okşadığı yere. Troy bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu... *Gerçekten* bunu yaptı, çıplak ve güzel partnerini görebilecek kadar aydınlık bir ortamda. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Buraya gel," dedi Harris.

Troy gitti, Harris'in sağlam vücudunun üzerine uzandı ve ağzını aldı. Çılgınca öpüşürken penisleri birbirine sürtündü. Bir erkeğin çıplak vücuduna bastırılmak çok iyi hissettiriyordu. Troy'a kalsaydı, başka hiçbir yerde olmak istemezdi.

Ama en çok *Harris'e* yapışmak inanılmazdı. Onun yatağında olmak, onu zevkten inlemesi. Onu öpmek.

"Beni sikmeni istiyorum," dedi Harris, Troy'un dudaklarına nefes nefese.

Siktir. Troy, işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmişti, ama Harris'in bu sözleri söylemesi gerçek dışıydı. "Evet?"

"Evet. Sert istiyorum."

"Siktir." Troy, kendini sakinleştirmek için yanağını Harris'in sakalına sürttü. "Önce biraz daha sikini yalamamın sakıncası var mı?"

"H-hayır."

Troy vücudunu aşağı kaydırdı. Harris'in her iki uyluğunu da sıkıca kavradı, ayırıp geriye doğru çekti, Harris'i genişçe açtı ve gerilmenin rahatsız edici hale gelmeden önce durdu, umduğu gibi.

Harris inledi ve yatağında yığılmış binlerce yastıktan birine başını yuvarladı. "Troy. Siktir."

Troy, Harris'in kıvranmasına yetecek kadar bastırarak parmaklarını etli uyluklarına gömdü. "Tamam mı?" diye sordu.

"Çok iyi. Lanet olsun."

Troy başını eğdi ve Harris'in penisini yaladı. Tanrım, seksi özlemişti ve en çok da oral seks yapmayı özlemişti. Troy, yirmi beş yaşında ve çoğu zaman azgın olmasına rağmen, bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Aptal uzun mesafeli ilişki. Adrian'ı durdurmuş değildi ama.

Troy şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Altındaki adama odaklanmak altında yatan adama odaklanmak ve onun kasıklarının misk kokusunu, ön sıvısının tuzlu damlalarını ve her şeyi yaptığı gibi aşırı yüksek sesle inlemesi gibi seksi tavırlarını zevkle izlemek istiyordu.

Onu derinlemesine aldı, çünkü bu Troy'un iyi olduğu bir şeydi.
Hokey ve derin boğaz, en iyi olduğu iki şey. "Vay
canına. Tanrım. Troy, bu... vay canına."

Troy yanıt olarak mırıldandı ve Harris'in uyluklarından bir elini çekerek testislerini sıkıp okşamaya başladı. Harris'in yatakta kıvranışını, çoktan aklını kaçırmış halini seviyordu. Bu kadar iyi hissetmeyi hak ediyordu. Troy ona hak ettiği her şeyi vermek istiyordu.

Bu amaçla Troy parmaklarını Harris'in deliğine doğru kaydırdı ve hafifçe okşamaya ve daireler çizmeye başladı. Dudaklarını Harris'in penisinin başına kaydırdı, emerek ve daha fazla ön sıvı çıkarmak için alay etti.

"Siktir," diye homurdandı Harris. "Durmalısın."

Troy onu bıraktı ve parmaklarını durdurdu. "Mola mı lazım?"

"Eğer hemen boşalmamı istemiyorsan, evet."

"Belki de istiyorum. Belki birkaç tur daha yapabilirim."

"Bu gece bir maç oynadın. Yapman imkansız." "Bu bir
meydan okuma mı?"

Harris sadece güldü, ki Troy bunu hak etmişti. Muhtemelen boşaldığı anda uykuya dalacağını biliyordu. Troy onun üstüne yığılmasa Harris şanslı sayılırdı.

"Al..." Harris komodininin çekmecesine uzandı ve bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı. "Sanırım bana tekrar dokunabilirsin."

Troy, Harris'i açmak için acele etmedi. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu ve yine, bunu yapma fırsatı bulalı epey zaman geçmişti. O ve Adrian yatak odasında belirli roller üstlenmemişlerdi; ikisi de birbirleriyle neyi sevdiklerini keşfediyorlardı. Troy üstte olmayı tercih ediyordu ve Harris için bunu iyi hale getirecek kadar deneyimli olduğunu umuyordu. Daha önce sadece Adrian'la birlikte olmuşken

Daha önce sadece Adrian ile birlikte olmuştu. Ya her şeyi yanlış yapmışlarsa?

"Tanrım, bu çok iyi, Troy. Çok iyi." Harris, Troy yavaşça üç parmağıyla ona girerken inledi. Belki de Troy bunu doğru yapıyordu.

Harris'in penisi çok sevimliydi. Troy bunu tuhaf görünmeden nasıl ifade edeceğini bilemedi, bu yüzden kendine sakladı. Troy'un kendi penisi de fena değildi, uzun ve inceydi, şekli de güzeldi. Harris'in penisi tombul ve Troy'unkinden biraz daha kısaydı, baş kısmında Troy'un takıntılı olduğu tek bir çil vardı.

"Dostum," diye dişlerini sıkarak konuştu Harris. "Şimdi beni sikmen gerek."

Troy, Harris'in prostatını işaret parmağıyla okşadı, Harris sarsıldı ve inledi. "Prezervatif?"

"Çekmecede. Kayganlaştırıcıyla birlikte. Siktir. Acele et."

Troy parmaklarını çekerek sırıttı. Kendi penisi henüz neredeyse hiç dokunulmamıştı ve bu muhtemelen en iyisiydi. Harris'e girer girmez boşalacakmış gibi hissediyordu ve bu trajik olurdu.

Harris donuk gözlerle onu izlerken prezervatifi taktı. "Sert mi istiyorsun?" diye sordu Troy, emin olmak için.

"Elinden geldiğince sert. Dayanabilirim."

Troy nefesini tuttu. "Dön. Seni sikerken yatağı kıracağım."

Harris o kadar hızlı döndü ki Troy neredeyse gülecekti, ama burada korkutucu olmaya çalışıyordu. Ya da en azından maço ve seksi. Harris'in arkasına diz çöktü, iki eliyle kalçalarını kavradı ve parmaklarını içine soktu. Harris sırtını eğdi, davetkar bir şekilde kalçasını kaldırdı.

Troy içgüdüsel olarak başını eğdi ve sol kalçasına dişlerini geçirdi. Harris'in çıkardığı şaşkınlık dolu iniltiyi zevkle dinledi. "Troy. Lütfen."

Troy kendini hizaladı, yavaşça ve sabit bir nefes aldı, sonra dikkatlice içeri girdi. Harris sert olmasını isteyebilirdi, ama Troy ona zarar vermeyeceğinden emin olacaktı.

"İyi mi?" diye sordu, tamamen içeri girdiğinde. Sanki buz üzerinde uzun bir vardiyayı bitirmiş gibi, kontrolünü kaybetmemek için zorlukla nefes alıyordu.

"Beni öldürüyorsun dostum," dedi Harris. "Sert seviyorum dedim, işkence seviyorum demedim."

Troy gülümsemesini bastırdı, sonra Harris'in kalçalarını sıkıca kavradı ve ona istediğini verdi.

Troy, Harris yüksek sesle cesaret verici sesler çıkarırken, elinden geldiğince sert bir şekilde ona vuruyordu. Troy egzersiz yapmayı ve spor yapmayı severdi, ama bundan nefret etse bile, vücuduna harcadığı günlük saatler bu an için değecekti. Güçlü olmayı ve Harris'i bu şekilde sikebilecek dayanıklılığa sahip olmayı seviyordu.

.

"Ah," diye nefes nefese kaldı Harris. "Siktir, Troy. Durma."

O yapmazdı. Harris yeterince tatmin olana kadar yapmazdı. Ellerini Harris'in sırtına kaydırdı ve Harris'in kolları gevşedi, onu yatağa düşürdü. Troy onu takip etti, vücudunu Harris'in üzerine eğdi, omuz bıçakları arasına sert bir eliyle onu bastırarak içine girmeye devam etti.

"Evet," diye inledi Harris. "Bunu seviyorum. Lanet olsun."

Troy devam etti, birini sikmenin mutluluğunda kendini kaybetti. *Harris'i* sikmenin. Sonsuza kadar yapmak istiyordu, ama kendi orgazmına yaklaşıyordu ve önce boşalmak istemiyordu.

"Sen," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Senin..."

Avuç içini kaldırdı ve Harris'in cildinde bıraktığı kızıl lekeye hayretle baktı, sonra kolunu Harris'in göğsüne doladı ve onu sertçe kaldırdı. Harris'i geri çekerek Troy'un kucağına oturttu, sırtı göğsüne yaslandı. "Kendini okşa," diye Harris'in kulağına homurdandı. "Boşaldığını görmek istiyorum."

Troy, Harris çılgınca mastürbasyon yaparken ona doğru itti. Harris'in istediği hızı korumak zorlaşıyordu çünkü Troy onun içinde patlamak üzereydi. Harris'in boşalması gerekiyordu. Hemen.

"Hadi," diye nefes nefese söyledi. "Çok yaklaştım, Harris.

Siktir." "Ben de. Devam et."

Troy ne olduğunu anlamadı, ama birdenbire Harris'in boynu ile omuzu arasındaki eti bir köpek gibi ısırmaya başladı. Garip bir dürtüydü, ama Harris için işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü çığlık attı ve tüylü karnına boşaldı.

"Lanet olsun, Harris. Geliyorum. Ben..." Troy konuşamadı. Harris'in kıçı onu sıkıca kavrarken, orgazmı onu kör edici, harika bir alevle sardı.

Tekrar düşünebildiğinde, Troy, Harris'in omzuna nazik öpücükler yağdırdığını fark etti, sanki ona vahşice davrandığı için özür diler gibi. Harris ağır ağır nefes alıyordu, göğsü Troy'un koluna yaslanmıştı.

"Bu mükemmeldi," diye hırıltıyla konuştu Harris. "Bu... Tanrım. Hiç..."

Troy onu öpmeye devam etti. Durduramıyordu. Ulaşabildiği her yeri: omuzları, boynu, sırtı, saçları.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi Harris.

"Buna ihtiyacım vardı." "Benim de ihtiyacım
vardı."

Harris'i dikkatlice bıraktı ve çekildi. Harris yatağa yığıldı, sırt üstü uzandı ve Troy'a tembelce sırıttı.

"Tanrım," diye homurdandı Troy. "Mahvolmuş gibisin."

"Benden geriye hiçbir şey kalmadı." Harris kollarını yatak üzerinde açtı. "Yeni bir sosyal medya yöneticisi işe almaları gerekecek."

"Nedenini açıklamak biraz garip olacak."

"Mm." Gözlerini kapattı, bu da Troy'un
Harris'in saçı dağınıktı, cildi kızarmış ve terden parlıyordu, yüzü rahat ve mutluydu, sanki Troy ona tam da ihtiyacı olan şeyi vermiş gibi.

"Henüz uykuya dalma. Banyo nerede?"

Harris gözlerini açmadan kapı yönüne doğru elini salladı. "Dışarıda."

Troy burnunu çekip prezervatifi çıkardı. "Hemen dönerim." "Mmff."

Troy tuvaletten döndüğünde, bulduğu bir yüz havlusuyla Harris'i temizledi. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi Harris. "Yarın muhtemelen ata binemeyeceğim, ama..."

"Cidden, seni incitmedim, değil mi?"

Harris oturdu. "Söz veriyorum, incitmedin. Çok hoşuma gitti."

"Tamam." Harris'in penisi yumuşakken daha da sevimliydi. "Gitmemi ister misin?" Troy gitmemesini umuyordu, çünkü ona çok aşık olmuştu.

"Hayır! Tabii ki hayır. Kal."

"İyi. Teşekkürler." Troy yüz havlusunu köşedeki çamaşır sepetine attı. Harris davetkar bir şekilde battaniyeleri geri çekti ve ikisi de battaniyenin altına girdi. İki adam rahat bir pozisyon alırken birkaç yastık yere düştü.

"Seni kovacağımı düşündüğüne inanamıyorum," diye azarladı Harris. "Öyle olduğunu varsaymak istemedim."

"Bütün gece devam etmeye ne oldu, aygır? Öyle dememiş miydin?" "Siktir git," diye mırıldandı Troy uykulu bir sesle. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.
açık tutmakta zorlanıyordu.

"Birkaç tur. Sen öyle demiştin."

Troy gözlerini kapattı. "Bana bir saniye ver," diye mırıldandı.

Bir süre sonra, Troy'a sokuldu, sıcak, yumuşak ve çok hoş bir şekilde. Troy kolunu onun etrafına doladı ve onu kendine çekerek kucaklaşabildiler. Troy, altında bir yastık ya da başka bir şey olduğundan emindi, ama umursamadı. Hayatında hiç bu kadar rahat hissetmemişti. "İyi geceler," dedi

Harris.

"Evet," diye onayladı Troy.

On sekizinci bölüm

Troy ertesi sabah geç saatte uyandı, dinlenmiş ve tamamen rahat hissediyordu.

Neredeyse.

"Neye yatıyorum ben böyle?" Sırtının altına uzandı ve çok yıpranmış ve eskimiş bir doldurulmuş... zürafa mı?

"Oh," dedi Harris, ona uzanarak. "Bu Bay Neck-Neck."

Troy onu kendinden uzak tutarak, çok sevilen oyuncağı inceledi. "Tanrım. Bay Neck-Neck çok şey yaşamış."

"Evet," dedi Harris, elini indirerek. "O benim bebekliğimden beri benimle birlikte.

Eskiden ayrılmaz ikiliydik."

"Ne kadar tatlı."

"O bana rahatlık verirdi, bilirsin, ben... Şey, çocukken çok sık hastanede yatardım. Yetişkin olarak da yatardım ama çoğunlukla çocukken yatardım."

Troy yan dönerek yüz yüze gelmelerini sağladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tabii. Neden olmasın?" Harris kaşlarını çattı ve Troy nefesini tuttu. Harris'in ona bir ay ömrü kaldığını falan söyleyeceğinden korkuyordu. "Kalp kusuruyla doğdum. Buna truncus arteriosus deniyor, ama kısacası arterlerim tamamen mahvolmuştu ve bunu düzeltmek için yıllar boyunca birkaç ameliyat oldum. En sonuncusu üç yıl önceydi."

"Tanrım." Harris gibi sıcakkanlı ve sevgi dolu birinin kalbinde bir sorun olması çok yanlış geliyordu. "Üzgünüm. Şimdi nasılsın?"

"İyiyim." Harris, sağlığı hakkında çok fazla kez sorulan biri gibi, hızlıca ve otomatik olarak cevap verdi. "Gerçekten, iyiyim. Doktorlar tarafından sürekli kontrol ediliyorum. Ama bu yüzden çocukken hiç hokey oynamadım. Muhtemelen oynayabilirdim, ama ailem endişeliydi. Onları suçlamıyorum."

Troy da onları suçlayamazdı, çünkü o bile şimdi Harris'i battaniyeye sararak Harris'i bir battaniyeye sararak onu güvende tutmak istiyordu. Ama Harris bundan nefret ederdi, bu yüzden ona doldurulmuş zürafasını uzattı. "İyi doktorların olduğu için mutluyum. Ve iyi ebeveynlerin. Ve Bay Neck-Neck'in."

Harris güldü. "Bay Neck-Neck benimle iyi günde kötü günde hep yanımda oldu.
O gerçek bir dost."

"Dün gece yaptıklarımıza şahit olmak zorunda kaldığı için üzgünüm. Şey... Onun üstünde." Troy dirseğiyle kendini destekleyerek gülümsedi. "Teknik olarak bu bir üçlü müydü?"

Harris ona zürafa ile vurdu. "Hayır! Senin neyin var senin?
Ve Bay Boyun Boyun bu tür şeyleri ilk kez görmüyor."

Troy, bu yatakta başka erkeklerin de olduğunu düşünerek haksız bir kıskançlık duydu, ama bunu derinlere gömdü. "Bay Boyun Boyun sapık bir adam."

"Yok canım. O sadece rahat ve sekse olumlu bakan biri."

İkisi de güldü. Troy, Harris ile gülmenin şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti. "Duş almalıyız," dedi Harris.

"İkimiz de sığabilir miyiz?"

"Denemeye hazırım." Harris onu hızlıca öptü, sonra yataktan kalktı. "Siktir, çok soğuk. Hadi."

İkisi de duşa sığmayı başardılar, ama zar zor. Sorun değildi, çünkü Troy zaten Harris'ten bir santim bile uzaklaşmak istemiyordu.
Uzun süre öpüştüler, su israf ettiler, ereksiyonları birbirine çarptı.

Sonunda temizlenmeye başladılar. Harris ona bir şişe şampuan uzattı ve Troy şişeyi okuyunca güldü.

"Ne?" diye sordu Harris.

"Elma kokulu."

"Öyle mi?"

"Evet! Aman Tanrım. Aklımı kaçırıyorum sandım. Sen yakınımdayken sürekli elma kokusu alıyordum ve kendime hayal gördüğümü söylüyordum. Tanrım."

Harris sırıttı. "Sanırım benim çamaşır deterjanımın da yeşil elma kokusu var."

Troy avucuna biraz şampuan döktü ve Harris'in saçlarına sürmeye başladı. "İnanılmaz."

Harris mutlu bir şekilde iç geçirdi ve Troy'un birkaç saniye boyunca kafa derisini masaj yapmasından sessizce keyif alıyor gibiydi, sonra şöyle dedi:
"Benim doğal olarak elma koktuğumu mu sandın? Çünkü bu çok sevimli."

"Hayır! Psikosomatik bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ya da
her neyse." "Elma gibi kokmamı mı *istedin*?"

"Bu konuyu kapatabiliriz, biliyorsun."

"Elma kokusu seni tahrik ediyor mu, Troy?"

"Eskiden tahrik olurdum." Harris'ten bir adım geri çekildi. "Durulayın."

Harris başını geriye doğru eğdi. "Sana elma fetişi mi verdim?"

"Belki." Troy dizlerinin üzerine çöktü ve Harris'in sallanan penisinin başını öptü.

"Oh, lanet olsun," dedi Harris, şaşkınlıkla gözlerini açarak. "Şaka yapıyordum."

"Evet, peki, elmalar hakkında konuşmayı kesmeni istiyorum." Troy onu ağzına aldı ve her iki kalçasını avuçlayarak, penisini emmeye devam ederken sıkıştırdı. Harris birkaç dakika boyunca elmalar veya başka herhangi bir şey hakkında konuşmayı bıraktı.

"Sen," diye nefes nefese konuştu Harris, "bunda çok iyisin." Troy'un ıslak saçlarını okşadı, yaptığı her şeyi izledi. Troy, baş kısmına daha fazla dikkat edebilmek için biraz geri çekildi.

"Ah, siktir," diye inledi Harris. "Çok yaklaştım."

Troy durmadı. Bu adamdan alabileceği her şeyi istiyordu.

Harris birkaç saniye içinde geldi; küçük duş kabininin sınırları içinde çığlıkları her zamankinden daha yüksek sesle duyuluyordu. Troy boşalmasını yuttu ve Bir erkeği ağzıyla tatmin etmenin heyecanıyla inledi.

"Buraya gel," dedi Harris boğuk bir sesle. "Öp beni. Sana dokunmak istiyorum."

Troy acele etmedi, dudaklarını Harris'in penisini yavaşça kaydırarak karnına, göğsüne, dirençli kalbini koruyan yara izlerinin üzerinden öperek yukarı doğru ilerledi.

Ağızları birbirine çarptı ve Harris elini Troy'un ereksiyonuna doladı. Harris'in onu orgazmın eşiğine getirmesi hiç de uzun sürmedi ve sonra da ötesine, Troy'un vücudunda zevk patlaması yaşarken, boşalması Harris'in karnına sıçradı.

Nefesini toparlarken bile Troy onu öpmeye devam etti. Ona doyamıyordu. Bu iyi bir şey değildi.

"Ee," dedi Harris, alnını Troy'un alnına dayayarak, "elma tadı mı vardı?"

Troy burnunu çektirdi. "Kapa çeneni."

Harris güldü ve Troy da ona katılmaktan kendini alamadı. Bu kadar rahatça gülebilmek, farklı bir tür rahatlama sağlıyordu, muhtemelen az önce yaşadığı orgazmdan daha heyecan verici bir rahatlama.

Sonunda temizlendiler, duştan çıktılar ve giyindiler. Mutfağa gittiklerinde Troy açlıktan ölüyordu.

"Yulaf ezmesi sever misin?" diye sordu Harris. "Normalde kahvaltıda onu yerim. Tabii ki kahve de yaparım."

Panik, Troy'un alışılmadık derecede mutlu beynine girmeye başladı. Belki de Harris'in *normalde* kahvaltıda ne yediğini söylemesi, Troy'un sabah rutinine kendini sokmayı başardığını hatırlatmasıydı. Belki de Troy'un Harris'in mutfağında, onun *evinde* durduğunu aniden fark etmesiydi. Belki de daha korkutucu olan, oradan ayrılmak istemediğini fark etmesiydi. Her ne olursa olsun, Troy her zamanki ihtiyatlı haline geri döndü.

"Gitmeliyim, muhtemelen. Bana yemek vermek zorunda değilsin."

"Ama sen yemek yemedin," diye itiraz etti Harris. Sonra gülümsedi. "Eh, *neredeyse* hiç

yemedin."

"İğrenç."

"Bir porsiyon yulaf ezmesi yapmakla iki porsiyon yapmak aynı kolaylıkta. Otur. En azından kahvaltıya kal. Ya da istersen, buradan çok uzak olmayan bir lokanta var..."

"Kalacağım. Yulaf ezmesi yeter." Şu anda Harris ile burada kalmaktan daha kötü olan tek şey, onunla halka açık bir yerde vakit geçirmek olurdu. Onları birlikte gören herkes, Troy'un bu adama aşık olduğunu anlayacaktı ve Troy buna hazır değildi.

Troy oturmadı. Küçük mutfakta dolaşarak muhtemelen Harris'in yoluna çıkıyordu. Sinirli bir enerjiyle doluydu ve buradan çıkar çıkmaz koşuya çıkmalı ya da spor salonuna gitmeliydi.

"Eğer böyle ortalıkta dolanacaksan, belki kahve yapabilirsin," diye önerdi Harris.

"Tamam."

Harris bir dolabı ve ardından tezgâhın üzerindeki kahve makinesini gösterdi. Troy işe koyuldu. Kahve makinesi gürültüyle çalışmaya başlayıp kahve demliğe akmaya başladığında, tezgaha yaslanarak Harris'in yulaf ezmesini karıştırmasını izledi. Harris kot pantolon ve mavi kareli gömlek giymişti ve saçları hâlâ ıslaktı. Troy onu kollarına alıp yatağa geri götürmek ve bir daha asla bırakmamak istedi.

İki ay önce, bir daha mutlu olabileceğini hayal bile edemezdi, kendisi olabileceği bir erkek bulmayı hiç hayal edemiyordu. Adrian'ın mutluluğa ulaşmak için tek şansı olduğunu düşünmüştü, ama şimdi, Harris'in mutfağında, Troy Adrian'la hiç bu kadar rahat hissetmediğini fark etti. İlişkileri ateşli ve heyecanlıydı, ama korku ve endişeyle ayakta duruyordu. İkisi de yakalanmaktan çok korkuyorlardı ve çaldıkları yalnız zamanları

birlikte çaresizlik ve rahatlamayla doluydu. Troy, aşık olabileceği *biri* olduğu için o kadar heyecanlanmıştı ki, Adrian'a iki eliyle tutunmuş, başka seçeneklere bakmaya cesaret edememişti. Adrian ise
iki farklı yöne uzanıyordu. Ta ki Troy'u tamamen bırakana kadar. Her şey seks değildi. Birbirleriyle kendilerinin bir parçalarını paylaşmışlardı,
ama Troy, Adrian'ın kendi hayatıyla özellikle ilgilendiği izlenimini hiç edinmemişti. Adrian, Adrian dışında *kimseyle* fazla ilgilenmemişti. Yeni nişanlısına bile çok ilgi duyduğunu sanmıyordu.

Kısacası, Troy Harris ile her türlü yeni duyguyu yaşıyordu ve bu onu mahvediyordu.

Harris iki kaseye yulaf ezmesi koydu. "Üzerine akçaağaç şurubu ister misin?"

"Tabii." Troy, Harris'in mutfak tezgahının köşesini işaret etti. "Bu, endişelenmememi söylediğin yavaş pişirici mi?"

Harris güldü. "Yavaş pişiriciyle aramda hiçbir şey yok, yemin ederim."

"Hm."

"Ama," dedi Harris dikkatlice, "yavaş pişirici seni sorarsa, ona ne söylemeliyim?"

Troy'un kalbi hızla attı. "Bilmiyorum. Sen ne söylemek istersin?"

Harris ona hızlıca bir bakış attı, sonra dikkatini yulaf ezmesi kaselerine geri çevirdi. "Ona biriyle tanıştığımı ve ondan gerçekten hoşlandığımı söylemek istiyorum. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor. Ve eğer o da isterse, onunla ilişkimizin nereye varacağını görmek istiyorum."

Troy cevap vermedi. Veremedi. Harris'in söyledikleri şok edici değildi. Açıkçası ikisi de birbirlerinden hoşlanıyordu, ama Troy yine de teklif edilen şeye inanamıyordu. Ve bunu kabul edip edemeyeceğinden emin değildi.

"Şey," dedi Harris, yanakları kızararak. "Belki de fazla varsayımda bulunuyorum. Bu adamla ilgili. Hoşlandığım adamla."

"Öyle değil," dedi Troy sessizce.

"Değil mi?" Harris ona döndü, yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

"Ama," dedi Troy, çünkü bunu netleştirmesi gerekiyordu, "ne sunabileceğimden emin değilim. Benim açılmadığımı biliyorsun ve senden benimle birlikte saklanmanı istemeyeceğim."

"Saklanabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti Harris. "Ben açık bir kitabım. Gizlice dolaşmakta iyi değilim."

Hayır, Harris Troy'un tanıdığı en dürüst ve neşeli insandı. O gölgelerin içinde yer almamalıydı. "Biliyorum. Ve sen de almamalısın." Troy iç geçirdi. "Seni çok seviyorum Harris, ama kafamdaki karışıklığı çözmek için zamana ihtiyacım var. Belki o zamana kadar sadece arkadaş kalmalıyız."

Harris'in gülümsemesi doğal görünmüyordu. Ya da gerçek. "Tabii.

Mantıklı." Troy başını salladı, başı birden ağırlaşmıştı. "Öyle.

Teşekkürler."

Bir an için ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra Harris, Troy'a kaselerden birini uzattı. "Yulaf ezmesi soğuyor. Hadi yiyelim."

Troy yulaf ezmesini lavaboya atıp Harris'i öpmek istedi.
buzdolabı. Onu kahvaltıya çıkarmak ve yemeklerini beklerken elini tutmak istiyordu. Her sabah ona kahve yapmak istiyordu.

Bunun yerine, sessizce kasesini masaya götürdü ve yeni arkadaşının karşısına garip bir şekilde oturdu.

On Dokuzuncu Bölüm

Troy, Harris'i tatmış olduğu için, vücudu cinsel tatminsizlikle yanıyordu. Kendine, doğru nedenlerle Harris'ten uzaklaştığını ve Troy'un ışıkta elini tutacak kadar cesur değilse, onunla yatmanın adil olmayacağını söyledi.
ve Troy onun elini gün ışığında tutacak kadar cesur değilse onunla yatmanın adil olmayacağını söyledi. Troy, Harris'i *hak* etmeliydi. Belki onu asla hak edemeyecekti, ama denemesi gerekiyordu.

Aslında, Harris'ten hiç uzaklaşmıyordu. Son iki hafta boyunca, yoğun programlarının izin verdiği ölçüde onu sık sık görmüştü
Harris, Troy'a Instagram gönderilerinde bile yardım etmiş, takip etmesi için aktivistlerin, barınakların ve kuruluşların bir listesini vermiş ve onların gönderilerini Troy'un hikayelerinde nasıl paylaşacağını göstermişti. Harris, Troy'un kazandığı takipçi sayısından heyecanlanmıştı, ancak Troy yeni gönderiler oluşturmak dışında hesabına bakmaktan kaçınmaya devam ediyordu.

Yine de kendini iyi hissediyordu. Tanıtımını yaptığı kuruluşlara önemli miktarda bağışlar yapıyordu
daha fazlasını yapmak istemesine rağmen, bu bir başlangıçtı. Hayatında ilk kez ayrıcalığını değerli bir şey için kullanıyordu ve hala biraz korkmuş olsa da heyecanlıydı.

Ottawa da New York'a karşı büyük galibiyetinden bu yana tüm maçları kazanmıştı.
Bu da fena değildi.

Harris de Troy ile gurur duyuyor gibiydi. Bu da fena değildi.

Ancak Harris'in gururlu gülümsemeleri ve coşkulu iltifatları, Troy'un bedenini susturmaya yetmedi. Harris'in yanına her yaklaştığında, onu öpmek, duvara yapıştırıp giysilerini yırtmak, dizlerinin üzerine çöküp ofisinde onu emmek için can atıyordu.

Vücudu birçok kötü fikirle doluydu, bu yüzden Troy şimdi takım spor salonunda vücudunu cezalandırıyordu. Bir set daha barbell squat yaptı ve Harris'in üç gün önce ofisinde ona attığı ateşli bakışı neredeyse unutana kadar devam etmeye kararlıydı.
Bu bakış, Troy'un onu mahvetmesinden hiç rahatsız olmayacağını oldukça açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Vay canına," dedi Bood, Troy'un titrek kollarıyla tek başına barbell'i desteklemek zorunda kalmaması için barbell'i tuttu. Birlikte barbell'i rafa geri koydular.

"Teşekkürler," dedi Troy. Yere çöktü, çenesini göğsüne dayayarak bir yığın halinde oturdu.

Bood yanına oturdu. "Hedefin Zamboni'yi kaldırmak falan mı?" diye alay etti.

"Hayır. Bugün biraz zorlamak istedim sadece."

"Yardımı oldu mu?"

"Biraz."

Yakınlarda bir telefon çaldı ve iki adam da sesin geldiği yöne doğru başlarını çevirdiler. "Sen misin?" diye sordu Bood.

"Sanırım. Bana uzatır mısın? Orada." Troy, telefonunu bıraktığı rafa tembelce işaret etti. "Bacaklarım mahvoldu."

Bood gülerek ayağa kalktı ve telefonu aldı. "Bilinmeyen numara" dedi.

Troy telefonu ondan aldı. Muhtemelen bir telemarketer ya da benzeri bir şeydi, ama yine de cevap verdi. "Alo?"

"Troy Barrett?" Ses kaba ve erkeksiydi ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Evet?"

"Ben Roger Crowell. Birkaç dakika konuşabilir miyiz diye umuyordum."

Aniden Troy tekrar yürüyebilme yeteneğini buldu ve ayağa kalktı. Roger Crowell, tüm NHL'nin komiseri, *onu* arıyordu. Troy, draft gününde el sıkışmaktan başka hayatında onunla hiç konuşmamıştı. Ancak bu telefonun iyi bir nedeni olması imkansızdı.

Troy, Bood'un sorgulayan bakışını görmezden gelerek odadan hızla çıktı. "Evet, efendim. Elbette."

"Güzel. Nasılsın Troy? Ottawa nasıl?"

Sorular sıradan ve dostçaydı, ama Crowell onları
Troy yürürken göğsü sıkıştı. "İyiyim. Ottawa iyi." "Güzel şehir," diye onayladı

Crowell. "Soğuktur herhalde."

"Evet." Troy koridorun sonunda sessiz bir yer buldu ve duvara yaslanarak Crowell'in onu çağırma nedenini açıklaması için bekledi.

"Muhtemelen Toronto'daki gibi bir gece hayatı yoktur. Boş zamanlarında eğlenebileceğin hiçbir şey yok."

Troy buna ne cevap vereceğini bilemedi, sadece yutkundu.

"Instagram hesabınla epey bir heyecan yaratıyorsun, Troy." Tanrım.

"Öyle mi?"

"Bu asil bir çaba. Lig, oyuncularının topluma katılmasını istiyor ve tabii ki senin dikkat çektiğin konu
önemli."

Troy, bu görünürdeki övgüye kanmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Crowell gibi korkutucu adamlarla konuşma konusunda çok fazla deneyimi vardı, buna kanmayacaktı. "Evet, bence de öyle."

"Başka bir oyuncu cinsel saldırı hakkında paylaşım yapsa, bundan çok memnun olurdum, ama senin durumunda, Troy... Eh, buradaki motivasyonunu sorgulamak zorundayım."

"Neden mi?"

Crowell biraz teatral bir şekilde iç geçirdi. "Sen ve Kent'in neden arkadaşlığınızı bitirdiğinizi bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Olur böyle şeyler, değil mi? Belki senin kız arkadaşınla yatmıştır. Belki onun yeteneğini kıskanıyordun. Ama ona karşı beslediğin bu kişisel kin kimseye yarar sağlamıyor, Troy. Ne lige, ne takımına, ne de sana."

"Ben... nedeni o değil..." Troy kekeledi.

"Kent hakkında bir şeyler söyleyen o kadınlar... Arkadaşına kızgın olsaydın, bu fırsatı neden değerlendirdiğini anlayabiliyorum. Şu anda kafan karışık çünkü kızgınsın. Ama..." Crowell güldü ve bu gülüş, Troy'un babasının gülüşü gibi soğuk ve acımasızdı. "O kızların sadece beş dakikalık şöhret peşinde olduklarını biliyorsun.
İnternette insanlar istedikleri her şeyi söyleyebilirler ve isimlerini bile yazmak zorunda değiller. Bu beni tiksindiriyor çünkü bunda dürüstlük yok. Hokey dünyasında ve benim onlarca yıldır içinde bulunduğum iş dünyasında dürüstlük önemlidir. Seni bilmem ama ben pek saygı duymuyorum.
Söylediklerinin arkasında durmayan herkesi. Karanlıkta suçlamalarda bulunmak korkaklıktır ve kariyerinin zirvesinde olan yetenekli bir genci mahvetmek için yalanlar uydurmak
korkunç bir şeydir." Crowell durakladı ve Troy,
yüzünde yavaşça yayılan mide bulandırıcı bir gülümseme hayal edebildi. "En azından benim fikrim bu."

Troy'un kalbi göğsünde hızla atıyordu. Avuç içleri o kadar terliydi ki, telefonunu düşüreceğinden endişelendi. Crowell'in söylediği her kelimenin yanlış olduğunu, çarpıtıldığını biliyordu, ama kendini nasıl savunacağını bilmiyordu. Aklından çıkaramadığı kadınları savunmak için.

"Yalan söylediklerini sanmıyorum," diye söylemeyi başardı. Sesinin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordu.

"Kent'in suçlandığı şeyleri yaptığını gördün mü?" diye sordu Crowell. Sesi sakindi, ama Troy bu sorunun tam da onu aramasının sebebini oluşturduğunu düşündü. Crowell, Troy'un gerçek bir tehlike olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Troy sessizce.

"Yani bu kızların doğruyu söyleyip söylemediğini
bilmiyorsun." "Bence o..."

"*Bilmiyorsun*," dedi Crowell yavaşça ve net bir şekilde.

Troy itiraz edemedi. Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. O sadece... Tanrım. Ya Crowell haklıysa?

Ama hayır. Biliyordu. Dallas'ı tanıyordu ve dünyanın cinsel saldırı kurbanlarına nasıl davrandığını yeterince anlıyordu ki, Kent'i suçlayanların konuşarak hiçbir şey kazanamayacaklarını biliyordu.

Crowell şöyle devam etti: "Sorun şu ki, gönderileriniz takdire şayan olsa da, Kent'e yönelik kişisel saldırılar gibi görünüyor. Küçük iğnelemeler. Açıkçası lig için en iyisi, bu saçma sapan olayın tamamen unutulmasıdır, ama senin gönderilerin ateşi körüklüyor. Bunu kesmeni istiyorum."

Troy'un korkusu kısmen öfkeye dönüştü. Crowell gibi adamlar tarafından itilip kakılmaktan bıkmıştı. "Yanlış bir şey yapmıyorum. İhtiyacı olan insanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Destekleyebileceğin pek çok neden var, Troy. Evsizlik ya da spor yapma imkânı olmayan yoksul çocuklar. Asistanıma ligin desteklediği hayır kurumları ve girişimlerin listesini sana göndermesini söyleyebilirim."

"Tamam," dedi Troy, çünkü reddetmekten daha güvenli görünüyordu.

"Teşekkür ederim." "Güzel," diye araya girdi Crowell. "Bu konuyu daha da
ileri götürmek istemem."
daha ileriye götürmek zorunda kalmak istemem."

Daha fazla mı? Tanrım, Troy bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordu. "Hayır, efendim." "Şimdi seni bırakacağım, Troy. Seninle konuşmak güzeldi. Yarın gece Montreal'e karşı
yarın gece Montreal'e karşı."

"Teşekkür ederim." Troy, bir yabancıyla konuşmaya zorlanan bir çocuk gibi konuşuyordu.

Crowell görüşmeyi sonlandırdı ve Troy duvara yaslanarak yere oturdu. Ne yapacaktı şimdi?

* * *

"Hala şaşkın mısın?" Harris, Ottawa'nın bir başka galibiyetinin ardından, bu kez Detroit'e karşı deplasmanda, ertesi sabah Gen'e sordu.

"Uçak kazasında daha sık ölmeleri gerek," dedi kuru bir şekilde. Sonra yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. O uçakta olduğunu sürekli unutuyorum." Harris elini küçümseyerek salladı. "Hayattayım."

"Hayatta ve huysuz," diye mırıldandı Gen.

Harris sadece homurdandı.

Ottawa, on yıldan fazla bir süredir takımın en uzun galibiyet serisini yaşıyordu ve bu Harris'i iyi bir ruh haline sokmalıydı. Ama bunun yerine Troy'u düşünmekten kendini alamıyordu. Takımın dün gece maçtan sonra geç saatlerde geri döndüğünü biliyordu ve Troy'un doğrudan Harris'in dairesine gelmesini saçma bir şekilde arzuladığını hissetti. Troy'un eve döndüğü adam olmak istiyordu ve buna bu kadar yaklaşmış olmasına rağmen bunu başaramamış olmaktan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Ya da belki de kendini kandırıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Gen, "senin huysuzluğun benim en iyi ruh halim gibidir." "Belki de huysuz değilimdir."

Gen alaycı bir şekilde güldü. "Seni bir şey rahatsız ediyor. Takım iyi gidiyor ama sen mutsuzsun."

Harris'in Gen'e Troy'dan bahsetmesi mümkün değildi. Birincisi, bu Troy'un kimliğini ifşa etmek anlamına gelirdi. İkincisi, bu konu hakkında konuşmak çok utanç vericiydi. Harris ne bekliyordu ki? Troy Barrett'ın onun erkek arkadaşı olmak istemesini mi? Troy gibi görünen erkekler, Harris gibi görünen erkeklerle çıkmazdı. Troy'un son erkek arkadaşı, on altı paket kaslı, çarpıcı güzellikte bir televizyon yıldızıydı.

Troy muhtemelen Harris'i sadece uygun bir çözüm olarak görüyordu. Kendisini rahat hissettiği biri, bu hoştu, ama aynı zamanda fazla risk taşımayan biri. Harris'in eşcinsel olduğunu ilk tanıştıkları anda anlamıştı ve muhtemelen Harris'in onu reddetmeyeceğini de düşünmüştü.

"Yürüyüşe çıkacağım," dedi Harris. "Bilgisayardan biraz uzaklaşmam lazım."

Bu karanlık düşüncelerden uzaklaşması gerekiyordu. Bunların doğru olmadığını biliyordu. Troy, Harris'e hoşuna giden bir şey gördüğünü anlaması için yeterince kez o yoğun, kobalt mavisi bakışlarını ona dikmişti. Aslında, Harris'e Onun sadece biraz zamana ihtiyacı vardı ve Harris de bunu ona somurtmadan vermesi gerekiyordu. Üstelik Troy ile arkadaş olmak... hoştu. İyi anlaşıyorlardı ve Troy son zamanlarda daha mutlu görünüyordu, daha kolay gülüyor ve gülümsüyordu ve cinsel saldırı mağdurlarına elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu.

Kısacası, Troy harika ve yakışıklı olmaya devam ederken, aynı zamanda çıkar gözetmeyen bir arkadaşlığa bağlılığını da sürdürüyordu. Bu durum Harris'i resmen öldürüyordu.

"Troy'a selamımı söyle," dedi Gen.

"Troy'u görmeyeceğim."

"Tabii."

Troy muhtemelen binada bile değildi. Belki. Harris, onun takım spor salonunda antrenman yaptığı olağan saat olduğunu düşündü.

Keşke geçen geceyi düşünmeyi bırakabilseydi. Tanrım, Troy onu nasıl sikmişti. Harris'e tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti ve bu inanılmazdı.

Sonra bütün gece onu kucaklamış ve ertesi sabah yatakta birlikte dinlenirken onunla konuşmuştu. Harris'in saçını yıkamış, duşta ona oral seks yapmış, yavaş pişiricisiyle dalga geçmişti.

Harris onu çok seviyordu.

Tabii ki Harris takım spor salonunun girişinden geçip içeriye gizlice baktı. İçeri girmeyecekti, ama Troy'u görmek istiyordu. Sadece bir anlık.

Troy orada değildi.

Muhtemelen öyle de iyi oldu. Harris yürümeye devam etti, köşeyi dönerken telefonunu çıkarıp Twitter'ı kontrol etti.

Ve Troy'a çarptı.

"Kahretsin! Üzgünüm," dedi Harris. "Yürüyordu ama önüme bakmıyordum."

Troy elini kalbinin üzerine koydu ve yüksek sesle nefes verdi. "Tanrım. Bunu beklemiyordum."

Harris utangaç bir şekilde telefonunu kaldırdı. "Beni bilirsin. Telefonuma bağımlıyım."

Troy ona bakakaldı ve Harris onun ne kadar üzgün göründüğünü fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Harris.

Troy'un gözleri bir yandan diğer yana kaydı. Sonra başını arkasına doğru salladı. "Bu taraftan."

Koridorun sonuna kadar yürüdüler ve Harris, Troy'un takım arkadaşlarının bulunduğu spor salonundan uzaklaştıklarını fark etti. Sonra Troy ona döndü ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Komiser beni aradı," dedi.

"Komiser mi?" Harris anlamadı. "Crowell mi?"

"Evet. Gerçekten beni aradı. Roger Crowell bizzat. Telefonla."

"Ne zaman? Neden?"

"Birkaç dakika önce. *Endişeli.*"

"Neden endişeli?" Harris, zaten bildiğine dair içini kemiren bir şüpheye kapıldı. Harris'e göre NHL komiseri, iyilik için çalışan biri değildi.

"Instagram hesabım hakkında. Her şey hakkında. Dallas'a söylediklerimle başlayarak." Troy elini saçlarına geçirdi. "*Siktir!* İstemiyorum... *İyi* davranmaya çalışıyordum. Ama bunun yerine insanları kızdırıyorum."

Harris, Troy'un koluna elini koydu. "İyi gidiyorsun, Troy. Bana tam olarak ne dediğini anlat."

"Dallas hakkında bazı sorular sordu, gerçekten bir şey görmediğimden emin olmak için. Ve buna dayanarak, ateşi körüklememem gerektiğini söyledi... Lanet olsun. Ne dediğini unuttum. Ama kısacası, cinsel saldırı kurbanları hakkında konuşmayı bırakmamı istiyor. Bunun takdire şayan bir şey olduğunu, ama yine de yapmamam gerektiğini söyledi. Bilmiyorum. Şu anda kafam çok karışık. Onunla hiç konuştun mu? Çok korkutucu bir adam."

Harris, Troy'un daha önce hiç gevezelik ettiğini duymamıştı ve bundan hoşlanmamıştı. "Hayır, duymadım. Ama röportajlardan ve basın konferanslarından ve diğer şeylerden nasıl biri olduğunu anlıyorum. Seni tehdit etti mi? Eğer şu ana kadar yaptığın gibi paylaşım yapmaya devam edersen, sana ültimatom verdi mi?"

"Konunun çözülmesini umduğunu söyledi, çünkü işleri daha ileriye götürmek istemediğini söyledi, bu ne anlama geliyorsa."

"Orospu çocuğu," diye homurdandı Harris.

Troy, Harris küfür etmiş gibi yüzü bembeyaz oldu.

"Beni dinle," dedi Harris, ellerini Troy'un pazılarına sıkıca koyarak. “İnanılmaz bir hokey oynuyorsun ve bu takıma ya da bu lige borçlu olduğun tek şey bu. Zararlı ya da yasadışı bir şey yapmıyorsun.
ününü ve etkisini, genellikle sesini duyuramayan insanlara yardım etmek için kullanıyorsun ve bunda kötü bir şey yok. Crowell aksini söylüyorsa siktir et onu."

Troy yutkundu. "Dallas Kent'in ligin en büyük yıldızlarından biri olduğunu ve onun suçlayıcılarının hikayelerine inanırsak bunun tüm lige kötü yansıyacağını söyledi."

Harris, çok nadir hissettiği bir şeyleri yumruklamak isteği duydu. "Başka ne var?"

"Sanki eski dostlar gibi bira içiyormuşuz gibi gülüyordu. Kadınların beş dakikalık şöhretlerini elde etmeye çalışmasını gülüyordu.

ya da her neyse. Onların söylediklerine inanamıyorum. Siktir, Harris. Konuşma tarzı, kendimden şüphe etmeme neden oldu. Her şeyden şüphe etmeme neden oldu."

Harris başını salladı. "O yanılıyor. Yanıldığını biliyorsun."

"Öyle mi? Ben hiçbir şey görmedim. Belki de Dallas sinirlerimi bozduğu için onlara inanmak istedim."

Harris sesini sabit tuttu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Troy iki kez yavaşça nefes aldı. "Hayır. Bence Dallas yaptı. Onun yaptığını biliyorum.
Hepsini."

"Tamam
."

"Sanki tek kişi o değilmiş gibi. Bahse girerim bu lig yüz yıldır avcıları koruyup duruyordur."

"Muhtemelen," diye onayladı Harris.

"Her şeyi düzeltebileceğimi bilmiyorum, ama sadece yardım etmek istiyorum. Birazcık. Mümkünse."

Troy duvara yaslanarak çöktü, o kadar yenilmiş görünüyordu ki Harris ona sarılmak istedi. Öyle de yaptı. Troy hemen karşılık verdi ve Harris'i kendine çekti.

"Tüm sorunlarımı sana yükleyip duruyorum," dedi Troy, kollarını Harris'in sırtına sıkıca dolayarak. "Üzgünüm."

"Üzülme. Yardım etmek istiyorum. Biz arkadaşız, değil mi?"

Troy, Harris'in boynunu gıdıklayan yavaş bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha, sanki Harris'in kokusunu içine çekiyormuş gibi.

"Elma mı?" Harris nazikçe alay
etti. "Mm."

Troy bir dakika orada kaldı, sonra geri çekildi. Ağızları birkaç santim uzaklıktaydı. Troy'u burada öpmek yanlış olurdu, özellikle de şu anda bu kadar savunmasızken.

"Geri dönmeliyim," dedi Troy, geri adım atarak.

"Tamam. Peki." Harris kendine geldi. "Ama zamanın olduğunda bu konuyu daha fazla konuşmalıyız."

"Tamam. Sakıncası yoksa."

"Sakıncası yok."

"Bir süre Instagram'dan uzak kalabilirim."

"Mantıklı."

Troy başını salladı ve spor salonuna doğru bir adım attı.

"Cuma akşamı ne yapıyorsun?" diye sordu Harris. Troy geri
döndü. "Bilmiyorum. Hiçbir şey. Neden sordun?" "Fabian
Salah o gece şehirde konser verecek." Troy kaşlarını çattı.

"Kim?"

"Müzisyen. Bir keresinde benim kamyonetimde onu dinliyorduk. Ryan Price ile çıkıyor."

"Ah. Doğru."

"İki biletim var. Biletlerin biteceğini bildiğim için iki tane aldım ve birini götürebilmek için emin olmak istedim. Aklıma sen gelmek isteyebilirsin diye geldi. Belki." Harris yalan söylüyordu. İkinci bileti Troy'u düşünerek almıştı. "Her neyse, gelmelisin. İstersen. Benimle
benimle."

"Bu cuma mı?"

"Evet. Senin izin haftasının ilk gecesi." Troy
düşünür gibi görünüyordu. "Tabii. Tamam."

Harris'in yüzü aydınlandı. "Evet?"

"Evet. Bu, şey, güzel olacak. Seninle burada uzaklarda vakit geçirmek. Ben de... bunu istiyordum." Troy'un utangaç gülümsemesi çok etkileyiciydi.

"Ben de," dedi Harris.

Troy ona ciddi bir şekilde baktı. "Bu sezon sen olmasaydın, her şeyi nasıl hallederdim, gerçekten bilmiyorum."

Oh.

Harris titrek bir gülümsemeyi başardı. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Biliyorum. Senin en sevdiğim özelliklerinden biri bu." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani... teşekkürler."

Harris cevap veremeden koşarak uzaklaştı.

"Ah dostum," diye mırıldandı Harris, yamalı kalbine. "Sanırım bu adam bizi mahvedecek."

Yirminci Bölüm

Shane Hollander, Ilya'yı sertçe cama itti ve Troy, Ilya'nın bu duruma gülümsemesine neredeyse gülecekti. Ilya, Hollander'ı geri itti, bu da Hollander'ın takım arkadaşı Hayden Pike'ın araya girmesine neden oldu.

Bu da Troy'un kavgaya katılmasını sağladı. Tam da Ilya'nın Pike'ı azarladığını duymak için zamanında oraya vardı.

"Hala hokey oynuyor musun?" diye sordu

Ilya. "Sakın başlama, Rozanov."

"Sen neden buradasın ki?" Ilya, Pike'ın göğsünü iterek onu uzaklaştırdı. "Arkadaşım Hollander ile konuşuyorum."

"Onu rahat bırak, Rozanov," diye homurdandı Shane. "Ve geri çekil lan." Troy, Pike'ın kolunu tutuyordu, ama Pike, Ilya'ya doğru herhangi bir hareket yapmıyordu.

Troy, onun "Bu tuhaf saçmalıklardan bıktım artık" diye mırıldandığını duydu. Troy bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadı.

Ilya, Hollander'dan uzaklaşarak, "Bu hafta sonu All-Star maçında görüşürüz," dedi. Pike'a döndü. "All-Star maçı, ligin en iyi oyuncuları arasında oynanan özel bir maçtır."

Troy kıkırdadı ve Pike, Troy'un "Onu bıçaklayabilir miyim lütfen?"

"Kimse kimseyi bıçaklamayacak," diye bağırdı hakem.

"Henüz değil," dedi Ilya, biraz ipeksi bir sesle ve Hollander'a doğru.

Hollander'ın gözleri kısıldı, ama hiçbir şey söylemedi. Sadece Pike'ı da yanına alarak kayarak uzaklaştı.

Pike'ı da yanında götürdü. Ilya onun gitmesini izledi.

"Sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dedi Troy.

"Buz pistinin dışında, evet."

Troy, Ilya'nın Scott Hunter'a karşı oynadıkları zamanlarda ona davrandığı şekilde davranmasının çok da farklı olmadığını düşündü. Belki de Ilya'nın buz pistinde sana kötü davranması bir saygı göstergesiydi. Onlar birbirlerine karşı oynadıklarında, Ilya çoğunlukla Troy'u görmezden gelirdi.

Sonunda Ottawa, Montreal'i 5-3 yenerek, takım rekoru olan dokuz maçlık galibiyet serisine bir galibiyet daha ekledi. Bu inanılmaz bir duyguydu. Soyunma odası bir kez daha parti havasına büründü, bu sefer önlerinde bir haftalık tatil olması da heyecanı daha da artırıyordu.

"Ilya'nın keyfi yerinde," dedi Troy.

Ilya, soyunma odasında çalan yüksek sesli hip-hop müziğine eşlik ederek yarı dans ediyor, rastgele ellerini çırpıyor ve herkesi neşeyle tebrik ediyordu.

"Evet," diye onayladı Wyatt. "Montreal'i yendiğimizde her zaman keyfi yerindedir. Shane Hollander'ın arkadaşı olması, onu buz üzerinde yok etmeyi sevmesini engellemiyor galiba."

"Sanırım öyle."

Ilya ve Wyatt yarın Anaheim'da düzenlenecek All-Star hafta sonu etkinliğine gidiyorlardı. Troy bu yıl All-Star maçına davet edilmemişti. Elbette. Komisyon başkanının ona karşı olan duygularına bakılırsa, muhtemelen bir daha asla davet edilmeyecekti. Ama o gerçekten umursamıyordu. Harris ona bir randevu teklif etmişti ve bu çok daha heyecan verici bir davetti.

Aslında Troy, All-Star maçını *izlemek* bile istemiyordu, katılmayı bırakın. Dallas Kent orada olacaktı, komisyon üyesi de. Ve muhtemelen Troy'u hain olarak gören bir sürü oyuncu.

"All-Star maçını dört gözle bekliyor musun?" diye sordu Wyatt'a.

"Evet. Birçok kişinin bundan nefret ettiğini biliyorum, ama davet edileceğimi hiç düşünmemiştim,

biliyor musun? Şimdi ikinci yıl üst üste gidiyorum. Ayrıca, haftanın geri kalanında yeğenimle vakit geçirmek için Vancouver'a gidiyorum. Sabırsızlanıyorum. Lisa da orada benimle buluşacak."

"Güzel. Sence Ilya heyecanlı mıdır?"

"All-Star maçlarını seviyor gibi görünüyor," dedi Wyatt. "Bence en büyük yıldızları birdenbire kızdırma fırsatını seviyor."

Troy buna gülümsedi.

Daha sonra, arabasına doğru yürürken, Ilya ona yetişti. "Hafta sonu için büyük planların var mı?" diye sordu Ilya.

"Pek sayılmaz."

"Ottawa'da takılmak mı?" "Evet."

Ilya sırıttı. "İlginç."

Troy gözlerini kısarak, "Hayır, değil. İlginçliğin tam tersi." dedi. "Sen onu ilginç hale getirebilirsin. Harris'le birlikte."

"Kapa çeneni!" Troy çılgınca etrafına bakındı, ama garajda sadece ikisi vardı. "Yarın akşam onunla çıkacağım."

"Vay canına, Barrett. Bu çok sevimli."

Troy gergin bir şekilde kafasının arkasını kaşıdı. "Sanırım bu bir randevu. Yani, öyle olduğunu düşünüyorum. Umarım öyledir."

Ilya omzuna dokundu. "O iyi bir adam. Ona iyi davran."

"Biliyorum. Öyle yapacağım."

"Evet," diye onayladı Ilya sert bir şekilde. Sonra yüzü yumuşayarak çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Onu nereye götürüyorlar?"

"*Beni* bir konsere götürüyor. Fabian Salah."

"Fabian! Onun şehirde olduğunu

bilmiyordum."

"Onu tanıyor musun?"

Ilya, Troy'a aptalmış gibi baktı. "Evet. Ryan Price'ın erkek arkadaşı. Benim kamplarımda koçluk yapan Ryan Price."

"Doğru. Unutmuşum."

"Fabian'ı bir kez izledim," dedi Ilya. "Montreal'de. Çok iyi.
Çok...

yakışıklı."

"Öyle mi?"

Ilya sırıttı. "Fabian ve Ryan, Güzel ve Çirkin gibi. Görene kadar bekle."

Troy başını salladı ve Ryan Price'ı tekrar görme ihtimalinden dolayı ne kadar endişeli olduğunu yüzüne yansıtmadığını umdu.

"Canavarlardan bahsetmişken, Dallas Kent'in hafta sonunu çok rahatsız edici hale getireceğim."

Troy öfkeyle nefes aldı. "Bu yıl All-Star seçildiğine

inanamıyorum." "Biliyorum. Davet edilmediğin için üzgünüm."

"Sorun değil. Dallas'ı görmek istemiyorum ve komisyon üyesi bana kızgın, o yüzden..." Troy sözünü kesti. Ilya'ya, ya da Harris dışında kimseye, Komisyon Üyesi Crowell'ın telefonundan bahsetmek istememişti.

"Crowell mı? Kızgın ne demek?" diye sordu Ilya. "Hiçbir şey.

Unut gitsin."

Ilya'nın yüzü ciddileşti. "Hayır. Ne dedi?"

Troy iç geçirdi. "Beni aradı ve Dallas Kent'in suçlu olduğunu ima ettiğim için beni uyardı. Instagram'da paylaştığım şeyleri beğenmiyor."

"Ciddi misin?"

"Cep telefonumu aradı. On beş dakika kadar konuştuk. Çok korktum."

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Ilya somurtkan bir şekilde.

"Bu kötü." "Biliyorum. Bu yüzden paylaşmayı

bıraktım."

"Hayır. Crowell'ın sana bunları söylemesi kötü. Anaheim'da onunla konuşabilirim."

Troy paniğe kapıldı. "Lütfen yapma. Cidden. Yapma. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir ve sonra sen de bu işe bulaşırsın."

Ilya çenesini sıktı ve bir an sessiz kaldıktan sonra, "Paylaşım yapmayı bırakma. Tabii bu senin tercihin değilse ve Crowell'in tercihi değilse." dedi.

Ve Troy, bir anda kendini korkak gibi hissetti. Bir kez daha, ahlaki değerleri şüpheli, saldırgan ve otoriter adamların iradesine boyun eğmişti. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Düşünmek için bir haftan var. Bunu kullan."

"Kullanacağım."

Ilya telefonunu çıkardı, bir göz attı ve gülümsedi. "Gitmem gerek."

"Tabii. Anaheim'da iyi eğlenceler. Ve iyi bir hafta geçir."

"Tamam." Ilya Mercedes SUV'sine doğru yürümeye başladı, sonra omzunun üzerinden seslendi, "Harris'in işten biraz uzaklaşması iyi olur. Belki sen onun dikkatini başka yöne çekebilirsin."

Troy, muhtemelen istediğinden daha fazla şey ele veren tuhaf bir kahkaha attı. "Her neyse."

Ilya'nın kahkahası çok daha ağırbaşlı ve kontrollüydü. SUV'sine binip uzaklaşırken Troy'a göz kırptı ve Troy'u garajda tek başına, düşünmesi gereken çok şey ile baş başa bıraktı.

* * *

Troy, her şeyi göz önünde bulundurunca, oldukça iyi bir şekilde soğukkanlılığını koruduğunu düşündü.

En azından dışarıdan bakıldığında.

O bir randevudaydı, sayılır. Bir erkekle. Hokey oynadığı şehirde. O hokey takımında *çalışan* biriyle. *Eski takım arkadaşıyla* çıkan*,* açıkça eşcinsel bir müzisyenin konserinde*.*

Aman Tanrım.

Harris'in kolu onun koluna değdi. "İyi misin?"

Troy, Harris'in kalabalık kulübe girdiklerinden beri ona dikkatlice dokunmadığını fark etmişti. Troy, ona sessizce cesur olmak istediğini, bunun gerçekten bir randevu olmasını istediğini belirtmek için hafifçe ona yaslandı. Bu gece Harris'in elini tutmak, hatta belki de onu öpmek istiyordu, burada, bu kulüpte. Sadece cesaretini toplaması gerekiyordu.

"İyiyim," dedi Troy. "Uzun zamandır bu tür bir konsere gitmemiştim. Bir kulüpte ve ayakta."

"Canlı müzik dinlemek için en sevdiğim yol bu. Kalabalığın bir parçası olmayı seviyorum." Troy normalde bunu umursamazdı, ama herkesin ona baktığını hissediyordu.

Ayrıca, bu onun her zamanki arkadaş grubu gibi görünmüyordu. Hiçbir bariz sporcu göremedi. Herkes sanatsal görünüyordu, belki ironik olan parlak saç renkleri ve kıyafetleri vardı. Kesinlikle çirkindi, ama muhtemelen kasıtlı olarak. Diğerleri çok şık giyinmişti, ama Troy'un eski takım arkadaşlarının alay edeceği bir şekilde. Onlar buradaki insanları tanımlamak için hakaretler kullanırlardı. Ve kısa bir süre önce, Troy da onları kullanabilirdi.

Bir gün, umuyordu ki, açıkça eşcinsel olan insanlar arasında olacak ve ait olduğunu hissedecekti. Çünkü evet, o bir sporcuydu, ama aynı zamanda eşcinseldi ve ikisi birden olmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Bir şeyler içebilir miyiz?" diye sordu Troy. Oda zaten çok sıcaktı.

"Aklımdan geçenleri okudun. Hadi gidelim."

Kalabalığın arasından geçtiler, Harris durup birkaç kişiye gülümseyerek merhaba dedi. Troy, Harris'in neden onu davet ettiğini ve göze batmayacak birçok arkadaşından birini davet etmediğini merak etti. Tabii bu bir randevu değilse, ki öyle olabilir.

Barmen — koyu saçlı ve açık kahverengi tenli, çok çekici bir genç adam — Harris'in elini tuttu ve onu bara doğru çekerek kucakladı. "Naber, Harris?"

"Önemli bir şey yok. Gösterinin başlamasını bekliyorum."

"Harika olacak," dedi adam. Sonra dikkatini Troy'a çevirdi. Bakışları açıkça değerlendiriciydi ve Troy kıpırdamadan durmakta zorlandı. "Arkadaşın kim?"

"Bu Troy. Toronto'dan buraya taşındı. Troy, bu Manu, üniversiteden bir arkadaşım."

Troy, Harris'in sıkıcı tanımına neredeyse gülecekti, ama soyadını veya Centaurs takımında oynadığını söylemediği için de minnettardı.

Manu ile el sıkıştı. "Memnun oldum."

"Ben de. Kahretsin, Harris hep güzel olanları kapıyor."

"Hayır, yok," dedi Harris alaycı bir şekilde. "Yani," diye Troy'a gergin bir şekilde baktı, "biz birlikte değiliz..."

"*Her zaman*, ha?" Troy alay etti.

Harris sevimli bir şekilde kızardı. "Çıkmak için neredeyse hiç vaktim yok! Hayatımın nasıl olduğunu biliyorsun. Manu abartıyor."

Manu güldü. "Sen ne dersen o, Harris. Ne alırsın? Dur, tahmin edeyim."
"Drover Cider, lütfen."
"Burada bedavaya alabilecekken neden para veriyorsun bilmiyorum." "Çünkü yerel ekonomiyi desteklemek istiyorum," dedi Harris gülümseyerek. "Ya sen?" diye sordu Manu Troy'a.
Troy, Harris'e bir göz attı. "Bira sipariş etsem kızar mısın?"
"Tabii ki hayır. Pilsner sever misin? Arkadaşım Johnathan, Portage Brewery'yi işletiyor ve orada harika bir pilsner yapıyorlar."
"Her*kes*le arkadaş mısın?"
Harris omuz silkti. "İnsanları severim ve hayatım boyunca burada yaşadım." "Tabii," dedi Troy Manu'ya. "Pilsner'dan bir tane deneyeceğim."
Manu içecekleri almaya gitti, ama önce Harris'e, Troy'un tercüme edemediği birçok şeyi ifade eden bir bakış attı. Ancak Harris'in utangaç gülümsemesini fark etti.
"Bu bir randevu mu?" diye sordu Troy.
Harris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ha?"
"Fazladan bir biletin olduğunu söyledin, ama... bu bir randevu mu?" "Öyle olmasını mı istiyorsun?"
Troy gözlerini kısarak, "Öyle olmasını mı istiyorsun?" dedi.
Harris dirseğini bara dayadı. "Bu oyun berbat. Dürüst olalım."
"Tamam," dedi Troy, sanki bu kolay bir şeymiş gibi.
"Senin istediğin gibi sana alan tanımaya çalışıyorum. Ama bilet konusunda yalan söyledim.
Senin için aldım. Bunun bir randevu olmasını istiyorum." Troy'un kalbi biraz titredi. "Ben de öyle."
Harris gülümsedi. "Peki, tamam o zaman. Randevumuz var." Troy ona gülümsedi. "Hadi yapalım."

* * *

Fabian Salah nasıl gösteri yapılacağını iyi biliyordu. Troy daha önce böyle bir şey görmemişti. Fabian sahnede tek başına duruyordu, ama bir şekilde kemanı, çeşitli pedalları, elektrikli piyanosu, dizüstü bilgisayarı ve kim bilir başka neler kullanarak tek başına bir ses duvarı yaratıyordu. O şarkı söylerken, kalabalık kulüpte iğne düşse duyulurdu, sesi berrak ve ruhaniydi.

Ayrıca kanatlar da takıyordu. Kocaman, siyah, özenle işlenmiş tüylü kanatlar. Ve siyah bir mini elbise. Ve dizlerine kadar uzanan altın rengi, bantlı sandaletler. Ve *çok* fazla makyaj.

Bu, Ryan Price'ın erkek arkadaşıydı. *Ryan Price*. NHL tarihinin en sert sessiz, sosyal açıdan beceriksiz, devasa Ryan Price.

Bu, Troy'un aklını başından almıştı.

Ama çoğunlukla, Fabian'ı hayranlıkla izleyen Harris'i izliyordu. Troy anlıyordu; müzik, onu icra eden adamın gösterisiyle birleşince oldukça inanılmazdı.

Ve son derece seksi. Tüm bu deneyimde derin bir erotizm vardı, ancak Troy'un kafası karışık olduğu için bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Belki de Fabian'ın kendine güveniydi, kendini bu kadar açık ve utanmazca sergileme cesareti. Şarkı sözleri de seksi idi. *Ryan* hakkında mıydı? Tanrım.

Fabian'ın şarkılarından birinin ortasında, Troy parmaklarını Harris'in elinin arkasına dokundurdu. Bütün gece ona dokunmak istemişti ve Fabian ona cesaret veriyordu.

Harris ona gülümsedi ve birdenbire ellerini tuttular. Birbirine değen avuç içlerinden bir sıcaklık yayılıyordu ve bu sıcaklık Troy'un tüm vücudunu doldurdu. Bunu yapabilirdi. Bu adamın elini herkesin önünde tutabilirdi çünkü bunu istiyordu. Çünkü Harris onu mutlu ediyordu ve Troy mutsuz olmaktan bıkmıştı.

Şarkının geri kalanında parmakları birbirine dolanmış halde öyle kaldılar. Alkışlamak için ayrıldılar, sonra otomatik olarak tekrar birbirlerinin elini tuttular.

Encore bittikten ve alkışlar kesildikten sonra, Troy Harris'i kendine doğru çekti. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Harikaydı."

"Değil mi? O, hayat değiştiren biri gibi. Onun gerçek bir insan olduğuna inanamıyorum." "Onun Ryan Price ile çıktığına inanamıyorum."

"Biliyorum!" Harris etrafına bakındı. "Price burada mı acaba? Genelde onunla birlikte seyahat eder."

Troy da etrafına bakındı ve Ryan'ı odanın arkasında gördü. Odayı en uzun boylu kişi olduğu ve çok kızıl saçlı olduğu için onu fark etmek kolaydı.

Troy bir karar verdi. "Onunla konuşmak istiyorum."

Harris başını salladı. "O zaman konuş. Ben burada kalayım mı?" "Belki. Uzun sürmez." Harris'in gözlerine baktı. "Seni bulurum."

"Öyle yapmalısın."

Troy içgüdüsel olarak eğilip Harris'in yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra Harris'in tepkisini görmeden hızla uzaklaştı.

Troy ona yaklaştığında Ryan tek başına duruyordu. Ryan'ın onu tanıdığı anı tam olarak görebiliyordu, çünkü Ryan'ın ifadesi, muhtemelen etkileyici erkek arkadaşını hayal eden birinden, gözleri fal taşı gibi açılmış endişeli birine dönüşmüştü.

"Selam," dedi Troy onun karşısına geçince.

"Barrett? Burada ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşımla geldim."

Ryan, Dallas Kent'i görmeyi beklermişçesine endişeyle etrafına bakındı. "Neden Ottawa'dasın?"

Bu soru Troy'u şaşırttı. "Artık burada oynuyorum."

"Oh." Ryan utanmış görünüyordu. "Üzgünüm. Artık hokeyi çok yakından takip etmiyorum."

"Sorun değil." Troy başını artık boş olan sahneye doğru eğdi. "O gerçekten senin erkek arkadaşın mı?"

Ryan'ın yüzü yine gururlu bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Biliyorum, ben de inanamıyorum."

Saçları her zaman uzundu ve genellikle yüzünü kapatan kalın, bazen dağınık bir sakalı vardı. Şimdi saçları Troy'un gördüğü en kısa halini almıştı ve sakalı koyu kırmızı bir çapak haline gelmişti. Ryan'ın tüm o saçların altında çok yakışıklı bir yüz ve güzel bir gülümseme sakladığı ortaya çıktı.

"İyi görünüyorsun," dedi Troy, çünkü bu adama bir iltifat borçluydu. Ve çok özür dilerim. "Bak, um, bunun senin için pek bir anlamı olmayacağını biliyorum, ama özür dilemek istiyorum. Birlikte oynadığımızda sana karşı tam bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. Sana nasıl davrandığımı düşünmek beni hasta ediyor."

Ryan'ın ağzının açık kalmasından, bunu hiç beklemediği anlaşılıyordu. "Uh, tamam. Sorun değil."

"Özellikle uçma korkusu konusunda. Ne kadar korkunç ve çocukça davrandığıma inanamıyorum. Ve senin nasıl hissettiğini biraz olsun anladım."

"Doğru. Uçak olayını duydum. Ottawa için oynadığını bilmediğim için o uçakta olduğunu bilmiyordum, ama, şey, bir kabus gibiydi." otteraw'da oynadığını bilmiyordum, ama bu bir kabus gibiydi."

"Oldukça korkutucuydu."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hokeyi bıraktığımdan beri uçağa binmedim."

"Gerçekten mi? Erkek arkadaşın turneye çıktığında onunla birlikte seyahat ettiğini duydum." "Arabayla gidiyoruz. Ya da o tek başına uçuyor. Her seyahate katılmıyorum." Gözleri daraldı. "Bekle. Bunları sana kim anlatıyor?"

"Uh..." Tamam, Troy'un konuşmak istediği diğer konu da buydu. "Arkadaşım Harris. Fabian'ın büyük bir hayranı ve Centaurlar'ın sosyal medya hesaplarını yönetiyor. O... eşcinsel."

Ryan'ın kaşları yukarı kalktı. "Artık eşcinsel bir arkadaşın mı var?"

"Evet, şey. Özür dilemek istediğim bir başka konu da bu. Toronto'da oynarken homofobik saçmalıklar söyledim ve bunu yapmamalıydım. Mazeret uydurmak istemiyorum, ama bir nevi... bunun arkasına saklanıyordum, anlarsın ya. Bu, yaptığımın boktan olduğunu değiştirmez. Ama neden yaptığımı açıklıyor."

Ryan'ın kafasında parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyordu. "Bekle. *Sen* eşcinsel misin?"

Troy yutkundu. "Evet."

Ryan derin bir nefes aldı. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Biliyorum."

Troy, Ryan'ın ifadesinden bunun onu gerçekten ilgilendirip ilgilendirmediğini anlayamadı.

"Arkadaşın eşcinsel olduğunu biliyor mu?" diye sordu Ryan. "Kim? Harris mi?"

"Hayır, Dallas."

Troy, Dallas'ın adını duyduğunda her zamanki gibi midesi düğümlendi. "Vay canına. Hokeyi hiç takip etmemişsin. Artık arkadaş değiliz."

"Oh. İyi."

"Biliyorum."

İki adam arasında garip bir sessizlik oldu, sonra Ryan, "Fabian'la sahne arkasında buluşmam lazım. Ama, şey..." dedi.

"Evet. Tabii ki. Git." Troy tereddüt etti, sonra "Mutlu olduğuna sevindim, Ryan," dedi.

Ryan başını salladı. "Her şeyi çözmede iyi şanslar."

Arkasını dönmeden hızla ayrıldı, Troy onu suçlayamadı. Özür dileme fırsatı bulduğu için mutluydu, ama Ryan'ın gerekli olandan daha fazla onunla konuşmak isteyeceğini beklemiyordu.

Ama burada Troy ile konuşmak isteyen biri vardı. Ona her zaman zaman ayıran ve onu gerçekten önemsiyor gibi görünen biri. Ve Troy onu bekletmeyecekti.

* * *

Harris, Troy Ryan'la meşgulken konuşacak arkadaşlar bulmuştu, bu yüzden sıkılmamıştı. Ama Troy'un kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde heyecanlandı.

"Beni buldun," dedi Harris.

"Bulacağımı söylemiştim."

Sonra elini Harris'in yanağına koydu, başını eğdi ve *onu öptü*. Dudaklarından. Etraflarında insanlar varken.

Ve birdenbire, etraflarında kimse kalmadı. En azından Harris için durum böyleydi. Dünyada var olan tek şey, Troy'un dudaklarının kendi dudaklarına sıkıca ve sıcak bir şekilde baskı yapması ve dillerinin yavaşça ve nazikçe birbirine dolanmasıydı.

Troy uzaklaşmaya başladı, ama Harris onun alt dudağını ısırdı ve onu geri çekerek uzun, şehvetli bir öpücük daha verdi.

"Vay canına," dedi Harris, sersemlemiş bir şekilde, nihayet nefes almak için ayrıldıklarında. Bu gece Troy'u dışarı davet ettiğinde böyle bir şey beklemiyordu. Beklemiyordu, ama *umuyordu*. "Bu neydi böyle?"

"Bilmiyorum. Bütün gece bunu yapmak istedim ve..." Troy'un gülümsemesi Harris'in hiç görmediği kadar geniş ve parlaktı ve gözleri heyecanlı bir enerjiyle parlıyordu. "İstediğim şeyleri çok sık yapmam. Seni öpmekten hoşlanıyorum ."

"Oh," dedi Harris. "Güzel."

Troy hâlâ Harris'in yüzünü okşuyordu. "Benimle eve gelir misin?"

"Tamam," dedi Harris, öpücüğün etkisiyle hâlâ başı dönüyordu.

Sonra Troy onu tekrar öptü. Hızlıydı ama tatlıydı çünkü hala gülümsüyordu.

"Üzgünüm," dedi Troy. "Sonuncusu, söz veriyorum."

"Umarım değildir." Harris elini tuttu. "Ceketlerimizi alalım."

Yirmi Birinci Bölüm

"Evin çok güzel," dedi Harris nefes nefese, Troy onu duvara dayarken.

"Sıkıcı. Ve benim değil." Troy onu sert, sahiplenici ve mükemmel bir şekilde öptü.

Harris itiraz edemedi, hem ağzı Troy'un diliyle doluydu, hem de daire gerçekten sıkıcıydı. Temelde ekstra büyük bir otel odası gibiydi.

Ama muhtemelen bir yatak vardı ve Harris'in şu anda ilgilendiği tek şey buydu. Troy kulüpte ilk kez elini tuttuğundan beri heyecanlanmıştı, bu beklenmedik ve heyecan verici bir hareketti. Sonra yanağına öpücük kondurmuştu, bu çok küçük, aptalca bir şeydi, ama Harris bunun Troy için öyle olmadığını biliyordu.

Sonra *gerçek* öpücükler geldi. Bu öpücük gibi açgözlü, sanki Troy'un şimdiye kadar hissettiği tüm gizli arzuları içeren öpücükler. Sanki o arzuları o kadar uzun süre bastırmıştı ki, baskı çok büyük hale gelmişti ve şimdi içinden fışkırıyorlardı, ateşli, dağınık ve potansiyel olarak yıkıcıydılar.

Sonunda yatak odasına vardılar ve Troy hemen kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Gömleğini başından geçirmek için düğmelerini yeterince açtı ve iç çamaşırını da beraberinde çıkardı. Harris bu gösteriyi o kadar çok seviyordu ki, kendi kıyafetlerini çıkarmayı unuttu.

"Hadi," dedi Troy, çoktan tamamen çıplak kalmıştı. "Çıkar şunu. Seni görmek istiyorum."

Harris kendi gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, ama Troy için yeterince hızlı değildi, Troy yardım etmek için yanına yaklaştı. Birkaç saniye içinde Harris'in tüm giysileri yerde bir yığın halindeydi ve Troy'un kollarına geri dönmüştü, Troy durursa buharlaşacakmış gibi öpülüyordu.

"Seni tekrar sikmemi ister misin?" diye sordu Troy. "Geçen seferki gibi mi?"

Harris bunu düşünerek mutlu bir şekilde titredi. "Evet. Tıpkı geçen seferki gibi. Eğer istediğin buysa."

"Tam olarak istediğim şey bu."

Harris yatağa doğru itildi, Troy onun üzerinde dikiliyordu. Harris, onun sert, güzel vücuduna ve yoğun gözlerine hayranlıkla baktı.

Harris'in bir sporcu tarafından tecavüze uğrama fantezisini gerçeğe dönüştürdü.

"Tanrım," dedi Harris nefes verirken. "Sen gerçek olamazsın."

Troy sertleşmiş penisini kavradı ve yavaşça Harris'in dudaklarına doğru yönlendirdi. "*Bu* gerçek mi?"

Harris onu hevesle ağzına aldı ve ilk tadında inledi.

Harris dirsekleriyle kendini desteklerken Troy onun uyluklarına oturdu. biraz garip ve hafif rahatsızdı, ama nedense bu durumu daha da ateşli hale getirdi. Sanki mantıklı bir pozisyona geçmek için sabırsızlanıyorlardı. Harris kesinlikle hareket etmek istemiyordu.

Onu bu şekilde derinlemesine alamayacağı için, Troy'un penisinin hassas baş kısmına odaklandı, dilini sallayarak yarık kısmını yokladı. Troy dişlerini sıkarak küfretti ve Harris, hareketsiz kalmaya çalışırken kaslarındaki gerginliği görebiliyordu.

Ancak Harris onun itmesini istiyordu. Tüm gücünü kullanarak ağzını sikmesini istiyordu.

Harris, Troy'un penisini ağzından çıkardı ve Troy'un onaylamayan homurtusunu duydu. Sonra Harris yataktan yere kaydı ve Troy'un yanına diz çöktü.

"Bu şekilde deneyelim," dedi Harris, başını geriye eğerek Troy'un ifadesini görmek için. Troy başını salladı, gözleri yarı kapalı ve dudakları aralık, Harris'e penisini uzattı.

"Kendini tutma," dedi Harris, sonra dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı ve yapabileceğini göstermek için onu derinlemesine içine aldı. Başını salladı ve avuç içlerini Troy'un uyluklarına ve kıçına doğru kaydırarak ona bunu açıkça gösterdi. Troy kalçalarını bir kez ileri doğru itti ve Harris'in bakışlarıyla karşılaşmak için durdu. Gözleri izin istiyordu ve Harris hafifçe başını salladı, kendi gözlerinin bunu ne kadar istediğini gösterdiğini umarak.

Gözleri bunu gösteriyor olmalıydı, çünkü bir sonraki itiş daha sertti. Ve bir sonraki de.

Harris çenesini gevşek ve başını sabit tuttu ve Troy'un onu yağmalamasına izin verdi. "Siktir, Harris," diye homurdandı Troy. "Bana çok iyi geliyorsun."

Harris'in başının arkasını kavradı, parmaklarını saçlarına sıkıca geçirdi. İtmeleri o kadar sert ve hızlıydı ki Harris onayını inleyerek bile zar zor ifade edebiliyordu. Sadece bulanık, nemli gözlerle yukarı bakıp vücudunu saran heyecan kıvılcımlarına odaklanabilirdi. Bununla ilgili her şeyi seviyordu. İnsanları mutlu etmeyi seviyordu ve bu şekilde muamele görmeyi seviyordu

. Her zaman yararlı olmak istemişti, ama şu anda *kullanılmak istiyordu*.

Troy'un yüzünden boynuna ve göğsüne kadar cildi kızarmıştı. Kalçalarını her hareket ettirdiğinde karın kasları geriliyordu ve Harris büyülenmiş bir şekilde onu izliyordu.

"Tanrım, şuna bak, nasıl alıyorsun," diye nefes nefese kaldı Troy. "Çok seksi. Lanet olsun, çok güzel."

Harris boğazını gevşeterek Troy'u daha derine davet etti. Troy içeri girip durdu, Harris şişmiş penis başını yutarken nefes nefese inleyerek inledi.

"Harris, ben..." Troy keskin bir nefes aldı ve onu dışarı üfledi. "Yapmamalıyım... Kahretsin, çok yaklaştım. Beni durdurmalısın."

Harris, onun ciddi olduğunu anlayabildi, bu yüzden geri çekildi ve Troy saç derisini tutan elini bıraktı.

"Ah, lanet olsun." Troy elini penisinin tabanına doladı ve sıkıca sıktı. Gözlerini kapattı ve birkaç derin, titrek nefes aldı. Harris dizlerinin üzerinde oturmuş, Troy'un mücadelesini eğlenerek izliyordu.

"Tamam," Troy gergin birkaç saniyenin ardından içini çekti. "İyiyim." Titrek bir kahkaha attı. "Siktir, az kalsın."

Harris şakacı bir şekilde eğildi ve dudaklarını araladı. Troy bir adım geri attı.

"Sakın yapma," diye güldü. "Ayağa kalk. Seni öpmek istiyorum."

Bu emre uymak kolaydı. Harris'in dizleri zaten ağrıyordu. Troy penisini çıkardığında fark etmemişti.

"Yapabilirdin, biliyorsun," dedi Harris, kollarını Troy'un boynuna dolayarak. "Bitirebilirdin, demek istiyorum. Bu gece beni sikmek zorunda *değ*ilsin."

"Bu gece *kesinlikle* seni sikmeliyim," diye homurdandı Troy ve onu öptü.

Harris'in dudakları şişmiş ve morarmıştı, ama Troy'un öpücüklerine doyamıyordu. Troy kendini yatağa indirip Harris'i de yanına çekerken öpüşmeye devam ettiler.

Harris'i de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Troy uzandı, Harris de onu takip ederek vücudunu o sert kasların üzerine yerleştirdi. Bacaklarını birbirine dolayarak Troy'un çenesini, boynunu, burnunu, kulaklarını, omuzlarını öptü, sonra tekrar dudaklarına döndü.

"Tanrım, ne tatlısın," diye mırıldandı Troy, Harris onun köprücük kemiğini öperken. "Böyle dizlerinin üzerine çöküp ağzını açarak kendini sunduğunda, dayanamıyorum. Sana sert davranmayı bu kadar sevdiğimden nefret ediyorum, oysa tek istediğim sana bakmak."

Harris başını kaldırdı ve gözleri buluştu. "Bana bakıyorsun. Bana istediğimi veriyorsun ve bana karşı çekingen davranmamanı seviyorum, Troy."

"Seni incitmek istemiyorum."

"O yüzden incitmeyeceksin."

Ağızları tekrar birbirine çarptı ve Harris sırt üstü, Troy'un altında kalana kadar yatakta yuvarlandılar.

"Bunu böyle yapmak istiyorum," diye mırıldandı Troy. "Sana bakmak istiyorum."

Harris, kalbinin atışlarının sağlık durumuyla ilgili olmadığını umuyordu. "Ben de bunu istiyorum."

Harris genellikle arkadan ya da yara izlerini göstermeyen bir pozisyonda olmayı tercih ederdi, ama Troy'un içine girdiğinde, kontrolünü kaybettiğinde ve boşaldığında yüzünü görmek istiyordu. Harris tüm duyularının bu adamla dolmasını istiyordu.

Troy, komodinden kayganlaştırıcı ve prezervatif aldı. Harris'i açmak için acele etmedi, az önce konuştukları her şeyden sonra sinir bozucu derecede dikkatli davrandı, ama Harris bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Sabırsızca kıvranarak, Troy'un güçlü parmaklarından daha fazlasını istiyordu. Harris yalvarmaya başlamak üzereyken, Troy uyluklarını kavradı ve dizlerini göğsüne doğru itti. O kadar açık ve çıplaktı ki, Troy sanki bir hazine bulmuş gibi girişini hayranlıkla seyrediyordu.

"Bacaklarını orada tut," diye emretti. Ellerini çekti ve Harris itaat etti, Troy prezervatifi takarken bacaklarını açık tuttu.

Troy, prezervatifli penisine kayganlaştırıcı sıktı, sonra yavaşça kendini okşadı. "Bütün bunları hak etmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bu muhteşem adam benim penisimi bekliyor. Çok seksi."

"Hak ediyorsun," dedi Harris. "Lütfen. Ver bana."

Troy onu sertçe yatağın ucuna çekti, sonra bir ayağını yatağa koydu. Kendini hizaladı ve yavaşça içeri girdi, Harris rahatlamış bir şekilde inledi.

Harris çok sertleşmişti. Penisi bu gece çoğunlukla ihmal edilmişti ve şimdi ilgi istiyordu. Troy, nefes nefese ve gözlerini sıkıca kapatarak, penisini onun içine sonuna kadar soktu.

"Siktir," diye homurdandı Troy. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Harris kendini okşamaya başladı, çünkü Troy bu gece çok uzun süre dayanamayacak gibi görünüyordu. "Acele etme," dedi. "Ya da ihtiyacın varsa boşal. Sadece iyi hissetmeni istiyorum."

Troy, Harris'in elinin hareketini izledi. Dilini çıkarıp alt dudağını ıslattı. "Yaklaş." Birkaç kez hafifçe itti,

her biri Harris'in vücuduna zevk dalgaları gönderdi. Yaklaşmak Harris için sorun olmayacaktı.

Harris'in eli hızlandıkça Troy da daha hızlı hareket etti ve sonunda "Yapamıyorum... Yapmam gerek..." diye inledi ve sonra *gerçekten* ona sertçe girmeye başladı. Sert ve acımasızca, başlığı duvara vurarak Harris'i zevkten inlemeye zorladı.

"Siktir. *Siktir!*" Troy nefes nefese kaldı, sonra hareketsiz kaldı ve ağzı gevşedi. O kadar hızlı çekildi ki Harris çığlık attı, sonra Harris'in sikini yuttu ve sertçe emdi. Harris'in Troy'un ağzına yüksek bir iniltiyle boşalması saniyeler sürdü. Umarım Troy'un lüks binasının ses yalıtımı iyidir.

"Vay canına," dedi Harris nefes nefese. Troy da onun yanına uzandı, o da nefes nefeseydi. "Evet. Bu kadar çabuk boşaldığım için özür dilerim."

"Özür dileme. Çok ateşliydi."

Bir iki dakika sessizce yatarak nefeslerinin normale dönmesini beklediler. Sonra Harris başını çevirdi ve Troy'un gülümsemeye çalışırken zorlandığını gördü. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece seks yaptıktan sonra kendimi hep gülünç hissediyorum."

"Oh." Harris parmağıyla omzunun kıvrımını, sonra göğüs kaslarının etrafındaki olukları izledi. "Anlıyorum. Gerçekten de oldukça tuhaf bir aktivite."

Troy burnunu çekip gülmekten titredi, bu da Harris'i güldürdü. "Şimdi sen öyle deyince, ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi Troy.

"Evet, mesela akşam yemeği yiyebiliriz, televizyon izleyebiliriz ya da sen sikini kıçıma sokabilirsin."

Troy artık kahkahalarla gülüyordu. Onu dinlemek çok keyifliydi.

"Diğer şeyleri de isterim," dedi Troy, kendini kontrol altına aldıktan sonra. "Seninle, yani."

Harris'in kalbi hızla atıyordu. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Ben..." Troy sözünü bitirmeden tavana bakarak devam etti. "Sence insanlar bizi öpüşürken gördü mü? Beni tanıyan var mı?"

Ah. İşte başlıyoruz. "Bilmiyorum," dedi Harris dürüstçe.

"Belki Twitter'da fotoğraflarımız vardır."

"Bu günlerde her zaman bir risk var, ama fotoğraflardaki kişinin sen olduğunu her zaman inkar edebilirsin."

Troy bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Kimse benim böyle bir konserde olacağımı beklemez." Harris bunu, *kimsenin benim queer insanlarla çevrili olacağımı beklemeyeceği* şeklinde tercüme etti.

eşcinsellerle çevrili olacağımı kimse beklemez.

"Muhtemelen beklemez."

Troy aniden doğruldu ve komodinden telefonunu aldı. "Ne yapıyorsun?"

diye sordu Harris.

"Bir şey paylaşıyorum."

Harris dirseğiyle kendini destekleyerek boynunu uzatıp ekrana bakmaya çalıştı. Troy telefonu uzaklaştırdı.

"Sabırlı ol," diye azarladı Troy.

Harris, Troy'un siyah kaşlarının arasında, yazmaya konsantre olurken ortaya çıkan çizgiyi beğendi. Birkaç saniye sonra, Harris'e telefonunu uzattı.

Harris teatral bir şekilde nefesini tuttu. Troy, Fabian Salah'ın sahnede çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış, konum etiketlemiş ve *"İnanılmaz bir gece*" yazmıştı.

"O konserde muhtemelen homofobik kimse yoktu," dedi Troy. "Yani bizi gören olursa, bilirsin, sorun etmezler."

Harris, bu küçük ama anlamlı cesaret gösterisinden etkilenerek onu öptü ve "En kötü ihtimalle kıskanırlar. Seni kıskanırlar, yani. Tabii ki." dedi.

Troy güldü ve kolunu onun omzuna dolayarak Harris'i kendine doğru çekti, böylece Harris'in başı göğsüne yaslandı. "Seni bir yere götürmek istiyorum. Bir randevuya daha."

Harris gülümsedi. "Çok isterim."

Troy onun başının üstüne öpücük kondurdu. "Ne zaman?"

"Bu hafta sonu çalışıyorum. All-Star maçı falan var. Ama hafta sonuna kadar işler sakin, tatil olduğu için."

"Tamam. Hafta sonu boyunca düşüneceğim. Efsanevi olacak. Şimdiye kadarki en iyi randevu." Troy onu hızlıca öptü ve "Prezervatif ve diğer şeyleri halletmeliyim. Ama bu gece kalacaksın, değil mi?" dedi.

Harris sırt üstü yattı ve kollarını uzattı. "Dostum, bir daha hiç hareket edemeyebilirim."

Yirmi İkinci Bölüm

Troy: Randevumuz salı sabahı başlayıp çarşamba öğleden sonra bitebilir mi?

Mesaj yirmi dakikadır cevapsız kalmıştı ve Troy Harris'i aramaya milisaniyeler kala, sonunda üç noktayı gördü. Harris: Harika bir randevu olacak gibi görünüyor.

Troy gülümsedi ve "Harika olacak. Ve bu bir sürpriz, bu yüzden sorma.

Harris: Bir şey hazırlamam gerekiyor mu?

Troy: Bu evet mi demek?

Harris: Şimdi merak ettim! Tabii ki evet!

Dairesinde tek başına olan Troy, zaferle yumruğunu havaya kaldırdı. Harris Cumartesi sabahı ayrıldığından beri, Troy onu götüreceği mükemmel randevuyu bulmak için çılgınca düşünmeye çalışıyordu. Harris'in hoşuna gidecek bir şey olmasını değil, aynı zamanda işinden gerçekten uzaklaşmasını sağlayacak bir şey olmasını istiyordu. Troy'un ona bakabileceği bir şey.

Troy'un milyoner olduğu gerçeğini hiç konuşmamışlardı, ama Troy, Harris'in lüks restoranlara veya pahalı hediyelere ilgi duymadığı izlenimini edinmişti. Yine de Troy onu biraz şımartmak istiyordu.

Sonra bir fikir geldi aklına. İnternette biraz araştırma yaptıktan sonra Troy mükemmel bir yer buldu: Quebec'te, iki saatten az uzaklıkta, özel dağ evleri olan bir spa tesisi. Aradığında bunun zor bir iş olduğunu biliyordu, çünkü çok kısa bir süre kalmıştı, ama şanslıydı: son dakikada bir iptal olmuştu. Konuştuğu kadın özür dileyerek, iptal edilen paketin aynısını rezerve etmesi gerektiğini söyledi ve Troy, paketin ne olduğunu duyduğunda güldü.

Aşk Kuşları Kaçamağı.

Troy, ikinci konuk olarak Harris'in adını verdiğinde kadın hiç şaşırmamış ya da alınmamış gibiydi. Troy, ilk kez bir yabancıya cinsel yönelimini açıklamıştı ve midesindeki kelebekler sakinleşince, içini bir rahatlama dalgası kapladı. Kendisi ve erkek arkadaşı için romantik bir tatil rezervasyonu yapmıştı ve bu gayet normaldi. Gerçek adını ve her şeyi kullanmıştı.

Troy: Mayo ve rahat kıyafetler getir.

Harris: Şimdi All-Star Maçı hakkında nasıl tweet atacağım?

Troy, harika bir şekilde All-Star maçını unutmuştu. Şimdilik Harris'i rahat bırakmaya karar verdi ve şöyle yazdı: Salı günü saat 10'da seni alacağım.

Harris, bir dizi heyecanlı yüz emojisiyle cevap verdi.

* * *

"Aman Tanrım," diye bağırdı Harris.

"Tamam, mesele şu ki..."

"Aman *Tanrım.* Buraya gelmeyi hayal ediyordum."

Troy, Harris'in heyecanına gülmemek için dudaklarını sıkıştırdı ve ana kulübenin muhteşem iç mekanını inceledi. "Birisi iptal ettiği için son anda rezervasyon yapabildim, bu yüzden
aynı paketi rezerve etmek zorunda kaldım."

"Eğer 'Hemen Eve Dönmelisin' paketi değilse, umurumda değil."

"Bu 'Aşk Kuşları Kaçamağı' paketi. Yani biraz... fazla olabilir." Harris'in gözleri daha da büyüdü. "Bu bizim *balayımız* mı?" Troy ona dirsek attı. "Sakin ol."

Masaya gidip check-in yaptı. Orada çalışan kadın, telefonda konuştuğu kadınla aynıydı, Cora.

"Son dakika aşk kuşlarımız," dedi sıcak bir şekilde Quebec aksanıyla. "Çantalarınızı burada bırakabilirsiniz, biz onları odanıza götürürüz. Sadece

önce mayolarınızı çıkarın, güne jakuzimizde bir banyo yaparak başlayacaksınız."

Harris, Noel sabahındaki bir çocuk gibi gülümseyerek yerinde zıplıyordu. Profesyonel bir sporcu olarak, jakuziler, saunalar ve buhar odaları Troy için neredeyse günlük bir ihtiyaçtı, ancak bunun diğerlerinden daha daha keyifli bir deneyim olacağına dair bir hisse kapıldı.

Kilitli dolapların bulunduğu bir soyunma odasına götürüldüler ve mayolarını giymeleri için yalnız bırakıldılar. "Şu ana kadar bu, işteki tipik bir güne çok benziyor," dedi Troy. "Jakuzili küvet, soyunma odası."

"Şu ana kadar bu hayatımın en güzel günü, o yüzden sus."

Bu soyunma odasının Troy'un normalde kullandığı soyunma odalarından farklı olan bir yanı, bu sefer yanındaki adamı açıkça süzdüğüydü.

Harris, Troy'un yarı ereksiyon halindeki penisini fark edince "Şimdiden mi?" diye alay etti. "Seni özledim."

Harris mayosunu yukarı çekti, sonra kollarını Troy'un boynuna doladı. "Ben de seni özledim." Onu öptü ve Troy, spa tedavilerinin ne kadar önemli olduğunu merak etti. Kabinde, Troy'un ihtiyaç duyduğu tüm rahatlama ve yenilenmeyi sağlayabilecek bir yatak vardı.

Ama Harris çok mutlu görünüyordu. Ve spa'nın sağladığı kabarık beyaz bornozu giyince çok sevimli görünüyordu.

İkisi de doldurmaları gereken bazı tıbbi formlar vardı. Troy kendi formunu çabucak doldurdu ve Harris'in daha fazla kutucuğu işaretlemesi gerektiğini fark etti.

"Burada senin için tehlikeli bir şey yok, değil mi?" diye sordu Troy.

"Paraşütle atlamadığımız sürece yok."

Troy homurdandı. "Tanrım, umarım yoktur."

Harris hızla yanağına bir öpücük kondurdu. "O zaman sanırım ben güvendeyim. Jakuziye dikkat etmem gerekiyor, ama çok uzun süre kalmazsam sorun yok. Hadi gidip kendimizi şımartalım!"

Jakuzili oda son derece lüks bir yerdi. Küvet, küçük bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi ve koyu granit zemine gömülmüştü. Işıklandırma loş ve etkileyiciydi, yumuşak bir müzik taş duvarlardan yankılanıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Harris. "Antik Roma'da gibi hissediyorum." "Evet. Bu benim her zamanki jakuzim değil."

Bornozlarını çıkardılar ve sıcak suya girdiler. Harris oturur oturmaz inledi, sesi duvarlardan yankılandı. "Oh

dostum. Bu harika."

Troy sırıttı ve aynı köşeye, onun yanına oturdu. "Sıcak suda yıkanmak harikadır."

"Mm." Harris gözlerini kapattı ve başını geriye eğdi. "Vücudum neye uğradığını anlamayacak. Ona hiç bu kadar iyi davranmam."

"Çok fazla çalışıyorsun."

Harris alaycı bir şekilde güldü. "Sana kıyasla mı? Hiç de değil."

"Peki, burada geçireceğimiz zamanı hokeyden uzak tutmaya ne dersin?" Harris gözlerini açmadan gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Sıcak sudan dolayı cildi zaten koyu pembeye dönmüştü ve bu, yara izinin beyaz çizgisini daha da belirgin hale getiriyordu. Troy ona bakmamaya çalıştı, ama onun ardındaki kalbi düşünmeden edemedi.

"Hâlâ atıyor," dedi Harris yumuşak bir sesle. Troy, onun gözlerini açtığını fark etti ve utançla doldu.

"Üzgünüm. Bakmıyordum."

Harris ayağını Troy'un ayağına sürttü. "Evet, öyleydin. Sorun değil. Anlıyorum. Bu yüzden ben de pek sık mayoyla ortalıkta dolaşmıyorum."

"Üzgünüm," dedi Troy tekrar. Ona yaralarını saklamasına gerek olmadığını söylemek istedi, ama saklanmamasını söyleyecek en son kişi oydu. Bunun yerine, suyun altına uzandı ve Harris'in ayağını kucağına çekti. Ayak bileğinin inişli çıkışlı hatlarını hafifçe okşadı.

Harris mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Masajdan önce masaj mı yapıyorsun?" "Sadece sana dokunmak istiyorum."

Harris'in gözleri biraz sulandı. "Benimle burada olmak seni geriyor mu?"

"Hayır," dedi Troy, sonra kendini düzeltti. "Düşündüğüm kadar geriyor değil." "Bu iyi."

"Yani, bu noktada saklayacak bir şey yok. Biz romantik bir spada çiftler tatilinin tadını çıkaran iki erkeğiz. Kimse bunu yanlış yorumlayamaz. Bu endişeden kurtulmak insanı özgürleştiriyor."

Harris ona biraz daha yaklaştı. "Doğru." "Açıklandığında korkmuş muydun?"

"Tabii ki. Arkadaşlarının ve ailenin anlayışlı ve destekleyici olacağından emin olsan bile, yine de korkutucu. Ama benim korkumun çoğu, senin de dediğin gibi, birinin sırrımı öğrenme ihtimalinden kaynaklanıyordu. Artık sır olmaktan çıktığında, bu konuda endişelenmeme gerek kalmadı."

"Bu nasıl bir his olduğunu bilmek isterim. Hayatım boyunca birinin öğrenmesinden çok korktum. Adrian'dan önce başka bir erkeğe dokunmadım, Yani yatakta yanlış bir şey yapıyorsam, bahanem bu.

“Yatakta kesinlikle yanlış bir şey yapmıyorsun, yakışıklı.”

Troy gülümsedi ve avucunu Harris'in baldırına doğru kaydırdı, sonra tekrar aşağı indirdi. Eli Harris'in dizine geri döndüğünde, Harris titrek bir kahkaha attı ve "Daha yukarı çıkma yoksa banyodan çıkarken çok utanacağım" dedi.

Troy'un kendi penisi sertleşti. Harris'i sudan çıkarıp onu buradaki şık taş fayansların üzerinde becermek istedi. Harris'in inlemelerinin sessiz, mağara gibi odada yankılanmasını duymayı çok isterdi. "Bu çok mu yüksek mi?" diye sordu, parmaklarını Harris'in uyluğuna doğru kaydırarak.

Harris elini itti. "Siktir git. Ciddiyim. Zavallı personeli rahatsız etme."

"Bu yeri bu kadar seksi yaptıkları için hak ettiler."

Harris sırıttı ve suya daha derin daldı, bacağını Troy'un kucağından çekti. "Seksi. Ama kabinimize gidene kadar bekleyebilirim. Beklemek daha seksi hale getirir, değil mi?"

"Biliyorsun, masaj yaptırmak zorunda değiliz..."

"Olmaz, süperstar. Bazılarımız her gün masaj yaptırmıyor. Ben yıllardır masaj yaptırmadım."

"Peki." "Ve

Troy?"

"Mm?"

"Bu, şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu." Troy'un

kalbi kıpır kıpır oldu. "Benim de."

* * *

Sıcak taş masajı, Troy'un takım terapistinden aldığı genellikle ağrılı derin doku masajlarından çok daha keyifliydi. Ayrıca Troy'un alışık olduğundan daha yüksek sesli, müstehcen inlemeler de vardı. Hepsi de yanındaki masadan geliyordu ve Troy'un rahatlamasını çok zorlaştırıyordu.

"Unf. Neden sırtımda her zaman sıcak taşlar yok?" dedi Harris, sözleri uykulu ve zevkten peltek çıkıyordu.

Her iki masaj terapisti de gülüyordu. Harris masaj boyunca neredeyse hiç susmamıştı. Troy ise tamamen

ereksiyon olmamaya odaklandığı için çoğunlukla sessizdi, ama yüz desteğine gülümsüyordu. Böylesine pişmanlık duymayan bir şapşalın kendisini bu kadar etkileyeceğini hiç beklemiyordu.

Öğle yemeği özel bir odada servis edildi ve bornozlarıyla sağlıklı ve lezzetli tahıl kaseleri yediler ve taze sıkılmış meyve suyu içtiler. Besin değeri yüksek olmasına rağmen, bu lüks bir deneyim gibi geldi.

Öğle yemeğinden sonra, Troy için Harris kadar heyecan verici bazı işlemler yapıldı: yüz bakımı, ardından manikür ve pedikür. Troy her zaman cildine özen göstermişti — Dallas Kent ile aynı odada kaldıkları zamanlarda, günlük bakım rutini nedeniyle sık sık onun alaylarına maruz kalmıştı. Ama Dallas'ın alnı her zaman kask sivilceleriyle kaplıydı, o yüzden siktir et onu.

Yine Harris tüm uygulayıcıları güldürürken, Troy sessizce oturmuş, kendine kaptırdığı yürüyen güneş ışığına aşık olmaya devam ederken gülümsüyordu.

Gün, jakuzide bir kez daha ıslanmakla sona erdi ve ardından giysilerini giymeden önce duş aldılar.

"Giysi giymekten nefret ediyorum," diye şikayet etti Harris. "Bornozla geçirilen bir günün ne kadar güzel olabileceğini artık bildiğim için, giysiler bana hapishane gibi geliyor."

"Sadece kulübeye varana kadar," diye onu teselli etti Troy. "Akşam yemeği için oda servisi sipariş edebiliriz."

Harris onu öptü, sonra elini tutup soyunma odasından çıkardı. "Bu randevu gittikçe daha da güzelleşiyor."

* * *

Resepsiyondaki yeni çalışan onları kulübelerine yönlendirdi. Karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçların arasından geçerek küçük ahşap kulübelerine kısa ve manzaralı bir yürüyüş yaptılar ve Harris burayı hemen sevdi.

"Çok şirin!" Troy'un elini sıktı. "Onu yok edeceğimiz için çok yazık."

Troy güldü. "Belki başka planlarım vardır."

"Olmaz. Seks ve çıplak yemek yeme sözü verdin."

Kulübenin içi dışı kadar büyüleyiciydi. Bir köşede odun sobası vardı, yanında küçük bir odun yığını duruyordu. Televizyon olmadığı için deri kanepe ve sandalye sobanın karşısına yerleştirilmişti. Harris bununla bir sorunu yoktu; telefonunu bütün gün dolapta bırakmıştı ve ekranlardan uzak kalmaya devam etmekten memnundu.

ekranlardan uzak kalmaya devam etmekten memnundu.

Mobilyaların üzerinde düzgünce katlanmış rahat battaniyeler ve sobanın önünde kalın, yumuşak bir halı vardı. Absürt derecede romantikti.

Yatak odasında ise durum daha da romantik hale gelmişti. Yatağın üzerinde çikolata, taze meyve, çeşitli çaylar ve iki adet rulo halindeki spa bornozu bulunan bir karşılama sepeti vardı. Komodinin üzerinde bir buket gül ve başucunda bir şişe şampanya ile bir buz kovası vardı.

"Aman Tanrım, kendimi prenses gibi hissediyorum!" Harris hemen sepeti karıştırmaya başladı. "Çikolata kaplı çilekler!"

"Biraz fazla oldu."

"Hayır, bayıldım. Bunları daha sonra sana yedireceğim."

Troy arkasına yaklaşıp boynunu öptü. "Şimdi yemek yiyebilirim." Harris dönüp onu öptü. Bu sefer öpüşmeyi uzattılar, Troy başını eğdi.
Harris başını hafifçe geriye eğdi, böylece bütün gün boyunca istediği gibi onu derin ve tam anlamıyla öpebilirdi.

"Bornozlar?" Harris, ayrıldıklarında boğuk bir sesle dedi.

"Bornozlar," Troy onayladı.

Yirmi dakika içinde sobada ateş yaktılar ve soğuk şampanya kadehleri ve ikramlarla dolu bir sehpa eşliğinde halının üzerinde uzandılar.

"Tek ihtiyacımız olan bir köpek," diye düşündü Harris. "Bir köpek bunu nasıl daha iyi hale getirebilir ki?" "Köpekler her şeyi daha iyi hale getirir."

Troy eğilip onu öptü ve elini Harris'in banyo bornozunun eteğinin altından uyluklarına doğru kaydırdı. "Her şeyi değil," dedi alçak, baştan çıkarıcı bir sesle.

Ve hayır. Her şeyi değil.

Harris sehpadan bir çilek kopardı ve Troy'un dudaklarının önüne tuttu. Troy gülümsedi ve ağzını açarak çileği ağzına aldı ve dudaklarını Harris'in parmaklarının etrafında kapattı.

Aslında Harris'in umduğu kadar seksi değildi.
parmaklarını çekmek zorunda kaldı, böylece Troy, yanaklarını şişiren biraz fazla büyük çileği çiğneyebildi.
Troy yuttuktan sonra öksürdü ve "Bu çilek ekşiydi" dedi.

"Çikolata güzel miydi?"

"Biraz daha fazla olabilirdi." Troy şampanyadan bir yudum aldı.

Harris güldü. "Üzgünüm. Bilirsin, daha şehvetli olacağını düşünmüştüm."

"Bir fikrim var." Troy flütünü masanın üzerine koydu. "Seni o halının üzerine yatırıp her santimini öpsem nasıl olur?"

Harris hemen halının üzerine geriye doğru uzandı, kollarını ve bacaklarını genişçe açtı. "Varım."

Troy'un üzerine atlayacağını sandı, ama Troy onun yanına uzandı ve delici mavi gözleriyle ona baktı. Harris bu bakışların altında neredeyse kıvranacaktı, ama Troy nazikçe elini Harris'in yüzünün yanına koydu ve onu öptü.

Onu öpmeye devam etti. Ağzının köşesini, yanağını, kaşını öptü. Yumuşak dudakları Harris'in kulağının kenarını ve boğazını okşadı
Boğazına kadar indi. Her öpücük yumuşak ve telaşsızdı, Harris'i kaliteli viski gibi tadını çıkarırcasına.

Troy, bornozunun kemerini çözdüğünü, bornoz açılana kadar fark etmedi bile. Troy, Harris'in açılmış bacaklarının arasına yerleşti, diz çökerek parmak uçlarını Harris'in göğsü ve karnı üzerinde gezdirdi. Cildine nazikçe dokunması neredeyse gıdıklıyordu, ama aynı zamanda ona lezzetli bir titreme de yaşatıyordu.

Troy, sonsuza kadar Harris'in tenini okşamaktan başka hiçbir şey yapmadı. Parmakları her yeri keşfetti: gövde, bacaklar, kollar, boğaz, yüz. Harris'in artık sertleşmiş penisi hariç her yeri. Harris, spa'da geçirdiği bir günün ardından, tamamen rahatlamış ve mutluluk içinde, bir çamur birikintisi gibi yatıyordu.

Kesinlikle önemli duygular beslediği adamla geçirdiği bir günün ardından, tamamen rahatlamış ve mutluluk içinde, bir çamur birikintisi gibi yatıyordu.

"Fark ettin mi bilmiyorum," dedi Harris rüya gibi, "ama biraz tahrik oldum."

"Fark ettim."

"Tamam. Sadece emin olmak istedim."

Troy'un dudağı bir köşesinden yukarı kıvrıldı, sonra Harris'in ellerinden birini dudaklarına çekip avucunu öptü.

"Biraz daha aşağı," diye espri yaptı
Harris. Troy, bileğinin içini öptü.

"Kötü çocuk," diye homurdandı
Harris.

Troy'un omuzları düşük bir kahkaha ile titredi, sonra başını eğdi ve Harris'in sağ meme ucunu dişlerinin arasına aldı.

"Isınmaya başladım," diye iç geçirdi Harris. Troy'un göğsünden, yara izinin üzerinden sol meme ucuna doğru öpücükler serpiştirmesini izledi. Tanrım, Troy çok güzeldi. Her zaman güzeldi, ama şimdi, ateşin ışığında ve Harris'in beyni şampanya ve şehvetle köpürürken, nefes kesiciydi.

Ve eğer gecenin geri kalanını Harris'i yumuşak öpücüklerle eziyet ederek geçirmek istiyorsa, Harris şikayet etmemeliydi.

Ancak sonunda Harris şikayet etmek zorunda kaldı. "Beni öldüreceksin," dedi boğuk bir sesle.

"Şşş. Bırak seni benim yöntemimle tatmin edeyim."

"Senin yolun işkence."

Troy, Harris'in iç uyluklarına karşı kıkırdadı ve zevk dalgalarını testislerine kadar yaydı.

"Eğer benim aletime dokunmayacaksan, en azından ben seninkine dokunayım." Troy abartılı bir iç çekişle, Harris'in omzunun yanına diz çökene kadar yer değiştirdi.

Harris'in omzunun yanına diz çöktü. Ereksiyonu, gevşek bağlanmış bornozunun önünden dışarı çıkmıştı. Harris kemerin bir ucunu çekti ve düğüm çözüldü.

"Emmeme izin verir misin?" diye sordu Harris. Neden izin istediğini bilmiyordu, ama Troy'un burada tam kontrolü elinde tuttuğunu hissediyordu ve Harris da buna uymak istiyordu.

"Ben de tam *seni* emmek üzereydim," dedi Troy, bornozunu yere bırakarak.

"Oh, gerçekten mi?" Harris yavaşça konuştu. "Ne kadar sonra? İki saat boyunca sikimin nerede olduğunu unuttuktan sonra mı?"

"Yaramaz." Troy, Harris'in ayaklarına dönerek yüzüne oturdu. Harris, Troy'un kişisel bakımına ne kadar titiz olduğunu daha önce fark etmişti. Testisleri pürüzsüz ve tüysüzdü, penisinin tabanındaki kıllar ise düzgünce kesilmiş koyu renkli bir yama gibiydi. Harris de kendi vücut bakımına özen gösteriyordu, ancak Troy porno yıldızlarıyla rekabet edecek düzeydeydi.

Ve şimdi o pürüzsüz, ağır testisler Harris'in yüzünün üzerinde sallanıyor, dudaklarına değiyordu.

"Ee?" diye sordu Troy.

Harris homurdandı. "Dinle dostum. Bütün bunlardan sonra sabırsızlanamazsın." Ama Troy'u bekletmedi; testislerinden birini yaladı ve sonra ağzına aldı ve Troy'un çıkardığı yumuşak iniltiyi zevkle dinledi.

Troy kıpırdamadı, bu yüzden Harris testislerine odaklanmaya devam etti, birini dilinde dikkatlice yuvarladı, sonra diğerini. Arkalarını yaladı, dilini Troy'un perineumuna sıkıca bastırdı.

"Oh," dedi Troy sessizce. "Tanrım, bu..."

Harris devam etti, dilini yavaşça Troy'un kıçına doğru kaydırdı. Ellerini kıçına uzattı ve nazikçe ayırarak Troy'a planları hakkında bir ipucu verdi.

Bir an için Troy'un tüm vücudu donmuş gibi göründü ve Harris de hareketsiz kaldı. Sonra Troy biraz öne doğru kaydı. Deliklerini Harris'in ağzına yaklaştırmak için yeterli kadar. Harris bu teklife sırıttı ve daha önce kimse Troy'a bunu yapmış mı diye merak etti. Herkesin yapmak isteyeceği bir şey değildi, ama Harris hayranıydı.

Dilini Troy'un deliğine düz bir şekilde bastırdı, hareket etmedi. Sadece Troy'un hassas sinir uçlarında dilinin sıcak ıslaklığını hissetmesine izin verdi. hissetmesini sağladı.

"Aman Tanrım..." Troy nefesini tuttu.

Harris birkaç kez yavaşça yaladı, sonra dilinin ucuyla dairesel hareketlere geçti. Birkaç saniye içinde Troy, Harris bildiği tüm rimming tekniklerini kullanırken, ağzına karşı sallanıyor, inliyor ve küfürler savuruyordu.

Troy'un Harris'in onu sikmesini isteyip istemediğini merak etti. Harris kesinlikle buna razı olurdu. Sertçe alınmaktan hoşlanıyordu, ama üstte olmaya da kesinlikle karşı değildi. Özellikle seks böyle olduğunda: şefkatli, şehvetli ve hoşgörülü. Kimsenin acelesi olmadığında ve her şey keşif ve keşfetmeyle ilgili olduğunda. Troy'un içine girmeyi, kendini ona gömmeyi ve ikisi de parçalanana kadar birlikte sallanmayı çok isterdi.

"Siktir, bu çok iyi." Troy nefes nefeseydi. "Sakalının tenime değmesini seviyorum."

Troy'un girişi hala yumruk gibi sıkı kapalıydı, ama Harris dilinin ucunu içeri sokmayı başardı.

"Ah!" Troy haykırdı. "Tanrım. Benim..." Sonra öne doğru eğildi, kıçını Harris'in ağzından uzaklaştırdı ve dudaklarını Harris'in penisine doladı.

Şimdi Harris bağırdı, kısmen rahatlamaktan ve sonunda Troy'un ağzının uzun süredir acı çeken ereksiyonuna dokunmasından, kısmen de hayal kırıklığından. Troy'un deliğini diliyle gevşetip gevşetemeyeceğini görmek istemişti, ama şimdi ona tam olarak ulaşamıyordu.

Ama Troy'un penisine ulaşabilirdi, bu yüzden ağzını genişçe açtı ve Troy'un içeri girmesine izin verdi.

Troy inledi ve titreşimler Harris'in sırtını kavisletirdi.
bir süredir tam olarak bunu yapmamıştı ve *hiç* ateşin yanında, kocaman, ağır bir NHL oyuncusu tarafından kulübenin zeminine bastırılırken yapmamıştı.

Troy'u emirken mırıldandı, inledi ve iç geçirdi, çünkü
ağzında bir penis varken sessiz kalamıyordu. Avuçlarını Troy'un uylukları, kalçaları ve kıçında gezdirdi, ne istediğine karar veremeden.

Bu adamı sik ya da sikil, ya da şimdilik bunu yap. Bir dakika sonra, orgazmın eşiğinde olduğunu fark ettiğinde karar verme yetkisi elinden alındı.

Troy'u uyarmak için yüksek sesle boğuk bir homurtu çıkardı, ama Troy üzerinde kaldı ve saniyeler sonra Harris ağzına boşaldı. Bu onu o kadar sert vurdu ki, Troy'un sikinden uzaklaşmak zorunda kaldı. Yoğun zevk onu tekrar tekrar sararken çığlık attı. Tüm bunlar olurken, Troy emmeye devam etti, her damlayı aldı ve Harris'e mümkün olduğunca fazla zevk verdi. Harris, yaklaştığını bilerek çılgınca Troy'un sikine ağzını geri sokmaya çalıştı, ama Troy havaya boşalmaya başlayıp Harris'in göğsüne sıçradığında şaşkına döndü.

Bütün bunlardan sonra bile, Troy Harris'in boşalmış penisine hafif öpücükler yağdırmaya devam etti, sonunda Harris'in uyluklarına geçti ve sonunda uzaklaştı. Harris'in üzerine oturmamak için bacağını kaldırdı ve halının üzerine yanına uzanmak için döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Troy, sesi alçak ve bitkin bir tondaydı.

"*Bana* mı teşekkür ediyorsun?" dedi Harris yorgun bir gülümsemeyle. "Ben sadece ayak uydurmaya çalışıyordum."

Troy'un yüzünde geniş, savunmasız bir gülümseme belirdi ve bu, Harris'e orgazmından daha güçlü bir sarsıntı yaşattı. Çünkü o bunu yaptı —Troy Barrett'ı böyle gülümsetmişti. Harris bir şekilde bunu hak etmişti ve o anda, o gülümsemeyi ne kadar şiddetle koruyacağını fark etti. *Troy'u* ne kadar şiddetle koruyacağını.

Çünkü ona aşık oluyor olabilirdi.

"Ne?" Troy sordu, Harris'in yüzünde endişesi belli olduğu için gülümsemesi kayboldu.

"Hiçbir şey," dedi Harris çabucak. "Sadece... acıkmışım. Oda servisi sipariş etmeliyiz."

Troy'un gülümsemesi geri geldi. Harris'i hızlıca öptü ve "Umarım somon balığı vardır" dedi.

* * *

Somon vardı ve Troy, akşam yemeği getirilir getirilmez aç olduğunu fark ettiği için iştahla yedi.

"Yine de çikolatalı kek kadar iyi değil," dedi Harris, boş tabağını sehpaya koyarak. Hala sadece bornozları giymiş halde kanepede oturuyorlardı

banyo bornozları giyiyorlardı ve hala şöminenin keyfini çıkarıyorlardı.

Şampanya bitmişti.

"Yanılıyorsun," dedi Troy, "ama iyi ki çikolatalı kek de var."

Troy, Harris'in çatalından kendisine kek yedirmesine izin verdi. Bu, başka çiftlerde iğrenç bulacağı bir şeydi, ama şu anda kimse onları göremezdi, bu yüzden umursamadı. Üstelik şampanyadan oldukça iyi kafası güzeldi.

Tatlılarını bitirdiklerinde Harris ona sokuldu ve birlikte ateşi izlediler. "Pazar günü ne yapıyorsun?" diye sordu Harris.

"Sabah antrenmanım var, ama ondan sonra bir şeyim yok," dedi Troy. "Akşam yemeği için çiftliğe gelmek ister misin?"

Troy gerildi. "Ailenle mi demek istiyorsun?"

"Tabii ki," dedi Harris, sanki bu dünyanın en önemli şeyi değilmiş gibi. "Seni çok sevecekler."

Bu... çok fazlaydı. "Onlara ne söyleyeceğiz? Bizim hakkımızda?"

"Senin rahat hissedeceğin şeyi. Onlar, biz neysek onu söylesek de kesinlikle yargılamayacaklardır."

"Gerçekten mi?" Troy hayal bile edemiyordu.

"Beni her zaman sevdiler ve kabul ettiler. En kötü ihtimalle beni eve birini getirdiğim için çok heyecanlanarak beni utandırmak olacaktır." Troy biraz rahatladı. "Eve sık sık kimseyi getirmiyor musun?"

"Bazen arkadaşlarımı yemeğe davet ederim, ama çıktığım erkekleri değil. Ya da, bilirsin. Her neyse."

İkisi de bir süre sessiz kaldı, sonra Troy cesurca, "Çıkıyor muyuz?" dedi.

Harris ona baktı. "Öyle gibi geliyor belki."

Troy gülümsedi. "Öyle." O anda çok mutluydu. Eğer Harris ile çıkmak böyle bir şeydi, o da bunu sürdürmek istiyordu. Ne pahasına olursa olsun. "Ailene söylemelisin," dedi.

"Emin misin?"

"Evet. Ama belki Pazar gününden önce söylesene? Büyük bir olay haline gelmesini istemem."

"Tamam, öyle yaparım. Ve bu büyük bir sorun olmaz. Onlar için değil. Söz veriyorum. Ve ben istersem, bunu sır olarak saklarlar."

Troy, Harris'i kucağına daha fazla çekebilmek için yer değiştirdi. Yüzünü düzgünce görmek istiyordu. "Belki sadece bir süreliğine. Seni saklamayacağımı söyledim ve saklamayacağım. Ama bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Harris onun yüzünü inceledi, sonra gülümsedi. "Bunun gerçek olduğuna inanmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Drover ailesinin çiftliği, Troy'un hayal ettiğinden daha da absürt bir şekilde pitoresk ve büyüleyiciydi. Uzun yol, onları karla kaplı elma ağaçlarının yanından geçerek
ağaçlarının yanından geçerek onları mükemmel beyaz bir çiftlik evine ulaştırdı.

"Gergin misin?" diye sordu Harris, kamyoneti park ederken.

"Hayır," diye yalan söyledi Troy.

"Güzel. Seni sevecekler. Bekle ve gör."

İkisi de kamyonetten indi ve Troy hemen havlamalar duydu. "Uh-oh,"
dedi Harris neşeyle. "Geliyorlar."

Çeşitli boyutlarda birkaç köpek heyecanla havlayarak onlara doğru koşuyordu. Troy bir adım geri attı, ama sırtı kamyonetin yan tarafına çarptı ve onu sert metal ile köpeklerin oluşturduğu kasırga arasında sıkışıp bıraktı. Çünkü elbette hepsi Troy'a doğru koşuyorlardı.

"Haydi ama çocuklar. Beni utandırıyorsunuz," dedi Harris gülerek. Islık çaldı ve iki köpek hemen ona gitti, Troy ise karnına pençelerini koyarak onu kamyonete sıkıştıran çok büyük bir köpekle baş başa kaldı.

"Uh, merhaba," dedi Troy. Ellerini havaya kaldırmış olduğunu fark etti, sanki teslim oluyormuş gibi. Ellerini hafifçe indirdi.

"Mac, sen de. Onun üstünden in, seni şeytan." Harris, Mac'in dikkatini çekmek için uyluğuna vurdu. Bir an düşündükten sonra, Mac, Harris'le takılmaktansa Troy'u korkutmayı tercih ettiğine karar verdi.

"Tamam," dedi Troy yavaşça. "Um... aşağı iner misin?"

"Yürümeye başla," dedi Harris. "O da hareket eder."

Troy bir adım öne çıktı ve Mac dört ayak üstüne çöktü ve Troy'un bacaklarının arasından geçerek kıvrıldı.

"Mac sorunlu çocuk," dedi Harris, sonra diz çöküp Mac'in kafasını okşadı. "Küçük olan Shannon, beyaz olan ise Bowser. İkisi de çok tatlı. *Bu* serseri gibi değiller." Harris son cümleyi Mac'e sevgiyle seslendi.

"Harris, arkadaşını bütün öğleden sonra soğukta bekletme!"
Ses evden geldi ve Troy dönüp baktığında, Harris'in annesi olmalı, açık kapıda duran bir kadın gördü.

"Geliyoruz," dedi Harris. Eve doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve "Kahretsin! Pasta!" dedi.

Harris, yaptığı pastayı almak için kamyonete doğru koşarken, annesi Troy'u içeri davet etti.

"Ben Marlene," dedi ve Troy ön verandanın merdivenlerinin tepesine ulaştığında elini uzattı.

"Troy," dedi Troy, elini sıkarak. Omuz uzunluğunda kesilmiş gümüş rengi saçları, koyu çerçeveli gözlükleri ve oğluyla aynı kompakt yapısı vardı. Hatta ekose flanel gömlek giyiyordu. Aslında oldukça havalı görünüyordu. Ünlü bir çiftlikten sofraya restoran işletmecisi gibi.

"Sonunda tanıştığımıza sevindim," dedi içeri girerken. "Harris senden çok bahsediyordu."

"Anne." Harris, pasta ve üç köpeği de yanına alarak onları takip ederken inledi.

Harris'in ailesi hakkında bir şeyler söyleyeceği düşüncesi Troy'un midesini bulandırdı. Bu hem dokunaklı hem de korkutucuydu.

"Çok konuşur," dedi Troy, sonra bunun nazik bir alaydan çok bir şikayete benzediğini fark etti. "Yani, arkadaş canlısıdır." Sonra Harris'ten sanki orada değilmiş gibi bahsettiğini fark etti. *"Sen* arkadaş canlısı ve konuşkansın. Bu yüzden benim hakkımda konuştuğuna şaşırmadım." Harris ve Marlene ona bakarken ensesinin ısındığını hissedebiliyordu. "O pastayı... bir yere... senin için götürebilir miyim?"

Harris kahkahayı bastı. "Gergin olmadığın için sevindim."

Troy'un boynundaki sıcaklık yüzüne yayıldı. "Üzgünüm." Harika. Buraya geleli birkaç dakika olmuştu ve onların köpeklerinden birinden korkarak kaçmış, sonra da Harris'in konuşkan olduğu hakkında saçma sapan şeyler söylemişti. Harika bir ilk izlenim.

Troy, aile tarihi ve gururuyla dolu olduğu belli olan eski evin etrafına göz gezdirdi. Ev o kadar sıcak, hoş ve yabancıydı ki, Troy kendini bir canavar gibi soğuğa atma dürtüsü hissetti.

"Bu Harris mi?" diye sordu yeni bir ses.

Harris'in yaşlı hali gibi görünen bir adam, yan odadan ön kapıya doğru adım attı. Aynı gözler, aynı gür sakal ve kalın saçlar, ama ikisi de çoğunlukla gri, aynı sıcak gülümseme ve gür ses. En büyük fark, Troy'dan birkaç santim daha uzun olmasıydı.

"Sen Troy olmalısın. Ben Sam."

El sıkıştılar. "Beni ağırladığınız için teşekkürler. Uzun zamandır ev yapımı yemek yememiştim."

"Harris'in hoşlandığı birini eve getireli uzun zaman oldu," dedi Marlene. Troy'un midesi kıpır kıpır oldu.

"Aman Tanrım, anne. Troy'a sanki 30'larda yaşıyormuşuz gibi hissettiriyorsun."

Marlene güldü. "Kendini evinde hisset. Oturma odasında şömine yanıyor. Bu yüzden köpekler çoktan oraya geri döndüler." Ve bu, Troy'un eşcinsel olduğu ve Harris ile çıktığı konusundaki konuşmanın sonu gibi görünüyordu. Neredeyse hiçbir şey olmamıştı ve Troy neredeyse başı dönüyordu.

"Bana karşı bir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?" Troy, mutfağa girerken Harris'in kulağına fısıldadı.

"Sen benim her şeyimsin, tatlım."

Mutfak şaşırtıcı derecede büyüktü ve harika kokuyordu. Harris pastasını tezgahın üzerine koydu ve "Bir şey içmek ister misin?" dedi.

"Sen ne içiyorsan."

Harris buzdolabını açtı ve kız kardeşlerinin elma şarabından iki şişe aldı, sonra birini Troy'a uzattı. "Belki bu seni rahatlatır."

"Ben iyiyim," dedi Troy, ama bu da başka bir yalandı. Tüm bunların ne kadar gerçeküstü olduğunu görmezden gelmek için çok uğraşıyordu. Adrian ile ilişkisi, ikisinin de açığa çıkma korkusuna dayanıyordu. Kesinlikle birbirlerinin aileleriyle tanışmamışlardı. Bu konu hiç konuşulmamıştı bile. Harris ile ne yaptığından tam olarak emin değildi, ama Adrian ile yaşadığı türden bir ilişki istemediğini biliyordu. Harris'in ailesini tanımak ve onların kendisini sevmesini istiyordu.

Bu *çok* şeydi.

"Eski yatak odamı görmek ister misin?" diye sordu Harris, kaşlarını oynatarak. Troy yarı gülümsemeyi başardı. "Oraya erkekleri götürmene izin var mı?" Harris ona doğru bir adım attı. "Sen ilk olursun."

Oh. "Gerçekten mi?"

"Evet. Görmek ister misin?" Tabii ki Troy görmek istiyordu.

* * *

Troy Barrett, Harris'in çocukluk odasında, eski, gıcırdayan ikiz yatağında oturuyordu ve Harris bu konuda çok soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.

"Burası Ottawa Centaurs eşyalarıyla dolu," dedi Troy.

Yalan söylemiyordu. Her yerde posterler, flamalar ve biblolar vardı. Harris, aynasının çerçevesine hokey kartları sıkıştırmıştı. Hatta başucu lambasının abajuru bile Centaurs markalıydı.

"Biraz hayranıydım."

"Biraz endişeliyim. Sanki beni buraya koleksiyonuna eklemek için çekmişsin gibi geliyor."

Harris sırıttı. "Seni yatağıma zincirlemeyi düşünüyordum."

Troy'un dudakları yukarı kıvrıldı. "*Bu* yatak mı?" Birkaç kez zıpladı ve yatak yüksek sesle gıcırdadı. "Sanırım dedektifler beni bulur."

"Zıplamayı kes!" Harris tısladı. "Annemle babam bizim *onu yaptığımızı* sanacaklar!"

"Böyle mi?" Troy biraz daha zıpladı.

"Aman Tanrım." Harris ona atladı ve saniyeler sonra Troy'u sırt üstü yere yatırıp üstüne uzandı.

"Şu anda içeri girseler çok garip olur," dedi Troy. Dudakları o kadar yakındı ki Harris, onun nefesinin gıdıklamasını hissedebiliyordu.

"Kalkmalıyız, muhtemelen," diye mırıldandı Harris.

"Mm." Sonra öpüşmeye başladılar. Muhtemelen Harris başlatmıştı, ama Troy da kesinlikle hoşlanıyordu, Harris'i her seferinde eriten o yavaş, keşifçi şekilde öpüyordu.

Arkalarında yüksek bir gürültü duyuldu ve bu ses onları

birbirlerinden ayırdı. "Ne oluyor?" diye sordu Troy.

"Elroy amca," dedi Harris, başını eğip bir öpücük daha verdi.

Troy doğruldu ve Harris'i neredeyse yere düşürüyordu. "Siktir git. Bu lanet olası bir hayalet değil. Gerçekte neydi?"

Harris omzunun üzerinden arkasına baktı ve suçluyu şifonyerin üzerinde gördü. "Ursula."

"Ursula kim? Büyük büyükannenin hayaleti mi?"

Harris güldü. "Kedi. Muhtemelen yatağın altındaydı."

Ursula kocaman kabarık kuyruğunu salladı ve saç fırçasını yere düşürdü.

"Oh," dedi Troy. "Peki kaç tane kedin var? Sekiz mi?"

"Hayır. Sadece bir tane. Sana çöp gibi davranırsa, alınma. İnsanları sevmez."

"O zaman ikimiz de aynıyız, Ursula."

Harris, Troy'dan uzaklaşıp yatağın kenarına oturdu. Troy da yanına oturdu.

"Burası büyümek için iyi bir ev gibi görünüyor," dedi Troy.

"En iyisiydi."

"Bence burada, kırsalda yaşamak güzel olurdu. Ben Vancouver'ın banliyölerinde büyüdüm."

"Şehir merkezinde olmayı seviyorum, ama bazen sessizliği özlüyorum," dedi Harris. "Muhtemelen bir gün buraya geri taşınacağım. Tam olarak bu eve değil. Yani, sanmıyorum. Anna ve Margot meyve bahçesinin batı tarafına elma şarabı fabrikasını kurdular ve şu anda çiftliği onlar işletiyorlar. Sanırım sonunda biri bu evi alacak. Bu ev dört nesildir ailemize ait.
Kız kardeşlerimin çiftliğe bu kadar tutkulu olmalarına
seviniyorum." "Sen sevmiyor musun?"

"Çiftliği seviyorum, ama işletmek istediğimden emin değilim." Harris omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. Güneş, karla kaplı meyve bahçesinin üzerinde neredeyse batmak üzereydi. "
İşimi çok seviyorum. Pazarlama ve iletişim alanında ne kadar ilerleyebileceğimi görmek istiyorum."

"Ve takıntılı olduğun takım için çalışabiliyorsun." "Doğru."

"Ve takımdaki en seksi adamla yatma şansı yakalarsın." Harris ona
dirsek attı. "Beni profesyonelce davranmamaya zorluyorsun."

O anda, şaşırtıcı bir şekilde, Ursula şifonyerden atladı ve doğrudan Troy'un yanına yürüdü. Bir an durup ona baktıktan sonra, yanındaki yatağa atladı.

"Vay canına," dedi Harris. "O bunu asla yapmaz."

Troy, Ursula'nın kafasını nazikçe okşadı. Ursula, Harris kadar Troy'un dokunuşunu sevmiş gibi, avucuna yaslandı. Birkaç saniye içinde, ön patilerini Troy'un uyluğuna koyarak yüksek sesle mırlamaya başladı.

"Vay canına. Seni seviyor."

"Çünkü çok iyi bir zevki var," dedi Troy, Ursula'nın çenesinin altını okşarken.

Harris, Ursula'nın utanmadan Troy'un dikkatini olabildiğince üzerine çekmeye çalışmasını birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla izledi.

"Gitmeli miyim?" diye sordu
Harris. "Hâlâ burada mısın?"

Harris güldü ve Troy'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Aşağıya inmeliyiz."

"Tamam." Troy ayağa kalktı ve Ursula öfkeyle miyavladı. "O zaman aşağı gel," dedi Troy. "Tanrım, bu çözülmesi oldukça basit bir sorun."

"O neredeyse hiç aşağı inmez. Burası onun alanı."

Ama gece masasından elma şarabı şişelerini alıp yatak odasından çıkarken Ursula da peşlerinden geldi. "Bana doyamıyor," dedi Troy.

Harris sırıttı. "O zaman ikimiz de aynıyız, Ursula."

* * *

"Onu seviyorum," dedi Harris'in annesi mutfakta baş başa kaldıklarında ona fısıldayarak.

O, yaptığı Hollanda elmalı turtasını dilimlerken gülümsedi. "Kim? Troy mu?" Annesi onun koluna vurdu. "Tabii ki Troy. Sessizdir ama çok kibardır.

Ve gözlerini senden ayıramıyor."

Karnında bir sıcaklık hissetti. "Hadi ama."

Troy yemek sırasında pek konuşmamıştı, ama Josh dışında herkes çok konuştuğu için bu pek fark edilmedi. Yine de iştahla yedi ve yemeği övdü, bu yüzden herkes ondan çok etkilendi.

"Sana deli oluyor. Çok tatlı."

"Şey," dedi Harris yavaşça. "Ben de ona deli oluyorum. Biliyorum bu yeni bir şey, ama bence..."

Troy'un derin sesi onu susturdu. "Yardım edebilir miyim?"

İkisi de Troy'un durduğu mutfak girişine döndüler.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bu yüzden Harris onun konuşmayı duyup duymadığını bilmiyordu.

"İyi fikir," dedi annem neşeyle. "Sen Harris'e turta yapmasında yardım et, ben de

ben de..." Mutfaktan çıkmadan önce yapması gereken bir iş uydurmaya bile zahmet etmedi.

"Hâlâ bunu senin yaptığını inanamıyorum," dedi Troy, Harris'in yanına geçerek.

"Eski aile tarifi."

"Ben neredeyse hiçbir şey

pişiremem." Harris gülümsedi.

"Biliyorum."

Troy'un kalçası Harris'inkine değdi ve Harris, ne kadar masum olursa olsun, bu teması zevkle karşılayarak ona yaslandı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Troy'un dudakları o kadar yakındı ki Harris, nefesinin kulağını gıdıklamasını hissetti.

"Sen, şey..." Harris ne yapmaları gerektiğini bile hatırlayamıyordu ve şimdi de penisi başka şeyler düşünmeye başlamıştı.

Doğru. Pasta.

"Tabakları tut, ben de her birine pasta koyayım."

"Tamam."

Harris ereksiyonunu bastırmaya çalışırken, hızlı ve sessizce çalıştılar. Onunla yemek masasına oturamazdı.

Hay aksi. Troy ile tatlıyı tabağa koyarken bile heyecanlanıp telaşlanıyordu. Bu balayı dönemi çılgın bir yolculuk olacaktı.

Harris yemek odasına geri döndüğünde Anna, "Tabii ki evet!" dedi. "Turta!"

Birkaç dakika sürdü, ama sonunda pasta yemek masasındaki sekiz kişiye dağıtıldı. Harris'in kız kardeşleri ve kocaları bütün gece Troy'u merakla izlemişlerdi. Margot'un kardeşinin yeni erkek arkadaşını sessizce değerlendirdiğinden emindi.

"Sen skunk hikayesindeki adam mısın?" diye sordu Troy, Anna'nın kocası Mike'a.

Mike güldü. "Evet, benim."

Anna Harris'e kaşlarını çattı. "Tanrım, Harris. O hikayeyi herkese anlatmayı keser misin?"

"*Sen* yapar mısın?"

"En azından hikayeyi anlatırken, kamyonete kokarca koyan kişinin sen olduğunu sonunda kabul ediyor musun?"

Harris nefesini tuttu. "Sevgili küçük kardeşini bu kadar küçümsediğine inanamıyorum."

"Harris'in yaptığını düşünenler ellerini kaldırsın," dedi Anna.

Anna, Mike, Margot, babam, annem ve isteksizce Margot'un sessiz kocası Josh ellerini kaldırdı. Harris başını çevirip Troy'a *"Bu insanlara inanabiliyor musun?*" bakışı attı ve onun da elini kaldırdığını gördü. Harris onu itti, bu da Troy ve diğerlerini güldürdü.

"Hepiniz kalp rahatsızlığı olan genç bir adama karşı birleşmeye hazırsınız," dedi Harris alaycı bir tavırla. "İnanılmaz."

"Bu sefer kalp kartını oynayamazsın dostum," dedi Anna. "Kamyonete kokarca attığında kalbin gayet iyi çalışıyordu."

Harris güldü. Anna'nın, özellikle de onun durumuyla ilgili şaka yapabilmesini her zaman takdir etmişti. Masaya bakınca, anne ve babasının da güldüğünü görmekten mutlu oldu.

"Yarın işe geri dönüyor musunuz çocuklar?" diye sordu babam.

"Evet," dedi Troy. "Bu ay programımız biraz ağır."

"Yarın St. Louis'e gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Mike. "Evet."

"Uçağa binmek zor mu?" diye sordu Margot. "O olaydan sonra?" "Gittikçe kolaylaşıyor. Tekrar normal hissedene kadar bunu yapmaya devam etmeliyiz "

Harris, bir süreliğine tekrar uçağa binmek zorunda kalmadığı için kesinlikle memnundu, ama Troy gittiğinde onu özleyecekti. Centaurlar bu ay üç kez deplasmana çıkacaktı.

"Eh," dedi annem, sandalyesine yaslanarak, "pasta çok lezzetliydi, Harris."

Herkes onaylayarak mırıldandı. Troy, "Hala senin yaptığını inanamıyorum," dedi.

"Dostum, yaparken beni *izledin.*"

"Biliyorum. Yine de sihir gibi
geliyor."

"Ah," dedi Anna. "Senin yaptığın her küçük şeyi sihir gibi görüyor, Harris."

Troy, Harris'in gördüğü en kırmızı elmadan daha kırmızıya döndü.

Temizlik için yeterince uzun süre kaldılar ve sonra Troy, hediye edilen birkaç kasa elma şarabı ve dev bir torba elmayı Harris'in kamyonetine yükledi. Harris dışarı çıktığında, Troy'un kabinin arka kısmına bakarken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu Harris.

"Kokarca var mı diye
bakıyorum."

Harris güldü. "Ben her seferinde öyle yaparım."

* * *

Troy, şehre dönerken sessiz kaldığını biliyordu, ama kafasında çok fazla şey vardı. Harris'in sıcak, sevgi dolu ailesinin arasında, çiftlikte olmak neredeyse fazla gelmişti. Özellikle de hepsi Troy'un oğullarıyla çıktığını biliyorlardı. Onu çok sıcak karşıladılar, sanki ailenin bir parçasıymış gibi davrandılar. Troy daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.
böyle bir şey yaşamamıştı.

"Ee," diye sordu Harris. "İyi vakit geçirdin mi?"

Sesi gergin geliyordu, bu yüzden Troy düşüncelerinden sıyrıldı. "Aileniz harika. Çok iyi vakit geçirdim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Harris gülümsedi ve rahatlamış görünüyordu. "Ne zaman istersen gel. Çoğu pazar günü birlikte akşam yemeği yeriz. Seni çok sevdiler."

"Öyle mi
düşünüyorsun
?"

"Kesinlikle."

Troy'un düşündüğü diğer şey, Harris ile olan bu ilişkiyi sürdürmek için ne yapması gerektiğiydi. Sınırsız pazar akşam yemekleri ve keyifli sabahlar karşılığında
Sınırsız pazar akşam yemekleri ve keyifli sabahlar. Sınırsız öpücükler ve hem ateşli hem de eğlenceli seks. Artık saklanmayı bırakması gerekiyordu.

"Açıklığa çıkmak istiyorum," dedi Troy. "Tamamen açıklığa çıkmak. Belki Instagram'da falan."

Harris bir anlığına yoldan gözlerini ayırdı. "Öyle mi?" "Pride Night
maçımız ne zaman?"

"Şubat sonunda, ama..."

"O zamandan önce açıklamak istiyorum. Belki de aynı gün." Troy artık heyecanlıydı. "Oynadığım her Pride maçı çok tuhaf geliyordu. Sanki herkesin gözü önünde saklanıyormuşum gibi. Bundan nefret ediyordum. Ama bu sefer sadece... gurur duyabilirim. Gerçekten gurur duyabilirim."

Harris, nedense gülümsemiyordu. "Bu harika, senin için de bunu istiyorum. Ama bilmen gerekir ki, Pride maçı Toronto'ya karşı."

Troy'un vücudundaki tüm neşe bir anda yok oldu ve ağır bir sessizlik ortalığı
kapladı.
Sonunda, "Bu çok aptalca," diyebildi.

Harris hüzünle gülümsedi. "Biliyorum. Keşke başka bir takımla oynansaydı."

Troy, Pride maçının Toronto'ya karşı olduğuna inanamıyordu. "Umurumda değil," diye karar verdi. "Yine de yapmak istiyorum. Ama önce anneme açılmam lazım. Yakında yapacağım. Yüz yüze yapmak istedim, ama telefonla yapmak zorunda kalacağım
."

"Peki ya baban?" diye sordu Harris dikkatlice.

Troy, aylarca babasıyla bir daha hiç konuşmasa da umurunda olmadığını söylemişti kendine, ama bu doğru muydu? Çünkü açılmak, babasıyla ilişkisini gerçekten sona erdirecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Sanırım bu ona kalmış. Ama öğrendiğinde benimle tekrar konuşacağını sanmıyorum." İçini çekti. "En iyisi bu. Herkesin beni kabul etmeyeceğini biliyorum, ama artık böyle yaşayamam." Şaşkınlıkla
küçük bir kahkaha attı. "Aslında, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Garip, çünkü bunu yapmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama önce anneme söylemek istemem olmasaydı, muhtemelen şu anda Instagram'da bir şey paylaşmış olurdum."

"Evet, bunu yapma. Ama hazır olduğunu hissettiğine sevindim. Ve..." Harris uzanıp Troy'un elini sıktı. "Bunun şimdiye kadarki en iyi Onur Gecesi olmasını sağlayacağım."

Troy da elini sıktı. "Senin de bunun bir parçası olacağına sevindim." Kamyonetin loş ışığında birleşen ellerine baktı. "Seninle tanıştığıma sevindim. Burada olduğun için. Benimle birlikte olduğun için."

"Ben de." Harris elini çekti. "Döndüğümüzde seks yapacağız, değil mi?"

Troy güldü. "Umarım öyle olur."

* * *

Troy, evdeki samimi atmosferi sürdürmek istediği için Harris'in evine gittiler. Ev yapımı bir yorganın altında, renkli yastıklarla çevrili bir ortamda Harris ile sevişmek istiyordu. Ve tuhaf bir doldurulmuş zürafa.

Şimdi ikisi de Harris'in yatağında çıplaktılar ve birbirlerini öpüp vücutlarını ısıtmak için zaman ayırıyorlardı.

"Seni bir insan olarak gerçekten çok seviyorum," dedi Harris, Troy'un karnını öpücüklerle doldururken. "Senin her şeyini seviyorum, tuhaf gülümsemeni ve tatlıları sevmiyormuş gibi davranışını da dahil."

Troy homurdandı. "Tamam."

"Sadece bunu netleştirmek istiyorum, böylece yanlış bir fikre kapılmayasın. Çünkü, lanet olsun Troy. Vücudun inanılmaz." "*Sen* inanılmazsın."

"Bu kasları geliştirmek için ne tür egzersizler yapman gerekiyor?" Harris, Troy'un sağ oblik kasını parmağıyla okşadı.

Troy titredi. "Senin de o kasın var, biliyorsun."

"Muhtemelen orada bir yerlerde gizlidir, evet. Ama seninki çok... engebeli."

"Benim işim spor yapmak."

Harris, Troy'un kalçasını öptü, sonra da göbek deliğine doğru ilerledi. "Ve bunun için minnettarım."

"İyi. Çukurlu olmak zor bir iş."

İkisi de güldü. Harris'in dairesine girip kapıyı açmak için öpüşmeyi zar zor bırakabildiklerinden beri çok gülüyorlardı. Troy, çiftlikte elma şarabını fazla içmemiş olmasına rağmen sarhoş gibi hissediyordu.

"Buraya gel," dedi ve Harris yüzleri aynı hizaya gelene kadar geri süründü. Troy bir an Harris'in saçlarını okşadı ve yeşil gözlerinde kendini kaybetti. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Ama döndüğünde ben burada olacağım." "Muhtemelen sana çok mesaj atacağım," diye uyardı Troy.

"Öyle yapmalısın." Harris burnunu öptü. "Kötü bir penis fotoğrafı çekiyorum."

Troy kahkaha attı, bu da Harris'i kahkaha attırdı. "Bu ne anlama geliyor?" Troy nefes nefese kaldı.

"Göreceksin."

Troy kendini kontrol altına aldı ve "Penis fotoğrafı çekilmesini sorun etmem. Senin penisin çok sevimli."

Harris alnını Troy'un göğsüne vurdu. "Sevimli mi?" diye inledi.

"Hoşuma gitti." Troy, Harris'in başının üstüne öpücük kondurdu ve "Onu... içimde istiyorum." dedi.

Harris'in başı birden yukarı kalktı.

"Bu gece mi?" "Eğer sorun yoksa."

"Çok uygun. Daha önce yaptın, değil mi?"

"Evet. Uzun zaman oldu ama hoşuma gidiyor."

Harris oturarak Troy'un bacaklarının üzerine oturdu ve heyecanla ellerini ovuşturdu. "Bu harika olacak."

Troy güldü ve Harris onun sikini ağzına aldığında inledi. Troy, tüm bu kahkahalar ve sohbetler yüzünden sadece yarı sertleşmişti, ama saniyeler içinde sertleşti.

Troy'un Harris'in parmaklarını rahatça kabul edecek kadar gevşemesi biraz zaman aldı parmaklarını rahatça alabilecek kadar rahatlaması biraz zaman aldı, ama Harris sabırlı ve cesaret vericiydi ve açıkçası yetenekliydi. Troy'un prostatına daha önce hiç olmadığı kadar ilgi gösteriyordu ve Troy aklını kaçırıyor, kıvranıyor ve ön sıvı fışkırıyordu. Daha önce sadece prostat stimülasyonuyla hiç boşalmamıştı, ama o anda bunun mümkün olduğunu hissetti.

"İyi mi?" diye sordu Harris, kontrol ederek.

Troy sadece boğuk bir kahkaha atabildi ve "Çok iyi" diye mırıldandı. "Sana kullanabileceğim harika bir vibratörüm var. Beni o kadar neredeyse acıtacak kadar orgazm oluyorum."

Kahretsin, Troy bunu gerçekten yapmak istiyordu. Bir gün.

Şimdi değil. "Bu gece olmaz. Seni istiyorum, Harris. Lütfen."

Harris dizini öptü. "Tamam."

Parmaklarını yavaşça çekti ve Troy geçici boşluk hissiyle başa çıkmak için derin nefesler aldı. Harris prezervatif ve kayganlaştırıcıyı taktı ve sonunda kendini hizaladı.

"Çok güzelsin," dedi Harris. Sesi, Troy'un daha önce duyduğundan daha sessizdi. "Nasıl bu kadar gerçek olabiliyorsun?"

"Gerçeğim. Lütfen beni sik," dedi Troy neredeyse ağlayarak.

Harris'in penisi girişine ilk kez bastırdığında Troy'un sırtı kavisledi. Harris, Troy harika bir şekilde gergin ve dolu hissedene kadar yavaş ve tatlı bir hareketle içine girdi.

"Hala iyi misin?" diye sordu

Harris. Troy başını salladı.

"Öp beni?"

Harris eğildi ve öpüştüler, o kadar şefkatliydi ki, bu bir şekilde penetrasyondan daha etkileyiciydi. Sonra Harris itmeye başladı. Yavaştı ve bu iyiydi. Troy, cinsel tatminle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık vücuduna yayılırken onu öpmeye devam etti. Daha önce de pasif olmuştu, ama hiç *böyle* hissetmemişti. Harris'in onu öpüşme, dokunma ve becerme şekliyle, ona değer verildiğini hissetti. Sanki Harris engelleyebilseydi, Troy'a bir daha asla kötü bir şey olmayacakmış gibi.

Ve tanrım, Troy Harris'in bunun karşılıklı olduğunu bilmesini umuyordu. Harris'in, Troy'un onu öpüşme şekli ve Harris'in penisini sıkıca kavrayarak onu bırakmak istememe şekliyle, onun ne kadar önemli olduğunu hissedebilmesini umuyordu.

Mutlu, ölçülemez bir süre boyunca birlikte sallandılar, Harris Troy'un tam olarak anlayamadığı tatlı sözler mırıldanıyordu.

"Yaklaştım," dedi Harris sonunda Troy'un dudaklarına karşı boğuk bir sesle. "Kendini okşa. Benimle birlikte gel."

Troy aralarına uzandı ve söyleneni yaptı. Eli penisini kavradığı anda, kendisinin de yaklaştığını fark etti.

"Siktir, acele et," diye nefes nefese dedi Harris. İtmeleri hızlandı ve Troy ona ayak uydurmaya çalıştı.

"Tamam," dedi Troy. "Yaklaştım. Ben... Lanet olsun. Geliyorum. Harris, lanet olsun, ben
..."

İkisi de çığlık attı — Harris her zamanki gibi daha yüksek sesle — ve Harris birkaç hızlı, çılgın hamle ile işini bitirirken Troy'un boşalması kendi göğsüne sıçradı.

Bir an için Harris olduğu yerde kaldı, Troy'un üzerinde durdu, hafif nemli saçları gözlerine düşüyordu. Dudakları öpüşmelerinden dolayı ıslak ve morarmıştı, zümrüt yeşili gözleri parlak ve güzeldi.

Harris ona gülümsedi. "İyi gitti."

Troy güldü ve Harris'in seks sırasında bu kadar şapşal olmayı asla bırakmamasını diledi. "Katılıyorum."

Harris çekildi, sonra Troy'u hızlıca öptü ve temizlenmek için odadan çıktı. Troy kollarını yatakta açtı ve bir köşede Harris'in doldurulmuş zürafasını buldu. Oyuncağı aldı ve yüzüne tuttu.

"Sanırım ona aşık oldum, Bay Neck-Neck."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Troy, telefonunun çalmasını bekleyerek oturma odasında volta atıyordu. Dün gece annesine mesaj atmış ve bu sabah antrenmandan önce onu aramasını istemişti. Bugün ona açılacağı gündü.

Hazırdı. Son iki haftadır Troy, mümkün olan her anını Harris ile geçiriyordu. Ottawa'da ikisi için de yol gezileri ve zaman alan birçok yükümlülük vardı, ama ikisi de boş olduğunda
Meşgullerdi, birlikteydiler. Annesine erkek arkadaşından bahsetmek istiyordu. Ne kadar mutlu olduğunu bilmesini istiyordu.

O kadar gergindi ki, telefonu nihayet çaldığında neredeyse zıplayacaktı.

"Merhaba," dedi.

"Her şey yolunda mı?" Annesi endişeli geliyordu ve Troy kendini çok kötü hissetti. Mesajında ona hiçbir şeyin yolunda olmadığını söylemeliydi.

"Evet. Üzgünüm, söylemeliydim... Her şey yolunda. Aslında harika. Sadece, şey, sana bir şey söylemek istedim."

"Tamam..." Annesi bu kelimeyi yavaşça söyledi ve sesinde merak duyuluyordu.

"Neredesin?" diye sordu.

"Troy! Kimin umurunda? Beni bekletme!"

Buna biraz güldü. "Tamam. Mesele şu ki..." İçini çekti ve tekrar volta atmaya başladı. Bunu kafasında milyonlarca kez prova etmişti, ama şimdi doğru kelimeleri bulamıyordu. "Sana kendim hakkında bir şey söylemem gerek. Önemli bir şey değil. Yani, aslında önemli bir şey. Umarım bu, senin için önemli bir şey değildir..."

"Troy," dedi nazikçe. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Gözlerini kapattı. "Ben eşcinselim."

Sessizlik oldu, sonra onun tarafında hafif bir hava sesi duyuldu, sanki bir iç çekme ya da hayal kırıklığına uğramış bir nefes gibi. Ama sonra, "Ah, tatlım. Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi.

Troy kanepesine oturdu. "Söylemek istiyordum ama korkuyordum."

"Baban," dedi ve sesi kırıldı. "Çok üzgünüm." "Önemli değil."

"Öyle değil. Onun sana davranışından dolayı zaten kendimi çok suçlu hissediyordum, şimdi de..." Burnunu çekti. "Bunu bizden saklamak kabus gibi bir şey olmalı."

Bunu inkar edemedi, ama "Artık saklamıyorum" dedi.

"Ben sandım ki..." Sanki itiraf etmek üzere olduğu şeyden utanmış gibi durdu.

"Ne düşündün?" Troy nazikçe sordu.

"Senin de Curtis gibi olacağını düşünmüştüm. Her yıl ona daha çok benziyordun. Ve Dallas Kent ile arkadaştın, o da bana gençlik yıllarındaki Curtis'i çok hatırlatıyordu."

Troy yüzünü buruşturdu. Curtis gençken babasını tanımıyordu elbette, ama onun Dallas gibi olduğunu öğrenince şaşırmadı.

"O beni terk ettiğinde," diye devam etti annem, "ikinizi de kaybedeceğimden korktum. Onun tarafını tutacağınızı düşündüm çünkü..." Sesi kesildi ve hıçkırarak ağlamaya başladı, Troy'un gözleri de doldu.

"Asla onun tarafını tutmazdım anne. Onun gibi davrandığım için özür dilerim. Sadece... güvenli görünüyordu. İnsanların eşcinsel olduğumu öğrenmesinden korkuyordum, bu yüzden başka biri olmaya çalıştım. Onun saygı duyacağı biri."

"Biliyorum. Şimdi anlıyorum. Yıllardır senin onun gibi olmadığını biliyorum. O ve ben ayrıldığımızdan beri, sen benim yanımda oldun. Bana çok iyi bir arkadaş oldun, ki bunu
Curtis için söyleyemem."

“Şimdi mutlu olduğuna sevindim. Kurtulduğuna sevindim.”

"Ben de. Tanrım, seni çok seviyorum. Keşke şu anda sana sarılabilsem." "Ben de. Seni seviyorum."

Yine burnunu çekti. "Ona söyleyecek misin?"

"Öyle bir niyetim yoktu. Ama öğrenebilir. Sanırım kamuoyuna açıklayacağım."

"Vay canına. Scott Hunter gibi mi?"

"Şey," Troy alaycı bir şekilde güldü. "Canlı yayında erkek arkadaşımı öpmeyeceğim, eğer kastettiğin buysa."

"Sen... erkek arkadaşın var mı?" Sesi heyecanlıydı. Troy gülümsedi. "Aslında var."

"*Ne?* Bana onun hakkında her şeyi anlat! Bana bir fotoğrafını gönderebilir misin?"

Böylece Troy, annesine Harris hakkında aklına gelen her şeyi anlattı. Onunla nasıl tanıştıklarını ve birbirlerini nasıl tanıdıklarını, Harris'in gülüşünün ne kadar gürültülü olduğunu ve harika ailesini anlatırken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi annesi. "Çok sevimli birine benziyor."

"Öyle. Onu gerçekten çok seviyorum. Sen de seveceksin. Al, sana bir fotoğraf gönderiyorum."

Ona Harris'in en sevdiği fotoğraflarından birini mesaj attı. İki hafta önce Harris, Troy'un mutfağında elmalı turta yaparken çektiği bir fotoğraftı. Gömleğinde un lekeleri vardı ve saçı biraz dağınıktı, ama Troy'u hayatında gördüğü en güzel şey gibi gülümsüyordu.

"Onu seviyorum!" diye bağırdı annem. "Ne kadar tatlı olduğuna bak! Senin adına çok mutluyum."

"Ben de senin adına mutluyum. İkimiz de iyi erkekler bulduk."

"Evet, bulduk. Sen benden çok daha gençken bulduğuna sevindim."

"Şanslıydım. Peki, sen *neredeydin*?" "Hawaii.

Kauai'deyiz."

"Kahretsin. Orada gece yarısı olmalı."

Annem güldü. "Zamanın benim için artık bir anlamı yok. Neredeyse her hafta farklı bir saat dilimindeyiz."

"Hala eğleniyor musun?"

"Harika vakit geçiriyoruz. Bize bu fırsatı verdiğin için ne kadar teşekkür etsem az. İnanılmaz bir deneyim. Bir gün sen de bunu yapmalısın. Belki emekli olduktan sonra, sevgilinle birlikte."

Troy biraz kızardı, ama gülümsedi. Harris ile hayatını geçirme fikri çok heyecan verici ve etkileyiciydi. Ve muhtemelen ilişkinin bu kadar erken bir aşamasında düşünmek için biraz fazla. "Belki yaparım. Bir gün. Ama şimdi antrenmana gitmem lazım, sen de yatmalısın."

"Seni seviyorum, Troy. Ve seninle gurur

duyuyorum." "Ben de seni seviyorum. Seni

özledim."

"Ben de. Yakında Harris'le birlikte görüşürüz, tamam mı?"

Troy annesini çok seviyordu. Yıllar önce ona açılmalıydı. "Tamam."

Telefonu kapattı ve arenaya gitmek için o kadar heyecanlıydı ki, neredeyse paltosunu unutacaktı. Harris'e söylemek için sabırsızlanıyordu.

* * *

Troy, arenada Harris'i bulamadan önce, Koç Wiebe'nin ofisine çağrıldı.

"Seninle bir saniye konuşmam lazım Barrett," dedi Wiebe. Endişeli görünüyordu ama kızgın değildi. Troy bunun ne hakkında olacağını hiç bilmiyordu.

"Ne var?" diye sordu, olabildiğince sakin bir şekilde.

Wiebe masasının önündeki deri koltuklardan birini işaret etti. "Otur."

Kahretsin. Bu iyiye işaret olamazdı.

"Az önce yönetimle bir toplantı yaptım. Görünüşe göre Komisyon Üyesi Crowell'i kızdırmışsın."

Troy'un midesi düğümlendi. Tanrım, askıya alınmak üzereydi. Ya da AHL'ye atılmak üzere. Ya da daha kötüsü. "Öyle bir niyetim yoktu," dedi.

Koç yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bence çok da zor değil."

Troy biraz rahatladı. Görünüşe göre koçu onun tarafındaydı.

"Seni cezalandırmam gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu durum hepimizi çok rahatsız ediyor: genel müdürü, sahipleri. Herkesi."

Troy yutkundu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Özür dilemesi mi gerekiyordu? Kendini savunması mı? Cinsel saldırı hakkında tekrar paylaşım yapmaya karar verdiğinde, komisyon başkanının talimatlarına aykırı davrandığını biliyordu.
Komiserin talimatlarına karşı geldiğini biliyordu. Bir tür tepki bekliyordu, bu yüzden şimdi bu tepki geldiğinde bununla yüzleşebilmeliydi.

"İşinizi zorlaştırdıysam özür dilerim," dedi Troy dikkatlice, "ama önemli bir konuyu dile getirmek için sesimi kullandığım için pişman değilim."

Koç kaşlarını kaldırdı. "Bizi rahatsız eden sen değilsin, Troy. Seninle aynı fikirdeyiz. Takım sahipleri bile yaptıklarından etkilendiklerini söylediler. Oyuncularımızın iyi rol modeller olmalarını ve topluma katkıda bulunmalarını istiyoruz. Bize sorun çıkaran Crowell."

Vay canına. Troy hiç böyle bir şey beklemiyordu. Boğazı düğümlenmişti. Bir saat önce annesine açıldıktan sonra, şimdi de işverenlerinden bu sarsılmaz desteği görünce, biraz şaşkına dönmüştü.
"Oh," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, Crowell bu takıma biraz kızgın. Büyük kalabalıklar çekmememizden nefret ediyor ve bizi daha büyük bir Amerikan pazarına taşımak istediği de sır değil."

"Son zamanlarda daha fazla seyirci çekiyoruz," dedi Troy, sanki bu Crowell'in fikrini değiştirmek için yeterli bir nedenmiş gibi.

Koç gülümsedi. "Ateşli olduğunda böyle olur." Gülümsemesi kayboldu. "Ama Crowell savaş yolunda. Senden gerçekten hoşlanmıyor."

Troy sandalyesinde kıpırdadı. "Ben de öyle bir izlenim edindim." "Rozanov'u da sevmiyor. Beni de."

"Gerçekten mi? Neden? Rozanov ligin en büyük yıldızlarından biri. İzlemesi en eğlenceli oyunculardan biri."

"Evet. Ve sonra gönüllü olarak NHL'deki en küçük pazar takımına gitti."

Ah. Anladım. "Tamam. Neden seni sevmiyor?"

"Oynarken, bir koçumun hakaretler kullanması ve genel olarak kötü davranışları nedeniyle birkaç şikayet dilekçesi vermiştim. Özellikle bazı çaylakları zorbalıkla sindiriyordu. Bundan hoşlanmıyordum."

Troy'un ağzı açık kaldı. "Hiç bilmiyordum."

"Çünkü şikayetler hiç gün yüzüne çıkmadı. Ancak lig bunu hatırlıyor ve Crowell'in bu koçluk işini aldığımda çok sinirlendiğini duydum. Sanırım onu kızdırmak için beni işe aldılar."

Troy başını salladı. "Olmaz. Sen harika bir koçsun."

Wiebe sandalyesine yaslanarak gülümsedi. "Şey, franchise rekoru kıran galibiyet serisi *var*."

"O koça bir şey oldu mu?"

Wiebe'nin gülümsemesi gerildi. "Elbette. Şimdi Hall of Fame'de."

Troy'un kalbi sıkıştı. "Oh."

Koç omuz silkti. "Denediğim için pişman değilim. Ama bu ligde bir şeyi değiştirmek zor. Denemeye çalışan herkes ezilmeye mahkum oluyor." Öne doğru eğildi. "İşte yapacağımız şey şu, Troy."

Troy kendini hazırladı. Kendine, cezası ne olursa olsun dayanabileceğini söyledi. Özellikle de Centaurs organizasyonunun kendi tarafında olduğunu bildiği için.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye bitirdi Koç. "Kazanmaya devam edeceğiz, sen istediğini yazabilirsin, Crowell de canı cehenneme. Yönetimdeki herkes aynı fikirde: o gerçekten hiçbir şey yapamaz. Eğer yaparsa, biz seni destekleyeceğiz ve o bir canavar gibi görünecek. Bence bu bir çıkmaz sokak."

Troy'a riskli geldi, ama yine de heyecanlanmıştı. "Ciddi misin?"

"Son derece ciddiyim. Şimdi git giyin."

Troy ayağa kalktı. "Teşekkürler. Ve, şey, burada oynamayı gerçekten çok seviyorum. Uzun zamandır öyle görünmüyordu, biliyorum, ama burada olduğum için mutluyum."

"Öyle olacağını düşünmüştüm," dedi koç. Başını eğdi ve çizgili bir kağıda bazı notlar almaya başladı. "Oh, ve Harris ile olan ilişkinizi yönetime açıklamalısınız."

Troy kapıya doğru yürürken birden durdu. "Ne?"

Koç başını kaldırıp gülümsedi. "Geçen hafta onun ofisinde öpüştüğünüzü gördüm."

Tanrım, Troy gerçekten bu kadar dikkatsiz mi davranmıştı? *Kapı açıkken* Harris'i gerçekten öpmüş müydü? Kendini patlayacakmış gibi hissediyordu. "Ben, şey... biz... şey..."

Koç güldü. "Senin adına sevindim. Sadece seni beladan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler," dedi Troy. Tanrım, oradan çıkmazsa gerçekten ağlayacaktı. Bu gün çok ağır gelmişti.

Sersemlemiş bir halde ofisten çıktı. Artık antrenmandan önce Harris'i bulacak zamanı yoktu, ama onu öpmek için uzun bir liste hazırlıyordu.

* * *

"Vay canına!" diye bağırdı Wyatt. "Chiron ne zaman gerçek bir ata dönüştü?"

Harris, oldukça büyük bir köpeğe dönüşen ve Bernese dağ köpeği kadar büyüyecek gibi görünen takım köpeğine gülümsedi. "Geçen ay biraz büyüdüğü kesin."

"Hadi canım." Wyatt, devasa bacak pedlerini hala giyerek soyunma odasının zeminine diz çöktü. "Rozanov görmeden önce biraz okşayayım..."

Wyatt, Ilya'nın kabininden gelen bir çığlık sesiyle sözü kesildi. "Ne oluyor Harris? Neden bu kadar büyümüş?"

"Köpekler büyür, Roz."

Ilya odayı geçip Wyatt'ın yanına diz çökmüş, kalecinin önünden çekilmesini sağlamıştı. "Chiron! Artık kocaman bir çocuk oldun! İki Chiron kadar büyüdün!" Mutlu köpeğin kulaklarını ve boynunu iyice kaşıdı.

Ilya ve Wyatt, Chiron'un sevgisini kazanmak için savaşırken, Harris Troy'un boş kabinine göz attı. Dün gece Harris'e bugün annesine açılmayı planladığını söylemişti, ama Harris o zamandan beri ondan haber almamıştı. "Troy bugün burada değil miydi?"

Ilya, Chiron'dan gözlerini ayırmadı. "Buralarda bir yerde. Muhtemelen duşta."

Peki. Harris o zaman beklemeli.

"Chiron bu hafta kötü bir haber aldı," dedi Harris. "Yani, belki de bu konuda çok üzülmemiştir."

Ilya başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne haberi? Ne oldu?"

"Terapi köpeği olmaya uygun olmadığı ortaya çıktı. En azından eğitmenlere göre."

"İmkansız," dedi Ilya.

"Ah." Wyatt, Chiron'un sırtını okşadı. "Seni yine de seviyoruz dostum. Ben de okulda berbat bir öğrenciydim."

"Ona ne olacak?" diye sordu Ilya.

Harris, Ilya'nın endişesine gülümsemeden edemedi. "Kötü bir şey olmayacak. Hala resmi takım köpeği olacak, ama arenadan uzakta bir eve ihtiyacı olacak."
"

"Onu evlat edineceksin." Ilya bunu bir öneri gibi söylemedi.

Harris şaşkın bir kahkaha attı. "Şey, belki. Yani,
bu iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordum. O zaman onu işe getirebilirim ve sizler onu her zaman görebilirsiniz." Harris içinden ekledi, Troy onu evde kucaklayabilir, Harris ile yürüyüşe çıkabilir ve belki bir gün büyük bahçeli bir ev alabilirlerdi...

Chiron'un terapi köpeği seçilmediğini ilk öğrendiğinde, hayal kurarak kendini *çok* ileri götürmüştü. Şimdilik, küçük dairesi ve bu çok büyük köpek konusunda gerçekçi olmak zorundaydı, ama muhtemelen Chiron'u her gün işe getirebilecek ve diğer köpeklerle iyi geçinirse onu her zaman çiftliğe götürebilecekti. Ve Ilya'nın Chiron'un bazen devasa evinde vakit geçirmesine aldırmayacağına emindi.

Ilya, Chiron'a gülümsedi. "Sen şimdiye kadarki en mutlu köpek
olacaksın." Harris bunu sağlayacaktı.

O anda Troy arka odadan çıktı, ama hala bazı ekipmanlarını giyiyordu. Fazla bir şey yoktu. Sadece birkaç parça, Troy'un açıkta kalan teni ve terle kaplı kaslarıyla birleşince, onu adeta yürüyen bir fanteziye dönüştürüyordu.

Sporcu şortu ve jartiyerleri giyiyordu, ama çorapları ve tekmelikleri çıkarılmıştı, kaslı bacakları çıplaktı. Vücuduna yapışan performans tişörtü göbek deliğinin hemen üstüne kadar sıyrılmıştı ve hala dirsek pedleri takılıydı, bu garipti, ama Harris buna çok meraklıydı.

"Troy." Harris, Troy'un adını sanki onu daha önce sadece rüyalarında gördüğü sihirli bir varlıkmış gibi söylediğini fark etti. Kendini bu durumdan kurtarmaya zorladı. "Merhaba."

"Selam. Burada olduğunu bilmiyordum."

Harris bakmaktan kendini alamıyordu. Bunun farkındaydı. Troy, Ilya ve Wyatt'ın da bunu fark ettiğini biliyordu. Ama bakmaktan kendini alamıyordu.

"Şey," dedi Troy. Elini nemli saçlarına geçirip alnından geriye doğru itti. "Sen, şey..." Aşağıya baktı. "Oh.
Chiron'u getirmişsin."

"Harris, Chiron'un yeni babası," dedi Ilya.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Troy.

"Şey..." Harris bu haberi daha sonra Troy'a sürpriz olarak vermeyi planlamıştı ama, şey, Ilya. "Sanırım Chiron'u evlat edineceğim. Terapi köpeği olmayacak ama yine de takımın köpeği olacak ve, şey..." Tanrım, Troy sanki Harris'in tüm sporcu fantezi porno oynatma listesinin bir karışımı gibi görünüyordu.

"Artık büyüdü," dedi Troy.

"Uh-huh."

Sonra Troy, görünüşünün Harris üzerinde yarattığı etkiyi fark etmiş gibi ona gülümsedi. Tezgahının yönünü işaret ederek başını salladı, sonra oraya doğru yürüdü. Harris çaresizce onu takip etti.

Troy'un jartiyer kayışları gevşek bir şekilde sarkıyordu ve yürürken kocaman yürürken sıçrıyordu. Sporcu şortunun altında, küçük siyah şortlara benzeyen süslü atletik iç çamaşırları vardı. Bu iç çamaşırları kıçının her santimetresine yapışmış, kaslarının dalgalarını sergiliyordu.

Kioskuna vardıklarında Troy, "Chiron'u gerçekten evlat ediniyor musun? Bu harika."

"Bunu seveceğini düşündüm." Harris yaklaştı ve ellerini Troy'un göğsüne koyma dürtüsüyle mücadele etti. "Bu tamamen haksızlık," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bu!" Harris, Troy'un vücudunu eliyle işaret etti. "Evde yedek bir sporcu kıyafetin olduğunu söyle."

Troy kötücül bir şekilde gülümsedi. "Neden? Hokey kıyafetlerine fetişin mi var?"

"Evet." Harris bunu çok doğal bir şekilde söyledi. "Senin hiç bilmediğin bir şey.
Bak!" Kot pantolonunda beliren şişkinliği işaret etti.

Troy baktı ve Harris'in bakışlarıyla tekrar buluştuğunda, gözleri kararmış ve ateşle dolmuştu. "Bu ilginç."

Harris her yeri yanıyor gibi hissetti. "Sadece bir fantezi ya da her neyse. Bunu bu kadar abartmana gerek yok."

Troy'un bakışları Harris'in kasıklarına geri döndü. "Görünüşe göre çoktan yaptım bile."

"Siktir." Harris başını salladı. "Hayır. Tamam. Ciddi bir konu konuşmamız gerekiyor."

Troy'un gözleri biraz soğudu. "Öyle." "Annenle nasıl

gitti?"

"Harika. Çok destekleyici ve harikaydı."

Harris gülümsedi ve neredeyse soyunma odasında onu öpecekti. "Bu harika!"

"Evet. Ve buraya geldiğimde, koç beni ofisine çağırdı ve Crowell'in tekrar paylaşım yaptığım için kızgın olduğunu söyledi."

Harris gözlerini devirdi. "Siktir. Ciddi misin?"

"Ama dinle, koç yönetimimin *beni* desteklediğini söyledi. O da öyle. Crowell onlardan bunu istemiş olsa da, bana disiplin cezası vermeyecekler."

Tanrım, Harris bu takımı seviyordu. "Hiç şaşırmadım. Sana burada sadece iyi insanlar olduğunu söylemiştim. Bugün çok sevgi görmüşsün galiba."

"Biraz daha olsa fena olmaz," dedi Troy baştan çıkarıcı bir şekilde. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Koç bizim hakkımızda biliyor! Bizi, senin ofisinde, onun deyimiyle, *öpüşürken* yakaladı."

Oops. "Kahretsin, Troy. Üzgünüm. İyi misin?"

Troy başını salladı. "İyiyim. Aslında harika hissediyorum. Sanırım takıma açılacağım. Mesela, belki de şu anda?"

"Şu anda mı? Burada mı?"

"Evet. Ne dersin?"

"Benim için sorun yok, ama emin misin ki..."

Ama Troy çoktan ayağa kalkmış ve tezgahının üzerindeki bankın

üzerine çıkmıştı. "Hey, millet," diye yüksek sesle duyurdu.

Oda biraz sessizleşti. Sonra Ilya, "Herkes susun ve Barrett'ı dinleyin," dedi ve oda sessizliğe büründü.

"Sadece bir şey var," dedi Troy. Sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Harris ile çıkıyorum. Birlikteyiz. Ben eşcinselim."

Şiir gibi değildi. Ama yine de Harris'in gözleri yaşlarla doldu.

Yine sonsuz gibi gelen bir sessizlik oldu, sonra alkışlar başladı. Ve ıslıklar. Ve tezahüratlar.

Troy, sanki az önce yaptıklarına inanamıyormuş gibi duvara yaslandı. Takım arkadaşlarına gözlerini kocaman açarak baktı, sonra yüzünde geniş, coşkulu bir gülümseme belirdi.

"Şimdilik bunun bu odada kalmasını istiyorum," dedi Troy, hala gülümsüyordu. "Lütfen. Tamam. Teşekkürler."

Aşağı indi ve Harris'in bekleyen kollarına atladı. Harris, terden sırılsıklam olmasına ve spor çantası gibi kokmasına hiç aldırmadan onu sıkıca kucakladı. "Bu çok garipti. Bayıldım."

"İyi miydi?"

"Çok sevdim dedim."

"Hala ilişkimizi resmi olarak açıklamamız gerekiyor," dedi Troy.

"Biliyorum. Bu sadece bir formalite. Kimse umursamayacak."

"Tamam. Seni öpebilir miyim?"

"Muhtemelen herkes izliyor." "O zaman

iyi bir öpücük olsun."

Troy, Harris'in sırtına sertçe elini koydu, onu hafifçe eğdi ve öpmeye başladı.

Herkes etraflarında bağırıp alkışladı, Troy sanki savaştan yeni dönmüş gibi Harris'i öptü. Harris, sadece kendini kaptırmak yerine, elinden geleni yaptı. Troy'la gurur duyuyordu ve Troy'un Harris'in tüm bu kargaşaya değdiğini düşünmesi onu hala biraz şaşırtıyordu. En derin korkularıyla yüzleşecek kadar Harris'le birlikte olmak istiyordu.

Ayrıldıklarında, Troy doğruldu ve gürültücü takım arkadaşlarına garip bir şekilde el salladı.

"Aferin, Harris!" diye bağırdı Bood.

Harris kızardığını biliyordu, ama gülümsemeyi de engelleyemiyordu. "Sonra görüşürüz?" diye sordu Troy'a.

"Eğer bu adamlar benimle dalga geçmeyi bırakırlarsa, evet."

Sanki sinirlenmiş gibi söyledi, ama Troy'un gülümsemesi ve buğulu gözleri bunun tam tersini gösteriyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Troy, Harris'in sıcak, çıplak vücudunun yanında uyanmaya alışmaya başlamıştı. Harris'in evinde ya da Troy'un evinde olsun, dün geceki sevişmenin kokusunu taşıyan çarşaflara rahatça sarılmış halde, nazik, uykulu öpücüklerle güne merhaba demek, kısa sürede Troy'un dünyadaki en sevdiği şey haline gelmişti.

Bu sabah, gözlerini açtığında, Harris'in oturmuş, telefonuna gülümseyerek baktığını gördü. Bir an için Troy onu izledi, kalbi sevgiyle doldu.

"Ne oldu?" diye sordu Troy sonunda kısık bir sesle.

"Bood ve Cassie dün gece bebeklerini doğurdular. Bir erkek. Adını Milo koydular."

"Harika. Çok sevimli bir isim." Harris'in dirseğini öptü, çünkü oradaydı.

"Henüz fotoğraf yok, ama sabırsızlanıyorum." Bir şeyler

yazdı. "Bood ile mi konuşuyorsun?"

"Hayır, Wyatt."

"Ah." Troy, Harris'in yan tarafına öpücükler kondurdu, sonra hassas kalça kemiğini ısırarak onu kıvrandırdı.

"Orada ne yapıyorsun?"

Cevap olarak Troy, Harris'in yumuşak penisini ağzına aldı.

Harris keskin bir nefes aldı ve telefonunu komodinin üzerine koydu.

Bir süre sonra, ikisi de doygun ve birbirine dolanmış haldeydiler.
Troy yataktan hiç kalkmak istemedi.

Ama.

"Kahretsin. Saat kaç?"

Harris telefonunu aldı. "On çeyrek."

"Siktir!" Troy yataktan fırladı. "Saat 10'da video toplantım var! Mahvoldum."

"Oops. Üzgünüm. Sana bir not yazmamı ister misin?"

Troy cevap verme zahmetine girmedi. Vaktı yoktu. Dişlerini fırçaladı, yüzüne biraz su sıçrattı ve üzerine bir eşofman giydi. Troy botlarını giyerken, Harris kapıda sadece boxer şortuyla onu karşıladı.

"Henüz işe gitmeyecek misin?" diye sordu Troy.

"Hayır, bugün doktorumla randevum var. Evden çalışacağım.
Daha sonra kendim çıkabilir miyim?

"Tabii ki hayır." Troy'un bakışları Harris'in yara izlerine takıldı. "Her şey yolunda mı?"

Harris kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet. Sadece rutin bir kontrol. Kendimi harika hissediyorum."

"Güzel." Troy çok geç kalmıştı, ama Harris'e veda öpücüğü vermek için bir dakika ayırdı. "Görüşürüz. Akşam yemeği?

"Evet. Seni götürmek istediğim bir Lübnan restoranı var."

"Kulağa hoş geliyor."

Bir öpücük daha verdikten sonra Troy, arenaya doğru deli gibi koşmaya başladı.

* * *

Troy elbette geç kalmıştı, ama koç hiçbir şey söylemeden onu içeri davet etti. Troy, şimdiye kadar tanıdığı tüm koçlardan ne kadar farklı olduğuna bir kez daha hayran kaldı.

Toplantı genel olarak olumlu geçti ve Troy odadaki heyecanı hissedebiliyordu; Ottawa Centaurs'un on yıldan sonra ilk kez playofflara kalma şansı çok yüksekti. Birkaç ay önce kimse buna inanmazdı.

Koç Wiebe'nin neşeli enerjisine rağmen, Troy analiz ettiği video kliplere konsantre olmakta zorlanıyordu. Son zamanlarda Troy'un beyni sadece Harris, küçük yüzen kalpler ve Pride Gecesi ile ilgili tırmanan endişeyle dolu gibiydi. Maç üç gün sonraydı ve hala Toronto dışında başka bir takımla oynanmasını diledi.

Ama aynı zamanda kararlıydı. Kamuoyuna açıklamasına gerek olmadığını biliyordu ve Harris'in hazırlamasına yardım ettiği videoyla bunu duyurmasına da gerek yoktu, ama bunun doğru karar olduğunu düşünüyordu. Bunu yaptıktan sonra her şey bitecekti. Herkes öğrenecek ve artık insanların öğrenmesinden endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu enerjiyi hokeyde ve kendisinde olumlu bir değişim yaratmak için harcayabilirdi. Harris'i sevmek için harcayabilirdi. Çünkü bunun için çok fazla enerjisi olduğundan emindi.

Toplantı bittiğinde Wyatt sandalyesinde dönerek, geniş bir gülümsemeyle, "Haberleri duydun mu?" diye sordu.

Troy, Bood ve Cassie'nin bebeğini hatırlamak için bir an düşündü. "Evet! Harika bir haber."

"Biliyorum. Açıkçası çok şaşırdım. Ama dostum, başına gelecek her şeyi hak ediyor."

Tamam. Birinin baba olacağına sevinmek için tuhaf bir yoldu. "Sanırım..."

Wyatt'ın yanında oturan Dykstra, "Umarım bir daha asla oynamaz." dedi.

Ne...

"Neden öyle umuyorsun?" Troy, kafası karışmış bir şekilde sordu.

Wyatt kaşlarını çattı. "Senin de aynı şekilde hissedeceğini düşünmüştüm." "Aynı şeyden mi bahsediyoruz? Bood, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Dykstra. "Hayır, neden Bood'un tekrar hokey oynamasını istemeyelim ki?"

"Bilmiyorum!" Troy sinirli bir şekilde cevapladı. "Kent'ten bahsediyoruz," dedi Wyatt.

Troy'un kalbi durdu. "Kent'e ne olmuş?"

Wyatt ve Dykstra birbirlerine sırıttılar. "Duymadın mı?" dedi Wyatt. "Suçlandı. Beş kadın bir araya gelip suç duyurusunda bulundu. Bu toplantıdan hemen önce tutuklandı."

"Ne?" Troy inanamıyordu. Dallas gerçekten cezalandırılacak mıydı? ? Suçlanmasının mahkum edileceği anlamına gelmediğini biliyordu, ama yine de bu çok büyük bir olaydı.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Dykstra. "Bu kadınlar çok cesur."

"Evet." Troy cebinden telefonunu çıkarmak için elini uzattı, sonra toplantıya yetişmek için acele ederken telefonu evde unuttuğunu fark etti. Harris bu konuda ona milyonlarca mesaj göndermiş olmalıydı.

"Dallas'ın tutuklanma anının video kaydı var mı?" diye sordu Troy, çünkü o tam olarak iyi bir adam değildi. Henüz değil.

"Tabii ki var," dedi Wyatt ve Troy'un kısa videoyu izleyebilmesi için telefonunu uzattı. Dallas Kent, başı eğik, yüzünde karanlık bir ifadeyle görünüyordu. Her şeyden çok sinirli görünüyordu, sanki tüm bunların yakında biteceğini bekliyor gibiydi. Troy, bunun bitmemesini umut ediyordu.

Ve, lanet olsun, bu Dallas'ın Pride Night maçında oynamayacağı anlamına geliyordu. Heyecanlanmak için bencilce bir sebepti, ama lanet olsun. Ne büyük bir rahatlama.

"Bu şimdiye kadar izlediğim en iyi film," dedi Troy, film ikinci kez gösterilirken.

"Evet, tabii," dedi Dykstra ayağa kalkarak Troy'un omzuna hafifçe vurdu. "Umarım mutlu sonla biter."

Wyatt ve Dykstra ayrılır ayrılmaz, Koç Wiebe Troy'un yanına geldi. "Bu başka bir şey, değil mi?"

"Evet. Bu, şey... Gerçekten inanamıyorum."

"Bence bu, Crowell'in seni rahat bırakmasını sağlar. Eminim ki, çarpık zihniyle bunun için seni suçluyor, ama ne yapabilir ki? Artık bu yasal bir mesele."

Troy, Crowell'ın geri adım atacağından emin değildi, ama en azından bu, ligin Kent'i savunmasını zorlaştıracaktı.

"İyi misin?" diye sordu koç ve Troy, gözlerinde endişe görmekten şaşırdı.

"Neden iyi olmayayım ki?"

"Kent senin arkadaşındı," dedi Wiebe basitçe. "Bu konuda çelişkili hissetsen de seni suçlamam."

"Çelişki hissetmiyorum," dedi Troy çabucak. Sonra midesindeki düğümü fark etti. Dallas iyi bir insan değildi, ama Troy'un NHL'deki ilk arkadaşıydı. Troy'un onunla olan güzel anılarının çoğu artık lekelenmişti, ama otel odalarında ve uçaklarda saatlerce konuşup birbirlerini güldürmüşlerdi. "Belki biraz. Bilmiyorum. Onun için üzülmemeliyim. Sadece garip geliyor, sanırım. Uzun süre çok yakındık."

"Bazen birini önemsemeyi bırakmak zor olabilir, ne kadar bırakman gerektiğini bilsen de." Wiebe'nin bunu söyleme şekli, Troy'a onun muhtemelen deneyimlerinden bahsettiğini düşündürdü, ama sormadı.

Bunun yerine sadece "Şu anda ilgilenmem gereken daha iyi insanlar var" dedi.

* * *

"Vay canına," dedi Troy. "Bu gerçekten... profesyonelce."

Harris, Troy'un videoyu beğenip beğenmediğinden emin olamadığı için dudağını ısırdı. Pride Night maçının sabahıydı ve Harris, videoyu mükemmel hale getirmek için takıntılı bir şekilde üzerinde çalışarak neredeyse hiç uyumamıştı. Şimdi, Harris'in ofisinde, onun bilgisayar monitörünün başında yan yana duruyorlardı. "Eğer hayal ettiğin gibi değilse, değiştirebilirim."

"Hayır," dedi Troy hemen. "Hayır, beğendim. Sadece biraz şaşırdım. Sanki... bunu sen *yaptın*."

"*Biz* yaptık."

Troy başını salladı. "Sen çektin, sen düzenledin ve temelde benim söylediğim sözleri sen yazdın. Sen yaptın."

"Senin söylediklerini ben yazmadım. Sadece biraz düzeltmene yardım ettim." Harris'in kalbi sıkıştı. "Seni zorlamadım, değil mi? Bu çok kişisel bir konu ve ben bunun..."

Troy, elini Harris'in elinin üzerine koyarak onun gevezelik etmesini durdurdu. "Çok beğendim. İzlemek biraz gerçeküstü geliyor. O sözleri söylediğimi izlemek."

Videoda Troy, hokey oynarken ve buz pistinin dışında topluluk etkinliklerine katılırken çekilmiş görüntüler eşliğinde konuşuyordu. Harris, takımın hastane ziyareti, Troy ve Ilya'nın Noel fotoğraf çekimi, Troy'un Chiron ile oynadığı anlar, takım antrenmanları ve bazı maçların önemli anlarından görüntüler eklemişti. Videoyu, Troy'un soru-cevap videosunu çektiği sırada oturduğu sandalyeye otururken çektiği görüntülerle kesti. Ses tonu sabit ve güçlüydü, dünyaya eşcinsel olduğunu açıkladı ve neden şimdi açıklamaya karar verdiğini anlattı.

İyi bir videoydu. Harris iyi bir iş çıkardığını biliyordu ve Troy'un bunu yapmaya karar vermesinden gurur duyuyordu. Troy için zaten çok zor bir sezon olmuştu ve bu durum işleri daha da karmaşık hale getirecekti. Ancak Harris, Troy'un kararının nihayetinde hayatını daha iyi hale getireceğinden emindi.

"Peki," dedi Troy, masadan uzaklaşarak. "Ne zaman yayınlamalıyım?"

"Sana kalmış. Şimdi yayınlayabilirsin, ya da öğleden sonra. Ya da maçtan hemen önce."

Troy çenesini oynatarak uzaklara baktı. "Ya da," diye ekledi

Harris, "hiç yayınlamayabilirsin."

Troy'un bakışları Harris'e çevrildi. "Ama bunun için çok çalıştın. Bütün gece uyumadın."

"*Bütün* gece değil."

"Dün gece milyonlarca kez uyandım ve her seferinde yatakta değildin."

"Tamam, peki. Biraz kestirmek iyi olur, tabii. Ama bunu paylaşmak zorunda değilsin. Gerçekten. Hazır değilsen..."

"Hazırım." Troy çok emin konuşuyordu ve Harris, içinde yoğun bir sevgi dalgası hissetti.

"Tamam. Belki de yayınlamadan önce..."

Kapı çalındı ve iki adam da kapıya döndü. Güvenlik görevlilerinden biri olan Remy, kafasını içeri soktu. "Selam çocuklar. Troy'un

burada olduğunu söylediler ve Curtis adında bir adam var, senin baban olduğunu söylüyor. Onu beklemediğini söylemiş."

Harris, yüzü solmuş olan Troy'a baktı. "Oh," dedi Troy.

"O... burada mı?"

"Evet. Onu görmek ister misin, yoksa..."

Bir an için Troy hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve "Tamam," dedi.

"Ben de seninle gelirim," dedi Harris.

"Hayır." Troy'un sesi keskin ve panik doluydü. "Gelme."

Harris tartışmak istedi, ama Troy'un ifadesi ona bunu yapmaması gerektiğini söyledi. "Tamam. Seni burada bekleyeceğim."

Troy, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşet içinde başını salladı ve ayrıldı.

* * *

"Baba, burada ne yapıyorsun?"

Curtis ona gözlerini kısarak baktı ve Troy kendi tişörtüne baktı. Üzerinde Ottawa Centaurs Pride'ın resmi logosu vardı. Takımın tüm üyeleri bugün aynı tişörtü giyiyordu, ama Troy yine de ifşa olmuş gibi hissediyordu.

"Sence neden buradayım? Toronto'ya karşı oynadığını izlemek eğlenceli olur diye düşündüm." Gülümsedi, ama bu gülümseme nazik değildi.

"Bu iyi bir rekabet," dedi Troy sessizce. Tanrım, sesi hissettiği kadar korkmuş gibiydi.

"Kent'in maçını izleyecektim, ama sonra tüm o saçmalıklar oldu. Zavallı çocuk."

Troy'un içinde öfke alevlendi. Bu adam ne kadar da pislikti. "Saçmalık değil."

"Ve," babası onu görmezden gelerek devam etti, "Bu gece *böyle bir* şey olacağını bilmiyordum." Troy'un tişörtünü işaret ederek elini salladı.

Troy zorlukla yutkundu. Ne diyebilirdi ki? Birkaç dakika önce, dünyaya açılmaya hazırdı. Muhtemelen, erkek arkadaşı Harris'in hazırladığı *inan*ılmaz videoyu paylaşmaya hazırdı. Bu gece için heyecanlıydı. Gergin, evet, ama hazırdı.

Şimdi, cinsel yönelimini kimsenin öğrenmesindense ölmeyi tercih edeceği, çok da uzak olmayan bir geçmişe geri fırlatılmış gibi hissediyordu. Ya

herkes ona, babasının şu anda tişörtüne baktığı gibi bakarsa?

"Troy?"

Ses arkasından geldi ve dönüp baktığında birkaç metre ötede duran Harris'i gördü. Troy ona kendisini takip etmemesini söylemişti, ama o itaatsizlik ettiği için minnettardı. Şu anda neyin önemli olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Yeni takım arkadaşlarıyla birlikte olduğu halini seviyordu. Harris'le birlikte olduğu halini neredeyse seviyordu. Babasının tüm bunları lekelemek için burada olmasına dayanamıyordu.

"Harris. Bu, şey... Bu..."

Elbette Harris, Curtis'e kendinden emin bir şekilde yaklaştı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Ben Harris Drover, Centaurs'un sosyal medya yöneticisiyim."

Curtis, en çok neye hırlayacağına karar vermekte zorlanıyor gibiydi: Harris'in Centaurs Pride tişörtüne mi, kot ceketindeki Pride temalı rozetlere mi, yoksa uzattığı ele mi? Troy, babasının elini sıkmayacağını biliyordu.

"Sosyal medya, ha?" dedi babası. "Yani seni takımla takılmana izin veriyorlar?"

"Her gün," dedi Harris. Sesi neşeliyd, ama Troy sesinde altta yatan bir sinirlilik duyabiliyordu.

Curtis Troy'a baktı. "*Soyunma od*asında mı?"

Troy'u öylesine şiddetli bir öfke dalgası sardı ki, neredeyse babasına saldırıyordu. Bunun yerine, ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi ve "Bence gitmelisin" dedi.

Curtis şaşkın görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü seni burada istemiyorum. Sen bağnaz ve berbat bir babasın."

"Troy, sen ne yapıyorsun..."

"Güvenlik çağırmadan git," dedi dişlerini sıkarak.

Curtis, Harris'e yardım edecekmiş gibi baktı, sonra tekrar Troy'a döndü. "Ciddi misin? Ben olmasaydım NHL'de *olmazdın*. Büyürken tüm hokey masraflarını, tüm o elit takımları ve kampları ben karşıladım. Bildiğim her şeyi sana öğrettim. Ben olmasaydım hiçbir şey olamazdın."

"Sen olmadan da *mutluyum*," dedi Troy kararlı bir sesle. "Sen beni ya da annemi hiç umursamadın. Sen sadece kendini umursuyorsun."

Curtis öfkeyle nefes aldı. "Annen. Bunun *onunla* bir ilgisi olduğunu tahmin etmiştim.

Sana ne tür fikirler aşıladı?"

Troy çenesini kaldırdı. "Kendim olabileceğimi ve onun beni yine de seveceğini."

"Bu ne demek lan?"

Troy hiçbir şey söyleyemedi. Remy'yi çağırıp Curtis'i hemen arenadan dışarı çıkarabilirdi. Her şey bitebilirdi. Ama bunun yerine Harris'in elini tuttu.

Harris ona sorgulayan bir bakış attı ve Troy başını sallayınca elini tuttu, parmaklarını birbirine doladı ve sıktı.

Curtis'in yüzü soldu.

"Harris benim erkek arkadaşım, baba. Ben eşcinselim."

Troy, babasının bu bomba gibi habere vereceği tepkiye hazırlanırken Harris'in sıcak elinden teselli buldu.

Curtis bir an ağzı açık kaldı, sonra Troy'un onu hiç duymadığı kadar sessiz bir sesle "Ne?" dedi.

"Ben eşcinselim," diye tekrarladı Troy, korkmadan. Omuzlarını geriye atıp başını dik tutarak babasının bakışlarını karşıladı.

"Sen..." dedi babam. Sonra başını salladı, çenesini sıktı ve arkasını döndü.

Arkasını dönüp bakmadı ve Troy, onun arenadan çıkmasını izlerken içini bir ürperti kapladı. Muhtemelen adrenalin düşüşüydü.

"Hadi," dedi Harris sessizce ve Troy'un elini nazikçe çekti. "Ofisime dönelim."

Troy, güvenlik masasından Harris'in ofisine nasıl geldiğini hatırlamıyordu, ama birdenbire kendini kapalı bir kapının arkasında, erkek arkadaşıyla baş başa ve güvende buldu.

Sonra yere yığıldı, başını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. Ağlıyordu, ama nedenini bile bilmiyordu. Her şey bitmişti. Artık babasından korkmasına gerek yoktu.

Harris anında onun yanına geldi ve kolunu Troy'un omuzlarına attı. "Çok üzgünüm, Troy. Bu çok korkunçtu."

Troy konuşamıyordu. Sadece dizlerine başını eğerek onayladı.

"Ama seninle gurur duyuyorum. Tanrım, çok cesurdun."

Troy'un birkaç dakika ağlamasına izin verdi, sırtını okşadı ve onu sakinleştiren sözler fısıldadı. Troy kendini kontrol altına alıp başını kaldırdığında, yüzünün berbat durumda olduğundan emindi.

"Çoğunlukla rahatladım," dedi küçük, yıpranmış bir sesle. "Sanırım sadece birikmiş duygularımı dışarı çıkarıyorum." Burnunu çekti. "Bu iyi."

Harris masasından bir kutu mendil aldı ve ona uzattı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Troy mendilleri kullanarak kendini biraz temizledi. Artık sakin hissediyordu, sanki bir anda milyonlarca yükten kurtulmuş gibi. Geçmişte çok fazla saçmalığa, çok fazla zehirli insana kendini yönlendirmelerine izin vermişti. Çok fazla kötü karar vermiş ve yanlış şeylere değer vermişti.

Ama bir şekilde tüm bunlar onu bu ana getirmişti, sıkıcı bir ofisin zemininde otururken, harika erkek arkadaşı ona mendil uzatıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Troy.

Korkunç bir zamandı; gözleri kızarmış, burnu akmış, sesi kısılmıştı ve ikisi de *iş* yerindeydiler, ama elinde değildi. Harris'i seviyordu ve onun bunu bilmesini istiyordu.

Harris'in gözleri de birdenbire biraz nemlendi. "Troy..." diye fısıldadı.

Troy gülmeye başladı, vücudu ağlarkenki kadar şiddetle titriyordu. "Özür dilerim," diye ciyakladı.

Ama sonra Harris onu şiddetle ve sıkıca kucakladı. Harris onun şakağına öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum. Tanrım, Troy. Tabii ki seviyorum."

Troy'un kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. Tüm kötü şeyler uzak bir anı olmuştu. "Sana söylemek için daha iyi bir zaman seçebilirdim," dedi, gülüşü dinerken.

"Önemli değil," dedi Harris. "Eninde sonunda doğru olanı yapacağız. Bunu sık sık söylemeyi planlıyorum."

Troy, Harris'in gülümsemesini görebilmek için geri çekildi. Gülümseme onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Troy berbat bir halde olmasına rağmen öpüştüler. Harris hiç umursamıyor gibiydi, Troy'un kucağına tırmandı ve onu yalayıp yuttu.

Öpüşmeyi bıraktıklarında, Troy yerde uzanmış, Harris ise onun üstündeydi.

"Şey," dedi Harris. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Muhtemelen çalışmana izin vermeliyim."

"Evet," diye iç geçirdi Harris. "Açıkçası, yapacak bir sürü işim var."

Troy'un üstünden kalkıp, Troy'a elini uzattı ve onu kaldırmasına yardım etti. İkisi de kasırgada öpüşmüş gibi görünüyorlardı. "Şimdi videoyu yayınlayacağım," dedi Troy.

"Öyle mi?"

Troy, daha önce Harris'in masasına bıraktığı telefonunu gördü. Instagram'ı açtı, sonra kaşlarını çattı. "Bekle. Nasıl yayınlayacağım?"

Harris güldü ve telefonu almak için elini uzattı. "Ben yaparım."

Troy, Harris'in gerekli işlemleri yapmasını izledi, sonra telefonu Troy'a vererek altına bir açıklama yazmasını istedi. Troy basit bir açıklama *yazdı*: *Bu*

benim.

Gökkuşağı bayrağı, kalp ve hokey sopası emojileri ekledi. Sonra paylaştı.

*V*ay canına. Gerçekten *paylaştı*.

Harris arkadan ona sarıldı ve omzuna öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

Troy bir elini kendi eliyle kapattı ve onu kendi kalbinin üzerine sıkıca bastırdı. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbirini başaramazdım." Harris'e dönerek, "Seni seviyorum," dedi.

Harris ona gülümsedi. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Ben de seni seviyorum. Ve bu gece Toronto'yu yenerek bana teşekkür edebilirsin. Bütün bunlardan sonra yenildiğimizi yazmak zorunda bırakma beni!"

Troy sırıttı. "Hiç şansları yok."

Yirmi Altıncı Bölüm

Troy, videoyu paylaştıktan sonra günün geri kalanında Instagram'a bakmadı. Harris'e tepkilerin ne olduğunu söylememesini ve yorumları okumamasını söyledi. Bu maça olabildiğince açık kafayla çıkması gerekiyordu.

Şimdi soyunma odasındaydı ve ısınmaya hazırlanıyordu. Takımdaki herkes, göğsünde gökkuşağı renkli Centaurs logosu bulunan Pride formaları giyiyordu ve sopalarını gökkuşağı renkli bantlarla sarmışlardı. Maç sırasında bu formaları giymeyeceklerdi; bu formaları yerel LGBTQ yardım kuruluşları için para toplamak amacıyla çevrimiçi olarak satacaklardı ve sopalarını siyah veya beyaz bantlarla sarılmış sopalarla değiştireceklerdi; çoğu hokey oyuncusu maçlar sırasında bantlarının rengini önemsiyordu. Troy, biraz gösterişli olsa da, maç boyunca sopasında gökkuşağı bandı kullanmaya karar vermişti. Her şeyi riske atabileceğini düşündü.

Oda, maç öncesinde her zamanki gibi canlıydı. Müzik çalıyordu ve çok fazla bağırış ve kahkaha vardı. Troy sessizdi, ama bu mutsuz olduğu için değildi. Sadece bu anı içselleştirmeye çalışıyordu.

Geri dönüş yoktu.

Isınmak için buz pistine çıkma zamanı geldiğinde, Troy Harris'i gördü. Soyunma odasının dışındaki koridorda. Odanın dışına çıkan erkekleri telefonuyla videoya çekiyordu. Troy'u gördüğünde, gülümsemesiyle onu neredeyse kör edecek gibiydi. Troy kamera için ifadesini nötr tutmaya çalıştı, ama muhtemelen işe yaramadı. Özellikle de Harris'in gözlerindeki yaşları fark ettiğinde.

"Başlama," diye uyardı Troy. "*Beni* de ağlatacaksın."

Harris çekmeyi bıraktı. "Elimde değil. Cevapları görene kadar bekle —

"Hayır. Kes şunu. Sonra, tamam mı?"

"Tamam." Sanki kendini durdurabilmesinin tek yolu buymuş gibi dudaklarını sıkıca kapattı.

Bood, Troy'un yanından geçerken şakacı bir şekilde sırtına hafifçe vurdu ve Troy, Harris'e çarptı. "Şans için onu öp, Barrett."

Harris ona gülümsedi. "İşe yarayabilir."

Troy, erkek arkadaşını öptü, biraz garip bir şekilde, çünkü tam hokey kıyafeti giymişti ve patenleri onu normalden birkaç santim daha uzun gösteriyordu. Harris umursamıyor gibiydi. Parmak uçlarına yükseldi ve Troy'u sanki kurabiye hamurundan yapılmış dondurma gibi öptü.

"Vay canına," dedi Troy ayrıldıklarında. "Gerçekten cesurca davrandın."

"Hokey kıyafeti. Bana ne yaptığını biliyorsun."

"Seni burada çalıştırmalarına inanamıyorum, sapık."

Harris onun yanağına öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum. Şimdi çık oraya ve kazan." "Sadece ısınma turları."

"O zaman şimdiye kadar kimsenin yapmadığı kadar iyi esneme."

Troy güldü ve buz pistinin girişine döndü. Sonra derin bir nefes aldı ve açıkça eşcinsel bir adam olarak ilk kez buz pistine adım attı.

Centaurs'un buz pistinin ucundaki ilk turda başını eğik tuttu. Kafasını kaldırmaya korktuğunu kendine itiraf edebilirdi.

Ilya onun yanında hızını ayarladı. "Güzel, değil mi?"

Troy sonunda başını kaldırdı ve yavaşlayarak durdu.

İlk gördüğü şey, ikinci kat tribünlerden sarkan devasa bir el boyaması pankarttı. Pankartta, her iki ucunda büyük kalpler bulunan gökkuşağı renkli harflerle "*Seni seviyoruz, Troy*" yazıyordu. Etrafına bakındığında, her yerde gökkuşağı renkli bayraklar

bayraklar ve üzerinde adı yazılı hayranların hazırladığı pankartlar

gördü. "Vay canına," diye mırıldandı.

Ilya kolunu omuzlarına attı. "Fena değil. Scott Hunter olmak böyle bir şey olmalı."

Troy'dan tuhaf bir kahkaha patladı. Kahretsin, şimdi de gözleri nemlendi. "Bu senin için de, biliyorsun. Onlar bilmeseler bile."

"Evet. Ve belki yakında bilecekler." "Öyle

mi?"

"Umarım öyle olur." Ilya kolunu çekti. "Bu gece hepimiz gökkuşağı bandını kullanacağız

kullanıyoruz. Sadece ısınma için değil, maç için de. Destek göstermek için." Sonra sırıttı ve kayarak uzaklaştı.

Troy, yüzündeki duygusal ifadesini gizlemek için başını tekrar eğmek zorunda kaldı.

* * *

Harris, maç öncesi sunum sırasında tamamen dağılmadığı için kendinden gurur duyuyordu. Takım, tören için iki yerel LGBTQ aktivistini puck atışı yapmaya davet etmişti ve Ilya yerine

Bunu yapmak için Toronto takım kaptanıyla görüşen Troy, Centaurları temsil etmek üzere seçildi.

Troy'un adı açıklandığında, kalabalık ona ayakta alkışladı. Harris, büyük ekranlarda Troy'un duygularını kontrol etmekte zorlandığını görebiliyordu. Dudaklarını sıkıca kapatarak kalabalığa birkaç kez el salladı. Stoik bir şekilde başını salladı ve biraz utanmış görünüyordu, ancak alkışlar devam etti. Sonunda Troy, büyük hokey eldivenlerinden biriyle yüzünü kapatmak zorunda kaldı. Harris *biraz da olsa* kendini

kaybetti.

Toronto kaptanı tüm bu durumdan rahatsız görünüyordu, ama kim o adamı umursuyordu ki? Bu onunla ilgili bir şey değildi. Puck düşürüldükten sonra, iki aktivist Toronto kaptanının elini sıktı ve ardından Troy'a sarıldı. Kalabalığa son bir el sallayan Troy, mavi çizgiye geri kaydı. Harris, geri döndüğünde Ilya'nın ona dirsek attığını fark etti. Ayrıca Ilya'nın gözlerinin tamamen kuru olmadığını da fark etti.

Bu, sadece Troy için değil, hokey için de, *Harris* için de çok önemli bir geceydi. Harris, hokeyi severek büyümüştü ve oynasaydı bunun kendisi için zor bir yer olacağını biliyordu. Bu gece, bu sunumun umut vereceği eşcinsel çocuklar da izliyor olacaktı.

Harris için de çok yoğun bir geceydi, ama işinden hiç bu kadar keyif almamıştı. Maçı en iyi şekilde belgelemeye çalışacaktı ve umarım Troy bir gün tüm bunları izlemek isterdi.

Eğer bakmazsa, Harris Troy'un ayakta alkışlandığı video görüntülerini yaklaşık bir milyar kez izleyecekti.

Telefonu Anna'dan gelen bir mesajla aydınlandı. Bu çok güzeldi, ne halt yiyorsun? İyi misin?

Harris gülümsedi. Bütün ailesi maçtaydı, hepsi Troy
Barrett tişörtleri giymiş ve gökkuşağı bayrakları sallıyordu. Harris onlara gideceklerini söylediğinde Troy hem duygulanmış hem şaşırmış, belki de biraz da üzülmüştü. Harris onu anlıyordu ve Troy'un annesinin de burada olmasını diledi. Babasının değersiz bir pislik olmamasını diledi.

Anna'ya şöyle cevap verdi: Henüz tamamen çamur deryası haline gelmedim.

Anna: Ben öyleyim!

Harris güldü ve evet, sesi biraz ıslak geliyordu.

* * *

Troy, maçın ilk yıldızı seçilmesinden neredeyse pişman olmuştu. Ottawa'nın dört golünden ikisini atarak bunu hak etmişti elbette. Maçı kazanmışlardı ve Troy bu inanılmaz geceyi asla unutmayacağını biliyordu.

Ancak ilk yıldız seçildikten sonra seyircileri selamlamak için sahaya çıktığında, her zamankinden çok daha uzun süren bir alkış daha aldı. Duygusal bir günün ve zorlu bir maçın ardından kendini kırılgan hissediyordu ve bu onun için çok fazlaydı.

Çok fazla pankart vardı. Birçoğunda *"Seni seviyoruz Troy"* ve "*Troy Barrett ile gurur duyuyoruz*" gibi şeyler yazıyordu. Troy bunu gerçekten sindiremiyordu.

Son bir el salladı ve gözleri yanarken buz pistini terk etti. Şu anda ağlayacak kadar gücü kalmamıştı.

Toronto, Dallas Kent olmasa da iyi bir takım olduğu için maç zorlu geçmişti, ama taraftarlar alışılmadık bir şekilde sessizdi. Troy beklediği hakaret ve küfürleri duymamıştı, belki de bunun nedeni
taraftarların büyük desteği ya da belki de takım arkadaşlarının Troy'u desteklediklerini açıkça belirtmeleriydi. Belki de Kent'in kaybı Guardians'ın rüzgârını kesmişti. Sebep ne olursa olsun, Troy minnettardı. Kendisine bu kadar sevgi dolu bir binada kimseyi yumruklamak istememişti.

Soyunma odasındaki enerji tavan yapmıştı. Troy içeri girdiğinde herkes alkışladı.

"Yeter," dedi Troy, ama gülümsemesini durduramadı. "Lütfen."

Ilya onu kucakladı. Göğsü çıplaktı, bu yüzden Troy'un yüzü çirkin boz ayı dövmesine yapıştı. "Harika," dedi Ilya. "Disney filmi gibi."

"Prensin sonunda terli bir ahmak tarafından kucaklandığı film mi?"

Ilya onu bıraktı. "Umarım saatlerce basınla konuşmaya hazırsındır."

Troy inledi. Gece harikaydı, ama Harris ile özel bir yere gitmek ve belki de seks ile
mutlu ağlamalarla seks yapmak istiyordu.

Basın geldi ve Troy ile sonsuza kadar konuşmak istediler. Sorularını elinden geldiğince cevapladı, ama çoğunlukla kalabalığın arasından Harris'i görmeye çalışıyordu. Sonunda, muhabir grubu dağıldı ve Harris, Troy'a gülümseyerek bir buket çiçek tutuyordu.

Troy ayağa kalktı ve ona doğru gitti. "Bunlar benim
için mi?" "Hayır. Ama alabilirsin."

Troy güldü ve başını salladı, sonra erkek arkadaşını öptü. Yuhalamalar duyuldu. Basının hala odada olduğunu ve kesinlikle fotoğraf çektiğini de fark etti.

"Bizi fotoğraflamalarına bir şey demiyor musun?" diye sordu Troy. "Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok."

Troy onu tekrar öptü. Bu anın profesyonel bir fotoğrafının çekilmesini sorun etmezdi.

Ayrıldıklarında, Troy güvenlik görevlisi Remy'nin yakınlarda durduğunu görünce şaşırdı. "Troy," dedi Remy, "seni bekleyen biri var."

Tüm iyi hisler anında buharlaştı. Troy, omuz silken Harris'e baktı.

"Siktir. Maça gelmemesi gerekiyordu," dedi Troy. "Neden gelsin ki?"

"Aslında bir kadın," dedi Remy. "Julia Frasier. Senin annen olduğunu söylüyor. Ailen önceden haber vermeyi pek sevmiyor, ha?"

"Ne?" Troy fısıldadı. Buketi Harris'e geri uzattı ve kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra bunun ne kadar kaba bir davranış olduğunu fark etti.

"Üzgünüm," diye Harris'e seslendi. "Çiçekleri çok beğendim!" Ama Harris gülümsüyordu. "Çiçekleri boş ver. Git!"

Troy, patenlerini çıkardıktan sonra giydiği terliklerle olabildiğince hızlı bir şekilde soyunma odasından koştu. Hâlâ ekipmanlarının yarısını giyiyordu ve terden sırılsıklamdı, ama annesi gerçekten buradaysa, ona sarılacaktı ve annesi bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Köşeyi döndü ve güvenlik masasının yanında, neredeyse tam olarak babasının o sabah durduğu yerde annesini gördü. Charlie annesinin yanında duruyordu, ama Troy'un geldiğini görünce geri çekildi.

"Anne!" diye bağırdı Troy. Ve sonra annesi, terli kollarının arasında, başını çenesinin altına gömmüş bir haldeydi. Muhtemelen onu çok sıkı sarılıyordu ve Onun ekipmanlarının bazı parçaları muhtemelen ona batıyordu, ama o bırakamıyordu.

Uzun bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra ayrıldılar ve Troy, "Buraya nasıl geldin? Ne zaman geldin? Neden bana söylemedin?" dedi.

O güldü. "Sana sürpriz yapmak istedik. Bu maçtan önce gelmeyi planladığını söylediğinde, burada olmam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden eve uçtuk, sonra da buraya."

"Ama neden bana söylemedin? Sana bilet alabilirdim, ben..."

"Kendi biletlerimizi aldık ve maçı baştan sona izledik. Maçtan önce çok meşgul olduğunu biliyordum ve sana daha fazla yük olmak istemedim."

Troy onu tekrar kucakladı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Tanrım, seni çok özledim."

"Ben de." Bu sefer onu bıraktığında, "Sanırım seyahatlerimize son verdik. Bir süre Ottawa'da kalabiliriz." dedi.

"Gerçekten mi? Bu harika! İstersen her maç için bilet alırım. Playofflar için de. Playofflara gidiyoruz!"

"Biliyorum!" Boynunu uzatıp Troy'un omzunun üzerinden baktı. "Arkada duran senin adamın mı?"

Troy döndü ve Harris'i gördü, utangaç bir şekilde onlara el sallıyordu. Troy ona el salladı. "Harris, bu annem Julia ve erkek arkadaşı Charlie.
"Sen de," dedi Charlie, öne çıkıp Troy'un elini sıktı. "Harika bir maçtı ve öncesindeki tören de çok güzeldi."

"Ben de," dedi Charlie, öne çıkıp Troy'un elini sıktı. "Harika bir maçtı ve öncesindeki tören de çok güzeldi."

Harris herkesi selamladı ve ellerini sıktı. Ya da sıkmaya çalıştı... Annem onu kucakladı, Harris de hiç aldırış etmedi.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim Harris," dedi annem. "Oğlumu tekrar gülümsettiğin için teşekkür ederim."

"Anne," diye itiraz etti Troy, ama aslında gülümsüyor olması itirazını zayıflattı.

"Benim için bir zevk," dedi Harris. "Onun gülümsemesini seviyorum."

"Bir süre Ottawa'da kalacaklar," dedi Troy.

"Harika. Troy'un yanında mı kalacaksın?" diye sordu Harris. "Bu gece sizi yalnız bırakabilirim, böylece sohbet edebilirsiniz."

"Olmaz," dedi annem. "Buraya size karışmak için gelmedik. Şimdilik bir otel bulduk."

Troy annesini gördüğüne çok sevinmiş olsa da, annesinin bu sözlerini duyunca rahatladı. Bu gece Harris'le birlikte olmak gerçekten gerekiyordu.

"Duş almam ve diğer işlerim var," dedi Troy. "Ve sonra, dürüst olmak gerekirse, muhtemelen uyumam gerekecek. Ama yarın sabah kahvaltıda buluşalım."

Bir kez daha kucaklaştılar ve el sıkıştılar, sonra annem ve Charlie ayrıldılar.

"Bugün gerçekten Disney filmi gibiydi," dedi Troy, onların uzaklaşmasını izlerken.

Harris elini tuttu. "Harikaydı. Ve son için harika bir fikrim var."

"Bu farklı bir film gibi geliyor."

"Prensin erkek arkadaşının, prens sikişmek için yalvarana kadar onu yaladığı bir Disney filmi yok mu?"

Troy homurdandı. "Bilmiyorum. Disney filmleri izlemiyorum."

Harris parmaklarını şıklattı. "*101 Dalmaçyalı*. Benim düşündüğüm film o."

"Sen çok tuhafsın." Troy soyunma odasına doğru yürümeye başladı.

"Videonuzdaki bazı cevapları size okuyabilir miyim?"

"Hayır."

"Scott Hunter'ın cevap verdiğini söyleyebilir

miyim?" "Hayır. Bekle. Verdi mi?"

"Seninle gurur duyuyor."

Troy'un midesi kıpır kıpır oldu. "Bu çok güzel."

"Diğer birçok oyuncu da yanıtlarda bir şeyler yazdı. Ve videoyu beğendiler."

"Bu, bana yanıtları okumanıza tehlikeli derecede yakın, biliyorsunuz."

"Üzgünüm. Seni seviyorum."

Troy gülümsedi ve yürümeyi bıraktı. "Telefonunu ver." Harris

telefonu ona uzattı. "Onları okuyacak mısın?"

"Hayır." Troy başını Harris'in yanına koydu ve kamerayı kol mesafesi kadar uzakta tuttu. "Gülümse."

Bunun yerine Harris onun yanağına öpücük kondurdu ve Troy birkaç

fotoğraf çekti. "Hey, ne yapıyorsun?" Troy telefonunu geri

vermediğinde Harris sordu.

telefonunu geri vermediğinde Harris sordu.

"Instagram'a giriş yapıyorum. Bir saniye."

"Bunu şimdi mi paylaşıyorsun?"

"Troy en sevdiği fotoğrafı seçti, filtre kullanmadan yükledi ve hızlıca yazdı: Şu anda çok mutluyum. Ottawa, bu harika

Troy en sevdiği fotoğrafı seçti, filtre uygulamadan yükledi ve hızlıca *şunu* yazdı: *Şu anda çok mutluyum. Ottawa, bu muhteşem gece ve harika erkek arkadaşımla tanıştığım yer olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum Harris.* Hiç düşünmeden fotoğrafı paylaştı, sonra telefonu Harris'e geri verdi.

"Tekrar giriş yapman gerekecek," diye mırıldandı.

Harris yazıyı okudu ve gözleri dolarken parmaklarını dudaklarına bastırdı.

"Oh hayır. Ağlama. Bu gece daha fazla duyguya dayanamam."

Harris başını salladı. "Birlikte çok seksi görünüyoruz," dedi titrek bir sesle.

"Düşünüyordum da," dedi Troy dikkatlice, "belki bana ev aramama yardım edebilirsin. Belki kırsalda bir yer?"

Harris eliyle ağzını kapattı. "Kes şunu."

Troy gülümsedi. "Belki Chiron için yeterince büyük bir yer."

"Bazen ziyaret edebilir miyim?"

"Pasta getirirsen."

Harris burnunu çekti, ama gözleri mutlulukla parlıyordu. "Demek artık Ottawa'yı seviyorsun?"

Troy, Harris'in yanağına elini koydu ve içtenlikle, "Başka hiçbir yerde olmak istemem," dedi.

* * * * *

Teşekkür

Bu kitap, tüm kitaplarım gibi, muhteşem editörüm Mackenzie Walton olmasaydı bu kadar iyi olamazdı. Ayrıca harika menajerim Deidre Knight'a hikaye notları, hokey dedikoduları ve genel olarak bana destek olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Beni cesaretlendiren ve kurgusal hokeyci erkeklerime büyük sevgi gösteren arkadaşlarıma, yazar arkadaşlarıma, eleştirmenlere ve okuyuculara da çok teşekkür ederim. Ottawa konusunda uzmanlığı için Jenn Burke'e özel teşekkürlerimi sunarım (ancak Ottawa ile ilgili hatalar kesinlikle bana aittir).

Bu kitap tamamen 2020 yılında, pandemi sırasında yazıldı ve hepimiz birlikte kapalı kaldığımız halde bana yazmak için zaman ve alan tanıyan kocama ve çocuklarıma çok minnettarım. Ayrıca, zaman zaman çocukları bize bakmaktan kurtaran anne babama ve kayınvalidemle kayınpederime de teşekkür ederim, bu sayede seks sahnelerini yazmak daha kolay oldu.

Yazar Hakkında

Rachel Reid hayatı boyunca Kanada'nın Nova Scotia eyaletinde yaşamıştır ve muhtemelen
bunu yapmaya devam ediyor. İki sıkıcı diploması ve iki ilginç oğlu var. Çocukluğundan beri hokey hayranıdır, ancak ne yazık ki kendisi NHL'ye giremedi. Seksi erkeklerin seksi şeyler yaptığı ve havalı kadınların harika olduğu kitapları seviyor.

Hokey oyuncuları hakkında heyecan verici paylaşımları takip etmek isterseniz Rachel'ı Instagram'da rachelreidwrites ve Twitter'da @akaRachelReid adreslerinden, sürekli okuduğu kitapları takip etmek isterseniz Goodreads'ten takip edebilirsiniz. Daha fazla yazı yazdığı web sitesi ve blogu www.rachelreidwrites.com.

New York Admirals'ın kalecisi Eric, kendisinden çok daha genç olan Kyle ile olan arkadaşlık ilişkilerinin ikisini de daha fazlasını istemeye iteceğini hiç düşünmemişti...

Rachel Reid'in Common Goal kitabından bir alıntı okumaya devam edin.

Ortak Hedef

Rachel Reid

Birinci Bölüm

"Bütün gece bunu düşüneceğim," diye itiraf etti Eric Bennett. "Onu yakalamalıydım."

Her zamanki gibi, kale direkleri cevap vermedi.

Eric, ağın üstünden şişesini aldı, ağzına biraz su sıçrattı ve sonra skor tahtasına baktı. Skor tahtasında, az önce onun yanından geçen gol gösteriliyordu. Yavaş çekimde daha da kötü görünüyordu.

"Bir sonrakini atacağız, değil mi çocuklar?" Eric sopasıyla her iki kale direğine de vurdu, sonra omuzlarını silkti. Skor 3-1 rakip takımın lehineydi ve henüz ilk periyottaydılar. Bu maç tam bir felaketti. Eric
şu anda televizyonda yorumcuların kendisi hakkında ne dediklerini tahmin edebiliyordu. Eric Bennett'ın bu günlerde NHL'nin temposuna ayak uyduramadığı. En iyi günlerinin geride kaldığı ve emekli olmaya hazır olduğu.

Siktir et onları. Neredeyse on yıldır Eric hakkında böyle konuşuyorlar. Ne zaman kötü bir maç geçirse ya da ufak bir sakatlık yaşasa, onu emekliye ayırma zamanı gelmiş oluyordu. Sanki Eric yirmi altı yaşındayken ve tüm kaleci ödüllerini kazanırken kötü maçlar geçirmemiş gibi. Sanki otuz sekiz yaşında, iki sezon önce New York Admirals ile Stanley Kupası'nı kazanmada önemli bir rol oynamamış gibi.

Admirals'ın kaptanı Scott Hunter, ona doğru kayarak geldi ve kalecinin koruyucularına hafifçe vurdu. "Zor bir maçtı Benny. İyi misin?"

"İyiyim. Şimdi kapıyı kapatıyorum. Birkaç gol atabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle."

Eric öne doğru eğildi, oyunun devam etmesine hazırdı. "Bu gece başka hiçbir şey beni geçemeyecek," diye kendine söz verdi.

Bu söz tam olarak bir dakika kırk üç saniye sürdü. O anda Montreal'in aptal süperstar forveti Shane Hollander, Eric'in sol omzunun üzerinden uçan, ders kitaplarına geçecek kadar mükemmel bir şut attı.

Siktir.

Eric, yedek kulübesine baktı ve Koç Murdock'un kendisine yedek kulübesine gelmesi için işaret ettiğini görünce hiç şaşırmadı. New York'un diğer kalecisi Tommy Andersson'un maskesini taktığını da görebiliyordu.

Siktir!

"Üzgünüm çocuklar," dedi Eric takım arkadaşlarına. "Sanırım bu maçın geri kalanını izleyeceğim. Tommy'ye iyi davranın."

Başı eğik bir şekilde yedek kulübesine doğru kaydı. Seyircilerin zayıf alkışlarını duyabiliyordu, bu belki Eric'e destek gösterisiydi, ya da belki de onun yerinin doldurulmasına duydukları rahatlamaydı.

Tommy, Eric'in yanından geçerken onun pedlerine hafifçe vurdu. "Endişelenme, Benny."

Eric cevap vermedi, çünkü elbette endişelenecekti. Sadece bu maç için değil, sezonun geri kalanı için de.

Bu, Eric'in kariyerinin geri kalanının tamamı olabilir. Eric'in takım arkadaşları, o yedek kulübesine oturduğunda onu temkinli destek sözleriyle karşıladılar. Maskesini çıkarıp ekipman yöneticisine verdi, ekipman yöneticisi de Eric'e bunun yerine takması için bir Admirals beyzbol şapkası uzattı. Eric beyzbol şapkası takmaktan nefret ediyordu. Kafasında tuhaf duruyorlardı.

Oyun yeniden başladı ve Tommy, ısınmaya bile vakit bulamadan iki hızlı şutu durdurmak zorunda kaldı. İkisini de durdurdu ve bu, seyircilerin alkışlarını kazandı. Tommy iyi bir kalecidi. Eric'in yedeği olmak için fazla iyiydi ve bunu herkes biliyordu. Eric, Tommy'nin bu kadar uzun süre Admirals'ta kalmasının tek nedeninin Eric'in emekli olmasını beklemesi olduğundan emindi. Belki de tüm takım Eric'in emekli olmasını bekliyordu.

Karısı beklemedi.

Eric kaşlarını çattı. Bu, söylemesi ya da düşünmesi bile adil olmayan bir şeydi. Holly'nin evliliklerini sonlandırmak için pek çok nedeni vardı ve Eric hepsini anlıyordu. Yıllardır evliliklerinin yürümediğini biliyordu; gençliklerinde olan kıvılcım çoktan sönmüştü. Eric, bunun suçlusunun yoğun iş programı olduğunu ve emekli olduktan sonra Holly ile yeniden aşık olma şansları olacağını kendine söylemişti. Belki Holly de bir süre bunu ummuştu, ama sonunda ikisinin de kabul ettiği gerçek, muhtemelen bir daha asla aşık olmayacaklarıydı. Çift olarak geçirdikleri en güzel yıllar ve artık hayatlarına devam etme zamanı gelmişti. Eric, boşanmanın boşanmanın ikisi için de en iyisi olduğunu biliyordu. Ancak bunu bilmek, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamıyordu.

Takım arkadaşları maçın geri kalanında, soyunma odasındaki molalarda bile onunla pek konuşmadılar. Şu anda yalnız kalmayı tercih ettiğini biliyorlardı. Tommy harika bir maç çıkardı, Montreal'in kaleye attığı şutların tümünü bir tanesi hariç durdurdu, ama Admirals yine de sonunda iki gol farkla kaybetti.

Maç bittikten ve Koç Murdock takımla konuştuktan
takımla konuştuktan sonra, Eric lacivert Ted Baker takım elbisesinin yarısını giymiş olarak soyunma odasında oturuyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve kravatı bükülmüş boynunda gevşek ve açık bir şekilde duruyordu. Kendini takmaktan vazgeçemediği alyansını dalgın dalgın çeviriyordu.

"Hey."

Eric, Scott Hunter'ın yanına oturduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. "Merhaba."

"İyi misin? Yani, bu akşamki maç dışında. Seni rahatsız eden bir şey var mı?"

Hayır. Yeni boşanmış olmak ve kırk birinci yaş günümün yaklaşması harika bir şey. "Hayır. Sadece kötü bir maçtı."

Scott omzuna vurdu. "Bir sonraki maçta tekrar zirveye çıkacaksın."

Eric başını salladı. Bunun için elinden geleni yapacaktı.

"Yarın akşam geleceksin, değil mi?" diye sordu Scott.

Eric, Scott ve nişanlısı Kip'in nişan partisine gitmek istemese de, zorla gülümsedi ve "Tabii ki. Elbette. Sabırsızlanıyorum" dedi.

Scott ona gülümsedi. Scott, Kip Grady'ye aşık olduğundan beri son birkaç yıldır çok gülümsüyordu. Scott, bir smoothie dükkanında tanıştığı adamla mutluluk için her şeyi riske atmaya karar vermeden önce
Scott, bir smoothie dükkanında tanıştığı adamla mutluluğu yakalamak için her şeyi riske atmaya karar vermeden önce yalnız ve gizli bir hayat sürmüştü. Eric, Scott'ın eşcinsel olduğunu ilk açığa vurduğu kişilerden biriydi ve Eric bunu hafife almadı. Son zamanlarda evlilik kurumu Eric'in en sevdiği şey olmasa da, Scott için çok heyecanlanmıştı.

"Güzel," dedi Scott, hala gülümsüyordu. "Bu oyunu geride bırakalım, tamam mı? Yarın gece hepimiz eğleneceğiz."

Eric ona alaycı bir gülümseme attı. "Ben de mi?"

Scott güldü. "Sen de, Benny. Bunun için elimden geleni yapacağım."

* * *

Kyle Swift, o sabah milyonuncu kez masanın karşısına baktı. Elinde değildi. Kip ile yaptığı bu çalışma randevuları her zaman tamamen
verimsiz geçiyordu. Kendi notlarından çok Kip'in yüzünü incelemeye zaman harcıyordu.

Kip dizüstü bilgisayarında bir şeye dalmıştı, okurken ela gözleri sağa sola kayıyordu. Yanaklarında ve çenesinde koyu renkli sakalları vardı, Kyle bunu seviyordu, ancak bu Kip'in gamzelerini daha az belirgin hale getiriyordu. Ve, of. Kyle son birkaç yıldır o gamzeleri düşünerek çok fazla zaman geçirmişti düşünerek geçirmişti.

Kip yüzünü kaldırdı ve Kyle hızla bakışlarını kendi dizüstü
bilgisayarının ekranına indirdi.

Kyle neden kendine böyle eziyet ettiğini bilmiyordu. Kip ile ikisi de tarih alanında yüksek lisans yapıyordu diye, bu saçma sapan çalışma randevularına gerek yoktu. Hatta aynı üniversiteye bile gitmiyorlardı. Kyle, birlikte geçirdikleri ilk saatin çoğunu Kip'e bakarak geçiriyordu, sonra Kip sıkılıyor ve Kyle'a akademik çalışmalarıyla ilgisi olmayan sorular sormaya başlıyordu.
akademik çalışmalarla ilgisi olmayan sorular sormaya başlardı. Kyle'ı her zaman bitiren şey sohbetlerdi. Birbirleriyle rahatça konuşmaları ve birlikte gülmeleri, çünkü çok fazla ortak noktaları vardı.
Çünkü Kip komik, sıcakkanlı ve çok tatlı biriydi. Çünkü Kyle'ın genellikle çıktığı erkeklerin sahip olmadığı tüm özelliklere sahip, Kyle için kesinlikle mükemmel biriydi.

Kip'in nişanlı olması çok
kötüydü. "Kyle?"

Kyle başını kaldırdı ve Kip'in sevimli, gamzeli gülümsemesiyle karşılaştı.

"Hey, buradasın. Ben gidip içeceklerimi yenileyeceğim." Kip boş bardağını salladı.
Havada kahve fincanı. "Bir tane ister misin?"

"Aslında," dedi Kyle yavaşça, "gitmem gerek." "Oh."

Kip kaşlarını çattı.

"Ama bu akşam partide görüşürüz."

Kip'in gülümsemesi geri geldi. "Nişanlandığımı inanamıyorum!"

"O adamda ne buluyorsun bilmiyorum," dedi Kyle kuru bir şekilde.

Kip dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Biliyorum. Ama bir erkek belli bir yaşa geldiğinde, bazen yerleşmek zorunda kalır, anlarsın ya?"

"Yirmi sekiz. Bahsettiğin yaş bu mu?" "Eski
kız kalmak istemiyorum."

"O muhteşem milyoner sporcuyla evlenmen çok nazik bir davranış."

"Biliyorum," dedi Kip ciddiyetle. "Çok cesurum."

İkisi de güldü ve Kyle kalbindeki acıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Belki bu gece gelecekteki kocanla tanışırsın," dedi Kip şakacı bir şekilde.

"Uh-huh. Sonra görüşürüz." Kyle dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koydu ve çantayı omzuna astı.

"Hayalindeki erkek orada olabilir! Açık fikirli ol."

Hayalimdeki erkek kesinlikle *orada olacak. Sorun da bu zaten*. Tabii ki Kyle bunu söylemedi. Bunun yerine, "Her ihtimale karşı güzel bir şey giyeceğim," dedi.

"Sen her zaman güzel görünürsün."

Kyle'ın kalbi sıkıştı. "Scott'ı kıskandırma."

Kip, bu dünyanın en saçma fikriymiş gibi burnunu çektirdi. Kyle de öyle olduğunu düşündü. Scott dahil herkes, Kip'in gözünün sadece müstakbel kocasında olduğunu görebiliyordu.

Kyle, saçlarını ve gözlüklerini dışarıdaki çiseleyen yağmurdan korumak için sweatshirt'ünün kapüşonunu taktı. Bu geceki partiyi, Kip Grady'ye olan bu anlamsız aşkını nihayet kesin olarak bitirmek için bir ilham kaynağı olarak kullanabileceğini düşündü. Kyle, bu gece barda çalışmak için gönüllü olmuştu, çünkü bu, Kip ve Scott mükemmel yüzlerini birbirine yaklaştırırken kalbinin burkulup ölmesini dinlemekten başka bir şey yapmasını sağlayacaktı.

Kyle, metroya inen merdivenlerden aceleyle inerken, kararını verdi. Bu gece Kip'e olan özlemini sona erdirecek ve belki de heteroseksüel hokey oyuncularıyla flört ederek onları rahatsız ederek eğlenecekti. Sonra da mutlu bir hayat sürmek için hoş, uygun ve en önemlisi *uygun* bir erkek bulmaya odaklanacaktı.

Ya da sıkı bir poposu olan sevimli bir adam. Hangisi olursa.

Rachel Reid'in Common Goal kitabını
kaçırmayın, kitap satılan her yerde
bulabilirsiniz.
www.CarinaPress.com

Telif hakkı © 2020 Rachelle Goguen

LGBTQ+ karakterlerin yer aldığı daha fazla hikaye mi arıyorsunuz?

Carina Adores, LGBTQ+ karakterlerin sonsuza dek mutlu yaşadıkları sonları buldukları son derece romantik çağdaş aşk hikayelerine ev sahipliği yapmaktadır.

Her ay yeni bir Carina Adores kitabı yayınlanmaktadır:

THE HIDEAWAY INN, Philip William Stover THE GIRL NEXT DOOR, Chelsea M. Cameron JUST LIKE THAT, Cole McCade
HAIRPIN CURVES, Elia Winters
BETTER THAN PEOPLE, Roan Parrish THE LOVE STUDY, Kris Ripper
THE SECRET INGREDIENT, KD Fisher
JUST LIKE THIS, Cole McCade
TEDDY SPENSER AŞK ARAMIYOR, Kim Fielding
THE BEAUTIFUL THINGS SHOPPE, Philip William Stover BEST LAID PLANS, Roan Parrish
ÖRGÜ, TERS ÖRGÜ, BİR BEBEK VE BİR KIZ, Hettie Bell
NEFRET PROJESİ, Kris Ripper ZOR SATIŞ, Hudson Lin
APRIL FRENCH'E OLAN AŞK Penny Aimes
SAILOR PROOF, Annabeth Albert MEET ME IN MADRID, Verity Lowell THE LIFE REVAMP, Kris Ripper

Hemen satın alın!

Daha fazla bilgi için CarinaPress.com adresini ziyaret edin.

Rachel Reid'in Game Changers serisinin geri kalanını kaçırmayın!

GAME CHANGER (birinci kitap)
HEATED RIVALRY (ikinci kitap)
TOUGH GUY (üçüncü kitap)
COMMON GOAL (dördüncü kitap)
ROLE MODEL (beşinci kitap)

Kitaplarınızı hemen alın!

Yeni çıkan kitaplarımız, özel teklifler ve daha fazlası hakkında bilgi almak için bizimle iletişime geçin!

CarinaPress.com'u ziyaret

edin Diğer iletişim yolları:

Twitter.com/CarinaPress
Facebook.com/HarlequinBooks
Instagram.com/HarlequinBooks
Harlequin.com/Haber Bülteni

Sizin için iyi bir kitap olduğunu düşünüyoruz!

Aşağıdaki türlerde yazıyor musunuz? Carina Press editörleri el yazmanızı görmek istiyor.

Şu anda satın aldığımız türler
Romantizmin çoğu alt türü ve tüm heyecan seviyeleri:

• Çağdaş
• Erotik
• Paranormal ve Kentsel Fantastik
• Bilim Kurgu ve Fantastik
• Romantik Gerilim
• Tarihi
• Buraya alt türünüzü yazın. Gönderim kurallarımızı inceleyin!

Yayın programımızda kapsayıcılık ve temsilciliğe önem veriyoruz. Geleneksel olarak marjinalleştirilmiş veya yeterince temsil edilmeyen gruplardan yazarlarla çalışmak istiyoruz. Bunlar arasında siyahi yazarlar, renkli yazarlar, engelli yazarlar ve LGBTQIA+ yazarlar bulunmaktadır.
Listemizin kapsayıcı olmasını sağlamak için çaba gösteriyor ve romantik kitap okurlarını temsil eden bir katalog oluşturmak için sıkı çalışıyoruz.

Gönderim kurallarımız hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: CarinaPress.com/WriteForUs

Gönderilen tüm metinler, yaklaşık 12 hafta içinde kapsamlı bir editoryal incelemeye tabi tutulur ve yanıtlanır.

ISBN-13: 9781488076985

Rol Model

Telif hakkı © 2021 Rachelle Goguen

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Gerçek kişiler, hayatta olan veya ölmüş kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bize ulaşın.

Carina Press
22 Adelaide St. West, 40th Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.CarinaPress.com

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı